

முதலாம் திருவள்ளூர் மாவட்டம்

P. இராமச்சந்திரன்

(மது) சிவசுப்பிரமணியன்

ஸ்ரீ ஆண்டாள் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீஸிவசுப்பிரமணியன்

திருப்பாவை

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

இதற்கு,

பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளையும்,
ஸ்வாபதேச வ்யாக்யானங்களையும் தழுவி சுருதி,
ஸிமிகுதி, இதிஹாச புராணாதிகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு.

தாராயணபுரம் ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீமத் திருவாய்மொழியாச்சார்
ஸம்பத் குமாராசாரியரின் திருவடி ஸம்பந்தியான
ஸ்ரீமான் அநந்தயோகி, ஞானமண்டபத்து
அப்பன். ஸ்ரீநிவாஸ ராமாநுஜ தூதரவர்களால்
இயற்றப்பட்ட

உள்பொருள் விளக்கவுரை.

இஃது

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

தாராயணபுரம் ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீமத் திருவாய்மொழியாச்சார்
ஸ்ரீமத் P. R. அண்ணாச்சாரிய கவரிகளால்
கட்டாயிக்கப்பட்டது

கோவைச்சார், பத்திரிகாமணி

K. வேங்கடசாமி நாயுடு, B.A., B.L. அவர்களின்
(ராஜிகா பில்ஸ் மேனேஜிங் ஏஜென்டு)
விருப்பத்திற்கிணங்க வெளியிடப்பட்டது.

1965.

உரிமைப்பதிவு செய்யப்பட்டது]

[விலை ரூ. 2.50]

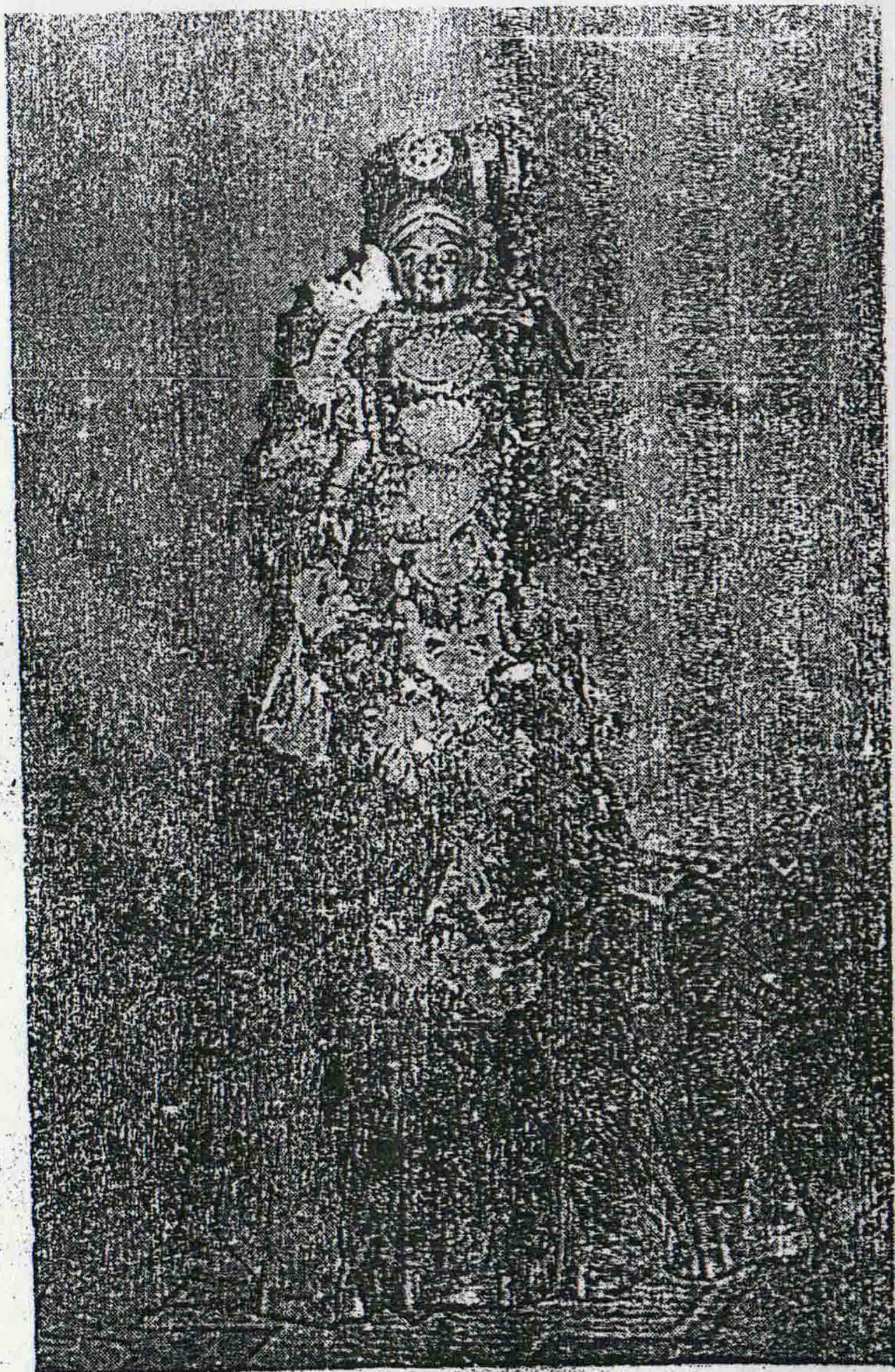
கிடைக்குமிடம்:—

ஸ்ரீமான் K. ராமச்சந்திரன் அவர்கள்,
புதுப்பேட்டை,

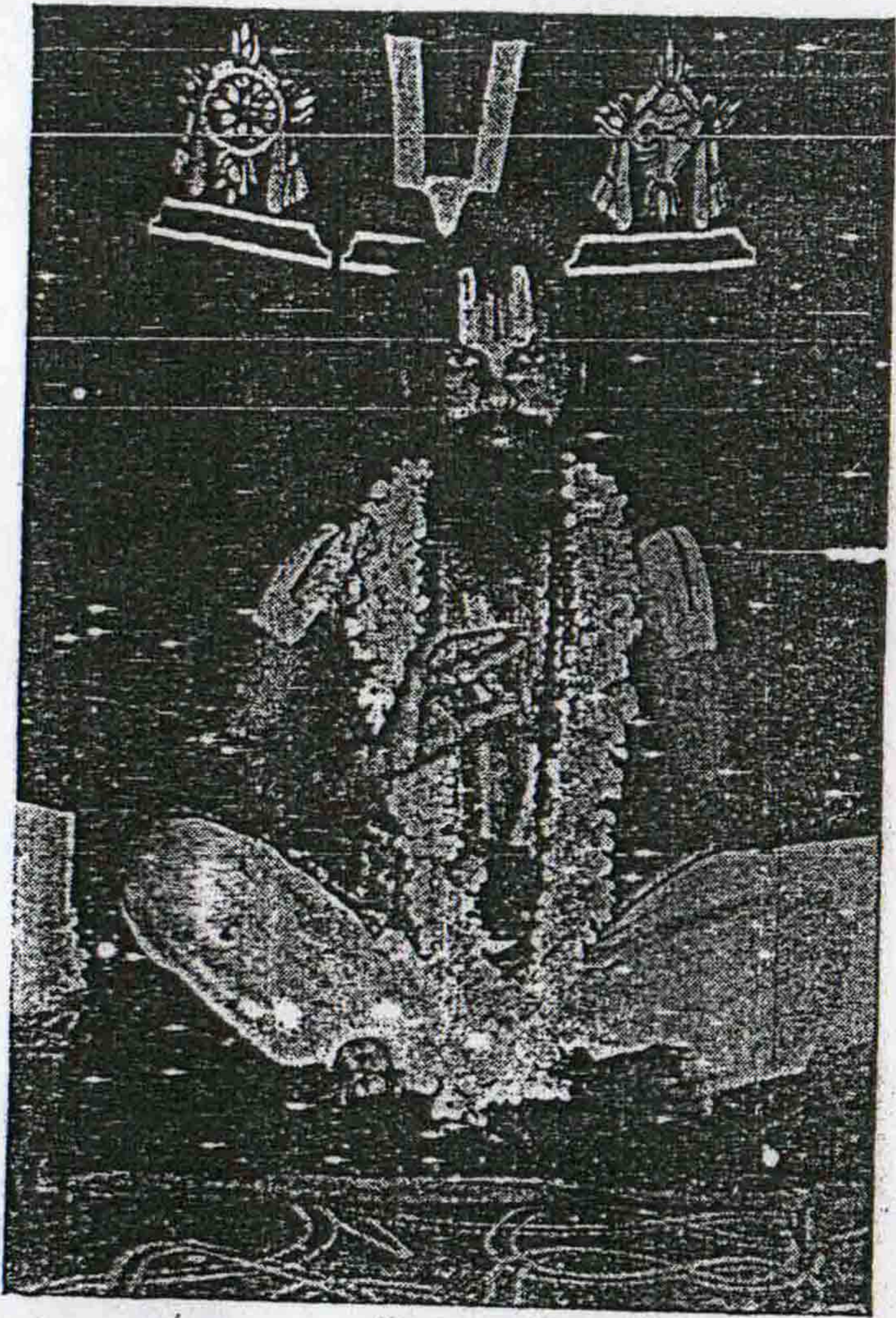
Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஸ்ரீ ஆன்டர்ஸ்

ஸ்ரீமான் ராஜரிஷி அனந்தயோகி ஞானமண்டபத்து அப்பன்
என வழங்கிவரும்
அப்பன்-ஸ்ரீநிவாஸ ராமாநுஜ தாஸர்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ப தி ப் ப ரை

ஓங்காரத் தேரின் மேலேறிச் செழுங்கதிரினூடுபோய்
அந்தாமம் சேரவிருக்கும், தீங்கேதுமில்லாத தேசிகன்தன்
சிந்தைக்குப் பாங்காக நேரேபரிவுடையோர்க்கும், ஊனவுடற்
சிறைநீத்து ஒண்கமலை கேள்வனடித் தேனுகரு மாகைமிகு
சிந்தையார்க்கும், ஊழிவினைக் குறும்பரோட்டருவ ரென்றஞ்
சுபவார்க்கும், வண்டுபடி துளபமார்பனிடைச் செய்தபிழை
யுண்டு பலவென்றுளந்தளர் பவார்க்கும், உபாயோபேயமுமாய்
மோகஷத்திற்கே ஹேதுவாய் நிற்குமது பஞ்சமோபாய நிஷ்டையே
யாகும். இந்நிஷ்டையைத் திருநாராயணபுரம் ஸ்ரீமத். உ. வே.
திருவாய்மொழியாச்சான் ஸம்பத்குமாராசாரியர்களின் திருவடி
சம்பந்தமும் பூர்ணபிமானமும் பெற்று, அஸ்மதாசாரியரான
அவ்வாசாரியர் காட்டித்தந்த இராமாநுஜன் சரணர விந்தத்தைத்
சென்னிக்கணியாகக் கொண்ட அடியேன் சூழிக்கொடுத்த
கடர்கொடியருளிச்செய்த தொல்பாவைக்குப் பூர்வாசாரியர்
களுடைய ஸ்வரபதேச விபாக்யானங்களையும், ஸ்ரீஸூக்திகளை
பும் தழுவி. சருதி, ஸ்மிருதி, இதிகாச புராணங்களின்
பரமானப் பொருள்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு உட்பொருள்
விளக்கவுரை யெழுதியுள்ளேன். நித்யஸம்சாரிகளுக்குத் தப்பாது
மோகஷப்பேறளிக்கவல்லதும், நிலத்தேவர்களுக்குப் புருஷார்த்த
மாய்த்திகழுவதுமான சரமோபாயம் தெளிவாகக் காட்டப்
பட்டுள்ளது இத்திருப்பாவை உள்பொருள் விளக்கவுரையில்.

இந்த ஸ்வரபதேசப் பொருளை உபந்யாஸங்கள் மூலமாகச்
சுமார் 15 பதினைந்து வருடகாலமாக ஆங்காங்கு அடியார்
குழாங்களுடன் அனுபவித்து வந்துள்ளேன். அதன் விளைவாக்
இப்பொருளைக் கேட்ட பெரும்பாலோர் இராமாநுஜன்டியார்
களாய்த் திகழக்கண்டேன். அப்படித் திகழ்ந்த பெரியார்கள்

அநேகர் தாங்கள் மறக்காதிருக்கவும், பின்புள்ளார்தும் பயன்படும் பொருட்டும் நூலாக அச்சிடவேண்டுமென்று நியமித்தருளினார்கள். அடியேன் சிறிய ஞானத்தனு மல்லாமையால் வெருவி அப்பணிக்கு பின் வாங்கி நின்றேன். இருப்பினும் பாகவத பரதந்தரனுமாக வேண்டுகையாலே திருப்பாவை விஷயமாக உள்பொருள் விளக்கவுரை பொன்று எழுதிப் பெருமாள் கோவில் ஸ்ரீமத். உ. வே. ஜகதாசார்ய சிம்மாசனாதிபதி P. B. அண்ணங்கராசாரியார் சுவாமிகள் திருவடிகளில் கொண்டு சமர்ப்பித்தேன். ஷை ஸ்வாமிகள் பரமக்ருபையோடு இரண்டொரு பக்கங்களைக் கடாக்கித்தருளி அச்சிடலாமென்று நியமித்தருளிய தன்றி (பைனல்ப்ருப்) கடாக்கித்தருளவும் இசைந்தருளினார்கள். அதன்படியே முதல் நான்கு பாரங்களைக் கடாக்கித்தருளியதன்றி, ஒரு ஸ்ரீமுகமும் ப்ரசாதித்தருளினார்கள். அதன் சுருக்காவது : “அபூர்வமான அர்த்தவிசேஷங்களென்பதில் ஐயமில்லை. அறிந்து மகிழும் அதிகாரிகள் துர்லபர்.....” என்பது. அதற்குப் பின் ஷை ஸ்வாமிகள் டெரிய கோவில் எழுந்தருள நேர்ந்தது. அப்போது சில பாரங்களைக் கடாக்கிக்க அவகாச மில்லாமல்போனது, பிறகு சென்னைக்குச் சுவாமிகள் எழுந்தருளியிருந்தபோது கடாக்கித்தருளும்பாக்யம் நேர்ந்தது. இடையில் சுவாமிகளுக்குத் திருமேனிப் பாங்கில்லாமல் கடைசி சில பாரங்களும் கடாக்கிக்கப்பெற்றில. சுவாமிகள் பரிபூர்ண கடாக்கம் பெருத குறையுடன் இவ்வுரை வெளிவர நேர்ந்தது. அடுத்த சமயம் வாய்க்கும்போது இக்குரைகளுக்கு அவகாச மிருது. இவ்வுரையைச் சில பெரியோர்கள் கடாக்கித்த பிறகே அச்சுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. இருப்பினும் அவர்கள் கொடுத்த பிறகு அடியேனுடைய பாப பலத்தால் அநேக பிழைகள் சில காரணங்களால் புகுந்திருக்கலாம். விவேகிகள் குற்றமின்றிக் குணம் பெருக்கி குருக்களுக் கனுகூலராய் அடியேனையாக்குவார்களென்பதில் ஐயமில்லை. இவ்வுரை வெளிவர நியமித்தருளிய வரும் மந்தமதிகளுக்கும் ஸ்வாபதேசார்த்தத்தில் ஊற்றம் உண்டாம் வண்ணம் வழிகாட்டியாய் நின்றருளிய வரும், அநேக கரந்தங்களை ஸ்ரீவைஷ்ணவ வுலகிற்கு வுபகரித்தருளியவரும், இங்ஙனே உபகரித்தருளினருள் பூர்வாசாரியர்களில் இவர் ஒருவரே எனத் திகழ்ந்தருளுபவருமான ஸ்ரீமத். உ. வே. ஜகதாசாரிய சிம்மாசனாதிபதி P. B. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளுக்குத் தலையல்லால் கைமாறிலேன். இவ்வுரையி

லுள்ள சில ஸ்வாபதேசார்த்தங்கள் ஷை ஸ்வாமிகளின் வியாக்யானங்களினின்றும் உருவெடுத்தவை. இன்னும் இவ்வுரை வெளியிடவேண்டுமென்று அடிக்கடி தூண்டிக்கொண்டிருந்த கோவைச்சுடர் பாகவத சிரோன்மணி, K. வேங்கடசாமி நாயுடு B.A., B.L., (மேனேஜிங் ஏஜண்ட், ராதிகாமில்ஸ்) அவர்களுக்கும் மற்றும் உள்ள பெரியோர்களுக்கும், சிரமத்தை எதிர்பாராது எழுதிய பீளமேடு R. புருஷோத்தம நாயுடு அவர்களுக்கும், அச்சிடும்போது திருத்தங்களும் கண்காணிப்பும் செய்தருளிய சென்னை சரமபர்வ நிஷ்டாதிகாரியான ஸ்ரீமான் T. திருவேங்கிட ராமநுஜதாஸரவர்களுக்கும், ஞானபக்தி வைராக்ய சீலராகிய வரும் தமிழ் வித்வானும் வடமொழி பயின்றவருமான ஸ்ரீமான் R. இராமநுஜதாஸரவர்களுக்கும், மிக்க சிரமம் மேற்கொண்டு ஆர்வத்தோடு பணிபுரிந்து நூலை நன்முறையில் உருவாக்கித் தந்த சென்னை ரத்னம் பிரஸ் உரிமையாளர் பாகவத ரத்னம் ஸ்ரீமான் பா. ஸ்ரீநிவாஸ ராமாநுஜதாஸரவர்களுக்கும் செய்வ தொன்றறியாது, எந்தை எதிராசரினன்னருளுக்கு ான்றும் இலக் காகிச் சதிராக வாழ்ந்திட எம்பெருமானார் திருவடிகளில் சரணம் புகுந்து க்ருதஜ்ஞனாய் நிற்கின்றேன்.

இங்ஙனம்

தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர்

தொண்டன்

அப்பன். ஸ்ரீநிவாஸ ராமாநுஜ தாஸன்.

மதிப்புரை

மண்ணுலகம் வாழ்வதற்கென்றே பெரியாழ்வார் பெற்றெடுத்த ஞானப்பொற்கொடியான ஸ்ரீ ஆண்டாள் அருளிச் செய்த, வேதாந்த பாகமாகிற உபநிஷத்துக்களின் சாரமான திருப்பாவை “பாதகங்கள் தீர்க்கும் பரமனடி காட்டும் வேத மனைத்துக்கும் வித்தாகும்” என்று மஹாமதிகள் பாராட்டும் படியான மஹாப்ரபாவமுடையது. இச் சங்கத்தமிழ்மாலையை ஸதா அநுசந்தானம் பண்ணுகையாலே அதுவே நிருபகமாகத் திருப்பாவை ஜீயரென்று விருப்பப்பழைக்கும்படியான திருநாமத்தைப் பெற்றார் நம் குலநாயகமணியான ஸ்வாமி எம்பெருமானார். இத்தகு தொல்பாவைக்கு நல்லுரைகண்ட ஆசாரியர்கள் பலர். அவர்களனைவரும் கோதா ஸ்ரீஸூக்தி ஸாகரத்தின் உள்புக்கு, அங்கு ஆழ்ந்து விடக் குடும் அநர்க்கமான அர்த்த ரத்னங்களை வெளிக்கொணர்ந்து வியாக்யானம் செய்தருளிக் கடல் சூழ்ந்த மண்ணுலகை வாழவைத்தருளினர் வ்யாக்யான சக்ரவர்த்தியான பெரிய வாச்சான் பிள்ளை மூவாயிரப்படியென்னும் வ்யாக்யான மிட்டருளிஞர். வையகுருவின் தம்பியாகிய அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் ஆரூயிரப்படியென்னும் அற்புதமான விருத்தியுரை யொன்றை விரித்துரைத்தார். ‘ஆய்’ என்று போற்றப்படும் ஜநந்யாசார்யர் அருளிய வியாக்யானங்கள் ஈராயிரப்படி, நாலாயிரப்படி யென்பன. இவைகளெல்லாம் இதுவரை மண்ணுலகம் கண்டிராத, இனியும் காணலாகா வியத்தகு வியாக்யானங்களாம். ஆயினும் இவையெல்லாம் அந்யாபதேச (வெளிப்படைப்பொருள்) வ்யாக்யானங்களாகவே அமைந்துள்ளன. பிற்காலத்தில் உரைகாணப்புகுந்த வானமாமலைப் பொன்னடிக்கால் ஜீயரும், தொட்டையாசார்யரும் ஸ்வாபதேச (உள்ளுரை) மாக வ்யாக்யானித்தார்கள். எனினும் இவர்கள் நுண்மாண் நுழைபுலம்செலுத்திக் கண்ட உட்பொருள் விளக்கவுரை யெல்லாம் ப்ரதமப்ரவத்தளவிலேயே நின்று விட்டதோடு ஸங்க்ரஹமாகவும் உள்ளன. அன்றியும் அவ்வுரைகள் வடமொழிப்புலமையுடையார்க்கன்றி ஏனையோர்க்குத் தெரிந்து துய்க்க இயலாதவாறு மிகுதியாக வடசொற்கள் விரவிய மணிப்ரவாள் நடையில் அமைந்துள்ளன.

திருநாராயணபுரத்து ஸம்பத்குமாராசார்யரின் ஸத்சிஷ்யரான அப்பன். ஸ்ரீநிவாச ராமாநுஜரென்னும் இப்பெரியார்

இயற்றிய இவ்வுட்பொருள் விளக்கவுரையானது அற்புதமான படைப்பு; அபூர்வமான அர்த்தவிசேஷங்களை யுடையது.

அவரே கூறுகிறபடி பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளையும் வானமாமலை ஜீயர் சுவாமிகள், தொட்டையாசார்யர் ஸ்வாமிகள், ஸ்ரீமத் P. B. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளுடைய ஸ்வாபதேசங்களைத் தழுவி எழுதப்பட்டிருந்தாலும் “பிதுஸூத குணம்புத்ர:” என்கிறபடியே அவற்றைக் காட்டிலும் விரிவாகவும், விளக்கமாகவும், பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அறிந்து கொள்ளலாம்படி எளிய தமிழ் நடையில் அமைந்துள்ளது.

உயர்ந்தோராயினும், தாழ்ந்தோராயினும், அதிகாரிகளாயினும் அநதிகாரிகளாயினும் எல்லார்க்கு மொக்க சரமோபாயமென்றும், பஞ்சமோபாயமென்றும் சொல்லப்படுகின்ற ஆசார்யன் திருவடிகளே கதியாகக் கடவது. அதை யொழிய வேறுபுகலில்லை. ஈசுவரன் வேறு ஆசாரியன் வேறு அல்லர். கரும்பின் நுனிப்பாகம் போன்றது ப்ரதமப்ரவம், அடிப்பாகம் போன்றது சரமப்ரவம் கையைப் பிடித்துக் காரியம் கொள்வது போன்றது ப்ரதமப்ரவமாகிற ஈசுவரனைப்பற்றுகை. காலைப் பிடித்துக் காரியம் கொள்வது போன்றது சரமப்ரவமாகிற ஆசார்யனைப்பற்றுகை. அத்ரபரத்ரசாபிரித்யம் யதீயசரணென ஸரணம் மதீயம் என்று பரமாசார்யரும் அருளிச்செய்தார். இவ்வர்த்தத்தை வெளியிடவே ஸ்ரீவசனபூஷணமும் அவதரித்தது. வேதமொருநான்கின் உட்பொதித்த மெய்ப்பொருளும் இதுவே.

இவ்வர்த்தத்தைத் திருப்பாவையின் ஒவ்வொரு பாசுரமூலமாகவும் மிக அழகாக எடுத்துக்காட்டி விளக்கியுள்ளார் இவ்வுரையாசிரியர்.

ஆசாரியனே உபாயமும், உபேயமும் மற்றெல்லாமும் என்னும் வேதாந்த தாத்பர்யமே இத் திருப்பாவையின் உட்பொருள் என்பதைக் கருப்பொருப்பொருளாகக் கொண்டுள்ள இந்நூலில், ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்ரமமும், தத்வத்ரயமும், அர்த்தபஞ்சகமும், ஈஸ்வரனுடைய பரத்வாதி பஞ்சகமும், பரதத்வநிர்ணயமும், பிராட்டிமார்களின் ப்ரபாவமும், புருஷகார வைபவமும், புருஷார்த்த வைலக்ஷண்யமும் சிஷ்யாசார்ய க்ரமங்களும் ஆங்காங்கு ஏற்புழியெல்லாம் இனிது விளக்கப்பட்டுள்ளன. எல்லாப் பொருளும் இதனிலுள. இதனுளில்லாப் பொருள் மற்றெதனுளில்லையென்று துணிந்து கூறலாம்.

வித்வான் R. இராமாநுஜ தாசன்.

முன்னுரை
ஸ்ரீயுபதியாய் ஸ்ரீவைகுண்ட நிகேதனனாய் நித்ய முக்தாநுபாவ்ய
ய் நிரதிசய ஆனந்த யுத்தனாயிருக்கிற ஸர்வேசுவரன் லீலாவிபூதி
தந ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகச் சிந்தித்து இத்தனை காலம் இவர்களை
லைக்கு விஷயமாக்கினோமே பென்று அநுதபித்து, இனி போகத்திற்கு
ஷயமாக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி "அஃ...மாநஃ" என்கிறபடியே
றப்பிலியான தான் லீலாவிபூதியிலே "பஹுதாவிஜாயதே" என்கிற
டியே பலவிதமாய்த் திருவவதரித்துத் திருத்தப்பார்த்த விடத்திலும்,
நடுநாள் ப்ரக்ருதியிலே அகப்பட்டு உழன்று திரிந்த வாசனையாலே
த்தைவிட்டு நீங்க மனமில்லாதவர்களாய் ஹேயமென்று தோற்றாதே
டுக்க வந்தவனோடு எதிர்ப்பு கோத்து நீங்கினபடியைக் கண்டு, இனி
ஜாதீயரைக்கொண்டு திருத்துவோமென்று திவ்யஸௌரிகளைப்பார்த்து,
ங்கள் போய் லீலாவிபூதியிலே நானாவர்ணங்களிலும் அவதரித்து
பூக்கிலாத்மோத்தாரணம் பண்ணுங்கோள் என்று நியமித்தருள, அவர்
னும் த்ரமிட பூபாகத்திலே நிமக்நரை உயர்த்த நானாவர்ணங்களிலும்
பூழ்வாராதிகளாய் அவதரித்தருளினார்கள். அப்படி அவதரித்தருளி
ருள் பாண்டிய நாட்டிலே ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே பூமிப்பிராட்டியார்
பரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையாய் அவதரித்தருளினார். திருத்துழாய்
நிமளத்தோடே கூடியே முனைக்குமாப் பேரலே, இந்நாச்சியாரும் பால்ய
யளவனாவதைகள் தோறும் வளருகிற பரபக்தி, பரஜ்ஞான, பரம
க்திகளை யுடையவளாகைலே பகவத் விஷய ப்ராவண்யம் அல்லாத
பூழ்வார்களிற் காட்டில் இந்நாச்சியாருக்கு அதிசயித்திருக்கும்.

ஆழ்வார்கள் ஈசுவரன் உணர்த்த உணர்ந்தார்கள் ; இந்நாச்சியானே ஈசுவரனை உணர்த்தினான். பகவத்விஷய ப்ராவண்ப முதிர்ச்சியினை "அவனை விட்டகன்றுயிராற்றுகில்லா" என்னும் சிலையை யுடைய ளாய் கிருஷ்ண விரஹத்தை ஸஹிக்கமாட்டாத கோபகன்னிகை க்ருஷ்ணனை அநுகரித்துத் தரித்தாற் போலே, இவளும் மார்கழி நீராடி நோன்பு நோற்றும் காமபஜனாதிகளைப் பண்ணியும் தரிப்போம் என்பார்த்துச் சங்கத் தமிழ் மாலையாகத் திருப்பாவை, நாச்சியார் திமொழி என்கிற இரு திவ்யப்பிரபந்தங்களையும் அருளிச்செய்து ஜகத்திற்கு உபகரித்தருளினான். அப்படி உபகரித்தருளியதில் முதல் ப்ரபந்தம் திருப்பாவை. இதில் ஸகலவேத ஸாரமான அர்த்த பஞ்சஜ்ஞானமும் தத்வத்ரய ஜ்ஞானமும் ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்த ஜ்ஞானமும் இன்னும் அறியவேண்டிய அர்த்தங்களெல்லாம் பொதிந் கிடக்கும்.

வேதமனைத்தக்கும் வித்தாகும் கோதை தமிழ் என்னும் இத்திருப்பாவைக்குப் பூர்வாசார்யர்கள் போத மநுஷ்டானங்களை முன்னோ மொழிந்த மொழி தப்பாமல் கேட்டு உபநிஷத் ஸாரங்களை மூலமாகக் கொண்டு சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் மூல ப்ரமாணங்களில் பொருள் மட்டும் இதில் கூறப்படுகிறது. அன்றியும் சுத்த சத்வத் தொட்டையாசாரியர் அருளிச்செய்த ஸ்வாபதேச வியாக்யானத்தையும், வானமாமலை ஜீயர் அருளிச்செய்த ஸ்வாபதேச வியாக்யானத்தையும், காஞ்சீபுரம் ஸ்வாபதேச வியாக்யான பாஸ்கர ஜகதாசார்ய சிமாசனாதிபதி ஸ்ரீமத் உ. வே. பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கிராசார்ய ஸ்வாபதேச வியாக்யானத்தையும் தழுவி எழுதப்பட்டுள்ளது.

தனியன்கள்.

பட்டர் அருளிச்செய்தது.

நீளா துங்க ஸ்தநிரி தடஸுப்தமுத்போத்ய க்ருஷ்ணம்
பாரார்த்த்யம் ஸ்வம் ச்ருதிசதிரஸ்ஸித்த மத்யாபயந்தீ.
ஸ்வோச்சிஷ்டாயாம் ஸ்ரஜி நிக்ஷிதம் யா பலாத்க்ருத்ய புங்க்தே
கோதா தஸ்யை நமஇதமிதம் பூயஏவாஸ்து பூய:

நப்பின்னைப் பிராட்டியின் வடிவழகிலே துவக்குண்டு அவயவைக தேசத்திலே மயங்கிக் கண்வளரா நின்ற கண்ணபிரானைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்தி, நூற்றுக்கணக்கான வேதாந்தங்களில் எடுத்தோதப்பட்ட தான ஆத்மாக்களின் பாரதந்திரியத்தையும் (வைத்த இடத்தில் இருக் கும் இருப்பு). எல்லாப் படியாலும் ஈசுவரனான தானே மேல்விழுந்து (ஆத்மாக்களை ரக்ஷிக்கவேண்டிய உரிமைகளையு முணர்த்தி, "கூறினா ளில்லா மறையுடைய மார்க்கத்தே இருவர்க்கும் குறையுடைமை இல்லை காண்" என்று இறைவனை வென்று தன் குழலில் குடிய பூமாலையாலே அப்பிரானை விலங்கிட்டு அநுபவித்த ஸ்ரீ ஆண்டானைக் காலதத்வமுள்ள தனையும் மேன்மேலும் திருவடி தொழுகிறேன் என்றவாறு.

உய்யக்கொண்டார் அருளிச்செய்தது.

அன்ன வயற் புதுவை யாண்டா ளரங்கற்குப்
பன்னு திருப்பாவை பல்பதியம்—இன்னிசையாற்
பாடிக் கொடுத்தான் நற்பாமலை, பூமலை
சூடிக் கொடுத்தானைச் சொல்லு.

இப்பாட்டால் ஆண்டான் அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களை ஒதுவதைக் காட்டிலும் பற்றற்ற பரம ஹம்ஸராதலான நயாசலன், மெய்நாவன், நாதயாமுநர் போன்ற அன்னங்கள் சூழ்ந்த வயல் புதுவை ஆண்டாளின் திருநாமஸங்கீர்த்தனமே பேற்றுக்கு அமையு மென்கிறது.

குடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடியே தோல்பாவை
பாடி யருளவல்ல பல்வனையாய்—நாடிநீ
வேங்கடவற் கேன்னை விதியென்ற இம்மாற்றம்
நாங்கடவா வன்னமே நல்கு.

நாங்கடவா வினிவியே நல்லு
தொல்பாவை பாடியருளவல்ல சூழக்கொடுத்த கடர்க்கொடியே
திருவேங்கடமுடையானிடமுள்ள ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே அநந்யோ
பாயத்வமும் (எம்பெருமான் ஒருவனையே உபாயமாய்ப் பற்றியிருத்தல்
அநந்யோபேயத்வமும் (எம்பெருமான் ஒருவனையே பலமாய்க் கொண்
ருதல்) அநநய தைவத்வமும் (ஸ்ரீமந் நாராயணனான எம்பெருமான்
ஒருவனையே தெய்வமாகக் கொண்டிருத்தல்) குலைந்து, "வேங்கடவற்கு
என்னை விதி" என்றும் "அனங்கதேவா உன்னையும் உம்பியையும்
தொழுதேன்" என்றும் தேவதாந்தர ப்ரதிபத்தி பண்ணினுப்போகே
நாங்கள் பண்ணுதொழிய வேண்டும், நீயே எல்லாவற்றையும் தலை
கட்டித் தரவேண்டும். அன்றிக்கே நீ காமன் காலில் விழுந்து வே
ங்கடவற்கு என்னை விதி என்றாற்போலே, நாங்கள் உன் அடிபணிந்து
வேங்கடவற்கு விதி யென்னாது உன் திருவடிகளையே ப்ராப்ய (பலம்
ப்ராபகங்களாய் (உபாயமாய்)ப் பற்றும்படி அருள்புரிய வேண்டு
என்றவாறு.

தனியங்கனினுரை முற்றிற்று.

விசுவ நாதனன் என்ற ரிகாப் கெட்டும்
 மங்கும் கண்பனி, நாகுயன் மாயமே !
 சிங்கம் நன் பகலும், கிடை விழுகிற
 ரங்கி, என்னை விடான் ரங்கி ரங்கியே . (1-10-1)

கொம்மல் ந

சென்றதுடன் சென்றதுடன் சென்றதுடன் சென்றதுடன் சென்றதுடன்
பெற்றதுடன் பெற்றதுடன் பெற்றதுடன் பெற்றதுடன் பெற்றதுடன்

திருப்பாவை

மார்கழித்திங்கள் மதிறிறைந்தநன்னாளில் *
நீராடப்போதுவீர் போதுமினோநேரிழையிர் *
சீர்மல்கு மாய்ப்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்காள் *
கூர்வெற் கொடுந்தொழிலன் நந்தகோபன்குமரன் *
ஏரார்ந்தகண்ணி யசோதை யினஞ்சிங்கம் *
கார்டமனிச்செங்கண் கதிர்மதியம்போல்முகத்தான் *
நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான் *
பாரோர்புகழ்ப் படிந்தேலோ ரெம்பாவர்ய்.

முன்னுரை—இப்பாட்டு அதிகாரி ஸ்வரூபத்தையும் உபாய ஸ்வரூபத்தையும் உபேய ஸ்வரூபத்தையு முணர்த்தி இந் நோன்புக்குக் காலம் நேரப்பட்டபடியையும் கொண்டாடுகிறது.

உள்பொருள் விளக்கவுரை.

மார்தழி—மாதங்களின் பெயர்கள் மேஷம் ரிஷபம் இத்யாதி
ஸௌரமான ரீதியிலும், சைத்ரம் வைசாகம் இத்யாதி சாந்த்ரமான
ரீதியிலும் வழங்கப்படுகின்றன. தமிழ் மாதங்களும் சாந்த்ரமான
ரீதியை அநுசரித்தவை. அதாவது சித்ரா நக்ஷத்திரமும் பெளர்ணமி
யும் கூடி சைத்ரம் (சித்திரை) என்றும் விசாக நக்ஷத்திரமும்
பெளர்ணமியும் கூடி வைசாகம் (அதாவது வைகாசி) என்றும் இத்யா
திப்படியே மற்ற மாதங்களையும் கண்டு கொள்வது. இதுபோல் மிருக
சீரிஷ நக்ஷத்திரமும் பெளர்ணமியும் கூடி மார்க்க சீரிஷம் என்னப்
படுகிறது. மார்க்க சீரிஷம் என்ற வடசொல் விகாரமே மார்கழி
என்று தமிழ்ச் சொல்லாய்ப் போந்தபடி. இனி மார்க்க சீர்ஷம்
என்கிறது சீர்ஷம் என்று தலைக்குப் பெயர். மார்க்கம் என்று வழிக்குப்
பெயர். இதனால் தலை சிறந்த மார்க்கத்தைச் சொல்லுகிறேன் என்ற
வாறு. முதலாழ்வார்கள் ஸ்ரீஸூக்தியில் கேசிஹந்தா என்ற வடசொல்
கூந்தல்வாய் கீண்டாணை என்ற தமிழ்ச்சொல்லால் உணர்த்தப்பட்டிருக்
கிறது. அதைப்போலவே இங்கும் தலைசிறந்த மார்க்கம் என்பது
மார்க்க சீர்ஷம் என்ற வடசொல்லால் உணர்த்தப்படுகிறது. இனி
தலை சிறந்த மார்க்கம் இன்னதென்கிறது மேலே. (கீதை 8—26)
அர்ச்சிதாதி, தாமாதி என்றும் இரு மார்க்கங்களும் ப்ரபஞ்சத்திற்கு

சாசுவதம் என்பது வேதஸம்மதமா யிருக்கிறது. அவ்விரு மார்க்கங்
களுள் முதல்தான அர்ச்சிராதி மார்க்கமாய்ச் சென்றவனுக்கு மறு
பிறனியில்லை என்றும் இரண்டாவதான தூமாதி மார்க்கமாய்ச் சென்ற
வனுக்கு மறு பிறனி யேற்படுகிறது என்றும் சொல்லி வைத்திருப்பதால்
சாசுவதமான இந்த இரண்டு மார்க்கங்களும் மேலானதான தலைசிறந்த
மார்க்கம் அர்ச்சிராதி மார்க்கம் என்றதாயிற்று. ஆக அந்த
மார்க்கத்தை யடைந்து மறு பிறனியில்லாத வழியைப் போதிக்கிறேன்
என்றவாறு. இதனால் தேஹாத்மப்ரமம் (தேஹமே ஆத்மா என்ற
மயக்கம்) ஒழிந்து தேஹம் வேறு ஆத்மா வேறு என்றும், உயிர்கள்
மெய்விட்டு ஆதிப்பரனோடொன்றும் என்றும் சொல்லும் அவ்வல்ல
லெல்லாம் தவிர்த்து உயிரையுடையவன் நாரணன் என்றும் அறிவித்த
படியாயிற்று. ஆக சித்து, அசித்து, ஈசுவரன் என தத்வத்ரயமாய்க்
கூடியவனே பரம் பொருள் என்றும் விசிஷ்டாத்வைதமே சித்தாந்த
மென்றும் நிலை நாட்டினபடியாயிற்று.

திங்கள்—திங்கள் என்று சந்திரனுக்குப் பெயர். சந்திரனுக்கு
மதி என்றும் பெயர். இங்கு மதி என்னும் பொருளே கொள்ளத்
தக்கது, கீழோடே சேரவேண்டுமெனவோ. மதி என்னும் சொல் புத்தி
விசேஷமாய் ஞானத்தை அவலம்பித்திருப்பது. ஞானமாகிறது
(வி. பு.) எந்த அறிவினால், தோஷமற்றதும் சுத்தமானதும் மலமற்றதும்
ஒப்புயர்வற்றதுமான அந்தப் பரவஸ்து அறியப்படுகிறதோ அடைய
படுகிறதோ அதுவே ஞான மென்னப்படுகிறது. அதைக் காட்டிலும்
வேறானது அஜ்ஞானம் எனப்படும் என்று ஒதிக் கிடக்கிறது. இத்தா
தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கு முணர்வு என்பதாய்
கொண்டு கண்ணபுரம் உடையாலுக் கல்லால் அடியேன் ஒருவர்க்கு
குரியேனோ என்கிறபடி ஆகிறது. பரம் பொருளை அறிகிற இந்
ஞானத்தால் பிரயோஜனம் என்னவெனில் (புருஷஸூக்தம்) "எவன்
முன் ப்ரம்மதேவர் த்யானித்தாரோ பரமாத்மஜ்ஞானியான இந்திர
எவரை உபாசித்தாரோ, எட்டுத் திப்பாலர்களும் எவரை த்யான
செய்தனரோ அந்தப் பரம புருஷனை இம்மாதிரியாக அறிபவன் இந்
ஜன்மத்திலேயே முக்தி யடைகிறான். மோக்ஷத்திற்கு வேறு வ
யில்லை" யென்று எடுத்தோதிப் போத்து கடைசியில் அப்பரமபுரு
னாகிறான் ஸ்ரீதேவி பூதேவி நீனாதேவி நாயகனென்று ஸ்ரீமந் நா
யகனைக் காட்டித் தருவதாம். இன்னும் அநேக கோடி ச்ருதி ஸ்மிரு
இதிஹாஸ புராணாதிகளிலும் நாராயணனே மோக்ஷமளிக்க வல்ல
னென்று ஒதிக் கிடப்பதாலும் பரம்பொருளை அந்தர்யாமியாக
கொண்டு தேவதாந்தரங்கள் அப்பலத்தினால் சேதநர்களுக்குக்

[illegible]

பலங்கள் (அரித்யமான பலங்கள்) ஒன்றையே, கொடுத்து மேன்மேலும் பிறவியில் கட்டுப்படுத்தும், காணிலும் உருப்பொலார் செவிக்கினாத கீர்த்தியார் பேணிலும் வரந்தர மிடுக்கிலாத தேவர்களை ஆராதிப் போர்க்குப் பிறவி உண்டென்று கீதையிலும் தெளிவாக அருளிச் செய்திருப்பதால், தேவதாந்தரப் பிரதிபத்தி ஒழித்து, நாராயணனு வாகத்தில் எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் மேலானவனும் நித்யமானவனும் எல்லாமாயிருப்பவனும் நாராயணனாகிய ஹரியே யென்றும் அவனை உபாயம் என்றும், எடுத்தோதி யிருப்பதால் இந்த ஜ்ஞானமே வேண்டுவ தாயிற்று அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை யடைய. ஆக இந்த ஜ்ஞானத் தைத் திங்கள் என்னும் பதம் உணர்த்தியபடி.

மதி நிறைந்த—கீழ்க் கூறிய மதியைக் குறைந்த மதியெனக் கொண்டு அதிலும் நிறைந்தமதி இன்னதென்கிறது இதில். (பாரதம்)
“சாஸ்திரங்களை நன்றாகப் பார்த்திருந்தாலும் வித்தையானது ஓதா சார்ய உபதேசம் இல்லாதபோது அங்கங்களோடு கூடினதாயும் பல ஸித்தியோடு கூடினதாயும் ஸித்திக்கிறதில்லை யென்றும், ஆசார்யனால் உபதேசிக்கப்படாத இந்த வித்தையானது நிச்சயமாக நசித்தே விடுகிறது என்றும் கூறியிருப்பதால்” உபதேசம் இல்லாதபோது எதையும் பலியாது. அப்படி ஹரியே மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாக உபதேசிக்கப் பெற்றாலும், அதற்கும் குறையுண்டு. நசுவர ஸம்பந்தம் பந்த மோக்ஷங்களுக்குப் பொதுவாயிருக்கும்; ஆசார்ய ஸம்பந்தம் மோக்ஷத்திற்கே ஹேதுவாயிருக்கு மென்று பெரியோர்களும் அறுதியிட்டிருக்கிறார்கள். “குருரேவபரம்பரஹம்” என்றும், பசு, பக்ஷி, மனிதர்கள் இன்னும் ஸ்தாவரங்களாகிலும் ஸதாசார்ய ஸம்பந்தத்தால் மோக்ஷ மடைகின்றன என்றும் அநேக ஸ்மிருதிகளில் கூறியிருப்பதாலும், இந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தமே வேதம் ஒரு நான்கின் உட்பொதிந்த மெய்ப் பொருள் என்று அறுதியிட்டிருப்பதாலும் இத்தகைய ஸதாசார்ய ஸம்பந்த ஜ்ஞானத்தையாயிற்று மதிநிறைந்த என்றுணர்த்தியபடி.

நன்னுள்—ஞானம், அநுஷ்டானம் இவை நன்றாகவே உடையன. ஞான குருவை யடைந்து அக் குருக்கள் தம்பதத்தே அன்பு தன்னை வைத்து "பொருளும் உயிரும் உடம்பும் புகலும் தெருளும் குணமும் செயலும் அருள்புரிந்த தன் ஆரியன் பொருட்டா ஸங்கல்பம்" செப்து மந்திரமும் தேவதையும் பலமும் பல ஸாதனமும் ஐஹிக (இக்லோக) போகமு மெல்லாம் ஆசார்யனே என்று துணிந்து, தேவு மற்றறியாது சதருக்ஷைவான், ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார், ஸ்ரீ வடுக நம்பிகளைப் போல ஆசார்யன் திருவுள்ளத்திற்கே பாங்காக அவ்வாசார்யன் இஷ்ட வினி யோகங் கொள்ளலாம்படி இருக்கும் நானையாயிற்று நன்னுள்ளென்கிறது.

(F. 6) ചെങ്കോട്ടക്കൽ 10

2. အသံပြောင်းလဲခြင်း၊ အသံပြောင်းလဲခြင်း

நீராட—பகவத் அநுபவத்தை நீராட என்கிறது. அதாகிறது
 “கண் போது செய்து காலை நன் ஞானத்துறை படிந்தாடி.....”
 விஷயந்தரங்களில் அறிவு செல்லாதபடி அதனை உள்ளடக்கி ஸத்வ
 குண ப்ரதானமான விடியற் காலத்தில் சிறந்த ஆத்ம ஜ்ஞானத்
 திற்கு இறங்கும் துறையாகிற ஆசார்யனை வணங்கி அவ்வாசார்ய
 உபதேசத்திலே ஆழ்ந்து “கையில் கனி யென்னக் கண்ணனைக்
 காட்டித் தரிலும் உன்றன் மெய்யில் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன்
 யான் நிரயத் தொய்யில் கிடக்கிலும் சோதி விண் சேரிலும் இவ்வருள்
 தீ செய்யில் தரிப்பன்”/என்றும் “நின்புகழே மொய்த்தலைக்கு” மென்
 றும் கூறுகிறபடியே “சீரினில் சென்று பணிந்தது என்னுனியும்
 சிந்தையுமே” என்னும் ஆசார்ய அநுபவத்தை யாயிற்று, நீராட என்
 னும் பதத்தால் உணர்த்தியது. நீராட என்று கௌரவமாகச் சொல்லு
 வதென்னென்னில், மிலேச்சஜாதியில் பிறந்தவர்களானாலும் அஷ்ட
 வித பக்தியுடையவர்களால், அவர்களை உயர்ந்த வருணத்தவர்களான
 சதுர்வேதிகளும் தங்கள் ஸ்வரூப ஸித்திக்காகக் குல தெய்வத்தோ
 டொக்கப் பூஜித்தும் பூரீபாத தீர்த்தமும் அவர்களுடைய தளிகை
 ப்ரசாதமும் ஸ்வீகரிக்கலாம் என்று ஸ்மிருதிகளிலும் “பழுதிலா ஒழுக
 லாற்று” என்ற பாசுரத்தில் ஆழ்வாரும் கூறியிருப்பதால் பகவத்
 விஷயத்தில் ஆழ்ந்தாரை இன்னார் இனையார் என்று ஆராய்ந்து
 பாராது கௌரவித்துப் போருவது ஸ்வரூபம் என்னும் கருத்துத் தோன்ற
 நீராட என்றது.

போதுவீர்—இப் பேற்றுக்கு இச்சையுடையவர்களெல்லாம் இருந்த
 படியே அதிகாரிகள்; தனித்தொரு சுத்தியைத் தேடவேண்டியதில்லை,
 “எப்பிறப்பு ஏதியல்வாக நின்றார்க” ளாயினும் ஆசைப்பட்ட அந்
 வரும் அதிகாரிகளே என்கிறது.

போதுமினே—அவ்வநுபவத்திற்கு இசைந்தார் காலில் விழுந்தார்
 அவ்விசைவைத் தங்கள் பேராய்க் கருதினபடி. இத்தால் பரமார்த்தம்
 (இதரர்களது அழிவு) கண்டு ஸஹியாத தன்மையும் அதற்குக் காரண
 மான பகவத் ஸம்பந்த ஜ்ஞானாநு ஸந்தானமும் வேண்டுமென்கிறது.
 பூரீ வைஷ்ணவ லக்ஷணமாகிறது பரமார்த்தங் கண்டு ஐயோ என்றிரங்கி
 அவர்களை எவ்வகையிலும் பகவத் விஷயத்திலே ஈடுபடும்படி செய்து
 தானே தங்களுக்குப் பேராய்க் கருதியிருத்தலாகும்.

நேரிழையீர்—சமதமாத் ஆத்மகுணங்கள் தொடக்கமான வற்றால்
 வந்த ஜ்ஞானாநுஷ்டான அலங்கார யுக்தர்களை நேரிழையீர் என்கிறது.
 “புனிவுடையன் இன்சொலனாதல் ஒருவர்க்கணி” சமமாகிறது.

சீவ—

புனைத சப்தாதி விஷயங்களில் போய் அநர்த்தப்படாதபடி நியமிக்கை.
 துழமாகிறது—புறக் கரணங்களை சப்தாதி விஷயங்களில் போய் அநர்த்
 தப்படாதபடி நியமிக்கை. பட்டம் குடகம் பராவர குருக்கள் பூட்டும்
 ஆத்ம பூஷணங்கள் என்னக் கடவதாகும். ஆக ஆத்மஜ்ஞான அலங்
 காரங்களை யுடையவர்களை நேரிழையீர் என்ற பதத்தால் உணர்த்தியபடி.

சீர்மல்குமாய்ப்பாடி—ஞாமில்லாதவர்களைப் பசுக்களுக்குச் சமான
 மாகப் புராணதிகளில் கூறியிருப்பதால் ஞான ஈனர்கள் வசிக்குமிடம்
 ஆய்ப்பாடியாற்று. இனி ஆய்ப்பாடிக்குச் சீர்மல்குகையாவது கருந்
 த முகில்வண்ணனைக் கடைக்கொண்டு கைதொழும் பத்தர்கள்
 இருந்த ஊரில் இருக்கும் மானிடர் எத்தவங்கள் செய்தார்கொலோ
 என்கிறபடியே நாராயண பராயணர்கள் அவதரிக்குமிடங்களிலெல்
 லாம் சீர்மல்கியிருக்குமென்றபடி. இத்தால் ஞானமில்லாத அஜ்ஞானி
 ன் வாழுமிடமெல்லாம் ஆய்ப்பாடி என்பதையும் அவர்களிடையே
 தான்றும் திருமாலடியார்களால் அவ்வாய்ப்பாடி சிறப்புற்று விளங்
 கும் என்பதையும் சீர்மல்கும் என்னும் பதத்தால் காட்டியபடி.

செல்வச்சிறுமீர்கார்—“மாடும் மனையும் கிளையும் மறை முனிவர்
 தடும் உயர்வீடும் செல்கதியும் பீடுடைய எட்டெழுத்தும் தந்த”
 ஆசார்யனை என்றன் மாநிதியே யென்று பற்றியிருக்கும் இருப்பு செல்வ
 மாகப் பேசப்படுகிறது. இராமானுசன் என்றன் மாநிதியே என்றிருக்கு
 ர்ப் போலேயாயிற்று. சிறுமீர்கார் என்றதால் ஸ்வாதந்தர்யம்
 தனக்குரிமையாயிருத்தல்) அந்ய சேஷத்வம் (ஆசார்யனுக்குப் புறம்
 ஈனவர்களுக்குத் தன்னை அடிமையாய்க் கருதி யிருத்தல்) இன்றிக்கே
 கையில் கனியென்னக் கண்ணனைக் காட்டித்தரிலும் கணிசியாது
 நோக்காது) “செய்த்தலை யெழுநாற்றுப் போலவன் செய்வன் செய்து
 காள்ள” என்கிறபடியே ஆசார்யன் இஷ்டவினியோகங் கொள்ள
 வாய்ப்பு இருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது.

கூர்வேல்—வெல்வதுவேல். வேல் என்னும் பதத்தால் வெற்றியைக்
 காட்டுகிறது. இவ்வு கூர்வேல் என்றதில் கூர் என்னும் பதம் கூர்மை
 யைக் காட்டும். அதாவது ஸூட்சுமம். இவ்வளவால் ஸூட்சுமமாக வெல்
 வபவன் என்று பொருள் படும். அவன் யாரெனில் நந்தகோபன் என்
 றது. இங்கு நந்தகோபன் ஆசார்யனாகக் கொள்ளப்படுகிறான். ஏனெ
 ன்று ஆசார்யனானவன் தன்னுடைய ஞானாநுஷ்டானங்களாலும் தன்
 னுடையாலும் ஈசுவரனை உபகரித்தருளும். அதுபோல நந்தகோபனும்
 தபோபலத்தால் ஈசுவரனையே பிள்ளையாய்ப் பெற்று உபகரித்தரு
 ளியதாலே ஆசார்யனாகக் கொள்ளக்குறையில்லை. இத்தகைய ஆசார்

10

திருப்பாவை உட்பொருள் விளக்கவுரை

யனே ஸூக்தமாக வெல்லுபவன் என்று கூறியபடி. யாரை வெல்லுவானென்றால் தேஹாத்மாபிமானிகளையும் வேதத்திற்குப் புறம்பார்களையும் நாதிகர்களையும் கூர்மையான சொற்களாகிய சொல்லால் வெல்லுபவன். சொல்லம்பானது கூர்வேலாயிருக்கும்படி.

கோடுந்தொழிலன் — ஐம்பொறிகளாகிற மதகளிறைந்தினைப்பற்றினார் துக்கப்படுவதைக் கண்டு தன்னுடைய ரக்ஷக சோர்வால் "பொய்கைம் புலன்களாகிற" உள் நிலாவிய ஐவரையும் கர்மேந்தென அளவாகிப் போல் தானும் துக்கித்து அத்தால் சிவப்பேறிய யங்கள்கிற கூறை சோறியை தாவென்று குமைக்கும் ஐவரை அஹங்கார மகாரங்களாகிற ஹிரண்யாக்ஷ ஹிரண்யகசிபாதிகளானும் தன்மையுடையவன் ஈசுவரன் என்று காட்டியபடி. அவன் யும், பத்து இந்திரியங்களைத் தலையாகக் கொண்ட மனமாகிற ருத்னையப் பற்றின அடியார்களுடைய குற்றங் குறைகளை யெல்லாம் ண்ணையும், ப்ரக்ருதியாகிற கம்ஸனையும், மாளாத நல்வினை தீவினாணை செம்மையான கண். யாகிற ஜராசந்தனையும், ஆசார்யன், அக் கூர்வேலாகிற உபதேசத்தி முடிப்பதாலே ஆசார்யனைக் கொடுந்தொழிலன் என்கிறது. அதிர் ஆயிரம் இரவிபோல் ஆயிரம் முகமும் வாய்ந்துள்ளவன் என்றிக்குக் கூற்றேற் கொடுந்தொழிலன் நந்தகோபன் என்றதொழிபு. இத்தால் புருஷ ஸூக்தத்தில் 'எடுத்தோதப்படுபவன்' என்பகைவல் பார்த்தீர்களையும் (ஆத்மாநுபவசாலிகளை) ஸூத்ர பலார்த்தாயிற்று. களையும் (அப்ப பலன்களில் ருசியுள்ளவர்களை) திருத்தி அவர்க ஸ்வரூபத்திற்குப் புறம்பானவைகளை முடிக்கும் கொடுந்தொழி யுடையவனாய் ஒரு பலனையும் கருதாது பகவானுக்கும் அவன் கு துள்ள உலகத்திற்கும் பணி செய்யுமாறு அனைவர்களையும் திருத்தி பணிகொண்டு அவர்களுக்கும் அவர்களோடு கூடிய பகவானுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்தருளும் ஆசார்யனை யுணர்த்தினபடி. தகைய ஆசார்யனுக்குக் குமரன் என்கிறது மேல்.

குமரன் — ஆசார்யனுக்குப் புத்திரனாய் ஏவிக் காரியம் கொள்ளல் படி தன்னைச் சிறுவனாய் அமைத்துக்கொண்டிருப்பவன் என்றபடி.

ஏரார்ந்த கண்ணி யசோதை — குணசேஷடித யுக்தனான ஸர்வ வரணைத் தன் நினைவால் யசோதை தன்னுடைய கர்ப்பத்திலே கைத் திருந்தாப்போலே ஸர்வேசுவரனைத் திருமந்திரமும் தன்னுள்ளே அட வைத்திருக்கும்படி. ஏரார்ந்த கண்ணி யசோதை என்னும் பதத்தி விசாலமான ஞானம் பொருந்திய திருமந்திரமே பொருளாயிற்று.

இளஞ்சிவம் — யசோதைக்கு (மூலிருஷ்ணன்) அடங்காத சிவ குருகுபோல் மந்திரத்திலும் அடங்காத விஞ்சிய பெருமைவாய்ந்தவ ளங்கனையெனில் திருமந்திரார்த்த போதனத்தால் திருந்தாதவர்க ளும் தன் குண சேஷடிதங்களையும் திருமேனி சோபையையும் காட் திருத்தி வெற்றிகொள்ளும் சிங்கக் குருகு என்பதாயிற்று.

கர்மேனி — அத்தகையவனது திருமேனி மேகம்போல் பரம மாகவே யிருக்கும் (பிறர்க்காகவே யிருக்கும்). மேகமானது

பலனையும் எதிர்பாராது பிறர்க்கே பிரயோஜனமாயிருக்குமாப்போலே கர்மேனியும் உபய விபூதியையும் பிறர்க்காகவே வழங்கும் உத்தமன் னுணர்த்துகிறது.

சேங்கண் — ஆச்ரித விரோதிகளை (தன்னைப் பற்றினருடைய விரோதிகளை) முடிக்கும் கோபாவேசமுள்ள சிவந்தகண். தன்னைப் பற்றினார் துக்கப்படுவதைக் கண்டு தன்னுடைய ரக்ஷக சோர்வால் வந்ததென அவர்களைப் போல் தானும் துக்கித்து அத்தால் சிவப்பேறிய ண்ணையுடையவன். இத்தால் அடியார்கள் சுக துக்கம் தன்னதாகக் கொள்ளும் தன்மையுடையவன் ஈசுவரன் என்று காட்டியபடி. அவன் தன்னைப் பற்றின அடியார்களுடைய குற்றங் குறைகளை யெல்லாம் ண்ணைத செம்மையான கண்.

கதிர்மதியம்போல் முகத்தான் — மதியம்போல் தண்மை வாய்ந்து கதிர் ஆயிரம் இரவிபோல் ஆயிரம் முகமும் வாய்ந்துள்ளவன் என் னுமும் வாய்ந்துள்ளவன் என்பகைவல் பார்த்தீர்களையும் (ஆத்மாநுபவசாலிகளை) ஸூத்ர பலார்த்தாயிற்று.

நாராயணனே — கீழ்க்கூறிய வேதத்தால் விளக்கப்படுபவன். நாராய ணனே என்கிறது. இத்தால் ஸர்வாந்தர்யாமியாட் ஸர்வஸ்வாமியாய் ஸர்வபல ப்ரதனாய் ஐகத்காரணனான பரம்பொருள் என்கிறது.

பறைநருவான் — நித்ய முக்த பத்த சேதநர்களான ஸகல சேதந் தருக்கும் பலனளிப்பவன் இவனே யென்கிறது.

நமக்கே — ஆசார்ய பரதந்திரர்களாய் (ஆசார்யன் இட்ட வழக்கா யிருப்பவர்) அந்ய சேஷத்வ (பிறர்க்கு அடிமை என்றிருத்தல்) அந்ய ச்ரணத்வ (பிறரைப் புகலாய்க் கொள்ளுதல்) அந்ய போக்யத்வாதி களைக் கழித்து (பிறரை இனிமையாய்க் கொள்ளுதலைக் கழித்து) அந் தால் வந்த ஞான பக்தி வைராக்யங்களால் பூர்ணர்களாய் ஈசுவரனே உபாய உபேய மென்றிருக்கும் நமக்கே. அன்றிக்கே ஆசார்யனே உபாய உபேயமென்றிருக்கும் நமக்கே. (பலனளிப்பான் என்றபடி).

பாரோர் புகழ் — அநுகூலரோடும் பிரதிகூலரோடும் சமமாக ஸ்வரும் புகழ்.

படிந்தேனோ ரெம்பாவாய் — பின்னோர்ந்து படிந்து அநுஷ்டிக்க வேண்டும் என்று உணர்த்துகிறது.

கருத்துரை — இப்பாட்டில் விசிஷ்டாத்வைதமே பரம வைதிக சித்தாந்தமென்றும், பத்த சேதநர்கள் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாய் முக்தர் ளாய்ச் சென்று நித்யவிபூதியில் கூடி யிருந்து மூதேவி, பூதேவி,

நீளாதேவி நாயகனான ஸ்ரீமந் நாராயணனாகிற பரஞ்சோதியை யடைந்து நித்ய கைங்கர்ய பரர்களாய் நித்ய வாழ்வு பெறுதல் ஸ்வரூபமென்றும், அவ்வாழ்வைப் பத்த சேதநர்கள் பெறவேண்டி பஞ்ச ஸம்ஸ்கார பூர்வமாக ஆசார்ய சம்பந்தமும் அபிமானமும் அவசியம் பெறவேண்டுமென்றும் சொல்லுகிறது.

2. வையத்துவாழ்வீர்கள் நாமும் நம்பாவைக்குச் *
செய்யுங்கிரிசைகள் கேளீரோ * பாற்கடலுள்
பையத்துயின்ற பரமனடிபாடி *
நெய்யுண்ணும்பாலுண்ணும் தாட்காலேநீராடி *
மையிட்டெழுதோம் மலரிட்டுநாமுடியோம் *
செய்யாதன செய்யாந் தீக்குறளைசென்றோதோம் *
ஐயமும்பிச்சையு மாந்தனையுங்கைகாட்டி *
உய்யுமாறெண்ணி யுகந்தேலோரெம்பாவாய்.

அவதாரிகை—இப்பாட்டில் பகவத் ஸ்வரூபத்தையும் பகவானுக் போக்யமான வஸ்துவை விவேகித்துத் தரிப்பார்படியையும் காட்டுகிறோதி நிரசன ஸமர்த்தனுடைய திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்திலே ஆழ்ந்து கால் படும்படியைச் சொல்லுகிறது.

உள்பொருள் விளக்கவுரை.

வையத்து வாழ்வீர்கள்—பகவத் ஸ்வரூபத்தை யுணர்பவன் ஸத்தி என்றும் உணராதவன் அஸத்தி என்றும் வேதாந்தம் உணர்த்துவான் யாலே இங்கு ஸத்துக்களையே வையத்து வாழ்வீர்கள் என்கிறது. அன்றிக்கே பரம்பொருளை யுணராதவனுக்கு ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் பிறவியும் கழிவதில்லை. அவர்கள் தாழ்ப் பிறந்தவர்கள். பரம்பொருள் யுணர்ந்தவர்கள் பிறவி யென்னும் பெருங்கடல் வற்றிப் பரம பதம் சென்று நித்ய வாழ்வு வாழ்பவர்கள் என்றும் வேதமெடுத்தோதுவான் யால் அத்தகையவர்களையே வையத்து வாழ்வீர்கள் என்றுணர்த்துகிறது.

நாமும்—நாஸ்திகர்களன்றிக்கே ஆஸ்திக நாஸ்திகர்களும் அன்றிக்கே ஆஸ்திகர்களாய் அதிலும் ஆசார்யனாலேயே பேரென்றிருக்கும் சரமபர்வ நிஷ்டர்களான நாமும்.

நம்பாவைக்கு—பாவை - ஈழமலர்ப் பாவையை யுணர்த்தும் அவளுக்கு ஸ்ரீ என்று பெயர். ஸ்ரீயாகிறது ஸம்பத்து. அதாகிறது

கைங்கர்ய ஸ்ரீ. நம்பாவைக்கு என்பதற்கு நமக்கு வகுத்த கைங்கர்யம் என்பது பொருள். அது எதுவெனில் ஆசார்யனுக்கு உவப்பாகப் பண்ணும் ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற பிரதம பர்வமான (முதற்படி) பகவத் கைங்கர்யமு மன்றிக்கே, தான் உகந்தாரைத் தன் அடியார்க்கு ஆட்படுத்தும் பகவத் கைங்கர்யமாகிற பகவானுக்கு உவப்பாகப் பண்ணும் மத்திய பர்வமான பாகவத கைங்கர்யமு மன்றிக்கே ஆசார்ய கைங்கர்யத்தின் ஏற்றத்தை அறியுமவர்களான பாகவதர்கள் எல்லார்க்கும் உவப்பாகப் பண்ணும் பாகவத கைங்கர்யமாகிற சரம பர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்யமே யாயிற்று. இந்த கைங்கர்யமே ஆத்மோஜ்ஜீவன ஹேதுவாகுமென்று வேத ஸார ஸங்கிரஹமாய் (வேதஸார சுருக்கம்) பூர்வர்கள் உபதேசித்துப் போந்தனர்.

செய்யும் கிரிசைகள்—இத்தகைய ஆசார்ய கைங்கர்ய நிஷ்டர்கள் அவசியம் அநுஷ்டிக்க வேண்டியவை இன்னதென்கிறது. விடவேண்டியவற்றை அவசியம் விடுதலும், பற்றவேண்டியவற்றை அவசியம் பற்றுதலுமே ஆஸ்திக லக்ஷணம். இவையும் கைங்கர்ய கோடியிலே சேரும். கைங்கர்யப் பக்தி மூலமாயல்லாதபோது பீதி மூலமாயாவது வரவேண்டும். அல்லாதபோது ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்களில் தொடர்பற்றுப்போகும். (மறப்பினும் ஒத்துக்கொள்ளலாகும் பார்ப்பான் பிறப்பொழுக்கங் குன்றக்கெடும்) இத்தால் அவசியம் செய்ய வேண்டியவைகளைச் செய்தே தீரவேண்டு மென்று அறிவுறுத்துகிறது.

கேளீரோ—செல்வத்துட் செல்வம் செவிச் செல்வம் அச்செல்வம் செல்வத்து ளெல்லாந்தலை என்பர்களிறே. கேட்ட போதன்றோ புருஷார்த்த ரூபி ஜனிப்பது. அந்த ரூபி ஹேதுவாக கைங்கர்ய சித்தி ஏற்படும். கைங்கர்யமில்லாதபோது ஸ்வரூபம் குலையும். ஆகையாலே கேளீரோ என்றபடி. ஜனமேஜயன் கேட்கையே பிரயோஜனமென்று கொண்டாற்போல இங்கும் கொள்ளவேண்டு மென்பது. பாற்கடலுள் பையத்துயின்ற பரமனடி—அடி என்றும் சிறிய திருவடி என்றும் பெரிய திருவடி என்றும் நிர்த்தேசிக்கும் போது இங்கு அடி என்பது ஆசார்யனையே. பகவத் ஸந்நிதியிலும் எம்பெருமான் திருவடியாகிற ஸ்ரீ சடகோபனையே பிரஸாதிப்பது. ஆக அடி என்னும் பதத்தால் ஆசார்ய அவதாரத்தை உணர்த்தியபடி.

பரமன்—மஹோபகாரகன். “பின்னாறார் வணங்கும் சேர்தி திருமுழிக்களத்தாலாய்” என்கிறபடியே தன் அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டவர்களும் வணங்கி வாழ்ந்துய்யலாம் வண்ணம் அர்ச்சை (விக்காஹம்) மூலமாக நின்று ஸேவை ஸாதித்தருளி ஸர்வ தோஷங்

களையும் காணக்கண்ணிட்டு ரக்ஷித்தருளும் மஹோபகாரகமான அர்ச்சாவதாரத்தை யுணர்த்தியபடி.

துயின்ற—சேதநாசேதங்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் வியாபித்திருக்கச் செய்தேயும் ஒன்றுமறியாது உறங்குபவன்போல் உறைந்து கிடக்கும் அந்தர்யாமித்வத்தை உணர்த்தியபடி.

பைய—மெள்ள என்ற பொருள் கொண்டபோது வேட்டையாடுபவன் தெரியாமல் பதுங்கியிருந்து மெள்ளச் சென்று விலங்குகளை முடிக்குமாப்போலே பரம் பொருளும் வேதங்களில் பதுங்கியிருந்து விரோதிகளுக்குத் தெரியாமல் ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஒரிரவில் ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்து வளர என்கிறபடியே மறைந்திருந்து மெள்ளச் சமயம் பார்த்துத் துஷ்டர்களை முடிக்கும் விபவ அவதாரங்களை யுணர்த்தியபடி. (ராம கிருஷ்ணாதி அவதாரங்கள்).

கடலுள்—(பையத்துயின்ற பரமன்) சுஹிராப்தியில் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் (ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல்) முதலியவற்றை நடத்திக்கொண்டு ஐகதரக்ஷணார்த்தமாக காரிய மந்திரிக்கும் வியூக நிலையை யுணர்த்தியபடி.

பாற்கடலுள்—பால் என்பது வெண்மை நிறத்தைக் காட்டும். அவ்வெண்மை நிறம் சுத்த ஸத்துவத்தைக் குறிக்கும். இத்தால் சுத்த ஸத்துவவிஷ்டரான நித்ய முக்தர்களுக்குக் கடல்போன்று சதா எல்லையில்லா மகிழ்வை யுண்டாக்கும் பரத்வ நிலையை யுணர்த்தியபடி. ஆக இவ்வளவால் வேதாந்தத்தில் ஓதியபடி பரம்பொருளின் நிலையாகிய பரத்வ, வ்யூக, விபவ, அந்தர்யாமித்வ, அர்ச்சாவதாரமாகிற ஐந்து நிலைகளையு முணர்த்தி இந்நிலைகளுக்கெல்லாம் கொள்கலமான தும் ப்ராதான்யமானதும் கிருபைபோல வடிவெடுத்ததுமான ஆசார்ய அவதாரமான (ஈசுவரன்) ஆருவது நிலையை அடி என்னும் பதத்தால் உணர்த்தி, பாடி என்றதால் இந்த ஆசார்ய அவதாரமே பரம உத்தேசம் என்று குறிப்பிட்டபடி. அன்றிக்கே வக்தவ்யம் (பேச வேண்டியவை) ஆசார்ய வைபவமாகையாலே அடிபாடி என்றபடி.

நெய்யுண்ணும்—ஆசார்யனைப் புகழ்ந்து பாடி அவ்வாசார்ய ஸம்பந்தத்தாலும் அபிமானத்தாலும் பேறு பெறுவது தவிர்த்து ஸ்வரூபத்திற்குச் சேராத பக்தி யோகத்தைச் செய்யமாட்டோம் என்பதை யுணர்த்தும். தைலதாரைபோல் இடைவிடாது பக்தி செலுத்தவேண்டுமென்று வேதாந்தம் விதித்திருப்பதால் இங்கு நெய்யானது பக்தி யோகத்தைக் குறிக்கிறது. மேலும் வெண்ணெய் உருக்கினாலிறே நெய்யுண்டாவது. அதைப்போல் உள்ளெல்லா முருகிக் குரல் தழுத்தழுது

உடம்பெலாம் கண்ணீர் சோர என்னும் நிலை இடைவிடாது ஏற்பட வேண்டுமாயிற்று பக்தி யோகத்திற்கு. இந்நிலை யேற்படுவது கடினமாகையாலே ஆசார்யாபிமானமே உத்தரகம். ஆகையால் நெய்யுண்ணும் என்று உபேக்ஷித்தபடி.

பாலுண்ணும்—பால் வெண்மையைக் காட்டும். வெண்மை ஞானப்ரகாசத்தைக் குறிக்கும். இத்தால் பக்தி யோகத்திற்கு அங்கமான ஞான யோகத்தையும் செய்யோம் என்கிறது. பின்னை பேற்றுக்குச் செய்வதென்னையோவெனில்.

நாட்காலேநீராடி—பேற்றுக்கு உபாயம் ஆசார்யாபிமானமாகையாலே இதர விஷய நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக (வேறு விஷயப் பற்றற்று) ஆசார்யன் ஸந்நிதியில் பண்ணும் குணநுபவ ஜனிதப்ரீதி (காலந் தவருது ஆசார்யனிடத்திலே உபதேசஜ்ஞானாதிகளாலே ஏற்படும் ஆத்ம சுத்தி சொல்லப்படுகிறது.) உபாயாந்தரங்களால் ஸாதித்துப் பெறவேண்டுவன வெல்லாம் ஆசார்யன் ஸந்நிதியிலே ஸித்திக்கும் என்றிருப்பதாலே இங்ஙனே சொல்லியபடி.

மயிட்டுருதோம்—அற்ப பலன்களை விரும்பமாட்டோம். அதற்கருக்கூலமான கர்ம யோகத்தைச் செய்யோம் என்கிறது. மையானது இட்டபோது அழகாய்த் தோன்றி பின்பு ஸோபை குறைந்து அழியக் காண்கிறோம். அதுபோல அற்ப பலன்களும் முன்னால் ஸோபித்துப் பின்பு அழிந்துவிடும். ஆகையால் அதை விரும்போம். அதற்கு வேண்டிய கர்மயோகத்தையும் செய்யோம். மயிட்டுருதோம் என்பதால் மோக்ஷ பலமாகிலும் ஸர்வேசுவரனிடத்தில் கேட்கமாட்டோம். இத்தால் எந்த அபேக்ஷையுமில்லை யென்றுணர்த்தியபடி.

மலிட்டுநாருடியோம்—கைவல்ய அநுபவத்தை விரும்போம். இவ்வநுபவத்தைப் பூர்வர்கள் சிற்றின்பம் என்று கழித்தார்களாகையால் அவ்வநுபவம் கொள்ளோம் என்றபடி.

செய்யாதன செய்யோம்—பகவத், பாகவத, ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை அடியோடு இல்லையாக்கிக் கீழாம் நரகில் தள்ளும் பாகவதாபசாரம் ஒரு நாளும் செய்யமாட்டோம் என்றபடி. வேதப்ரமாணம் உண்டாபிரும்பினும் பூர்வர்கள் செய்யாதனவற்றைச் செய்யோம் என்பதுமாம்.

தீக்குறளை சென்றோதோம்—தீக்குறளையென்கிறது வேதத்திற்கு நேர் விரோதமானதும் ஒருவரால் ஆக்கப்பட்டதுமான ஆகமாதிகளைத் தீக்குறளை சென்றோதோம் என்றதனால் அந்த ஆகமாதிகளுக்கு இலக்கான தேவதைகளிடத்துச் செல்லவும் மாட்டோம். அவ்வாகமங்களை

ஒதவும் மாட்டோம். அசுரமோஹனார்த்தமாக (அசுரர்களை மயக்கிப் பிடித்தாதினாராக) (அசுரர்களை மயக்கிப் பிடித்தாதினாராக) வேதவிருத்தமாகச் சொல்லும் ஆகமாதிகளைப் பிடித்த தீக்குறையாக என்கிறது. அன்றியும் புறங்கூறிப் பொய்த்துப் பிடித்தாள் என்கிறது. படியே ஒழுக்கமுடையவருக்கு ஒவ்வாததீய உட்கரியும் உட்கரியும் சொல்லோம் என்றுமாம்.

ஐயமும்—வாழாட்டவர்களுக்கு இடம் பாகவத அநுபவமாகி ஆசார்ய நிஷ்டை (போதயந்தஃபரஸ்பரம் என்கிற உட்கரியும் தன்னோடொத்தவர்களோடு பண்ணும் ஆசார்யாநுபவம் இவ்வெழுதம் அவசிய அபேக்ஷிதம் என்கிறது. அன்றிக்கே ஆசார்யன் திருவடக்கை நாடிச் சென்று அவன் திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்காகப் பண்ணும் கிஞ்சித காராதிகள். (ஸத்கார கைங்கர்யங்கள்.)

பிச்சையுமும்—நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கு ஆத்ம உஜ்ஜீவனார்த்தமாக இடம் பாகவத அநுபவம். பிறர் அநர்த்தங்கண்டு ஐயோ என்றிரங்கி அவர்களுக்கு ஹிதம் செய்தல் ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷண மாகையாலே இது அவசியம் செய்ய வேண்டுமென்று அறிவுறுத்துகிறது. அன்றியும் பிரம்மசார்யாதிகளுக்கு இடம் சத்காரமாகிலுமாம்.

ஆந்தனையும் கைகாட்டி—தனக்கு ப்ராட்டபூமி (முடிந்த நிலம்) அணித்தாகும் தனையும் எம்பெருமானாரைப் போலே மடகனாசாஸனத்தில் ஊற்றமாய் பரானர்த்தம் கண்டு சகியாது அனைவருக்கும் ஹிதமே செய்கை பரம புருஷார்த்தம் என்று தேறி ஞானக் கைகாட்டி காட்டுவது (சதாசார்யன் கையிலே காட்டித் தருவது என்று பொருள். அன்றியும் ஆந்தனையும் கைகாட்டி என்றதால் தனக்கு சக்திபுள்ள உடல் பிறர்க்கு மஹோபகாரம் செய்தும் நாம் ஒருவர்க்கும் ஒரு நன்மையும் செய்யப் பெற்றிலோமே என்று குறைவானாய் இருத்தலுமாம்.

உய்யுமாறெண்ணி—வையத்தில் வாழப் பிறந்தவர்கள் ஆத்ம உஜ்ஜீவனத்திற்கு உடலாகிற சதாசார்யன் திருவடியிலே வாழ்ச்சி பெறுவதற்கு இப்பாசுரத்தில் அருளிச்செய்துள்ள த்யாஜ்யம் (விடவேண்டியவை) உபாதேயம் (பற்றவேண்டியவை) ஆகிய வழிகளை எண்ணி.

உகந்து—ஆசார்யஸ்வீகாரமும் முகமலர்த்தியுமே —புருஷார்த்தம் எனத் தேறித் தன்னைப்போல் நாடும் நகரமுமாக்கி அத்தானைக் கண்டு உகந்து என்றபடி.

ஓரோடும்பாவாய்—அநுஷ்டான பரமான உபதேசமும் உபதேச பரமான அநுஷ்டானமும் ஆகவேண்டுமென்று பின்பற்று என்றபடி.

கருத்துரை—ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரக மென்றிருக்கும் சரம உகந்துவது ஸம்ஸாரிகளின் சங்கத்தை வாசனையோடு அறுத்துத்தள்ளி; அவ்வாசார்யர்கள் போதமநுஷ்டானங்களுடன் ஸதாசார்ய ஸந்நிதியில் இருப்பவருக்கு, அவ்வாசார்ய முகமலர்த்திக்கநுணமான பகவத பாகவத ஆசார்ய கைங்கர்யாதிகளைச் செய்து கொண்டு மங்களா ஸம்ஸாரிகளாய், பாகவதர்களாய் இருக்கச் செய்தே ப்ரக்ருதிவாசனை மயக்கி கலக்குண்டு ஸ்வரூபத்தை மறந்திருப்போர்களையும் தன்னைப் பற்றின ஸம்ஸாரிகளையும் ஹிதோபதேசத்தால் திருத்தி, ஆசார்யன் திருவடிக்காளாக்குவது செய்யவேண்டுமெனவாம். இனி, கர்ம ஐஞ்ஞான பத்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களும் ஸ்ரீபுருஷார்த்த அநுபவங்களும் கைவல்யாநுபவமும் வேதவிருத்தமான ஆகமாதிபுடனங்களும் பகவத பாகவத ஆசார்ய அபசாராதிகளும் செய்யாதனவைகளாகும். ... (2)

3. ஒங்கியுலகளந்த உத்தமன்பேர்ப்பாடி *
நாட்டின் நம்பாவைக்குச் சாற்றிநீராடினால் *
தங்கின்றி நாடெல்லாந் திங்கள்மும்மாரிபெய்து *
ஒங்குபெருஞ்செந்நெ லுடுகயலுகள் *
பூங்குவளைப்போதிற் பொறிவண்டுகண்படுப் *
தேங்காதே புக்கிருந்து சீர்த்தமுலைபற்றி
வாங்க * குடம்நிறைக்கும் வள்ளற்பெரும்பகக்கள் *
நங்காதசெல்வம் நிறைந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

அவதாரிகை—விரோதிரசன சமர்த்தனான எம்பெருமான் திருநாம விகார்த்தனத்திலே ஆழங்கால் பட்டார்க்கு விரோதி கழிந்து ஏற்படும் ஸம்மைகளும் அந் நன்மைகள் இவர்களளவன்றிக்கே இவர்கள் விரிக்கும் நாடும் அந்நாட்டைச் சேர்ந்த மற்றெல்லா நாடுகளும் அலை ஏறியும்படியா யிருக்குமென்றும், அப்பேறு சித்திக்கும்படி இன்ன தென்று முணர்த்துகிறது.

உள்பொருள் விளக்கவுரை.

ஒங்கி யுலகளந்த உத்தமன்—உத்தமனாகிறான் தன்னையும் தன்னைமையையும் பிறர்க்கென்றே ஆக்கி வைத்திருப்பவன். ஸர்வேசனானும் திவ்யாயுதங்கள், திவ்ய மங்கள விக்ரஹம், உபயனிபூதி (உலோக பரலோகம்) தொடக்கமானவைகளை எல்லாம் தன்னைப்

பற்றினார்களுக்கே வைத்திருக்குமவன். அன்றியும் பிறரை ரக்ஷித்
மிடத்துத் தன்னை ஆய மாறியாகிலும் (தன் பெருமை குலைந்தாலிலும்)
ரக்ஷித்தருளுபவன் என்றபடி. அளந்த உத்தமன்-அளத்தலாகிற
கணக்கிடுகை; எதைக் கணக்கிடுவதெனில் சேதநர்களை ரக்ஷிக்கு
பொருட்டு ஜன்ம உட்பரைகள் தோறும் அவர்கள் செய்யும் தன்னல
திலே ஒரு நன்மைபும் இல்லாதிருக்கச் செய்தேயும் ஒரு காரண
பற்றி அதில் சிலவற்றை நன்மை யென்றெடுத்து ஒன்றுக்குப் பத்தாக
கணக்கிட்டு அதன் நிமித்தமாகச் சிறந்த பிறவியிலே முட்டி மோச
மளவுக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பவன். அதாவது ஒருவன் த
வயல் தீயப்புக்கலாது (உலர்ந்து போவதைக் கண்டு) கீருள்ள விடத்
னின்றும் வயலிலே நெடுந்தாரத்திலே துலையிட்டு இறையா நிற்க, அ
சமயத்திலே ஜலம் கிடைக்காத பாலை வனத்திலே நெடுந்தார
நடந்து வந்து இத்தனை ஜலம்பெறில் நம் பிராணம் தரிக்கும் என்னும்படி
இளைத்து வருகின்ற சில பாகவதர்கள் வயல்காரன் அறியாமல் அந்
நீரிலே ஸ்ரீ பாதம் முதலானவற்றை விளக்கி இளைப்பாறிப் போன
அதடியாக என்னப்பார்கள் விடாய்தீர்த்தாய் என்றும், ஒருவன் கு
சதுரங்கம் ஆடுகைக்கும் இளைப்பாறுவதற்கும் வீட்டின் புறத்திலே
திண்ணைகட்டி வைக்க வர்ஷபீடிதர்களாய் (மழையினால் சிக்குண்டவ
களாய்) அங்கே ஒதுங்குவோமென்று சிலபாகவதர்கள் ஒதுங்கிப்போ
அவ்வளவு மாத்திரமாக என்னடியார்க்கு ஒதுங்க நிழல் கொடுத்தா
என்றும் இங்ஙனே சில நன்மைகளை ஏறிட்டெடுக்கும் யாத்ருச்சிக
என்ன, ஒருவன் பேசும் போது தன்காரிய நிமித்தமாகத் திவ்
தேசங்கள் பெயரோ, எம்பெருமான் பெயரோ நடையாடினால் எ
ஊரையும் என் பெயரையும் சொன்னாயென்று ஏறிட்டெடுத்து
கொள்ளும் நன்னட்பாகிற ப்ராஸங்கிகமென்ன, சில பாகவதர்கள்
காட்டிலே வழிபோகா நிற்க அவர்களை ஹிம்சித்துக் கையிலுள்ளதை
பறித்துப் போவது-வழிபறிக்காரர்கள் உத்தேசித்து நிற்க அவ்வ
வில் தன்னுடைய காரிய நிமித்தமாக ஒரு சேவகன் ஆயுதமு
கையுமாகப் பின்னே செல்ல அவனைக் கண்டு வழிபறிக்காரர்கள்
இப்பாகவதர்களுக்குத் திருமேனிக் காவலாகச் செல்வதாக நினைத்து
பயப்பட்டுத் தன்னைப் பறித்தொழிய அது காரணமாக அந்த
சேவகனை என் உயாரை நோக்கியென்று ஏறிட்டெடுத்து
கொள்ளும் நன்னட்பாகிற ஆநுஷங்கிகமென்ன இவற்றைச் சொல்லி
கிறது. உலகளந்த உத்தமன் - உலகென்பது சாஸ்திரத்தைக் குறிக்கு
சாஸ்திரங்களையோ உயர்ந்தோர் கைப்பற்றுவர். ஆகையால் உ
கென்பது உயர்ந்தோர் மேற்று என்னும்படி தன்னுடைய செயலாலு

அ. 2
2
சேவகன் - பதம்
உயர்ந்தோர் - உயர்ந்தோர்
செல்வதாக - செல்வதாக

யாத்ருச்சிகம் (தற்செயலாக) பிராஸங்கிகம் (வார்த்தையாடும்போது)
ஆநுஷங்கிகம் (தன்னலமாகச் செய்யும் காரியம்) ஆகிய கீழ்க் கூறிய
நன்மைகளுக்குத் தப்பிச்சென்றவர்களையும் விடாது ரக்ஷிக்கக் கருதி
ஸர்வேசுவரனானதானே "தேனார் கமலத் திருமாமகள் கொழுநன்
தானே குருவாகி மானிடர்க்கா இந்நிலத்தில் தோன்றுதலால்" என்கிற
படியே ஆசாரியனாய்வதரித்துத் திருக்கண்களால் குளிரக் கடாஷித்தும்
திருக்கைகளால் பாபங்கள் கழிய ஸ்பரிசித்தும் பசு, பக்ஷி, மனுஷ்யர்கள்,
ஸ்தாவரங்கள் என்னும் வாசி (வித்யாசம்) இன்றிக்கே மோக்ஷமணிக்க
வல்ல மஹோபகாரகனான ஆசாரியனை உலகளந்த உத்தமன் என்கிறது.
அன்றிக்கே உபய விபூதி நாதனான் ஸ்ரீமந் நாராயணன் மானிட
சொருபியான ஆசாரிய சரீரத்தை அங்கீகரித்து ஸம்ஸாரமாகிற
நடலில் முழுகித் தவிக்கின்ற லோகத்திலுள்ள சேதநர்களைக் கருணை
பினால் சாஸ்திரங்களாகிற திருக்கைகளாலே நேராகப் பற்றி யெடுத்துக்
கரையேற்றி யருள்கிறுனென்று நாரதீயத்தில் கூறியிருக்கிறபடியே
ஸம்ஸாரி சேதநர்கள் முழுக்ஷுக்களாகும் வண்ணம் எல்கெயற்ற
சாஸ்திரங்களில் அசாரம், அல்பசாரம், சாரம், சாரதரம், சாரதமம்
என்பவற்றை சாஸ்திரங்களாகிற கைகளால் அளந்திட்டு சாரதமமான
வற்றையே உபதேசிக்கும் ஆசாரியனை உலகளந்த உத்தமன்
என்கிறது. ஒங்கியுலகளந்த உத்தமன் - ஒங்குதலாகிறது. உயர்ந்து
நிற்கை. அதாவது "மஹதோ மஹியான்" பெரியவனைக்காட்டிலும்
பெரியவனாய் என்கிறபடியே பெரியவனான ஸர்வேசுவரனைக் காட்டி
லும் பெரியவனான ஆசாரியனாய் நின்றலும், அன்றிக்கே ஒங்கி
என்றதனால் உயர்ந்து நிற்கை. அதாகிறது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில்
உயர்ந்து நிற்கை. உயர்கையாவது (அனோரணீயாந்) "தொண்டர்
தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன்" என்கிறபடி சரமாவதி தானான
சிஷ்ய லக்ஷணத்தைக் குறிக்கிறது ஸர்வேசுவரன் சிஷ்யனாய்வதரிப்
பாடென்னெனினில் சிஷ்ய லக்ஷணம் நாட்டார் அறியாமையாலே
அத்தை யறிவிக்கைக்காக. ஆக சிஷ்ய லக்ஷணத்தை யுணர்த்த
சிஷ்யனாய்வதரித்தவனை ஒங்கியுலகளந்த உத்தமன் என்கிறது.

பேர்பாடி-இரண்டாம் பாசரத்தில் பரமனடிபாடியென்று ஆசாரி
யுடைய உத்தேசியமாய்க் கொண்டிருக்க இப்பாசரத்தில் உத்தமன்
என்பாடென்னெனினில் "ஈசுவரலாபம் ஆசாரியனாலே
ஈசுவரனாலே" என்றிருக்கையாலே ஸதாசார்யனை
உபகரித்தருளிய ஸர்வேசுவரனுக்கு உபகார ஸ்மிருதி (நன்றி)க்காக
இதில், உத்தமன் பேர்பாடுகிறது. இது ஸம்ப்ரதாய அர்த்தம்.
அன்றிக்கே ஒங்கியுலகளந்த உத்தமனுக்குப் பேராயிருப்பவன் ஆசார்

உத்தமன் பாடி - அங்குப் பாதமனதபிதை
உத்தமன் பாடி - அங்குப் பாதமனதபிதை
உத்தமன் பாடி - அங்குப் பாதமனதபிதை

யனையாயிற்று. அங்ஙனமாய்போது ஆசார்யனுடைய புகழ்பரம
என்னும்படி யாகிலுமாம்.

நாங்கள்—சுஷுத்ர பலார்த்திகளன்றிக்கே கைவல்யார்த்திகளா
றிக்கே, பகவத் விஷயத்தோடு நிற்பார்களன்றிக்கே அதற்கும் எல்
யான, ஸாரதமமானதான (மிக்கஸாரம்) ஆசார்யனே உபாய உபே
மென்றிருக்கும் சரமபர்வ (கடைசி உபாய) நிஷ்டர்களான நாங்கள்.

நம் பாவைக்கு—ஆசார்ய கைங்கர்யமே பரம புருஷார்த்தமெ
றிருக்கும் நம்முடைய நிஷ்டைக்கு.

சாற்றி நீராடினல்—சாற்றி நீராடுகையாவது ஸத்சிஷ்யனானவ
ஆசாரியனை அவனுக்குகந்த இடத்திலே வைத்து அவனுடைய இஷ்ட
படி நடந்து அவனுடைய திருமேனியிலே சிறந்த விருப்பமுடையவ
யிருந்து ஸகல ஸ்நேஹத்தையும் அவன் பக்கலிலே பண்ணி வேறுவி
யங்களிலே தொடர்பற்றுத் தரித்திரன் செல்வம் பெற்றாப்போலேய
பசியன் சோறு பெற்றாப் போலேயும் விடாய்த்தவன் தண்ணீர் பெற்ற
போலேயும் மிகுந்த அபிவிேசத்தோடே (ஆர்வத்தோடே) அவ
அநுபவித்து ஆத்ம ஆத்மியங்களை அவ்வாசார்யனுக்குச் சமர்ப்பித்
எல்லாம் செய்தாலும் ஆசார்யன் பண்ணின மஹோபகாரத்திற்
நேரல்லாமையாலே (செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வையகமும் வான
மும் ஆற்றலரிது) என்கிறபடியே குறைவானாயிருந்து ஆசார்ய
தன்னுடைய தேகயாத்ரா பாரமெல்லாம் (சரீர போஷனார்த்தமெல்லாம்
தன்மேலே பொகட்டிருக்கத்தான் அஃதங்கலும் சுமந்து அல்ல
பகலும் அவனைப் பிரியாதேயிருந்து ஆசார்யன் நிக்ரஹித்துத் தன்
னாலும் போகாதே யிருந்து அவனுக்கு அநிஷ்டமானால் தன்
உவப்பானவற்றையும் விட்டு ஆசார்யன் விதிப்படியே நடந்து “கு
பிரகாசயேத் தீமான்” என்கிறபடியே ஆசார்யன் புகழை எங்
அறியும்படி சாற்றி திருவோலக்கமாய்க் கூடி அநுபவிக்க வேன்
மென்றபடி. இப்படி அநுஷ்டிக்கப் புக்கால் ஏற்படும் நன்மையாகி

தீங்கின்றி—ஆத்மாவுக்கு பாதொரு தீங்குமின்றி, அதாகி
அஜ்ஞானம் (தேகமே ஆத்மா என்ற மயக்கம்) அந்யதாஜ்ஞானம் (ப
பொருளுக்கு அடிமைப்பட்ட ஆத்மாவைத் தனக்குரிமையாய்க் க
யிருக்கும் ஸ்வாதந்தர்யம்) விபரீதஜ்ஞானம் (பரம்பொருள் ஒருவனிரு
பரம்பொருளல்லாதவர்களை யெல்லாம் பரம்பொருளாக நினைத்த
இம்முன்று தீங்கில் ஒன்றிருப்பினும் ஆத்மா கடைத்தேற முடிய
நசிக்கும் என்றுணர்த்தியபடி.

நாடெல்லாம்—பரலோக சம்பத்தில் நினைவின்றிக்கே புத்ரபட்ச
அன்னாதி ரூப இகலோக ஸம்பத்தில் விருப்பமுள்ளவர்கள் நிறைந்த
தன்னைப்பற்றின நாடெல்லாம்.

தீக்கள்—ஞானம்.

மும்மாரிபெய்து—மும்மாரியாகிற்று ஆத்மாவைத் தளிக்கச் செய்
யும் மும்மாரியாகிற தத்வ, ஹித, புருஷார்த்தங்களாகிற மூன்று மழை.

பெய்து—பெய்கையாவது. ஒன்பது நாள் காய்ந்து ஒரு நாள்
மழை பெய்கை. இங்ஙனே மாதத்திற்கு மூன்று மழை, ஆமாப்போலே
ஆத்மாவுக்கும் பெய்யும்படி. எங்ஙனே யெனில் நவத்வாரங்களோடு
கூடின சரீரமானது சப்தாதி விஷயத்திலே ஆழங்கால் படுதலே வெய்
யிலில் உலர்ச்சு. இதற்கு மாரியாவது ஆத்ம தத்வத்தை யுணர்ச்சு.
அதாக்கித்து தேஹாதி விலக்ஷணனானவன் ஆத்மா. இவ்வாத்மாவுக்கு
நவத்வாரங்களோடு கூடின சரீரமும் அது புஜிக்கும் சப்தாதி விஷயங்
களும் இயல்பானதன்று; இது கர்மத்தினால் வந்து சேர்ந்தவை.
ஆத்மாவானவன் ஜ்ஞானானந்த சேஷத்வத்தோடு கூடின பரம
விலக்ஷணன்; விகாரங்களும் சுக துக்கங்களும் சரீரத்திற்கே யன்றி
தனக்கவலை, என்று தேறும் ஆத்மதத்வஜ்ஞானமாகும். இது ஒரு
மழையா யுணர்த்தியபடி. இரண்டாவது மழையாகிறது ஆத்மா விகார
சுக துக்காத்களற்று பரம விலக்ஷணனாகிலும் தான் ஸ்வாதந்தர்ய
அல்லன். ஸாஸ்திர சித்தமாய் எம்பெருமானுக்கும் தனக்கும் உள்ள
நவவித ஸம்பந்தங்களோடு கூடிய பாரதந்தர்யமே (அடிமைப்பட்டிருத்
தலே) தனக்கு ஹிதமென்று தேறியிருக்கையாகும். இந்த நவவித
ஸம்பந்த ஜ்ஞானமில்லாமை ஒன்பதுநாள் வெய்யிலிலே தரை காய்வது
போன்றதாகும். அதையுணர்ந்து ஆத்மீகமான பாரதந்தர்ய ஜ்ஞானக்
தைப் பெறுதலே இரண்டாவது மழையாகும். முன்றுவது மழையாகிறது
ஆத்மா பரதந்திரனாய் இருந்த போதிலும் தனக்குக் கர்மத்தாலேற்பட்ட
நவத்வாரங்களோடு கூடின சரீரத்தையும், தனக்கும் ஈகவரனுக்கும்
உள்ள ஒழிக்க ஒழியாத நவவித ஸம்பந்தத்தோடு கூடிய ஆத்மாவையும்
எம்பெருமான் முகமலர்த்திக்கு உறுப்பாகச் செய்யும் அந்யப்ரயோஜன
மான உவத் பாகவதாசார்ய கைங்கர்யங்களாகிற புருஷார்த்தமேயாகும்.
இப் புருஷார்த்த ஞானமில்லாதபோது நவத்வாரங்களோடு கூடின சரீர
மும் நவவித ஸம்பந்தத்தோடு கூடின ஆத்மாவும் விருத்தமாய்க் காய்ந்து
போகும். இதுவே இங்கு வெய்யிலாகக் கொள்ளப்படுகிறது. அன்றி
பும் திருமந்திர நிஷ்டர்கள் வாழும் நாட்டிலே வியாதி, பஞ்சம், மூற்ற

எந்தத் தீங்குகளுமின்றி, மழை பெய்து உருண்டு கெடுதலும் மழை இன்றிக் காய்ந்து கெடுவதும் இன்றிக்கே மாதமுட்மாரி தீங்கின்றி நாடெல்லாம் பெய்யு மென்றபடி.

ஒங்குபெருஞ் செந்நெல்—நெல்லென்பது உமி தவிடுகளோடு கூடிய அரிசியையிறே. அரிசி உமி தவிடுகளோடு கூடியிருக்கு மாப்போலே ஆத்மாவும் ஸ்தூலதேக ஸுக்ஷ்ம தேகத்தோடு கூடியிருக்கும். இத் தால் ஸ்தூல ஸுக்ஷ்ம தேகத்தோடு கூடியிருக்கும் பத்த சேதனைக் குறிக்கிறது. செந்நெல் நெல்லுக்குச் செம்மையானது பதராயில்லா திருத்தல். அதுபோல் ஸ்தூல ஸுக்ஷ்ம தேகத்தோடுகூடி ஆத்மா இருப் பினும் பகவானை உபாய உபேய மென்று பற்றியிருக்கும் செம்மை யைச் செந்நெல் என்கிறது. இத்தால் பகவத் பரதந்திரபரரை யுணர்த் தியபடி. பெருஞ் செந்நெல்—பெருஞ் செந்நெலென்கிறது பகவத் பரதந்திரரைக் காட்டிலும் சிறந்த ஆசார்ய பரதந்திரர்களை. ஒங்கு பெருஞ் செந்நெல் அவ்வாசார்யனுக்குச் சரமாவதிதாசனாய் அதாவது ஆசார்ய பரதந்திரர்களுக்குப் பரதந்திரனாயிருக்கு மிருப்படி.

ஊடுகயலுகள்—பயிர்வளத்துக்குக் காரணமான ஜலம் மிகுதி ஆன போது கயலுகளக் குறையில்லை. அதுபோல் கீழ்க் கூறிய ஆசார்ய பர தந்திரர்களாய் அதிலும் சரமாவதி நிஷ்டர்களாய் நல்வேதியர்கள் தொழும் திருப்பாதன் இராமாநுசனைத் தொழும் பெரியோர் எழுந் திரைத்தாடுமிடம் அடியேனுக் கிருப்பிடமே என்று சொல்லிப்பாடி எழுந்தும் பரந்தும் பண்கள் தலைக்கொள்ளப் பாடி, தலையிடுதலான கட்டத் தடுகுட்டமாய்ப் பரவி, கும்பிடு நட்ட மிட்டாடி, கோதுகட்டு மூன்று வீதிகள் தோறும் துள்ளி, முனிவின்றி ஏத்திக்குனித்து நீர்மல்கு கண்ணினராகி நெஞ்சம் குழைந்து நைந்து ஊர்பலபுக்கும் புகாதும் ஆர்வம் பெருகிக்குனித்து எழுந்திரைத்தாடும் படியை யுணர்த்துகிறது ஊடுகயலுகள் என்றதனால். அன்றியும் ஜலத்தைப் பிரிந்து கயல்கள் உயிர் வாழாதது போல ஆசார்ய பரதந்திரனான சரமபர்வ நிஷ்டாதி காரியும் ஆசார்ய ஸந்நிதியை விட்டு அகன்று உயிர் வாழ மாட்டான் என்றபடி.

பூங்குவளைப் பேர்தீர்—இவ்விடத்தில் புஷ்பத்தைக் குறிப்பிடுகையாகிறது—கழுத்தின் மூலத்திற்குக் கீழும் உந்திக்குமேலும் தலைகீழான தாமரை மொட்டைப்போல் ஹிருதயம் இருக்கிறதென்று வேதாந்தம் எடுத்தோதி யிருக்கையாலே கீழ்க் கூறிய அநுஷ்டான பரர்களுக்குத் தலைகீழாக இருப்பதான ஹிருதய கமலம் நேராக நிமிர்ந்து மலர்ந்திருப் படியை யுணர்த்துகிறது.

பொறிவண்டு—ஒளிமிக்க வண்டு என்றபடி. இங்கு வண்டு என் கிறது தூவியம்புள்ளுடைய தெய்வவண்டு என்னும்படியான மூயை பதியை யுணர்த்துகிறது. ஒளிமிக்க வண்டு என்கையாலே மின்னல் ஒளியைத் தன்னுள் கொண்டுள்ள நீலமேகம் போல்பவனாகிறான். இவ் வொளிக்கு ஹேது திருமார்பில் பிராட்டி எழுந்தருளியிருக்கும் இருப் பிறே. வேதாந்தத்திலும் நீலமுண்ட மின்னன்ன மேனிப்பெருமான் ஒளிகொண்ட சோதியாய் ஹிரண்ய (பொன்) வர்ணையான ஒப்பற்ற வடிவழகு வாய்ந்த பிராட்டியைக் கொண்டவனாய் ஒப்பற்ற மூயைபதி யாய் விளங்குகிறான் என்றோதியிருக்கிறதிறே.

கண்படுப்ப—இத்தால் அரவிந்தப்பாவையும் தானும் அகம்படிவந்து புகுந்து பரவைத்திரை பலமோதப் பள்ளிகொண்டமையைக் கண்படுப்ப என்றுணர்த்துகிறது. (பெருமானும் பிராட்டியும் ஹிருதய புண்ட ரீகத்திலே கண்வளர்ந்தமையைக் குறிக்கும்.)

தேங்காதே—இவ்வளவு ஞானானுஷ்டானங்கள் கைபுகுந்தவன் விஷயாந்தரத்தில் தேங்காதே, கைவல்யத்தில் தேங்காதே, பிறவியை மூட்டும் தேவதாந்தர பஜனத்தில் தேங்காதே, கர்மாநுகுணமாகப்பயந்து மோஷத்திலே மூட்டும் பகவத் விஷயத்தில் தேங்காதே இருப்பதோடு கூட இவனுக்குப் பரித்தியாஜ்யமான (விடவேண்டியதான) அலைஷ் ணவ கைவாசத்திலும் அபிமானத்திலும் தேங்காதே, இவர்களு ளுடைய அபிமானம் இருக்கும் வரையில் ஈடேற வழியில்லையென்று புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாசனையோடே விடவேண்டுமென்று ணர்த்துகிறது.

புக்கிருந்து—உதிரி நெல்லைக்கொண்டு ஜீவிக்கிறவன் அந்த நெல்லை எப்படிப் பொறுக்குவானோ அப்படியே புத்திசாலியானவன் மஹாத்மாக்களுடைய குற்றமற்ற வசனங்களையும் அப்படிப்பிட்டு அநுஷ்டானங்களையும் அவ்விடத்தில் கிரஹித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்கிறபடியே பூர்வாசார்ய வசனானுஷ்டானங்களைக் கண்ட இடங்களில் பற்றுக் கோடாகக் கொள்ளவாயிற்று ஆசார்ய ஸந்நிதியில் புக்கிருப்பது என்னும் அர்த்த விசேஷத்தை யுணர்த்துகிறது.

சீர்த்தமுலை—தாயின் இதர அவயவங்கள் இருக்கச் செய்தே குழந்தைக்கு ஸ்தனயபானத்திலே நோக்கிருக்குமாப்போலே பரபின்னாதி காரிக்கும் ஈகவரன் திருவடியிலே நோக்காயிருக்கும். இங்கு ஈகவரன் திருவடி என்கிறது ஆசார்யனை அன்றிக்கே முலை என்று ஈகவரன் திருவடியாய்க்கொண்டு, சீர்த்தமுலை என்றதால் அதிலும் மிக்க பெருமை வாய்ந்த ஆசார்யன் திருவடியை யுணர்த்துகிறது. பகவான்

நான்கு முலைக் கண்களால் பால் சொரியுமாப்போலே ஈசுவரனாலே லீலா விபூதியிலும் நித்ய ஸம்ஸாரிகளை மந்திரங்களால் ஆசார்யர்களும் நான்கு வேதங்களாகிற முலைக் காம்புகளால் அர்த்தருத்தி ஸர்வேசுவரனுக்கு ஹவிஸ்ஸாக்குகிறான். இவ்விடம் பசுக்கள் விசேஷமாகிற பாலைச் சொரிவார்கள் என்றபடி.

பற்றிவாங்க—செய்த்தலைச் சங்கம் செழுமுத்தமீனும் திருவரங்கங்கள் அற்பமான புற்களை மேய்வதும் ஜலத்தைப் பருகுவதுமே கைத்தலத் தாழியும் சங்கமுமேந்தி நங்கண் முகப்பே மொய்த்தலைத்தொழுவதும் பிறர்க்குப் பாலையே உபகரிக்கும். அதுபோல ஆசார்யர் உண்ணவிடேன் என்றிருக்கிலும் நின புகழே மொய்த்தலைக்கும் என்கிறதும் முக்குணங்களோடு கூடிய சேதநர்க்குத் தக்கபடி சொல்லி படியே ஈசுவரன் வலியவந்து ஸேவை ஸாதித்த விடத்திலும் உபேருக்கும் அஸார, அல்பஸார, சார, சாரதர், சாரதமம் என்னும் ஸித்தும் ஆசார்யனே கையில் கனியென்னக் கண்ணனைக் காட்டி ஸ்திரங்களைக் கிரஹித்து (பசுக்கள் நான்கு துவாரங்களிலிருந்து தரிலும், உன்றன் மெய்யில் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன் என்றால் சொரியுமாப் போலே) நான்கு வேதங்களை மூலமாகக்கொண்டு பகவத் விஷயத்தை அபேக்ஷியாமல் ஆசார்யன் திருவடிகளையே உபாபால் போன்ற சாரதமமான (ஸத்தானவற்றிற் கெல்லாம் ஸத்தான்) உபேயமென்று பற்றி "ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னார்த்தங்களையே உபகரித் தருள்வார்கள். பசு சரீரத்திக்காக பரிவழுவிலா அடிமை செய்து அவ்வாசார்யாபிமானத்தாலே தானேத்தமான பஞ்சகவ்யம் உபகரிக்குமாப்போலே ஆசார்யனும் ஆத்ம வாங்கப்பெற்று (லபிக்கப்பெற்று) இருக்கும் இருப்பை யுணர்த்துகிறது த்திக்காக அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞானம் உபகரிக்கும். (அர்த்தஜ்ஞானமா

குடம்—குடமாகிறது ஒரு பாத்திர விசேஷம் இத்தால் ஆசார்யன் பொருளின் தன்மை) விரோதிஸ்வரூபம் (ஆத்மா பரம்பொருளை கண்வட்டத்திலே ஒதுங்கினால் அக்கடாக்ஷ விசேஷத்தால் ஸத்பாத்திர யடைவதற்குத் தடையாகவுள்ள விரோதிகளின் தன்மை) உபாய னாகுமென்றவாறு. ஒரு நாளளவிலே விஷயப்ரவணராய் ஸேவித்தவருபம் (ஆத்மா பரம்பொருளை யடைவதற்கு வேண்டிய உபாயத் தின்ற உறங்காவில்லி தாசரையும் அவர்கள் தேவிகளையும் எம்பெருமான் தன்மை) புருஷார்த்தஸ்வரூபம் (பலத்தினுடைய தன்மை) என்னு மானார் கடாக்ஷித்தருளி ஸத்பாத்திரமாக்கி உறங்காவில்லி தாசரைத் தாம். பசுக்களுடம்பில் எல்லா லோகங்களும் தேவதைகளும் வ்யாபித் தனக்கு ஸ்பரிசு வேதியாக (தொட்டமாத்திரத்தில் பரிசுத்தமாதல் இருக்கு மென்று சாஸ்திரம் சொல்லுமாப்போலே எல்லா லோகங் ஆக்கிக் கொண்டருளிற்று. ஆக ஆசார்ய கடாக்ஷம் பெற்றவரைக் குக்கும் எல்லா தேவதைகளுக்கும் கொள்கலனாய் நாயகனாய் பஞ்ச பரகாரங்களோடு கூடினவனாய் 108 திவ்யதேசங்களிலும் பிரசித்தனாய் ளுந்தருளியிருக்கும் பரம்பொருள் ஆசார்யன் திருமேனியிலும் ள்வொரு அவயவத்திலும் எல்லா இடத்திலும் வீருப்பத்தைப் பண்ணி ளுந்தருளியிருக்கும். பசு பால் கறவாதபோது குமுறிக் குமுறிக் கதறு மாப்போலே ஆசார்யனும் கிரஹிக்கும் அதிகாரிகள் கிடைக்காதபோது குமுறிக் குமுறிப் பரம் பொருளை நினைத்துக் கூவிக் கொள்ளும் காலம் குறுகாதோ எனக்கதறும். பசு கன்றுக்குப் பால் சுரக்குமாப்போலே கறப்பவர்க்கும் சுரக்கும். அதுபோல ஆசார்யன் சிஷ்யர்களுக்கு அர்த்தம் சுரக்க விடுமாப்போலே தன்னையடைந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு அர்த்தங்களைச் சுரக்கவிடும். பசுவானது கறப்பவர்களுக்குப் பால் குற்றும் விடாமல் கன்றுக்கு ஒளித்து வைக்குமாப்போலே ஆசாரியனும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஞானோபதேசம் பண்ணுவதைக் காட்டிலும் தன்னையே பற்றின சிஷ்யர்களுக்கே ஏகாந்தத்திலே சிறந்த அர்த்த விசேஷங்களை உபதேசித்துக் கூறும். பசுவானது கட்டுத்தரியி லிருக்குமாப்போலே ஆசார்யனும் சாஸ்திரமான கட்டுத்தரியிலிருக்கும். பசுவானது தன்னை

நிறைக்கும் — அவ்வாசார்யன்தான் ஸத்பாத்திர மாகுந்தனையும் பூர்வாசார்யர்கள் போதமநுஷ்டானங்களை உபதேசித்து நிறைக்குமென்ற படி. அன்றியும் அஜ்ஞான அந்யதாஜ்ஞான, விபரீதஜ்ஞானங்கள் நசித்து ஸ்வரூப ஸித்தியாமளவும் நிறைக்கும் என்றபடி.

வள்ளல் பேரும் பசுக்கள்—இங்கு பசுக்கள் என்கிறது "பிராமணர்களும் பசுக்களும் யஜ்ஞ குலமாகிற ஒரே குலத்தின் இருபிரிவுகள். ஒரு பிரிவான பிராமண குலத்தில் யஜ்ஞோபயோகமான மந்த்ரங்களை ளிருக்கின்றன. மற்றொரு பிரிவான பசுக்குலத்தில் யஜ்ஞோபயோகமான நெய் முதலான அவிஸ்ஸுங்கள் இருக்கின்றன" என்கிற பற்றின சிஷ்யர்களுக்கே ஏகாந்தத்திலே சிறந்த அர்த்த விசேஷங்களை பிரமாணப்படியே ஆசார்யர்களும் நித்ய விபூதியில் ஸர்வேசுவரனுக்கு உபதேசித்துக் கூறும். பசுவானது கட்டுத்தரியி லிருக்குமாப்போலே "அஹமன்னம்" (நான் அவிஸ்ஸு) என்கிறபடியே அன்னம் ஆகுமாப்

ரக்ஷிப்பவர்களுக்கு அடங்கி நிற்குமாப்போலே ஆசார்யனும் ரக்ஷகனும் ஈசுவரனுக்கும் தன் ஆசார்யனுக்கும் பரதந்திரனாயிருக்கும். (அடங்கியிருக்கும்) இங்குப் பசுக்களென்கிறது நம்மாழ்வார்போன்ற ஆசார்யர்களை. பெரும்பசுக்கள் சிஷ்யனைத் தேடிச்சென்று உபதேசாதிகளாகப் பெறும் மணக்கால் நம்பியைப் போல்வாரைப் பெரும் பசுக்கள் என்கிறது. வள்ளல் பெரும் பசுக்கள் என்றது மற்றவர்களுக்காகத் தன்னை இட்டழிய மாறியும் (தான் நரகத்திற்குச் சென்றாலும் மற்றவர்கள் மோக்ஷத்தை யடைய வேண்டுமென்ற கருத்து) பிறர் ஹிதத்தைக் கருதி ஆசைப்பட்டவர்க்கெல்லாம் ஆரியர்கள் கூறுமென்று பேசுவரம்பறுத்த குணந்திகழ் கொண்டல் இராமநுஜர் போல்வாரை.

நீங்காத செல்வம் திறந்து—இவ்வாத்மாவுக்கு நிறைந்த செல்வத்திற்கும்படியைக் காட்டிற்று. இதில் அப்பேற்றுக்குக் கடகராய் மாகிறது “குருரேவ பரத்தனம்” (ஆசார்யனை சிறந்த பொருள் பகாரமா யிருப்பவர்) ஜ்ஞானதீப ப்ரகாசகரானபடியைப் பேசி அவர் இராமாநுசன் என்றன் மாநிதியே என்கிறபடியே ஆசார்யனையாவனோடு சம்பந்தமும் அவர்களால் உபதேசிக்கப்படும் ஜ்ஞானமும் இனி நீங்காத செல்வம் என்றது உபய விபூதியிலும் நீங்காதது என்றபடியே அத்தகைய நீங்காத செல்வமாகிறது பாரதந்தர்யத்தோடு கூடிய சேஷ வத்தால் வந்த கைங்கர்ய ஸம்பத்து, இதுவன்றோ ஸூயென்று அறியப்பட்டிருப்பது.

ஏலோரெம்பாவாய்.....

கருத்துரை—கீழ்க்கூறிய சரம பர்வ நிஷ்டர்கள் வாரும் நாட்டிலும் அந்நாட்டைச் சேர்ந்த மற்றெல்லா நாடுகளிலும் ஏற்படும் நன்மைகளை உணர்த்துகிறது. அதாவது இகலோக சர்வ நலங்களும் பொங்கி வழிவதுடன் ஆத்மாக்களுக்கு தேஹமே ஆத்மா என்ற அஜ்ஞானமுடன் ஆத்மாஸ்வதந்திரன் என்கிற அந்நியதாஜ்ஞானமும் க்ஷேத்ர தேவதைகளைப் பரம்பொருளாகப் ப்ரபிக்கும் விபரீதஜ்ஞானமு மாகிற முன்னுத்தங்குகளும் கழியப் பெற்று ஆத்ம தத்துவத்தை யுள்ளபடி யுணர்வையென்ன, அதற்கு வேண்டிய ஹிதமறிதலென்ன அத்தால் விளையும் நித்யமான புருஷார்த்தமென்ன ஆகிய இம் முன்றுவித நன்மைகளையும் அறிந்து தேறி அவற்றைப் பெறவேண்டி ஆசார்யனை யடைந்து ஆத்ம ஸ்வரூபம் தழைத்தோங்கி வளர்ந்து அச் சொருபத்திற்கு எல்லையின்றி நின்று அத்தால் ஹிருதய ஸுண்டரீகத்திலிருக்கும் பிறவியிக்கும் பரம்பொருளை சாக்ஷாத்கரிக்கப் பெற்று அஜ்ஞானாந்தகாரமாகிற ஸம்ஸாரத்தில் தேங்காதே ஆசார்யன் கண்வட்டத்திலே ஒதுங்கிப் பணிசெய்த வாழ்ந்து முடிவில் நீங்காத செல்வம் நிறைந்தளிக்கும் ஸ்தானத்தை அடைவார்கள் என்கிறது.

ஆழி மழைக்கண்ணா ஒன்றுநீ கைகரவேல் *
ஆழியுள் புக்கு முகந்துகொ டார்த்தேறி *
ஊழிமுதல்வ னுருவம்போல் மெய்கறுத்து *
பாழியந் தோளுடைப் பற்பநாபன் கையில் *
ஆழிபோல் மின்னி வலம்புரிபோல் நின்றதிர்ந்து *
தாழாதே சாங்க முதைத்த சரமழைபோல் *
வாழ வுலகிவிற் பெய்திடாய் * நாங்களும்
மார்கழிநாட மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

அவதானை—கீழ்ப்பாசரத்தில் ஆத்ம விரோதிகள் கழிந்து பேறு த்திக்கும்படியைக் காட்டிற்று. இதில் அப்பேற்றுக்குக் கடகராய் பகாரமா யிருப்பவர்) ஜ்ஞானதீப ப்ரகாசகரானபடியைப் பேசி அவர் னோடு சம்பந்தமும் அவர்களால் உபதேசிக்கப்படும் ஜ்ஞானமும் விசிய அபேக்ஷித மென்கிறது.

உள்பொருள் விளக்கவுரை.

ஆழி—ஆழி-கடல். கடல் வண்ணென்று ஈசுவரனுக்கு நிருபகமாயிருக்கும். கடலானது எல்லைகாண வரிதானுப்பேர்வே ஸர்வேசுவரனும் எல்லைகாண வரிதான ஸ்வரூப, ரூப குணங்களையுடையவன். கடலானது பிறரால் ஆழங்காண முடியாததுபோலே ஸர்வேசுவரனையும் ஆழ்ந்தறிய முடியாதபடியிருக்கும். கடலுள் முத்துக்க ளிருக்குமாப் போலே ஈசுவரனிடத்திலும் செழுமாமணிகளான பாகவதோத்தமர்க ளிருப்பார்கள். கடலில் சிறிய, பெரிய நதிகள் கலக்குமாப் போலே இவனும் சிறியோர் பெரியோர் என்ற வாசியின்றிக்கே புரையறக் லப்பன். கடலைக் கப்பலால் கடக்குமாப் போலே இவனையும் பக்தி ன்னும் ஓடத்தால் கடக்கலாம். கடத்தலாகிறது பத்துடை யடியவர் னுக்கு ஸர்வேசுவரன் எனியனாய் நின்றல். கடலானது ஆற்றுநீர், ஆற்றுநீர், மழைநீர், என்னும் முந்நீரா யிருக்குமாப்போலே இவனும் ஆற்றுநீர், முக்தர், நித்யர் என்னும் முன்றுவகை சேதநவர்க்கங்களைக் லந்திருப்பன். கடலானது கறுத்துத் தோன்றுமாப் போலே இவனும் கறுத்த திருமேனியோடிருப்பன், இன்னும் அநேக வகையில் கடலை லத்திருப்பான். ஆக ஆழி என்னும் சொல் கடல் வண்ணனைக் குறிப்பிடுகிறது.

மழை—இங்கு மழை என்கிறது பலமொன்றும் காணாமை காணும் முறை—இங்கு மழை என்கிறது பலமொன்றும் காணாமை காணும் முறை யுடையவர்களான ஆசார்ய புருஷர்களை யாயிற்று. மழை

யில்லாத போது பயிர்கள் வாடுமாப் போலே ஆசார்யன் இல்லாத போது ஆத்மாவாகிற பயிர்களும் வாடும். மழை உலகத்துயிர்களுக்கும் அமிழ்தம் எனக் கொள்ளுமாப்போலே ஆசார்யனும் ராமானுஜன் எனக்காரமுதே எனக் கொள்ளப்பெறும். உணம் உருக்குமேல் வாணேரும் சிறப்போடு பூசனை செல்லாதுபோலே ஆசார்யன் தோன்றித் திருத்தித் திருமகள் கேள்வனுக்கு ஆளக்காதபோது சிறப்போடு பூசனையே செல்லாது. சமுத்திர ஜலமானது ஆவியாக மாறி மழையாய் பொழியுமாப் போலே எல்லையற்ற ஸர்வ வியாபியாகிற கடல் வண்ணாகிற தேனார் கமலத் திருமாமகள் கொழுநன் தானே குருவாகி வித்தலையில் நின்றும் மண்தலத்தே உதிட்டன். இங்கு மழை என்பது ஆசார்யனை உணர்த்திற்று.

அண்ணு—சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய சீர்வடவை நோக்குமவன் இது சிஷ்யனுடைய கடமை யென்று சாஸ்திரம் விதித்திருக்கையாலே ஆசார்யன் திருமேனிக்கு அநுகூலமானவகளை சீர்வகித்து நோக்குமவன். ஆகையாலே ஆசார்ய பரதந்திரரான விலக்ஷண சிஷ்யர்களை இங்கு அண்ணு என்கிறது. ஆழிமழைக் கண்ணு என்னும்தால் கீழ்க் கூறிய பகவதாசார்ய விஷயங்களைத்தன்னுள் கொண்டு இருக்கு மவனுன சரமபர்வ நிஷ்டாதிகாரி பெருமை பேசப்படுகிறது அதாகிறது " ஏறடர்த்ததும் ஏனமாய் நிலம் கீண்டதும் முன் இராமனுமாறடர்த்ததும் மண் அளந்ததும் சொல்லிப் பாடி வண்பொன்னி பேராறு போல் வரும் கண்ணீர் கொண்டு " என்றும் " கங்குலும் பாலும் கண் துயிலிறியாள் கண்ணீர் கைகளால் இறைக்கும் " என்று "பழுதே பலபகலும், போயினவென்று அஞ்சி அழுதேன் அரவணமே கண்டு " என்றும் " ஆடியாடி அகங்கரைந்து இசை பாடிப் பாடிக்கண்ணீர் மல்கி " என்றும் அருளிச் செய்தபடியே உடம்பெலாம் கண்ணீர் சோர உருகுபவராய் எப்போதும் ஆழிமழை போல் கண்ணீர் பெருக்கிக் கொண்டிருக்கும் படியை யுணர்த்துகிறது. இவ்வநுபவத்தையாயிற்று ஞானவான்கள் ஸம்பத்தாய்க்கருதி இச்சம்பத்தை எப்பொழுதும் பெற்று வாழ்வேம் என்று பகவானுடைய திருவடிகளில் ப்ரார்த்தித்துப் போருவார்கள். அத்தகைய சம்பத்தைப் பெற்று வாழ்பவன் என்று உணர்த்தியபடி. அன்றிக்கே பகவத் காருண்ய வருஷம் நிர்வாஹகளுனவனே யென்றும் பூமிப்பரம்பிலுள்ள சேதநர்களையெல்லாம் பகவத் காருண்யத்திற்கு விஷயமாய்ப்படி பண்ணவல்லவனே யென்று பகவத்குணம்ருத வர்ஷிகளான ஆசார்யர்களுக்கும் ஆசார்ய பதம் நிர்வாஹிக்குமவனே யென்றும் உணர்த்தியபடி யாகவுமாம்.

ஒன்றும் நீ கைகரவேல்—காமக்ரோதம் முதலிய பல்லாயிரம் தீய குணங்களால் குழப்பட்டவர்க ளென்றும் நல்லகுணம் சிறிதும் இல்லாதவரென்றும் உண்டியே உடையே என்று உகந்தோடுபவரென்றும் பகவத் பாகவதாசார்ய விஷயங்களில் ருசியற்றவர்க ளென்றும் எல்லா அபசாரங்களுக்கும் கொள்கலமானவர்க ளென்றும் இன்னும் அநேகவிதமான தோஷங்கள் நிரம்பப் பெற்றபர்களென்றும் எங்களைக் கருதி ஒன்றும் நீ கைகரவேல் என்கிறது விலக்ஷணதிகாரியை பன்றிப் புறம்பானவர்களுக்கு உபதேசிக்கலாகாது என்று பகவதாஜ்ஞை புள்ளது; அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கில் குருபரிபவம் ஏற்படும் என்று ஒன்றும் நீ கைசோரப்படாது. அன்றிக்கே பரார்த்தம் கண்டு ஸஹியாதிருத்தலேமிகவும் உயர்ந்த தர்மமென்று அறிந்து பிறர் அநர்த்தங் கண்டால் ஐயோ என்றிரங்கி ஹிதமே அருளிச் செய்யும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணம் நிரம்பப்பெற்ற நீ ஒன்றும் கைகரவேல் என்கிறது.

ஆழியுட்புக்கு—எல்காண வொண்ணாதபடியான ஸம்ஸார ஸாகரத்தை ஆழி என்கிறது. கடலானது நீர் நிரம்பியிருக்கும்; காற்றினால் அலைமோதப் பெறும். இறங்கினவர்களை உள்ளே தள்ள வல்ல பல சுழிகளை யுடையதாயிருக்கும். முதலைக் கூட்டங்கள் விசேஷமாயிருக்கும். அதுபோல இப்பிறவி யென்னும் பெருங்கடலும் ஆசை யென்னும் நீர் நிரம்பியும் காமமாகிற காற்றினால் கிளப்பப் பட்ட மோஹமாகிற அலைகளையுடையதாயும் பிடுங்கித் தின்பதில் முதலை போடொத்த பெண்டுகள் பிள்ளைகள் உடன் பிறந்தவர்கள் முதலானோரை யுடையதாயுமிருக்கும். ஆகையால் ஆழி என்கிறது ஸம்ஸார ஸாகரத்தை.

உப்புக்கு—தூராக்குழியாகிய சப்தாதி விஷயங்களில் அழுந்தி உப்புக்கிருந்தபடி உணர்த்துகிறது. புக்கு என்பதனால் புகத் தெரியுமத்தனை போக்கி புறப்படத் தெரியாதபடியான விவேகமின்மையாகிற அஜ்ஞானத்தால் சப்தாதி விஷயத்தில் உழுன்று ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் அழுந்திக்கிடக்கிற எங்களை எடுக்க உள்ளேபுகுந்து என்றபடி.

முகத்து கொடார்த்தேரி—முகந்து என்கிறது ஸம்ஸார ஸாகரத்தினின்றும் எடுத்து என்றபடி. கொடு என்பது " எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே " என்கிறபடியே பிறர்க்குக் கொடுக்கலாம்படி எங்களை இஷ்டவிநியோகம் கொள்ளவேணும் என்றபடி. ஆர்த்து-அதற்கிசையாத போது கைவிடாது " ஆர்த்து " பெரு முடிக்கமிட்டு அச்சமுறுத்தி எங்கள் விரோதி வார்க்கங்கள் முடியும்படி செய்ய வேண்டும். இத்தால் எங்களைப் பரதந்திரர்களாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்றபடி.

அன்றிக்கே "தீர்த்தான் இருவினை தீர்த்து அரங்கன் செய்ய தாளினை யோடார்த்தான்" என்கிறபடியே எங்களை ஆசார்யன் திருவடியில் ஆர்த்து (சேர்த்து) வைக்கவேண்டுமென்றபடி ஏறி—எங்களைத் திருத்த வேண்டி ஆசார்யன் பக்கலிலே காட்டிக் கொடாது நீரே ஆசார்ய பதத்திலே யேறி எங்களைக் கிருபை செய்ப வேண்டுமென்கிறது. எங்களுடைய இழவும் பேறும் தங்களுடையதாக வேண்டுமென்கிறது.

ஊழிமுதல்வன் உருவம் போல் மெய்கறுத்து—ஊழிமுதல்வனாகிருன் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களாகப் முத்தொழிலுக்கும் தலைவனாகியிருக்கும் ஸர்வேசுவரன். சிருஷ்டித்த பதார்த்தங்களைக்கண்ட மகிழ்ச்சியாலே தன்னிறம் பெற்று மெய்கறுத்திருக்கும்படி. அதுபோல எங்கள் ஸ்வரூபத்தை சிஷித்து ரக்ஷிப்பதில் ஊற்றிருக்க வேண்டும் என்றபடி. ஊழி முதல்வனுக்கு ஒரு சேதநன் தன் ரக்ஷணத்திலிருந்து நழுவினால் திருமேனி வெளுத்திருக்கும். ஒரு சேதநன் திருந்தித் தன் அடியை அடைவனேல் அடன் திருமேனி கறுத்திருக்குமென்றதாயிற்று. ஆசார்யர்களுக்கோ ஒரு ஆதமா தவறினாலும் திருமேனி சோபை இழந்திருக்கும். ஆகையால் எங்களை இழப்பது ஆசார்ய முகமலர்த்திக்கு அநிஷ்டம். ஆகையால் ஊழிமுதல்வன் உருவம்போல்-மெய்கறுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றபடி.

பாழியந் தோளுடை பத்மநாபன்—சிருஷ்டிபண்ணினவன் இட்டபயிர் செழித்து வளரக்கண்டால் உவக்குமாப் போலே திருவுந்தியில் தோன்றினவனான ப்ரம்மாவைக்கண்டு ஐசன் சிருஷ்டி பெறும்படி நினைத்தமாத் திரத்தில் பாழியந்தோளாக மாறினாடி. (கட்டுடையதாய் அழகிய தாய் இருக்கும் தோள்கள்) அதுபோல எங்களைக் கண்ட மாத்திரத்தில் கைங்கர்யக் கைகளோடு சாஸ்திரக் கைகளுமாய்ப் பணைத்து எங்களை மேலுக்கு எடுக்க வேண்டுமென்றபடி.

கையில் ஆழிபோல் மின்னி—சிருஷ்டித்த வற்றிற்குத் தீங்கு வருமோ வென்று உள்ளித் திருவாழியாழ்வான் போக்குவானோ மாட்டானோ வென்று, அதிஸ்ங்கையால் (சந்தேகத்தால்) கடற்கரையில் வில்லுங் கையுமாகத் தானும் தம்பியும் வானரங்களை நோக்கி உலாவினாப்போலே இவனும் தன்கையும் திருவாழிபுமாக நின்று திருவாழி சுழன்று மின்னு மாப் போலே தானே நோக்கியருளு மென்றபடி. அதைப்போல் எங்கள் பாபங்களைத் தீர்ப்பதற்கு ஈசுவர-ஆசார்ய கைகளில் காட்டிக் கொடாது "பார்வை செடியார் வினைத் தொகைக்குத்தீ" என்கிறபடி நீரே கடா சித்தருள வேண்டுமென்றபடி.

வலம்புரிபோல் நின்றதீர்த்து—பாரத யுத்தத்திலே ஸூபாக்ஷசன்யத் தின் கோஷத்தைக் கேட்டு எதிரிகள் நடுநடுங்கி அவர்கள் ஹிருதயம் பிளந்தாப்போலே நீரும் "சொல்லும் அவிடுசுருதியாம்" என்கிறபடி ஐஞான முழக்கத்தாலே எங்கள் ஸ்வரூப விரோதிகளும் அருகில் வரக் கூசும்படி பண்ணவேண்டுமென்றபடி.

தாழாதேசார்ங்கம் உதைத்த சரமறைபோல் (பெய்திடாய்)—தாழாதே என்றதால் எங்களைத் திருத்திக் கைகொள்ளும் விஷயத்திலே தாழப் பாது என்றபடி. சார்ங்கம் உதைத்த சரமறை தாழாது விரோதிகளை முடித்து முடிசாய்க்குமாப் போலே உபதேசித்தருளும் விவேகஜ்ஞானங் களாகிற சரக்கூட்டங்களும் எங்களுடைய அஹங்கார மமகார சாக் தவேஷாதிகளாகிற விரோதிகளை முடித்து எங்களாத்மா தானோஹம்—ய (அடியேன்) என்னும்படி செய்தருளவேண்டுமென்றபடி. ஸமுத்திரராஜன் வராதபோது தாழாத சரமறை தைத்துக் கடலையே கலக்கி முடிக்கும் நிலையானவாறே ஸமுத்திரராஜன் சரணம்புக, பின்பு சரமறை தாழ்ந்தது. அதுபோல அருளிச் செய்யும் அர்த்த விசேஷங்களால் எங்கள் ஸம்ஸார ஸாகரத்திற் புஷ்கலமான சப்தாதி விஷயங்கள் கலக்குண்டு ஸ்வாதநப் திரியம் தலைசாயுமளவுக்குப் பகவத் குணநுபவ வர்ஷங்களைப் பொழியா வேண்டுமென்றபடி.

வாழ உலகினில்—வாழ என்றதனால் ஸகல சாஸ்திரார்த்தங்களும் கைவந்திருப்பினும் சிஷ்டாசாரமே (முன்னோர் செல்லும் வழி) தம்க்கு இஷ்டமாய்க் கொண்டு வாழும் உலகினில் வாழ வேண்டுமென்றபடி. அன்றியும் உலகினில் வாழ என்றதனால் சிஷ்டாசாரமே எங்களுக்குக் கைபுகும்படி செய்து வாழ்விக்க வேண்டுமென்றபடி.

பெய்திடாய்—அநுக்ரஹித்தருள வேண்டும் என்றபடி. அன்றிக்கே ஜ்ஞானமாகிற கை முதலற்ற எங்களை நிர்ஹேதுகமாக அருளவேண்டு மென்றபடி.

நாங்களும்—மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்த நாங்களும் ஸ்வாபிமானத்தாலே ஈசுவர அபிமானத்தைக் குலைத்துக்கொண்ட நாங்களும், புகலொன்றில்லாத, நின்னடிக்கீழ் புகுந்த நாங்களும் "உற்றது உன் னடியார்க் கடிமை" என்று தேர்ந்த நாங்களும் என்றபடி.

மார்கழி நீராட மகிழ்ந்து—இழந்தவரும் பரம தரித்திரரும், நிதி பெற்றால் மகிழுமாப்போலே மகிழ்ந்து மார்கழி நீராட என்கிறது. மார்கழி நீராடுகையாவது முதல் பாட்டிலே மார்கழி என்னும் சொல் லுக்கு அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைக் கொண்டாப்போலே இங்கும் அப் பொருளைக் கொள்வது. நீராடுகையாவது அர்ச்சிராதி மார்க்க

அநுபவம். அதாகிறது அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தே டோவார்க்கு முதலில் அர்ச்சிஸ் மூலமாக "மன்னுங் கடுங்கதிரோன் பண்டலத்தின் நன்னு ஹ்ருத்தாய் (பிரதியுபகாரத்தை எதிர்பாராது பிறருக்கு நன்மை னடுவுள்" என்கிறபடியே ஆதித்ய மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்குச் செய்தலே இயல்புடைமை) ஆத்மாக்களுக்கு விசேஷ கடைஷத்தைப் கிரஹ நக்ஷத்தி: தாராகண நிர்வாஹகனாயிருந்துள்ள சந்திரன் சத்கரிக்கண்ணி அதவேஷத்தைப் பிறப்பித்து (த்வேஷமின்மை) ஆபிமுக்யத்தை அவ்வருகே டோய் அமானவனைக் கிட்டி (தில்ப புருஷன்) அவையுண்டாக்கி (ருசியை) ஸாத்வீக ஸம்பாஷணத்திலே மூட்டி சதாசார்ய வழிநடத்த க்ரமேண (முறையே) வருணன், தரைலோக்ய பாலகனாகிய பார்பதியைப் பண்ணுவிக்கும் நிர்ஹேதுக கிருபாவானான, பகவானுலே" இந்திரன் ப்ரஜாபதி தொடக்கமானார் சத்கரிக்க அண்டத்தையுள்ளது பகவத் சாஸ்திரத்திலே சொல்லியிருக்கிறபடியாலே அப்பக கடந்து ஸப்தாஹரணங்களையும் பெரும் பாழான ஸுலப்ரக்ருதியையும்வாண வாயினால் பாடி மனத்தினால் சிந்தித்த மாத்திரத்தில் பிரதி கடந்து விரஜையைச் சென்று கிட்டி வன்சேற்றள்ளலையும் வாசனந்தகமான ஸகல பாபங்களெல்லாம் நசிந்து பேறு சித்திக்கு மென்று ரேணுவையும் =மூவி (ஸஞ்ஜம் சரீரம் கழித்து) நீராடும்படியையபகவத் பஜனத்திலே மூட்டுகிறது. யிற்று, மார்கழி நீராட எனறது. அன்றிக்கே "அராவணைத் துயின் நின் பத்துறுத்த சிந்தையோடு நின்று பாசம் விட்டவர்க்கு எத்திறத்து இன்பம் இங்கும் அங்கும் எங்குமாகுமே" எம்பெருமானே நின் திருவடி களிலே பக்திபக்க மனோரதத்தோடே நின்று இதர விஷயத்தி ஸங்கத்தை விட்டவர்களுக்கு சரீரத்தோடே இருக்கும் இருப்பிலும் பரமபதத்தில் இருக்கும் இருப்பிலும் இங்கு நின்றும் பரமபதம் புறப்படு வழியான அர்ச்சிராதி மார்க்கமென்கிற அவஸ்தா விசேஷங்களிலு பகவத் அநுபவமாகிற ஆநந்தமே யேற்படும். என்கிறபடியே பகவத் பவாநந்தத்தை மார்கழி நீராட மகிழ்ந்து என்கிறது.

ஏனோரெம்பாவாய்.....

கருத்துரை — இப்பாட்டில் ஆசார்யனை அடைவதற்கு முன் ஆசார்ய பரதந்திரர்கள் பக்கலில் சகவாசம் அவசியம் வேண்டுமென்கிறது. அதாகிறது "கொடியைக் கொள்கொம்பிலே துவக்கும்போது சுள்ளிக்கால் வேண்டுமாப்போலே ஆசார்யாந்வயத்துக்கும் இவ்வேண்டு" மென்கிறபடியே சத்துக்கள் சகவாசமும் அபிமானமும் அவர்களிடம் ஞானம் பெறவேண்டுமதும் அவசியமென்கிறது. ஆசார்யமானம் பெறுவதற்கு முன்பு பாகவதாபிமானம் வேண்டுமென்றபடி.

5. மாயனை மன்னு வடமதுரை மைந்தனை *
- துய பெருநீர் யமுனைத் துறைவனை *
- ஆயர் குலத்தினில் தோன்று மணிவிளக்கை *
- தாயைக் குடல்விளக்கஞ் செய்த தமோதரனை *
- துயோமாய் வந்துநாம் தாமலர் துவித்தொழுது வாயினுற் பாடி மனத்தினுற் சிந்திக்க *
- பேய பிழையும் புகுதருவா னின்றனவும் *
- தீயினில் தாசாகும் செப்பேனோ ரெம்பாவாய்.

அவதாரிகை—ஆசார்யலாபம் பகவானுலே அதாவது "நிருபாதிக அர்ச்சிஸ் மூலமாக "மன்னுங் கடுங்கதிரோன் பண்டலத்தின் நன்னு ஹ்ருத்தாய் (பிரதியுபகாரத்தை எதிர்பாராது பிறருக்கு நன்மை னடுவுள்" என்கிறபடியே ஆதித்ய மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்குச் செய்தலே இயல்புடைமை) ஆத்மாக்களுக்கு விசேஷ கடைஷத்தைப் கிரஹ நக்ஷத்தி: தாராகண நிர்வாஹகனாயிருந்துள்ள சந்திரன் சத்கரிக்கண்ணி அதவேஷத்தைப் பிறப்பித்து (த்வேஷமின்மை) ஆபிமுக்யத்தை அவ்வருகே டோய் அமானவனைக் கிட்டி (தில்ப புருஷன்) அவையுண்டாக்கி (ருசியை) ஸாத்வீக ஸம்பாஷணத்திலே மூட்டி சதாசார்ய வழிநடத்த க்ரமேண (முறையே) வருணன், தரைலோக்ய பாலகனாகிய பார்பதியைப் பண்ணுவிக்கும் நிர்ஹேதுக கிருபாவானான, பகவானுலே" இந்திரன் ப்ரஜாபதி தொடக்கமானார் சத்கரிக்க அண்டத்தையுள்ளது பகவத் சாஸ்திரத்திலே சொல்லியிருக்கிறபடியாலே அப்பக கடந்து ஸப்தாஹரணங்களையும் பெரும் பாழான ஸுலப்ரக்ருதியையும்வாண வாயினால் பாடி மனத்தினால் சிந்தித்த மாத்திரத்தில் பிரதி கடந்து விரஜையைச் சென்று கிட்டி வன்சேற்றள்ளலையும் வாசனந்தகமான ஸகல பாபங்களெல்லாம் நசிந்து பேறு சித்திக்கு மென்று ரேணுவையும் =மூவி (ஸஞ்ஜம் சரீரம் கழித்து) நீராடும்படியையபகவத் பஜனத்திலே மூட்டுகிறது.

உள்பொருள் விளக்கவுரை

மாயனை—இராமடம் ஊட்டுவாரைப் போலே (ஆத்மாக்களுக்கு) உள்ளே பதிகிட்டு ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும்— அதாவது நேராகத் தங்கள் பக்கல் வந்து அபேக்ஷிதங்களை வாங்கி வினியாதே துர்மானத்தாலே பட்டினியே திரியு மவர்களையும் விடமாட்டாமையாலே அசலறியாதபடி (பிறரறியாதபடி) இரவில் மட்டத்திலே உண்பிப்பாரைப் போல தன் பக்கல் தலை சாயோ மென்று இச்சேதான் ஸ்வாதந்திரியங் கொண்டாடிக் கொண்டு திரியா பிற்க இவர்கள் கண்காணாதபடி அந்தராத்மாவாய்க் கொண்டு உள்ளே மறைந்திருந்து இவர்களை ரக்ஷிக்கும்படி யுணர்த்துகிறது. அன்றிக்கே தியானவிகளாலும் கரைகாண வொண்ணாத இயல்பையும் இவன் டுக்கும் அவதாரங்களி லெல்லாம் ஸர்வசக்தியும் நிறம்பி யிருக்கச் செய்தேயும் தன்னை அசக்தனைப் போல் நடிக்கும் நடிப்பையும் ஸர்வ குண ஸர்வசக்திகளும் பரிபூர்ணமாய் அர்ச்சாவதாரத்திலே நிறம்பப் பெற்றும் அர்ச்சக பரதந்திரனாய் இருக்கும் இருப்பையும் நினைத்து மாயனென்கிறது.

மன்னு வடமதுரை மைந்தனை—மைந்தனை என்றது மிடுக்குள்ள வனை என்றபடி. அதாகிறது ஸத்துக்கள் தங்களிஷ்டப்படி பரிமாறிக் கொள்வதற்கும் துஷ்டர்களை முடிப்பதற்கும் தர்மத்தை நிலை நாட்டு வதற்கும் அநுகுணமாகத் தன்னை அமைத்துவைத்துக் கொள்ளும் மிடுக்குடைமை. வடமதுரையில் மன்னுகைக்குப் பிரயோஜனம் என்னென்னில் ஸாது ஜனத்தை நலியும் கம்ஸன் போல்வாரைச் சாதிப்பதற்கும் துஷ்டர்கள் பண்ணும் பாகவதாபசாரம் பொருது தானே அவதரித்துதன் கையால் தொட்டு நலிந்து சித்ரவதை பண்ணுவதற்கும்

பூர்வ அவதாரத்தில் உண்டகாரணய வாசிகளான ருஷிகளின் அபேக்ஷை எதிர்த்து பூர்த்தி செய்வதற்கும் ஆயிற்று வடமதுரை மைந்தனும் உன்னியது.

தூய பெருநீர் யமுனைத் துறைவனை—மூலே திருஷ்ணன் அவதரித்த பின்பு யமுனைத் துறை தூய பெருநீர் ஆனது. இவன் படிந்தாடுத் துறைகளெல்லாம் தூய பெருநீராகக் குறைபெயர்வையிறே. அன்றிக்கே யமுனைத் துறைவனை யென்று மூலே திருஷ்ணனை உணர்த்தும்படிச் சொல்லி நாமையான குணங்களுக்குச் சூசகம். பெருநீர் ஆகிறது துணங்களுக்குக் கொள்கலமானவன் என்றபடி. இனி தூயமை பாகிறது அத்துணைகள் இவனைப் பற்றியதால் வந்த தூயமை. இத்துணைகளை அதுவந்திப்பாருக்குப் பிறவிபென்னும் பெருங்கடல் வற்றி ஆத்ம தூயமை ஏற்படும் என்றபடி. அன்றியும் துறையாகிறது குடைந்து படித்து நீரட இழியும் துறை. அத்தத் துறை யென்கிறது அவ்வெம்பெருமானையே. அதாகிறது படிந்தாடும் துறைபோல் அறுபவித்த மாத்திரத்தில் ஆத்மாக்களுக்குப் பரிசுத்தியை விளைவிக்கும் திவ்யாத்ம எவருபென்ன, திவ்ய பங்கள் விக்ரஹமென்ன, திவ்ய குணம்ருதங்களென்ன, திவ்ய அவயவகோபைகளென்ன, திவ்ய ஆயுதங்களென்ன, திவ்ய ஆபரணங்களென்ன, திவ்ய பீதாம்பரங்கள் என்ன, திவ்ய வளமாலாதிகளென்ன இவைகளை நீலமேனி ஐயோ விறைகொண்டதென் நெஞ்சினையே” செப்பவாய் ஐயோ என்னே அந்தை கவர்ந்ததுவே” “கரியவாகி புடைபுந்து மிளிர்ந்து செவ்வியோடி நீண்ட அப்பெய்வாயகண்கள் என்னைப் பேதமை செய்தனவே.” கோலமாமணி ஆழமும் முத்துத் தாமமும் முடிவில்லதோர் எழில் என்கிறபடியே அப்பவிப்பாருக்குத் தாபத்தங்களும் போக்கவல்ல ஹரிஸரணை” (எம்பெருமானாகிற தடாகம் ஆயிற்று. இங்குத் தூய பெருநீர் யமுனைத் துறைவனை என்கிறது திருமேனியின் அவயவகோபைகள் ஒவ்வொன்றும் படிந்தாடும் துறைகளைப்போலே விளங்கும்படி. அன்றியும் யமுனையிலுள்ள துறைகளெல்லாம் இவனையாயிருக்கும் படியானே இங்ஙனே சொல்லக்குறையிலை யமுனையில் இழிந்த விடமெல்லாம் துறையாயிருக்குமாப் போலே திருவாய்ப் பாடி யெங்கு இவனாகிற (மூலே திருஷ்ணனாகிற) துறைபிறுத்தும்படியை யுணர்த்துகிறது.

ஆயர் குலத்தினில் தோன்றும் அணியினக்கை—விளக்கானது இருநூற் போக்கிப் பிரகாசத்தை யுண்டு பண்ணுமாப் போலே அஜ்ஞான அந்நிலம் மனிதர்க ளுள்ளிருக்கும் அஜ்ஞானந்தகாரத்தை (அஜ்ஞானமாகிற இருநூற் போக்கி எம்பெருமானும் நீண்ட ஞானம் என்னு பிரகாசத்தை யுண்டு பண்ணுவான். அன்றியும் “துன்னுமாயிருள்

துலங்கொளி சுருங்கி தொல்லை நான்மறைகளும் மறையப் பின்னும் வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கிப் பிறங்கிருள் நிறங்கெட ஒருநாள் அன்னமாயன்றங் கருமறை பயந்தான்” என்று சொல்லுகிறபடியே தானே பேரிருள் நீக்கி “உணர் வென்னும்” ஒளி கொள் விளக்கேற்றி ஞானச்சுடர் விளக்கென்று சொல்லலாம்படியான “வேதாந்த விழுப் பொருளின் மேலிருந்த விளக்கான நந்தா விளக்கு” என்று சொல்லப் பட்ட விளக்கை யேற்றியவனானதால் இவனையே விளக்கென்றபடி.

மணியினக்கு—மங்களதீபம், அதாகிறது மறையாய் விரிந்த விளக்கு என்றும் “தோன்று சோதி மூன்றுமாய் துளக்கமில்விளக்கமாய்” என்றும், “வேங்கட நல்விளக்”கென்றும் சொல்லுகிறபடியே நவவித ஸம்பந்த (சேதநர்களுக்கும் தனக்கும்) யுக்தனான எம்பெருமானையே மணி விளக்கென்கிறது. தோன்றுகையாவது - ஒவ்வொரு அவதாரத்திலும் ஸர்வலோக பிதாவான நாராயணனான தன்னால் உண்டாக்கப் பட்ட ஒருவனைத் தனக்குப் பிதாவாய்க் கொண்டு பிறக்கிறான் என்றும் எத்தகைய அறிவுடையோர் கண்ணுக்கும் தோன்றாதவனும் வேதத்திற்கு எட்டாதவனுமான தோன்றிலியானவன் தோன்றும்படியை வியந்து உணர்த்துகிறது. அன்றிக்கே கர்மவசியர்கள் பத்து மாதம் கர்ப்ப வாசம் செய்து பிறக்குமாப் போலே அகர்ம வசியனாயிருக்கச் செய்தும் இவனும் தன்னிச்சையாலே பன்னிரெண்டு மாதம் கர்ப்பவாசம் செய்து தோன்றும்படியை யுணர்த்துகிறது. அப்படித் தோன்றும் போது இன்னாகுலம் இனியகுலம் என்னாது தேவர் மனுஷ்யர் திரியக் ஸ்தாவரம் என்று சொல்லப்பட்ட எல்லாவற்றிலும் தோன்றி எல்லாக் குலத்திலும் பிறந்து அக்குலத்திற்குத் தக்க ஜ்ஞானநுஷ்டானங்களையுடைய வனாயிருப்பன் என்றபடி. அன்றியும் மயர்வற மதிநலம் நிறம்பப் பெற்ற நித்யமுக்தர்களோடு கலந்து பரிமாறுமவனான தான் அறிவொன்று மில்லாத ஆய்க்குலத்திலே தோன்றிப் புரையறக் கலத்தும் படி. இங்கு ஆயர் குலம் என்றதனால் ஞானஹீனராய் பசுபராயரான (பசுவோடொத்த) நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தலைவராய் ஆசார்ய பரம்பரையை யுணர்த்துகிறது. அக்குலத்தில் தோன்றுகையாவது குரு பரம்பரையில் பிரதமாசார்யனாய்ப் பிரகாசிக்கை.

தாயைக் குடல் விளக்கம் செய்த தாமோதரனை—இங்குத் தாயை என்பது திருமந்திரத்தை. அதைக் குடல் விளக்கம் செய்கையாவது குருபரம்பரையில் ஓரான் (குருசிஷ்ய) வழியாய்ப் பிரகாசிக்கச் செய்தும் அம்மந்தரத்துக் குள்ளீடாகத் தானே பெருஞாய் அமைந்திருக்கின்ற தான் வேதப்பிரசித்தனாயிருக்குமாப் போலே இம்மந்தரத்தையும் இதர மந்தரங்களுக்கும் பிரதானயமாய்ப் பிரகாசிக்கும்படி செய்தமை.

தாமோதரனை என்கிறது - பத்துடை யடியவர்க் கெனியவன் என்கிறது. ஸர்வருக்கும் ஸுலபனாய்த் தன் குண சேஷத்தினால் தன்னைப்பற்றினார்கள் இதர விஷயத்தில் நோக்காதபடி என்னுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே என்னும் நிலை உடையதும்படி செய்மையை யுணர்த்தும்.

துயோமாய் வந்து நாம்—(நாம்) ஆசார்யமானமே உத்தராக்ஷம் என்றிருக்கும் நாம் (வந்து) நித்ய ஸம்ஸாரிகள் ஸம்பந்தத்தை மறுவாதபடி (பின்தொடராதபடி) ஸவாசனையோடே அறுத்துக்கொண்டவந்து, அதாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நம்மவன் என்று அபிமானத்தை விட, ஸம்ஸாரிகள் நம்மவன் அல்லன் என்று கைவிடுகைப் ப்ரதானம், ஆகையாலே ஸ்ரீ விபீஷணனுடைய குடத்தைக்கூடும் பெருமையுடைய (லங்காசாம்ராஜ்யத்தையும்) விட்டு விட்டுப் பெருமானை ரக்ஷகனாகப் பற்றி வந்தடைந்தாப்போலே, ஸம்ஸாரிகள் ஸம்பந்தத்தை அடியோடு அறுத்துக்கொண்டு வந்து என்றபடி. இனித் தாய்மையாகிறது சுத்தி அசுத்திகளிரண்டையும் சம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டாதபடி, தனக்குள்ள ஒழிக்க ஒழியாத பகைத்துண்டந்த மோழி மற்றதன் எத்தனத்தால் சுததங்கள் என ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் அசுத்தங்கள் ஒன்றும் தேடவேண்டாதே நின்ற நிலையே அருகராம் என வந்த தூய்மை. இத்தால் அநுஷ்டான அநுஷ்டானங்கள் பேற்றுக்கு உடலாக அமையலாவ தொன்றில்லை. இதர உபாயந்தர நிவ்ருத்த பூர்வகமாக அவன் ஸம்பந்தாநுஸந்தானமே அமையும் என்று அவ்வளித்து "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப" என்கிறதையே எம்பெருமானுடைய பக்கலில் ஹ்ருதய பூர்வகமாக பிறக்கும் ப்ரவண்டத்தால் கண்டுகேட்டுற்று மோந்துண்டுழலும் ஐங் கருவி கண்ட இன்பமாகிப் தெவறிய அளவிலாச் சிற்றின்பத்தை ஒழித்துக் கூடா பலருசியை பறுத்த வந்த தூய்மையை உணர்த்துகிறது.

துமலர் துவித்தோருது—மலருக்குத் தூய்மையாகிறது அந் ப்ரயோஜனமாய் ஸ்ரீமாலாகாரரைப் போலவும் பெரியாழ்வாரை போலவும் அத்தலைக்கே (எம்பெருமானுக்கே) ரஸதாம்படி வருத்திடுகை. இதையேயுபயிற்று சுருள் நாராத (துர்காற்றம் விசார) பூ என்றது. அன்றிக்கே அஹிம்ஸாதி அஷ்டவித புஷ்பமாகிலுமா துவித்தோருதுகையாவது ப்ரவண்யாதிசயத்தாலே அடைவுகெட்டு (கிரமம் தவறி) பரிமாறுகை (ஸமர்ப்பிக்கை)யுடைய எம்பெருமானுடைய மேனி தான் புஷ்பஹாஸ சுருமாரமானது (புஷ்பத்தைக் காட்டிலும் மெல்லியது) ஆகையால் திருமேனிக் கருகணமாகத் துவிப்பரிமாறு வேணுமென்கிறது (விசி எறியாதே) அன்றிக்கே அல்ப ஸத்துவம்

இகையாலே "பூசும் சாந்தும் என்னெஞ்சுமே புஷ்பமும் கண்ணி என துடைய வாசகம் செய்மாலையே வான் பட்டாடையும்தே, தேசமான அணிகலனும் என் கைகூப்புச் செய்கையே....." என்கிறபடியே வாசகம் செய் மாலையாலே தூவிக் கைகளாலாறத் தொழுதலையும் ஒரு பிரயோஜனத்தை நச்சி சமர்ப்பியாமையை யுணர்த்துகிறது என்னவுமாம்.

வாயினால் பாடி—ப்ரீதிக்குப் போக்கு வீடாகப் பாடுதலும் அப்படிப் பாடும்போதும் அவன் தந்தகரணமென்றும் அவன் தன்னைப் பாடுவதற்குக் கொள்ளுகிறான் என்றும் அவன் செய்த மஹோபகாரங்களை நினைத்து அவனுடைய குணநுபவ சேஷத்தங்களை வாயினால் பாடி என்றபடி. வாயினால் பாடி என்றது, மற்ற இரு கரணங்கள் கூடப் பெறுது வாயினால் பாடினுமமையும் என்றபடி.

மனதினால் சிந்திக்க—இப்படித் தன்னை யாக்கிக் கொண்டதற்காக அந்த உபகார ஸ்மிருதியை மாருது சிந்திக்க அத்தால் இனி செய்வதொன்று மில்லாத சிந்தனையால் செயலற்று அவன் திவ்ய மங்கள விக்ரஹ மொன்றையே நோக்கி யிருத்தலை யுணர்த்துகிறது.

போயபிழையும் புகுதருவான் தின்றனவும்—ஸ்வருபஜ்ஞானம் பிறப்பதற்கு முன்பு, நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்து புத்தி பூர்வகமாகப் பண்ணின பூர்வாக மென்கிற பாபமும், ஸ்வருபஜ்ஞானம் பிறந்து பகவத் ஸமாசிரயணத்திற்குப் பின்பு ப்ரக்ருதி வாசனையாலே ப்ராமாதிகமாக (தன்னை யறியாமல்) செய்யுமதான உத்தராகமென்னும் பாபமும்.

தீயினில் துசாகும்—அவனை நினைத்தவாறே சுழல் காற்றிலே பறந்தோடிய துசு தீயினில் பட்ட மாத்திரத்திலே உருமாய்ந்து தெரியாது போகுமாய் போலே பாபங்களும் போகுமென்றபடி. தீயிலிட்ட பஞ்சு போலே என்னவுமாம்.

செப்பு—விரோதியான பாபங்கள் போகைக்கு திரிகரணங்களாலும் அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்பதில்லை. வாக்கினால் சொன்னாலும் போதும். இங்ஙனே சொன்ன மாத்திரத்தில் அநாதிகாலம் யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு தன்பக்கல் பராங்குலாய்ப் போந்த இவன் அந்நிலைமை குலைந்து வாக்கினாலாயினும் சொல்லப் பெற்றோமே என்று ஸர்வேசுவரன் திருவுள்ளம் உகந்து இதுவே காரணமாக இனி இவனைக் கைவிடலாகாதென்று இவனை எக்காலும் நோக்கிப் போருவது மன்றிக்கே இவனைத் தன் அடியார்கள் மூலமாக சதாசார்ய ஸந்நிதியில் சேர்ப்பித்து இவனை இசையவைத்துத் தன்

திருவடியிலே அங்கீகரித்துக் கொள்ளும். ஆகையால் ஈசுவர அருள் காரத்துக்கு ஏதோ ஒரு கரணம் போதுமென்றபடி.

ஏலோரெம்பாவாய்.....

கருத்துரை—பாபபலம் இருப்போர்க்கு மோகமும் சித்திப்பது அந்நேரம் தன்மை பின்வாங்க வேண்டியதில்லை யென்கிறது. அன்றிக்கே மோகமடைய விருப்பமுள்ளவர்களுக்குத் தடையாக உள்ள பாபபலம் கழியும்விதம் இன்னதென உணர்த்துகிறது. அதாகிறது சேதம் ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக பலபடியாய் அவதரித்தருளும் குணசேஷிய யுக்தனான ஸ்ரீமந் நாராயணனை அஹங்கார மமகாரங்களற்று அவன் தன்னையே உபாயோபேயமென்று பற்றிய தூய்மையுடையவர்களால் எம்பெருமானுடைய செளகுமார்ய மறிந்து சுருள்நாருத் மலர்களைத் தூவித் தொழுவதும் அவனுடைய குண சேஷியதங்களை வாயினால் பாடுவதும் அவனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை மனதினால் சிந்திப்பதும் செய்வரேல் பூர்வாக உத்தராகங்களாகிற எல்லா பாபங்களும் போனிடும் தெரியாமல் தீயினில் பட்ட தூசுபோல் உருமாய்ந்த போம் என்கிறது. அன்றிக்கே வாசா கைங்கர்யம் ஒன்றிருப்பினும் அமையும். பின்பு பெறவேண்டிய எல்லா பேறுகளும் பெறலாமென்கிறது என்றுமாம்.

6. புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண் புள்ளரையன் கோயிலில் *
வெள்ளை விவிசங்கின் பேரரவங் கேட்டிலையோ *
பிள்ளா யெழுந்திராய் பேய்முலை நஞ்சுண்டு *
கள்ளச் சகடங் கலக்கழியக் காலோச்சி *
வெள்ளத் தரவில் தூயிலமர்ந்த வித்தினை *
உள்ளத்துக்கொண்டு முனிவர்களும் யோக்களும் *
மெள்ள வெழுந்து அரியென்ற பேரரவம் *
உள்ளம்புதந்து குளிர்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

அவதாரிகை—முதற்பாட்டில் ப்ராப்ய ஸ்வரூபத்தையும் (பலத்தின் தன்மை) ப்ராபக ஸ்வரூபத்தையும் (உபாயத்தின்தன்மை) அதிகாரி ஸ்வரூபத்தையும் (மோகத்தைப் பெறவேண்டு மென்றிருக்கும் அதிகாரி) உணர்த்தும் முகத்தாலே ஸ்வஸ்வரூபமிருக்கும்படியை யுணர்த்திற்று. இரண்டாம் பாசுரத்தில் அவ்வதிகாரிக்கு இருக்க வேண்டிய த்யாஜ்யோபாதேயங்களா (விடவேண்டியவை) பற்ற வேண்டியவையாகிற ஸ்வரூப தர்மங்களையும் அத்துடன் உத்தேசமான

புரஸ்வரூபத்தையும் உணர்த்தியது. மூன்றாம்பாட்டில் இவ்வதிகாரிக்குத் திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்தால் ஸ்வரூப விரோதிகள் கழிந்து இவர்க ளிருக்கும் நாட்டிற்கு ஏற்படும் நன்மைகளையும் அத்துடன் விரோதி ஸ்வரூபத்தையும் உணர்த்திற்று. நாலாம் பாட்டில் அவ்வதிகாரிக்கு பிக்ஷத் அநுகூலரான்வர்கள் சத்கரிப்பார்கள் என்று கூறுமுகத்தாலே உபாய ஸ்வரூபத்தை உணர்த்திற்று. ஐந்தாம் பாட்டில் ஆசார்யலாபம் ஈசுவரனால் என்பதையும் நிரேதுக கிருபாருவானான எம்பெருமானை அநுகர்த்திக்கவே பேற்றுக்கு விலக்காயிருக்கும் பூர்வோத்தராகங்கள் (முன்னினை பின்னினை) சித்தோபாய பலத்தாலே (ஸர்வேசுவரன் திருவடி பலத்தாலே) நெருப்பிவிட்ட பஞ்சுபோலே தன்னாலே நசிந்து போம்படியையும் சொல்லி இவ்வாத்மாவுக்குப் புருஷார்த்தம் ஸ்வ ரூபத்தையும் இன்னதென்று விளக்கியருளிற்று. இவ்வாருவது பாசுரத்தாலே நூதனமாக பகவத் ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களாயும் திருமந்தரத்திலே ஆழங்கால் பட்டவராயும் இருக்கும் அதிகாரியை யுணர்த்துகிறது. இப்பாசுரம் தொடங்கி மேல் எல்லே இளங்கிளிபூ ரன்னும் அளவாக விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞானநுஷ்டானம் உத்தேச ஈகையாலும் பேற்றுக்கு இவர்கள் பக்கல் ஸம்பந்தமே அமையும் ஆகையாலும் பரம விலக்ஷணரான சரமபர்வ நிஷ்டாதிகாரிகளை யுணர்த்துகிறது.

உள்பொருள் விளக்கவுரை.

புள்ளும்சிலம்பினகாண்—புள் என்கிரது பக்ஷி. ஸாமான்யமானாலும் பக்ஷி விசேஷத்துக்கு உபலக்ஷணமாகும். இங்கு அன்னப்புள் கொள்ளத்தக்கது மேலோடே சேரவேண்டி யிருக்கையாலே—அன்னப் புள்ளென்கிறது. "அன்னமாயன்றங்கருமறை பயந்தான்" என்கிற படியே அன்னமாயிருந்து பிரமனுக்கு வேதங்களை உரைத்தவனான ஸர்வேசுவரனை ஒதம்போல் கிளர்வேத நீரிலே அந்த வேதத்தின் சாரமான உபநிஷத்துக்களினுள்ளே ஸாரதரமான நாராயணனாவாத் தில் ஸாரதமமான (மிக்கஸாரம்) விஷ்ணு காயத்திரியிலே முதலிலே ஒதப்படுவதாய் வேதாந்த தாத்பர்யமாய் ஸகல வேத சுருக்கமாய் உள்ளக்கென்றும் தேனும் பாலும் அமுதமாய்" என்று ஸர்வாதிகார தீபபாலாகச் சொல்லப்பட்ட திருமந்திரத்தை எடுத்த ஸர்வேசுவர னுடைய அவ்வன்னப்புள்ளும் சிலம்பினகாண் என்கிறது. சிலம்புனை யாவது ஸகலவேத ஸாரமாய் எடுத்த அத்திருமந்திரத்தைக் கேட் டுக்கு அதிகாரிகளில்லாமையாலே. "நரநாராயணான யுகத்தற நால்விசிங்காமை விரித்தவன்" என்கிறபடியே ஸ்ரீபத்ரிகாஸ்ரமத்தில்

நாராயணனானதானே ஆசார்யனாகவும் தானே நரணன் சிஷ்யனாகவும் அவதரித்து ஸ்வரூப சாஸ்திரம் சுருங்காதபடி பெருக்கப் பண்ணினமை சேர்ப்பாரைப் பசுடிகள் என்னப்படும். ஈசுவரன் திருவடியில் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும் பாகவதர்களையும் ஆசார்யர்களையும் பசுடிகளாகக் கூறப்படுகிறது.

புள்ளரையன்—பெரிய திருவடியை உபரிஷத்துக்களில் எல்லா அவயவங்களும் வேதமயமாக ஒதப்பட்டுள்ளது. அத்தகைய வேத ஸ்வரூபியான பெரிய திருவடி என்றபடி.

கோயிலில்—பெரிய திருமந்திரத்தில் அதாவது ரிக்வேதங்களும் யஜுர்வேதங்களும் ஸாமவேதங்களும் அதர்வண வேதங்களும் இவைகளைக் காட்டிலும் வேறாய் ஸப்த ஸ்ரூபமாயிருக்கிற யாதொரு ஸ்மிருதி இதிறாசாதிகளுண்டோ அவை எல்லாமும் திருமந்திரத்தினுள்ளே இருப்பனவாக ஒதப்பட்டிருப்பதாலே வேதஸ்வரூபியாகப் பெரிய திருவடிக்கும் இத்திருமந்திரத்தைக் கோயிலாகக் கொள்ளத்தக்க டில்லை. ஆக திருமந்திரத்தையாயிற்று புள்ளரையன்கோயில் என்கிறது.

வெள்ளை விளிச்சங்கின் பேராவம் கேட்டிலையோ—இனி அத்திருமந்திரத்திலுள்ள மூன்று பதத்தையுணர்த்தி அதனுடைய சாமான்ய விசேஷ அர்த்தங்களைக் கேட்டதிலையோ என்கிறது. அதாவது சங்கனது வெண்மையாயிருக்கும். வெண்மை ஸத்வகாரியமான ஞானத்துக்குச் சூசகமாக இருக்கும். ஸகலஜ்ஞான பூர்த்திக்கும் காரணமாயிருக்கும் ப்ரணவத்தைச் சங்கு என்றுணர்த்தியபடி. விளிச்சங்கு என்கிறது நமஸ்பதத்தை. இப்பதந்தான் விரோதிகளைக் கழித்து ஸ்வரூபத்தை உணர்த்துவது. ஆகையால் இத்தை விளிச்சங்கு என்கிறது. மூன்றாவது பதமான நாராயண பதத்தை வெள்ளை விளிச்சங்கு என்கிறது. விரோதி கழிந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு எல்லா விதத்தாலும் (எம்பெருமான்) உத்தேசனாகையாலே வெள்ளை விளிச்சங்கு என்கிறது. அரவம் என்கிறது - ஸகலாத்மாக்களும் ஸ்ரீயஃபதிக் கே அடிமைப்பட்டவர்களென்று முதல் பதத்தாலும் அப்பரம்பொருளையே ஸகலாத்மாக்களும் உபாயமாய்க் கொண்டிருப்பதென்று இரண்டாவது பதத்தாலும் அவனே—எல்லாவிதமான பலமும் என்று மூன்றாவது பதத்தாலும் உணர்த்தும் அர்த்த விசேஷங்களை. பேராவமாகிறது - ததீய சேஷத்வமே (அடியார்களுக்கு ஆட்பட்டிருந்தால்) ஸ்வரூபம் ததீயரளவாகப் பற்றிக் கிடப்பதே உபாயம், ததீயர்களே உபேயமும் (பலமும்) என்பதாகும். "நின் திருவெட்டெழுத்துங் கற்று நானுற்றதும் உன்னடியார்க் கடிமை என்றதாகிற இவ்வர்த்த விசேஷங்களை ஆசார்ய முகத்தாலே கேட்டிலையோ என்கிறது."

பிள்ளாய் எழுந்திராய்—அடியார்கள் ததீயருடைய அநுபவமே புருஷார்த்தமாக சாஸ்திரங்களிலே நிர்ணயித்திருப்பதைக் கேட்டு வைத்திருந்தும் ஒன்று பறியாத பிள்ளையைப் போல் உறங்கிக் கிடப்பதே! எழுந்திராய் என்கிறது. இங்குப் பிள்ளை என்கிறது "கள்ளவிழ்சோலைக் கண்ணபுரம் கைதொழும் பிள்ளையைப் பிள்ளை யென்று எண்ணப்பெறுவரே" என்கிறபடியே பகவந் நிஷ்டர்களையும்; நஞ்ஜீயர் திருவடிகளிலே அபிமானம் பெற்ற நம்பிள்ளைப் போல்வார்களான ஆசார்ய பரதந்திரர்களை யும். அன்றியும் "நலம் பயப்பால் சேயொக்கும்" என்கிறபடியே வாசியற எல்லோருக்கும் பேற்றுக்கு உடலாக ஹிதத்தையே செய்து போருவதும் அரிசினத்தால் ஈன்றதாய் அகற்றி டினும் மற்றவள் தன் அருள் நினைந்தே அழும் குழவியதுபோல் ஆசார்யன் ஹிதார்த்தமாக நிகர்ஹித்து (விலக்கிய) போதிலும் ஆசார்யனைத் தவிர தேவுமற்றறி பாதவர்களான ஸ்ரீ சுரத்தாழ்வான், ஸ்ரீ கடாம் பியாச்சான் முதலியான்—அன் முதலிய உடையவர் உடையார் போல் வாரையும் பிள்ளை என்கிறது. எழுந்திராய் ஆசார்யன் நிர்ஹேதுக மாய்ச் செய்தருளிய விஷயீகாரத்தால் (கைக்கொண்டதால்) இப்படியும் நம்மை விலக்காதிக்காரியாக்கி வைத்தபடியே என்று நெஞ்சு நெகிழ்ந்து கிடக்க அவர்களுணரும்படியாக உணர்த்துகிறார்கள்.

பேய்ருடே நஞ்சுண்டு—இங்கு முக்குணங்களோடு கூடிய ப்ரக்ருதியைப் பேய் என்கிறது. நல்வினை தீவினைகளில் மூட்டி ஆத்மாவை முடிக்கும் மாயையைப் பேய் முலை நஞ்சு என்கிறது. அதை உண்கையாவது "மம மாயா துரத்யயா" என்கிறபடியே ஒருவராலும் கடக்க முடியாத முக்குணங்களோடு கூடிய மாயையை: "ஈசுவரன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தவன் அம்மாயையைக் கடக்கிறான்" என்ற தீதா சாஸ்திரத்தின்படி ஈசுவரனைச் சரணம் புகுந்து அத்தால் அநாயாசமாக மாயையைக் கடக்க வல்ல ஆசார்யனை உணர்த்துகிறது.

கள்ளச்சகடம்—கள்ளச்சகடம் என்கிறது நல்வினை தீவினைகள் செய்து அத்தால் ஏற்படும் புண்ணிய பாபங்களையும் அதற்குத் தக்கபடி யாகக் கர்ப்பகதி, தூமகதி, யாம்யகதி முதலிய கதிகளின் மூலமாக விவர்க்க நரகாதிகளிலே கொண்டு சேர்க்கும்படியையும் உணர்த்துகிறது.

கலக்கழிய—அப்புண்ப பாபங்களுக்கு மூலமான அஹங்கார மமகாரங்கள் ஒழிய என்றபடி.

காலோச்சி—ஆசார்யன் தன் திருவடி ஸம்பந்தத்தாலே பிறப்பு இறப்பின்றிக்கே நித்யாநுபவம் பெற்று உய்யவேண்டி அதற்கு ப்ரதி

பந்தகமான (இடையூரான) பாபாதினைப் போக்க 'மருளா மிருளோ' மந்தகத்துத் தன் தான் அருளாலே வைத்தமையை 'உணர்த்துகிறது.

வேள்ளத்தாவில் துயிலமர்ந்த வித்தினை—நித்ய ஸம்ஸாரி சேதம் கருடைய துயிலத்த பகவத் ப்ரேமமாகிற பயிரை வளர்க்கத் தானே வித்தாயிருக்கும்வனும் தன்னுடைய குண சேஷிதங்களால் தேவ மற்றறியேன் என்றும் உசிஷ்யனாயாக்கி அவன் உள்ளத் தமர் கிருப்பவனும் சப்த-தி விஷயங்களாகிற விஷய வெள்ளத்தில் அனை தான் தீண்ட-தபடி பத்திசெந்திரியங்களாகிற அரவிலே துயிலமர்ந்த வனுமான "தேனார் கமலத் திருமாமகள் கொழுநன் தானே குருவாகி என்கிறபடியே சாஷித் ஈசுவரனான ஆசார்யனை.

உள்ளத்துத் கொண்டு—ஆசார்யன் செய்த மஹோபகாரத்திற்கு கைம்மாறு செய்யத் தேடிக்காணாது "போற்றி யுகப்பதும் புந்தியி கொள்வதும் பொங்கு புகழ் சாற்றி வளர்ப்பதுவும் சற்றல்லவே முன்னம் பெற்றதற்கே" என்கிறபடியே ஆசார்யன் திவ்ய மங்க விக்ரஹமே பெற்றுக்கு அமையுமென்று உள்ளத்தில் கொண்டு.

முனிவர்களும்—மனன சீலர்களாய் ஆசார்யன் திவ்ய மங்கள வி ரஹமே தானத்திற்கு விஷயமாய்க் கொண்டு, தத்குணநுபவத்தா வந்த ப்ராவண்யாதிசயத்தால் ஒரு பணியும் செய்ய முடியாதவர் ளாகித் துண்டு கிடக்கும் மனனசீலர்களும்.

யோகிகளும்—ஸ்ரீவடுக நம்பிகளைப் போன்ற கைங்கர்ய பரர்க ளேயோகிகள் என்கிறது. இவ்வதிகாரிகளுக்குக் கைங்கர்யயோகமே பர புருஷார்த்த மாகையாலே யோகிகள் என்கிறது.

மெள்ள எழுந்து—சரமபர்வநிஷ்டர்கள் ஆசார்ய முகமலர்த்திக்கா பகவதாராதனாதிகள் செய்ய வேண்டுகையாலே பகவத் விஷயத்தி ஊற்றமில்லாமை தேற்ற மெள்ள எழுந்து என்கிறது. அவர்கட் வகுத்த விஷயம் ஆசார்யனையாயினும், பகவத் விஷயத்தில் ருசியுடை ரல்லாராயினும் அவ்வாசார்யன் நியமனமாகையால் ஆசாரியன் மு மலர்த்திக்காக மெள்ள எழுப்பி உணர்த்துகிறது. அன்றிக்கே குண பவமும் கைங்கர்யமுட பின்னுக்கிழுக்க பகவத் ஆசார்ய நியமனமாகி நித்ய ஸம்பித்திகாதிகள் முன்னுக்கிழுக்க அத்தால் மெள்ள எழுந் என்னவுமாம்.

அபேன்ற பேராவம்—அரி—சத்துரு. ஆசார்யாநுபவத்திற் விருத்தமான பகவதநுபவமாகிய சத்ருவைப் போக்கியருளித் தனக் யாகக் கொள்ளவேண்டு மென்று ஆசார்யன் திருநாமத்தைப் போ ருமாக உச்சரித்தபடி. இனி ஆசார்யனை உபகரித்தவனும் தன்

உச்சரிப்பார்க்கு ஆசார்யன் திருவடிகளை அடைவதற்கு ப்ரதி பந்தகமாக இருக்கும் பாபங்களைப் போக்கினவனு மானவனை அரி என் கிறது. ஆசார்யனைக் காட்டித்தந்த பகவத் விஷயாநு பவத்தைச் சத்துரு னன்னலாமோவெனில் ஈசுவரன் தானே ஆசார்யன் திருவடியிலே காட்டிக் கொடுத்து அவ்விஷயத்தையே உபாய உபேயமென்று உணர்த்தி விடுகையாலும் ஈசுவர ஸம்பந்தம் ருசிக் கருகுணமான பந்த மோக்ஷங்களைக் கொடுக்கையாலும் அங்ஙனே சொல்லக் குறையில்லை.

உள்ளம் புகுந்து குளிர்ந்து—நின்றவா நில்லா நெஞ்சாகிற உள்ளத் திலே ஆசார்யன் இதர விஷயங்களைப் புகுவோட்டாது புகுந்து "பத்து றுத்த சிந்தையோடு நின்று பாசம் விட்டவர்க்கு எத்திறத்தும் இன்பம் இங்கு மங்கு மெங்கு மாகுமே" என்கிறபடியே இருள் தருமா ஞால மாகிற இல் லீலாவிபூதியிலே நித்ய விபூதியில் அநுபவம் போல் குளிர்ந் திருக்கும்படியை உணர்த்துகிறது. இத்தால் ஆசார்யனையே உபாய உபேய மென்று பற்றியிருக்கும் முனிவர்களுக்கும் யோகிகளுக்கும் லீலா விபூதியோடு நித்ய விபூதியோடு வாசியற அநுபவம் சித்திக்கு மென்றும் அப்பேறு அனைவர்க்கும் மிக அவசியமான தென்றும் உணர்த்திய படியாயிற்று.

ஏலோரெம்பாவாய்.....

கருத்துரை — பத்துப் பாட்டாலும் பாகவத லக்ஷணங்களை ணர்த்தக்கோலி இதில் திருமந்திர நிஷ்டர்களுடைய படியை ணர்த்துகிறது. திருமந்திர நிஷ்டர்கள் "நின் திருவெட் டெழுத்துங் ற்று உற்றதுன் னடியார்க்கடிமை" என்கிறபடியே ததீயர்களளவா த்தன்னையிட்டு முனிவர்களாயும் (குணநுபவ சீலர்களாயும்) யோகி ளாயும் (கைங்கர்ய பரர்களாயும்) ஆசார்யனிட்ட வழக்காயிருப்பார்கள் என்கிறது. (6)

கீசகீசென்றெங்குமானைச்சாத்தன் கலந்து *
பேசின பேச்சரவங் கேட்டிலையோ பேய்ப்பெண்ணே *
காகம் பிறப்புங் கலகலப்பக் கைபேர்த்து *
வாச நறுங்குழ லாய்ச்சியர் * மத்தினால்
ஒசைபடுத்த தயீரரவங் கேட்டிலையோ *
நாயகப் பெண்பிள்ளைய் நாராயணன்முர்த்தி *
கேசவனைப் பாடவும்நீ கேட்டே கிடத்தியோ *
தேசமுடையாய் திறவேலோ ரெம்பாவாய்.

அவதாரிதை—கீழ் பாசுரத்தில் ஆத்மஸ்வரூபம் சிஷிக்கப்பட்டு அந்நியார்னு (இதரர்களுக்கு அடிமையின்றிக்கே யிருத்தல் சேஷ பூதர்களாய் "தாமரைகள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கு முணர்வு" என்கிறபடியே பகவத் விஷயம் ஒன்றையே பற்றிக் கிடப்பவர்களை எம்பெருமானுக்கே உரியனான நான் எனக்கு உரியனன்றிக்கே ஒழிய வேனும் சர்வ சேஷிதான் நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப் பெறுவேனாக வேண்டும்" என்கிறபடியே ஸ்வபோக்கியதை யை (தனக்கு இனிமையா இருத்தல்) ஒழித்து, அத்தலைக்கே (எம்பெருமானுக்கே) ரஸமாம்படி "ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வருவிலா அடிமை செய்வேண்டும்" என்கிறபடியே கைங்கர்யத்தில் முட்டி, அவ்உடிமைதான் "நின் திருவெட்டெழுத்துக் கற்று நான் உற்றதுமுன் னடியார்க்குடிமை" என்கிறபடியே அடிபார் பரியந்த மாக்கி, ஸ்வரூபத்தை உணர்த்திற்று. இப் பாசுரத்தில் "திருமந்திரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வய நிஷ்டராவீர்" என்கிறபடியே த்வய நிஷ்டரை (த்வயத்தில் ஆழங்கால் பட்டவரை) உணர்த்துகிறது.

உள்பொருள் விளக்கவுரை.

ஆன்ச சாத்தன்—உலியன். இப்பறவை கண்ணடிக்குத் திருவடாந்தமாகச் சொல்லட்டுவது. (கஞ்சரீட: என்றும் கஞ்சந: என்றும் வடமொழியில் வழங்கட்டுவது) கீழ்ப் பாசுரத்தில் புள் என்று அன்ன புள்ளாய்க் கொண்டு எம்பெருமான் பரமாயுணர்த்திற்று. இங்கு கண்ணடிக்கு படைத்த புள் என்றதால் புண்டரீகாக்ஷணையுத் தன் வசமாக்க வல்ல (அச்சேஷணை) மைய கண்ணாளான பிராட்டியை உணர்த்தியபடி. இவளுடைய கண்கள் தான் கிருபைபாலே சேதமாகக் கடைக்கித்து அருள் செய்து எம்பெருமான் பக்கவிலே சேர்த்து குற்றங்களை நற்றமாகக் கொள்ளச் செய்யும் கண்கள். சேதனையும் ஈசுவரனையும் உபதேசத்தாலே திருத்துவன். மீளாதபோது சேதனை அருளாலே திருத்தும். ஈசுவரனை அழகாலே திருத்தும். அத்தலை பிராட்டியின் பெருமையை உணர்த்தியபடி.

கலந்து பேசின—விஷ்ணு லோகத்திலே இப் பிராட்டிதான் பெருமானுடன் ஏகாந்தத்திலே கலந்து பேசினபடி.

கீகீசென்று—பேசுபருளிய அத்தகைய விஷயந்தான் பரபரக்கி மானதாகையாலே உள்ளப் பேசினபடி. அத்வநிதான் அந்நிசங்கையையாகையால் அத்வநியைக் கீகீசென்ற சப்தத்தாலே உணர்த்திற்று.

பேச்சரவம்—அது தான் தம்பதிகள் விஷயமான பேச்சாயிருக்குமது. (ஸம்வாத ரூபத்தால் வந்த பேச்சு) அப் பிராட்டிதான் நூலாட்டி யாகையாலே (சாஸ்திரங்களைத் தன் வயப்படுத்துபவன்) அப்பேச்சரவமானது த்வய மந்திரமாகத் தலைக்கட்டியபடி. அதாகிறது பெருமாள் பிராட்டிக்கு விஷ்ணு லோகத்திலே த்வயத்தை உபதேசித்த படியை உணர்த்துகிறது.

கேட்டிலையோ—ஓரான் வழியாய் உபதேசிக்கக் கேட்டதிலையோ? ஆசார்யன் திருவடிகளில் ஆசிரயித்துக் கேட்டதிலையோ?

எங்குங் கேட்டிலையோ—பூர்வாசார்யர்கள் அனைவரும் த்வய மஹாமந்திரம் தன்னையே ஆதரித்ததையும், அதையே முக்யமாகக் கொண்டாடி உபதேசித்துப் போந்ததையும் நீ எங்கும் கேட்டறியாயோ என்றபடி.

பேய்ப்பெண்ணே—சேஷிக்கு (தலைவனுக்கு) அதிசயத்தை விளைவிக்கை சேஷ பூதனுக்கு (அடிமைப்பட்டவனுக்கு) ஸ்வரூப லாபமும் ப்ராப்யமும் (ஆத்ம லாபமும் பலமும்) என்கிறபடியே சேஷியான ஈசுவரனுக்குத் தன்னுடைய கைங்கர்ய விசேஷங்களாலே ப்ரீதிருபமான அதிசயத்தை விளைவிக்கை சேஷபூதனானவனுக்கு ஸ்வரூப லாபமாய் அவன் முகமலர்த்தியாகிற அநுபவத்திற்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே ப்ராப்யமாயிருக்கும் (பலமாயிருக்கும்) பேற்றை இழந்து உறங்கிக் கிடக்கும்படியைப் பேய்ப்பெண்ணே யென்று உணர்த்தியபடி. "வானோர் பெருமானே யேத்தாது பேய்காள்" என்று உணர்த்துமாப் போலேயாயிற்று.

காகம் பிறப்பும்—அச்சுத்தாலி ஆமைத்தாலி. அதாகிறது எட்டிழையாய் முன்று சரடாயிருக்கும் திருமந்திரமான மங்கள சூத்ரத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் பூர்வோத்தர வாக்கியமென்று இரண்டு கண்டமாயிருக்கும் திருமாங்கல்யமான த்வயம் என்றபடி.

கல்கலப்ப—அதாகிறது திருமந்திரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வய நிஷ்டரானபடி. ஒன்றோடொன்று சம்பந்தித்தபடி.

கைபேர்த்து—அதாகிறது கீழ்க்கூறிய விஷயத்தில் அனுஷ்டான பரமாகை.

வாசநுங்குழலாய்ச்சியர்—ஆய்ச்சியர்களாகிறார்கள் எம்பெருமான் அவதரிக்குமிடமெங்கும் ஒக்கத்தானும் அவதரித்து அவன்தன்னை விட்டகல மனமில்லாதவர்களான நப்பின்னைப் பிராட்டியார் போல்வார். குழலாய்ச்சியர் என்கிறது பகவத் விஷய வ்யாமோகமாகிற குழலுள்ளவர்களான நம்மாழ்வார் போன்றவர்களை. நறுங்குழலாய்ச்சியர் என்கிறது எம்பெருமான் திருவடிகளுக்கு ஆளாக்கிவிடும் எம்பெருமானார்.

போன்ற பூர்வாசார்யர்களை. வாசநுங்குழலாய்ச்சியர் என்கிறது கீழ்ச் சொன்ன அதிகாரிகளைக் காட்டிலும் மிக்கோர்களான பூவடுகரும்பிகள் போன்ற ஆசார்ய பரதந்தரர்களை.

மத்தினுலோசை படுத்த தயிராவம் கேட்டிலையோ—வேதாந்தத்தில் நெஞ்சை மத்தாகக் கூறப்பட்டுள்ளபடியால் இங்கே மத்தென்று மான லீகத்தையும் ஓசை என்பதனாலே வாசகத்தையும், படுத்த என்கையாலே காயிகத்தையும் ஆசத் திரிகரணங்களையும் கொள்ளவேண்டும். இங்குத் தயிராவம் என்கிறது தபான அத்யபன சர்ச்சனாதிகளை. கேட்டிலையோ என்பதால் ஆசார்யன் சந்திதானத்திலே கேட்டதில் லையோ கேட்டிருப்பின் உறங்கப் பராபதமாகுமோ. உபேயத்தை இழந்து கிடக்கப்போமோ என்றுணர்த்தியபடி. இங்கு நெஞ்சுகிற மத்திற்கு வைராக்கியமாகிற கயிற்றைச்சுற்றி ஞானாநுஷ்டானங்களாகிற இரண்டுகைகளாலும் ஓசை படுத்தியதை உணர்த்தும்.

நாயகப்பெண்பிள்ளாய்—ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய நற்குணங்கள் யாவும் அமையப்பெற்ற சிறந்த அதிகாரிகளையுணர்த்து கூறது. அவர்களாகிறார்கள்

“மறையுரைக்கும் பொருளெல்லா மெய்யென்றோர்வார்
மன்னியகூர் மதியுடையார் வண் குணத்திற்
குறையுரைக்க நினைவில்லார் குருக்க டம்பாற்
கோதற்றமனம் பெற்றோர் கொள்வார் நன்மை
சிறைவளர்க்குஞ் சிலமாந்தர் சங்கே தத்தாற்
சிறையாத திண்மதியோர் தெரிந்த தோரார்
பொறைநிலத்தின் மிஞும் புனிதர் காட்டு மெய்கள்
பொன்னுத நன்னெறியிற் புதுது வாரே”

என்கிற பாட்டின் கருத்தின்படியே வேதத்தில் சில பாகங்களைத் தள்ளுவதும் கொள்ளுவதும் செய்தலன்றிக்கே வேதத்தில் கூறப்படும் அர்த்தங்களை யெல்லாம் சத்தியமென்று நிச்சயிக்கும் ஆஸ்திகர்களாயும், பூர்வாசார்யர்களின் திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்கான அர்த்த விசேஷங்கள் தன்னில் மன்னிக் கிடப்பவர்களாயும், அத்தால் வந்த கூர்மதியுடையவர்களாயும், அவ்வாசார்யர்களின் வண்குணத்தில் அல்ப மதிக்கைப் போல் குற்றம் கூறுவதற்கு நெஞ்சாலும் நினைவாதவர்களாயும், பூர்வாசார்யர்களிடம் குற்றமற்ற மனதைப் பெற்றவர்களாயும் இருப்பவர்கள். அதாவது நம் சம்பந்தாயத்தில் சிலர் குருபரம்பரையில் பெரியபெருமான் தொடங்கி ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அளவாகப் பற்றி நிற்பாரும், அவர் பெரியபெருமான் தொடங்கி ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர் அளவாகப் பற்றி நிற்பாரும் போலன்றிக்கே பெரியபெருமான் தொடங்கி மணவாள முனிகள் அளவாகப் பற்றிநிற்கும் அதிகாரிகள் என்றபடி. பூர்வா

சார்யர்கள் பக்கலில் குற்றங் குறைகள் காணாதிருப்பவனாயே “குருக்க டம்பாற் கோதற்ற மனம் பெற்றார்” என்றது. இத்தனையோரையே ஆயிற்று நன்மை கொள்பவர்கள் என்றது. நன்மைபுகிறது நன்மைக்கு எல்லையான மோக்ஷலோகம் அதைக் கொள்பவர்கள் என்றபடி. இங்ஙனன்றிக்கே குருபரம்பரையில் சில ஆசார்யர்களை மட்டும் கூறிட்டுக் கொள்பவர்கள் குருக்கள் தம்பால் கோதுற்ற மனம்பெற்று வண் குணத்திற் குறையுரைக்கும் நினைவுடையவர்களாகையாலே நன்மை கொள்ளார்; கீழாம் நரகத்தை யடைவர் என்றபடி.

பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த “ஸகல வேதங்களையும் ஸகல சாஸ்திரங்களையும் ஸகல ஆழ்வார்கள், ஸகல ஆசார்யர்கள் ஸ்ரீஸூக்திகளையும் ஆராய்ந்து பார்த்த விடத்திலே மிதுனமொழியப் பாய்யமில்லை. ஆசார்யாபிமானமொழிய மோக்ஷ உபாயமில்லை. பாகவதபசாரமொழிய மோக்ஷவிரோதியில்லை. என்பனபோன்றவைகளை ஸ்மரிப்பது. இத்தால் குருபரம்பரையில் பெரிய பெருமாள் தொடங்கி ஸ்வாமி எம்பெருமானார் வரையில் கொள்வதும் எம்பெருமானார்க்குப்பின் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகள் அளவாகக் கொள்வதும் செய்யாது,

“தென்னரங்கர் சீரருளுக் கிலக்காகப் பெற்றோம்
திருவரங்கம் திருப்பதியே யிருப்பாகப் பெற்றோம்
மன்னியசீர் மாறன்கலை யுணவாகப் பெற்றோம்
மதுரகனி சொற்படியே நிலையாகப் பெற்றோம்
முன்னவராம் நங்குரவர் மொழிகளுள்ளப் பெற்றோம்
முழுதும் நமக்கவை பொழுதுபோக்காகப் பெற்றோம்
பின்னை யொன்றுதனில் நெஞ்சுபேராமல் பெற்றோம்
பிறர்மினுக்கம் பொருமையில்லாப் பெருமையும் பெற்றோமே”

என்று போற்றப்பட்ட பொருமையின்மை பெற்று சாஷ்லாத் திருவனந்தாழ்வானாகிய இராமானுஜனே பொய்யில்லாதமணவாளமாமுனிகளாய்ப் பெரிய பெருமானுக்குத் தேர்ந்த ஆசார்யராய்க் குருபரம்பரைக்கு எல்லையான ஆசார்யரீலராய் அவதரிக்கையாலே மணவாள மாமுனிகள் அளவாகப் பற்றவேண்டும் என்றபடியாம். அல்லாதவர்கள் “மன்னிய கூர் மதியுடையோர் வண்குணத்திற் குறையுரைக்க நினைவில்லார் குருக்கள் தம்பாற் கோதற்ற மனம் பெற்றார் கொள்வார் நன்மை” என்னும் ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகருடைய ஸ்ரீஸூக்திக்கு இலக்கற்றவர்களாய்ச் சீர்த்தமிகு ஞானமெல்லாம் சேர்ந்தாலும் கார்த்தகடல் மண்ணின்மேல் துன்புற்று மங்குமே தேங்காமல் நண்ணுமே கீழாம் நரகு என்னும்படியாவார்கள் என்றபடியாம். பாகவதபசாரக் கொடுமை மேலே எல்லே இளங்கினியே என்னும் பாசுரத்தில் காணத்தக்கது.

அன்றியும் உபாயபூதனான ஈசுவரனாலும் புருஷகார பூதையான ஈசுவரியாலும் ஆசார்யனாலும் மீட்கவொண்ணாத அஹையாபசாரமென்று சொல்லப்படுகின்ற பாகவதபசாரமாகிற சிறையை வளர்க்கும் சில அவிவேகிகளின் விவேகமற்ற சொற்களாகிய கட்டுப்பாட்டினால் அநர்த தப்பட்டுழலாத வலிய மனதையுடையவர்களாடத் தன் நெஞ்சில் தோற்றினதெல்லாம் சொல்லி இது சுத்த உபதேச வரவாற்றதென்னும் முர்க்கர்கள் போல்லாமல் வேதாந்தங்களில் கூறும் புருஷார்த்தங்களின் ஸ்வருடத்தையறிந்து அவற்றைப் புருஷார்த்தங்களென்று தேறாமல் ஆசார்ய கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்றிருப்பவர்கள் என்னவுமாம். அன்றியும் "பொறை நிலத்தில் மிகும் புனிதர்" என்கிறபடியே பூமியைக் காட்டிலும் பொறுமை மிகுந்த நம் கூரத்தாழ்வான் போன்ற பூர்வாசார்யர்கள் அனைவரும் ஏக கண்டாய் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் திருவடிகளையே உபாயோபேயமாகப் பற்றுங்கோள் என்று காட்டிக் கொடுக்கும் பெருமை வாய்ந்த குணந்திகழ்க் கொண்டல் இராமானுஜன் போல்வாரை நாயகப் பெண்பிள்ளைய் என்கிறதாகவுமாம். மறுமாற்றம் பிறவாதிருக்கக் கதவின் ஜாலரந்தரத்தின் வழியாகப் பார்க்கவே விஷயத்தை யுணர்ந்தபடி. அதாகிறது ஞானபக்தி வைராக்கியங்கள் இட்டு மாறினாப்போலே வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்படி இருக்கக் கண்டு இவளாகிறாள் பெண்பிள்ளைகளான நம்குழுவிற்கு நடுநாயகமாகக் கடவள் என்று கொண்டு 'நாயகப் பெண்பிள்ளைய்' என்கிறார்கள்.

நாராயணன் — உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்திருப்பவன்.

முர்த்தி — திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தை யுடையவன்.

கேசவன் — பரம்ம ருத்ராதி நிபாமகனாய் (தலைவனாய்) வடிவழகு பிக்கவன். அன்றிக்கே நாராயணன் முர்த்தி என்றதால் "குருவே வரப் பரஹ்ம" என்கிறபடியே ஆசார்யனுடைய திவ்ய மங்கள் விக்ரஹத்தை யுணர்ந்தி, கேசவன் என்றதனால் 'இந்திரியாணிஹயாநாஹ' என்கிறபடியே குதிரையாகச் சொல்லப்பட்ட இந்திரியங்களை வென்ற ஜிதேந்திரியன் (புலனை வென்றவன்) என்றபடி.

பாடவும் — அத்தகைய வைபவயுத்தனைப் பண்ணிலே யிட்டுப் பாடவும்.

நீ கேட்டே கிடத்தியோ — அவ்வநுபவத்தில் கலந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கச்சிதிலாந்த: கரணையாய் (ஒன்றும் செய்ய முடியாதிருக்கும் தளர்ச்சியுடைய) கிடக்கும்படியோ என்றபடி.

தேசமுடையாய் — பிரம்ம தேஜஸையுடையவளே! அனைவரையும் தன்னிடத்திலே ப்ராவண்யம் கொள்ளும்படி செய்ய வல்லவளே! தன்

னப்பற்றின தேசத்தாரெல்லாரையும் தன்னிஷ்டப்படியாக்கி அத்தால் எல்லாத் தேசங்களையும் உடையவளே! என்றுமாம்.

திறவேல் — எங்களுடைய அகக்கண்ணை நீயே வந்து திறந்தருளாய் பார்வை செடியார் வினைத் தொகைக்குத் தீ " என்கிறபடியே உன் னுடைய கண்களைத் திறந்து எங்களைக் கடாசுதித்தருள வேண்டும். "காணும் கண் பயனாவதே" என்கிறபடியே உன்னைக் காண்கையே எங்களுக்குப் புருஷார்த்தம்; உன்னைக் காணுமளவும் இவ்விடத்தை விட்டுப் பெயரோம்; திறவேல் என்கிறது. இன்னும் தேசமுடையாய் என்றதால் பூர்வாசார்யர்கள் எல்லாம் கிடக்கப் பெரிய பெருமான் ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகளிடம் மாறன் செந்தமிழ் வேதத்தின் செம்பொருளைக் கேட்டு மகிழ்ந்து அத்துடன் நில்லாமல்,

"ஆறிரண்டு பரஞ்சுழு மரங்க முதனூற்றெட்டும்
கூறிய சீசைலத்தைக் கொண்டாடி யுரைக்கவென
ஊறிய தேன் பெருக்கென்ன யுன்னியத யுகந்துரைத்தான்
சேறுவளர் கமலை மைந்தன் சிந்தை மகிழ்ந் தொருப்பட்டே"

என்கிறபடியே ஆசாரிய தனியனையும் சாதித்தருளி சகல திவ்ய தேசங் களிலும் (நூற்றெட்டு திவ்யதேசங்களிலும் மற்றுமுள்ள அபிமான ஷேத்திரங்களிலும்) அத்தனியனைக் கொண்டாடும்படி ஆஜ்ஞாபித் தருளினார். அன்று தொடங்கி இன்றளவாக ஸ்ரீசைலேச என்னும் அத்தனியனை,

"பட்டர் பிரான் முதலாய பதின்மர்கலை பழிச்சலிலும்
சிட்டர்களாய்த் தினந்தோறும் திருமணிடு வேளையினும்
இட்டமுற வுணும்பொழுதத் தொண்கர நீரேற்கையினும்
அட்டதிக்கும் விளங்குரைத்தா ராரிபர்க ளனைவருமே"

என்கிறபடியே சிட்டர்களனைவரும் சர்வதேச சர்வகால சர்வாவஸ் தையிலும் அநுஸந்தித்துக் கொண்டாடிப் போருவர்கள். பெரிய பெரு மானோடு பெரியோர்களோடு வாசியற,

"இட்டர்கள் வாழ வெதிராசர் வாழ விருநிலத்தே
சிட்டர்கள் வாழ நந்தேசிகர் வாழச் செகத்திலுள்ள
துட்டர்கண் மாள மணவாள மாமுனி தோன்றிலனேல்
எட்டு மிரண்டு மறியாரிங் கேதினி யாவருமே"

என்று கொண்டாடிப் போரும் ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் போன்ற தேசமுடையாய் என்கிறது. இத்தகைய தேச யுடைய

வளான நீயன்றோ எங்களுடைய அஜ்ஞாந்தகாரத்தைப் போல் வல்லவள். ஆகையால் திறவேல் என்கிறது. ஆக இப்பாகரத்தார் ஸ்ரீவைஷ்ணவனா யிருப்பானெனுவனுக்கு ஸ்வாதிகாரார்த்தமாக அசியாபேக்ஷிதமாயுள்ளவற்றைச் சுருக்கமாக உணர்த்தியபடி. அதாவது "புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாசனையோடே விளையுமென்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுகையும் பேறு தப்பித் தென்று துணிந்திருக்கையும் பேற்றுக்கு தவரிக்கையும் இருக்குநாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணனாய்க் குணநுபவ கைங்கர்யங்களிலே பொழுது போக்காகையும் இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஏற்ற மறிந்து உகந்திருக்கையும் திருமந்திரத்திலும் தவயத்திலும் நியதனாகையும் ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கையும் ஆசார்யன் பக்கலும் எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனாய்ப் போருகையும் ஞானமு விரக்தியும் சாந்தியும் உடையனாயிருக்கும் பரம ஸாத்விகனோடே ஸஹவாசம் பண்ணுகையும் வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவசியாபேக்ஷிதம் என்றுணர்த்தியபடி யாயிற்று.

எம்பாவாய்.....

கருத்துரை—இப்பாட்டில் தவயமந்திர நிஷ்டர்களை யுணர்த்துகிறது அவர்கள்தாம் பகவத்யான ஆத்யயன ஆராதனாதிகளை யுடையவர்களாய் ஸ்வபோக்கிய மாகிற களையை யறுத்து அத்தலைக்கே ரசமாய்ப் தன்னை சரமபர்வ நிஷ்டையளவாக அமைத்து வைத்திருக்கு மவர்கள்.

8. கீழ்வானம் வெள்ளென் நேருமை சிறுவீடு *
மேய்வான் பரந்தனகான் மிக்குள்ள பிள்ளைகளும் *
போவான் போகின்றரைப் போகாமற்காத்து * உன்னைக்
கூவுவான் வந்துநின்றோம் * கோதுகலமுடைய
பாவா யெழுந்திராய் பாடிப் பறைகொண்டு *
மாவாய் பிளந்தானை மல்லரை மாட்டிய *
தேவாதி தேவனைச் சென்றநாம் சேவித்தால் *
ஆவாவென் ஞாயந்த் தருளேலோ ரெம்பாவாய்.

அவதாரிகை—இப்பாகரத்தில் சரமச்லோக அர்த்தத்தால் சிஷிக்ஷை பட்டவராய் "காம்பறத் தலை சிதைத்து" என்கிறபடியே ஸாதனா ரங்களை வாசனையோடுவிட்டு எம்பெருமான் முகமலர்த்தியே பேற்று அமையுமென்று அவன் உகந்த கைங்கர்யத்திலே அகவயிற்று போரும் குதூகலமுடைய அதிகாரியை யுணர்த்துகிறது.

உள்பொருள் விளக்கவுரை.

கீழ்வானம் வெள்ளென்று—பரமபதம் மேல் வானம் என்று ப்ரசித்தம். கீழ்வானமாகிறது சாஷாத் நாராயணனான ஆசார்யன் எழுந்தருளி யிருக்குமிடமாகிற லீலாவிபூதி (பூவுலகம்). ஆசார்யன் திருவடிசம்பந்தப் பூட்டவர்களாய் அவனைச் சூழ்ந்திருப்பவர்கள் நிலத்தேவர் வையத்தேவர் எனப்படுவர். கீழ்வானம் வெள்ளென்றிருக்கையாடது "காலை நன் ஞானத்துறை படிந்தாடி" என்கிறபடியே ஆசார்யன் சந்நிதானத்தில் கத்த ஸத்வ நிஷ்டர்களுடன் கூடி பகவத் பர்கவதாசார்யாநுபவம் பண்ணும் நேரம் ப்ராப்தமானது என்றுணர்த்தியபடி.

எருமை—எருமையானது துர்கந்தமான சேற்றிலே போக்யமாய்ப் படுத்திருக்குமாப்போலே துர்கந்தமான சப்தாதி விஷபத்திலே போக்ய மாய்ப் படிந்திருக்கும் தமோகுண நிஷ்டர்களை நிற்ப ஸம்ஸாரிகளை யுணர்த்துகிறது.

சிறுவீடுமேய்வான் பரந்தனகான் — கைவல்யார்த்திகளோடு கீழ்க் கூறிய சூத்ர பலார்த்திகளோடு வாசியறத் தங்களுக்கு உத்தேசமான் புருஷார்த்தத்திலே அந்வயித்துப் போந்தார்கள்.

மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்—பிள்ளைகள் என்கிறது வைஷ்ணவர்களை. உள்ள பிள்ளைகளென்கிறது ஏகாந்திகளை. மிக்குள்ள பிள்ளைகள் என்கிறது பரமைகாந்திகளை. வைஷ்ணவர்களாகிறார்கள் தேவதாந்தர நிவர்த்தி பூர்வகமாக பகவத் சேஷத்வ ஞானம் பிறந்தார்கள். இவர்கள் அக்ருத்யத்தைப் (செய்யத் தகாதவைகளை) பாபமென்று தவிறுவர். க்ருத்யத்தை (செய்யத் தகுந்தவைகளை) அதிகாரி ஸம்பத்திக்காகச் செய்வர். கைங்கர்யத்தை ஸாதனமென்று செய்வர். ஏகாந்திகளாகிறார்கள் ஸாதனாந்தர நிவர்த்தி பூர்வகமாக சித்த ஸாதன ஸ்லீகாரம் (ஸ்ரவேசுவரனையே உபாயமாகப் பற்றினவன்) பண்ணினவர்கள். இவர்கள் அக்ருத்யத்தை ஸ்வரூபஹானி என்று தவிறுவர். க்ருத்யத்தை லோக ஸங்கிரகதயா கர்த்தவ்யம் என்று செய்வர். (உலகத்தாரும் பின்பற்றி நடப்பதற்கு அவசியமென்று செய்வர்) கைங்கர்யத்தைப் புருஷார்த்தமென்று செய்வர். பரமைகாந்திகளாகிறார்கள் ப்ரயோஜனாந்தர நிவர்த்தி பூர்வகமாக பரமப்ராப்ய ருசி பிறந்தார்கள். இவர்கள் அக்ருத்யத்தை ருசியில்லாமையாலே தவிறுவர். க்ருத்யத்தைக் கிருபைப் பாலே செய்வர். கைங்கர்யத்தை ராகப்ராப்தம் (உகப்புக்கு ஹேது) என்று செய்வர். அன்றியும் நம்பிள்ளை நஞ்சீயரைத் தான் தனக்கு வைஷ்ணவத்வமுண்டென்று அறியலாவது எவ்வவன்னை பிறந்தாலென்ன (அதற்கு)நஞ்சீயரும் அர்ச்சாவதாரத்திற்கு உயிருண்டென்று நெஞ்சில்

பட்டவன்றும், ஒரு வைஷ்ணவன் பக்கல் புத்ரதாராதிகள் பக்கல் உள்ள ஸ்நேகத்தளவாகிலும் ஸ்நேகம் பிறந்தவன்றும், ஒரு ஸ்நேகவாஷ்ணவன் கடுத்து வார்த்தை சொன்னால் தன் நெஞ்சில் சிவிட்கு (மனத்தாங்கல்) தட்டாமல் பேசு ரூபமானவன்றும் வைஷ்ணவன் என்றறியலாம். பரதார பரதரஃயங்களில் நசையற்றவன்று ஏகாந்தி என்றறியலாம். ஸ்வதார ஸ்வதிரவிபங்களில் நசையற்றவன்று பாமைகாந்தி என்றறியலாம் என்று அருளிச் செய்தார். இவ்வதிகாரிகளை பிக்குள்ள பிள்ளைகளென்று உணர்த்திற்று.

போவான் போகின்றரை—ஆசார்ய ஸந்நிதிக்குப் போகையுடைய பிரயோஜனமாகப் போவார்கள் என்றபடி. சிறையிட்டவனுக்கு விடுதலையாகிச் சிறையை விட்டு வருவதும் பிரயோஜனமாகுமாப்போலே ஆசார்ய ஸந்நிதிக்குப் போகையும் பிரயோஜனமாகும்.

பேகாமல்காத்து—ஆசார்ய பரதந்திரரை முன்னிட்டல்லது திருவடி தொழக்கடவோடல்லோ மென்கிற நியமத்தை உணர்த்திப் போகாமல் தடுத்து. அன்றிக்கே விலக்ஷணாதிகாரிகள் ஒருவர் குறைவுபடினும் அநுபவத்திற்குப் பாங்கரா தென்று அநுபவத்துக்குச் செல்லும் மிக்குள்ள பிள்ளைகளைப் போகாமல் தடுத்து என்னவுமாம்.

உன்னைக் கூவுவான் வந்து நின்றே—அக்ருரன் கிருஷ்ணன் அழைத்துச் செல்வதே பிரயோஜனமாய்ப் பெற்றாப் போலே உன்னைக் கூவுகையே பிரயோஜனமாக வந்து நின்றேயும் என்றபடி. ஒரு பாவதன் வாசலிலே துவண்டு நிற்கையே பிரயோஜனமாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

கோதுகலமுடைய பாவாய்—பாவாய் என்கிறது அநந்யார்ஹ சேஷத்வம் எம்பெருமானுக்கே அடிமைப் பட்டிருத்தல். அநந்யசரணத்வம் (எம்பெருமானையே சரணமாய்ப் பற்றியிருத்தல்) அநந்ய போக்யத்வம் (எம்பெருமானையே இனிமையாய்க் கொண்டிருத்தல்) ஸம்சேஷத்தில் தரிக்கை (பகவத் அநுபவத்தால் தரித்திருத்தல்) விச்லேஷத்தில் தரியாமை (பகவத் அநுபவ பிரிவாற்றாமை) ததேக கர்வாவே மாகிற சுக துக்காதிகளில் ஆழங்கால் படாது சதா பகவத் அநுபவசராயிருத்தல்) ஆறு பிரகாசத்தால் பரிபூரணர்களாய்க் கூடியவர்கள் பாவையை ஒப்புவர்களைப் பாவாய் என்கிறது. // உடைய பாவாய் கீழ்க்கூறிய குணங்களைக் கற்று அநுஷ்டிக்கை யன்றிக்கே திருமூராய் முனைக்கும் போதே பரிமளமும் உண்டாமாப் போலே அக்ருரன் ஸ்வபாவிகமாய் உண்டாகப் பெற்றவரே என்றபடி. // கலமுடைய பாவாய்—கலம் என்கிறது ஆபரண விசேஷம் அதாகிறது முன்

சரடாய் எட்டு இழையாயிருக்கும் மங்கள சூத்திரத்தில் (திருமந்திரம்) காசம் பிறப்புமாகிற இரண்டு கண்டமாயிருக்கும் மாங்கல்யமான த்வயமும் அவைகளால் ஏற்படும் ஞானாநுஷ்டானங்களாகிய கலன் களையும் உடையவளே என்றபடி. // கோதுகலமுடைய என்றதால் கீதையில் சரமஸ்லோகத்தில் மாஸுசு (வருந்தாதே) என்ற பதத்தால் கூறப்பட்டபடி யதந பலிதங்கள், அத்தலைக்கே யென்று குதூகலமா யிருக்கும்படியை யுணர்த்துகிறது. (ஆத்மாவானது பலங்களைப் பெறுவதும் அதற்குத் தக்க யதநம் செய்வதும் எம் பெருமான் கார்யமே என்றிருத்தல்) அன்றியும் "ஆரெனக்கு நின் பாதபே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" என்றதாய்க் கொண்டு அவனே உபாயமாகவும் "உற்றேன் உகந்து பணி செய்து உன் பாதம் பெற்றேன் இன்னம் ஈதே வேண்டுவதெந்தாய்" "நின் செம்மா பாதபற்புத்தலை சேர்த்தொல்லை" என்று அவன் தன்னையே உபேயமாகக்கொண்டு "தெரித்தெழுதி வுணங்கி வாசித்தும் பூசித்தும் போக்கினேன் போது" என்றும், "பரிவதில் ஈசனைப்பாடி விரிவது மேவலுறுவீர் பிரிவகை இன்றி நன்னீர் தூய்ப் புரிவதுவும் புகை பூவே" என்றும் மற்றுமுள்ளவர்களுக்கும் போதித்துத் "தாள்கள் தலையால் வணங்கி நாட் கடலைக் கழியினே" என்று ஆசார்யன் விதிக்கும் கைங்கர்யம் செய்து, கீதையில் "என்னிடத்தில் மனதை வைத்தவனாகவும் என்னுடைய பக்தனாகவும் என்னை ஆராதிப்பவனாகவும் என்னை மமஸ்கரிப்பாபாக! என்னையே யடைவாய். இது சத்தியம் உனக்குப் பரதிஜ்ஞை செய்கிறேன் எனக்குப் பிரியனன்றோ நீ" என்று பகவானும் விதிக்கையால் பகவத் கைங்கர்யமுமாய் ஆசார்ய முகமலர்த்திகீரு உறுப்பாகையாலே உபேயமுமாய் இருக்கையால் இத்தகைய கைங்கர்யத்தில் குதூகலமுடையவரே என்றபடி. அன்றிக்கே எம்பெருமானுடைய குதூகலத்தைத் தன்னிடத்தில் உடையவளே என்னவுமாம். எங்ஙனையெனில் (கீதை 18—67ல்) "இந்தப் பரம ரகசிபத்தைத் தவமில்லாதவனுக்கும் பக்தியில்லாதவனுக்கும் ஆசார்ய சிசுருஷை யில்லாதவனுக்கும் என் விஷயத்தில் அருையைப் படுவனுக்கும் நீ ஒரு காலும் சொல்லாதே" என்று விதித்தருளி (கீதை 18—68/69ல்) "இந்தப் பரம ரகசிபத்தை என் பக்தர்களுக்கு எவன் சொல்லுகிறானோ அவன் என்னிடத்தில் மிக்க பக்தி செய்து என்னையே யடைவான் என்பதில் தடையேதுமில்லை. மானிடருள் அப்படிப்பட்டவனை விட எனக்கு மிகவும் மேன்மை செய்தவன் எவனும் இருந்திலன்." இனி மேலும் அப்படிப்பட்டவனைவிட எனக்குப் பிரியமானவன் வேறொருவனும் இருக்கமாட்டான்" என்றும் அருளிச் செய்திருக்கையாலே

அவ்வார்த்தையையும் மீஞ்சிருக்கும் இவ்வதிகாரி பகவத் குதூகலத் தைத் தன்னிடத்தில் கொண்டிருக்குமிறே. அதாவது நித்ய ஸம்ஸாரிகளையும், பக்தியற்றவர்களையும், பெரியோர்களை நித்திக்குமவர்களையும், விஷய ப்ராவண்யர்களையும், பகவத் நித்தனையே பொழுது போக்காயிருப்பவர்களையும், சுத்த நாதிகளையும் "பயனற்றுகிலும் பாங்கல்ல ராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணி கொள்வான்" என்கிற படியே அத்வேஷ ஆதி முகட்களைப் பிறப்பித்து ஆசார்யன் திருவடிகளில் கொண்டு சேர்த்துச் சரமடர்வ நிஷ்டராக்குவதில் குதூகல முடையவளாகையாலே ஸர்வேசுவரனுக்கு நித்தகைய அதிகாரிகளிடத்திலே குதூகலம் விஞ்சியிருக்கும் என்றபடி. "ஒருவனுக்கு வைஷ்ணவத்வம் உண்டு இல்லை எனனுமிடம் தனக்கே தெரியும்காண்! பிறர் அநர்த்தங்கண்டால் ஐயோ என்றிருந்தானாகில் நமக்கு பகவத் சம்பந்தம் உண்டு என்று இருக்க வடுக்கும். இத்தனையும் பட்டிடுவான்" என்றிருந்தானாகில் நமக்கு பகவத் சம்பந்தம் இல்லை என்று இருக்க வடுக்கும்" என்று ஜீயர் பலகாலுமருளிச் செய்வார். வைஷ்ணவாதிகாரிகள் பிறர் அநர்த்தங்கண்டிரங்கி பகவத் விஷயத்திலே ஓட்டுவார்கள். அம்மணியாழ்வான் நித்ய ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்தித் திருமகள் கேள்வனுக்காளாக்கித் திருந்தினவர்களை நானறிந்த டைஷ்ணவரென்று அவர்கள் திருவடியிலே தண்டனிட்டு விற்பராம். இத்தகைய அதிகாரிகளையாயிற்று கோதுகலமுடைய பாடாய் என்றுணர்த்தியது.

எழுந்திராய் — எங்கள் திரளிலே நீயும் எழுந்தருள் வேண்டும். எங்களை விலக்ஷணாதிகாரியாக்கவும் எங்கள் அநர்த்தத்தைப் பரிஹரிக்கவும் (போக்கவும்) எழுந்திராய் என்றபடி.

பாடிப்பறைகொண்டு — தீவ்யப்ரபந்தாநு சந்தானாதிகளைப் பாடிப் பீதிக்குப் போக்கு வீடாகப் பாடி, பறை கொள்கையாவது பாடுவதே பறையாய்க் கொள்ளுதல் (பலம்) அத்தனை போக்கி அதற்கு மேலே ஒரு பலனை வேண்டாதே யென்றபடி. அன்றிக்கே பறை கொள்ளையாவது நித்ய ஸலிரிகளைப்போல சதா பாடுகையே பலமாகக் கொள்ளுதலாம். பட்டர் ரங்கநாதர் ஸநிதியிலே சென்று "பிரானே என்னுடைய வாக்குகளெல்லாம் உன்னுடைய கீர்த்தனை பாடுகைக்கே பிரயோஜனமாக வேண்டும்" என்றப்போலே.

மாவாய் பிளந்தான் — ஸ்ரீ சிருஷ்ணன் தேசியை முடித்தாப் போலே "இந்திரியாணி ஹயாந்யாஹு:" என்கிறபடியே குதிரையாகச் சொல்லப்பட்ட இந்திரியங்களின் வாய் பிளந்தான் என்றபடி. அதாவது

ஸப்தாதி விஷயங்களை அநுபவிப்பதற்கு யோக்கியதை யின்றிக்கே செய்தவனான ஆசார்யனை என்றபடி.

மல்லரை மாட்டிய — ராகத்வேஷாதிகளை முடித்தவனும். அதாவது அஹங்கார மாகிறது ஒரு ஸர்ப்பம் மஹாரமாகிறது அதனுடல் ராகத் வேஷாதிகளாகின்றன அதன்பற்கள். ராகத் வேஷாதிகளாகிற பற்களை முறித்தவாறே மமகாரமாகிற உடல் தளர்ந்து அஹங்காரமாகிற ஸர்ப்பம் நசியும் என்கிறபடியே அஹங்கார மமகாரத்திற்கு ஹேதுவாகிற ராகத்வேஷத்தை முடித்த.

தேவாதிதேவனை — தேவர்களாகிறார்கள் நித்யஸலிரிகள். அவர்களுக்குத் தேவனாகிறான் ஈசுவரன். அன்றிக்கே தேவாதி தேவனாகிறான் ஆசார்யன். ஆக ஈசுவரனைக் காட்டிலும் மிகப் பெருமை வாய்ந்தவனாகிய ஆசார்யனை என்னவுமாம்.

சேன்றுநாம் சேவித்தால் — தலையல்லால் கைழ்மாறிலேன் என்கிற படி அவன் செய்த மஹோபகாரத்திற்குப் பிரதியுபகாரம் செய்வதறியாது அவன் திருவடிகளிலே சென்று ஸேவித்து நின்றல். இங்கு நாம் என்றது ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரக மென்றும் ஆசார்யனாலே பேறென்றும் இருக்கிற நாம் என்றபடி.

ஆஆ வென்றாய்ந்து அருள் — ஆசார்யன் ஸநிதி விட்டால் நித்ய ஸம்ஸாரிகளாய்ப் போமித்தனை. ஆகையால் விட்டுப் பிரிந்தால் அநர்த்தமே பலிதமாகும். இவன் நம்மை விட்டுப் பிரியாது கிழலும் அடிதாரும் போலே கூடியிருக்க வேண்டுமென்று ஒரு யுக்தி விசேஷத்தை ஆராய்ந்தருள். அன்றியும் "அண்டத்தின் முகடழுந்த அலை முநீர் திரை ததும்ப ஆவாவென்று தொண்டர்க்கும் அமரர்க்கும் தான் அருளி" என்கிறபடியே ஸர்வேசுவரன் பிரளயாபத்திலே நெருக்குண்டிருப்பவர்களை ஆஹா என்று எடுத்து அவர்களுக்கு விசேஷார்த்தங்களை யெல்லாம் நிர்ஹேதுக கிருபையால் ஆராய்ந்தருளும் என்னவுமாம்.

ஏனோ பெம்பாவாய்

கருத்துரை — இப்பாட்டிலே சரமசலோக நிஷ்டர்களை யுணர்த்துகிறது. அவர்களாகிறார்கள் ஈசுவரனை எல்லா நலனுமாய்க் கொண்டு தன்னலத்தைக் கருதாதவர்களாய் சுஷுத்ர பலார்த்திகளையும் கைவல்யார்த்திகளையும் விலக்ஷணர்களாகும்படி செய்து ஈசுவர முகமலர்த்தியை யுண்டாக்கி அத்தால் தாம் குதூகலமாயிருப்பவர்களையும் அநாதிகளாகியும் அதிகாரிகளாக்கி அவர்களுக்கு ஹிதோபதேசங்களைப் போதிக்கையாலே இவ்வதிகாரிகளிடத்திலே ஈசுவரனுக்குக் குதூகலம் மிகிருக்குமிதே.

9. தாமணி மாடத்துச் சுற்றும் விளக்கேரிய *
 துபங் கமழத் துயிலணைமேற் கன்வளரும் *
 மாமான் மகனே மணிக்கதவந் தாள்திறவாய் *
 மாமீ ரவனை யெழுப்பீரோ * உன்மகள் தான்
 ணமையோ அன்றிச் செவிடோ வவந்தலோ *
 ஏமப் பெருந்துயில் மந்திரப் பட்டாளோ *
 மாமாயன் மாதவன் வைகுந்த னென்றென்று *
 நாமம் படிவும் நவீன்றேலோ ரெம்பாவாய்.

அவதாரிகை—இப்பாசரத்தில் இரகசியத்திரயத்தாலும் சிஷிக்கப் பட்டு எம்பெருமானுக்கும் தனக்குமுள்ள நவவித ஸம்பந்தஜ்ஞானம் பரிபூர்ணமாய் பிரகாசிக்க அத்தால் பேற்றுக்கு ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை (தாம் எத்தனிப்பது) ஒழித்து அவனே உபாயமென்று பற்றியிருக்கும் உபாயாதிகாரியை உணர்த்துகிறது. உபாயத்திற்கு அதிகாரியாம்போது பிரசுட்டியையும் த்ரௌபதியையும் திருக்கண்ணமங்கை யாண்டாணையும் போல இருக்கவேண்டும் என்கிறபடியே இப்பாசரத்திலும் இவர்களை உணர்த்தி அதிகாரியை யுணர்த்தும்படி.

உள்பொருள் விளக்கவுரை.

தாமணிமாடத்து—மாடமென்கிறது புறஞ்சுவர் ஓட்டை மாடத்தை. (அசித்யமான சீரம்) மணிமாடமென்கிறது நவமணிகள் போலே நவவித ஸம்பந்தஜ்ஞானத்தைப் பெற்ற ஆத்மாவை. தாமணிமாடமாகிறது இந்த நவவித ஸம்பந்தஜ்ஞான விசேஷங்களை ஆசார்யன் அளவாகக் கொண்டிருப்பது. நவவித ஸம்பந்தமாவன பிதாபுத்ர ஸம்பந்தம் ரக்ஷய ரக்ஷக ஸம்பந்தம், பர்த்ரு பார்யாஸம்பந்தம், சேஷசேஷி ஸம்பந்தம் ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேய ஸம்பந்தம் (அறிபவன் அறியப்படுபவன்) ஸ்வஸ்வாமி (சொத்தும் சொத்துக்குடையவனும்) ஸம்பந்தம், ஆதார ஆதேய ஸம்பந்தம் (தாங்குபவன் தாங்கப்படுபவன்) சரீரசரீரி ஸம்பந்தம், போக்த்ரு போக்ய ஸம்பந்தம் (இனிமை, அநுபவிப்பவன்) ஆகிற நவவித ஸம்பந்தஜ்ஞானங்கள்.

சுற்றும் விளக்கேரிய — விளக்காகிறது ஞானச்சுடர் விளக்கென்றும், உய்த்துணர்வு என்றும் ஒளி விளக்கென்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஜ்ஞான விளக்கென்ன, வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கென்றும் மிக்க ஜ்ஞானமூர்த்தியாய் வேத விளக்கென்றும் நந்தா

விளக்கென்றும் வெங்கதிரோன் குலத்திற்கு ஒரு விளக்கென்றும் சொல்லப்படுகிற எம்பெருமானாகிற விளக்கென்ன, மறையாய் விரிந்த விளக்கு என்கிறபடியே வேதமாகிற விளக்கென்ன “மானம் பிரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி” என்கிறபடியே சாஸ்திரங்களாகிற விளக்கென்ன, “தோன்றுசோதி மூன்றுமாய் துளக்கமில் விளக்கமாய்” என்கிறபடியே அகாரமாகிற விளக்கை உட்கொண்டுள்ள திருமந்திரமாகிற விளக்கென்ன இத்தகைய விளக்குகளைச் சொன்னபடி, சுற்றும் எரிகை பாவது கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞானங்களால் ப்ரகாசிக்கப்பெற்று வேதப்ரதிபாத்தியனும் சாஸ்திர நிர்த்தாரணனும் (சாஸ்திரங்களால் அறுதியிடப்படுபவனும்) திருமந்திர வாசக யுக்தனுமான எம்பெருமான் கண்ட கண்டவற்றிலெல்லாம் ப்ரஹ்மாதனுக்குத் தோன்றினாப்போலே தன்மெய்யுணர்வால் தனக்கும் தோன்றும்படியாயிருக்கை.

துபங்கமழ—ஞானம் பரிமளிக்க. அதாகிறது கீழ்க்கூறிய ஜ்ஞானம் அநுஷ்டான பர்யந்தமாகை. இத்தால் ஞானானுஷ்டான முள்ளவரே என்றபடி. ஜ்ஞானமில்லாதவன் குருடனோடொப்பான். அநுஷ்டானமில்லாதவன் முடவனோடொப்பான். ஜ்ஞானானுஷ்டானங்களிரண்டும் ஆத்மாவாகிற பகலிக்கு இரண்டு சிறகாயிருக்கும். “வீசம் சிறகால் பறத்திர் விண்ணு நுங்கட்கெளிது” என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். ஸத்கதிக்கு ஞானம் அநுஷ்டானம் இரண்டும் வேண்டுமென்றபடி ஆக, ஜ்ஞானானுஷ்டான பரிபூர்ணரே என்றபடி.

துயிலணைமேற் கன்வளரும்—அதிகாரி விசேஷத்திற்குத் தன்னளவில் ஸ்வ ப்ரவ்ருத்தியால் (தன் முயற்சியால்) உண்டாக்கிக் கொள்ள முடியாது. பின்னையோ என்னில் ஆத்ம குணங்கள் நம்மாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக் கொள்ள ஒண்ணாது; ஸதாசார்ய பிரசாதமடியாக வருகிற பகவத் பிரசாதத்தாலே பிறக்கு மத்தனை யென்று துணிந்து (ஸ்மதமாத்ரி ஆத்ம குணங்கள் அநாதி காலம் அஹங்காராதிகளுக்கு வினை நிலமாய் அநாத்ம குணங்களைக் கூடு பூரித்துக் கொண்டு காம் ப்ரதந்திரராயிருக்கிற நம்முடைய எத்தனத்தாலும் ஆத்ம குணோதய விரோதிகளான அஹங்காராதிகளுக்கு வர்த்தகராய் அநாத்மகுண பரிபூரணராய் காம் வசியராயிருக்கிற பிறருடைய எத்தனத்தாலும் பிறப்பித்துக் கொள்ள வெண்ணாது ஆத்ம குணங்களுக் கெல்லாம் கொள்கலமாய் அடியிலே தன்னுடைய நிர்ஹேதுக் கிருபையாலே ஸம்மை அங்கீகரித்தருளி நமக்கு ஆத்ம குணங்கள் உண்டாவது எப்போதோ வென்று பலகாலம் கரைவது பகவானை அர்த்திப்பதாய்க் கொண்டு போகும் ஸதாசார்யனுடைய ப்ரசாதமடியாக வருகிற, ஆத்ம குணோதய விரோதியாகிய பாபசூயம் (பாப க்ரிடி) பிறக்கப்படு

அமலங்களாக விழிக்கும் (பரிசுத்தராகக் கடாசுலிக்குப் பகவானுடைய பரிபூரண பிரசாதத்தால் பிறக்கு மத்தனை யென்று நிச்சயித்து) ஸதா சார்ய ப்ரசாதமே தனக்கு உத்தேச மென்றிருக்கை என்றபடி. அன்றிக்கே வீரசிகாமணிப் பல்லவராயன் பட்டரைக் குறித்து பட்டரே ராஜ காரியம் செய்கையாலே அடியேனுக்கு பகவத் விஷய வைபவம் கேட்க ஸந்தர்ப்பமில்லை எனக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொரு அர்த்தப் பிரஸாதித்தருளவேணும் என்ன பட்டரும் கடற்கரை வெளியை நினைத்திரும் என்றருளிச் செய்ததை இங்கும் கொள்வது. அதன் ஸமமாகிறது 'உறங்கும்போது நம்மை ரக்ஷிக்குமவன் உணர்ந்தால் நம்மை நோக்கு மென்றிருக்கச் சொல்ல வேண்டாமன்றோ' என்பது. இவ்வளவால் எம்பெருமானே நமக்கு ஸர்வ விதத்தாலும் ரக்ஷகன் என்ற முடிவு கொண்டிருக்கும் உபாயாதிகாரியை யுணர்த்தியபடி. அன்றியும் கண் என்று ஜ்ஞானத்திற்குப் பெயராய் வளர என்கையாலே பெருக என்று கொண்டு துயிலணைமேல் என்றதனால் கூர்ராப்தி நாதன் என்ற தாய்க் கொண்டு இவ்வளவால் திருமழிசைப் பிரானைப்போல் கூர்ராப்தி நாதனை ஜ்ஞானத்தால் சாஷாத்தகரித்துக்கொண்டு (நோக்கிக்கொண்டு இருப்பவரே என்று உணர்த்தியபடியுமாம்.

மாமன்மகனே—மாமன் என்கிறது இங்கு ஆசார்யனை. அவ்வாசார்யனாலே புத்ரியாய் அபிமானிக்கப்பட்டு அவ்வாசார்யனுக்கே அநந்யார்ஹ (ஆசார்யனுக்கே அடிமை) சேஷபூதரானவரே என்றபடி. இவ்விடத்திலே ஒரு பரமார்த்தத்தை யுணர்த்துகிறது. அதாவது தங்களுடைய உக்தி விருத்திகளாலே துர்வாஸனையைக் கிளப்பி அஹங்காராதிகளை மேல் மேல் வளர்ப்பண்ணி அஹங்காரத்திற்கும் அதனுடைய காரியமான விஷய ப்ராவண்யத்துக்கும் (பகவானுக்குப் புறம்பான விஷயம்) விளை நிலமானவர்களான நிய ஸம்ஸாரிகளைக் கண்ணெதிரில் கண்டால் அதிக்குரமான ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாப்போலே அஞ்சி நடுங்கிப் பின்வாங்கி நமக்குப் பாதகர்களென்று நினைத்து அநாதரித்துத் தங்களுடைய உபதேசாதுஷ்டானங்க ளிரண்டாலும் அஹங்காராதிகளில் தோஷ தர்ஸனத்தைப் பண்ணுவித்துத் தத் பிரஸங்கத்திலே பீதபீதனும் படி பண்ணி, ஸவாஸனமாக விஷய ப்ராவண்யத்திலிருந்து பின்வாங்கும்படி செய்விக்கின்ற திருமந்திரத்தின் மத்திய பத நிஷ்டராய் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காண்பெற்றால் நம்முடைய இஷ்டப்ரார்த்த அநிஷ்ட நிவாரணங்கள் தங்களுடையனவாய்க் கொண்டு தீயவற்றிலிருந்து விலக்கி நல்லவற்றில் முட்டி ரக்ஷிக்கும் ஆப்த பந்துக்களைக் கண்டாப்போலே அதிக ஆதரம்பண்ணி, நமக்கு நற்றுணையானவர்களென்று நினைக்கவேண்டுமென்பதை உணர்த்த மாமன்மகனே என்கிறது.

மணிக்கதவம்—கதவம் என்றதனால் தடையை யுணர்த்துகிறது. மணிக்கதவம் என்றதனால் நவவித ஸம்பந்தஜ்ஞானங்கள் தங்களுக்குப் பிரகாசியாது தடைபட்டிருக்குமதை யுணர்த்துகிறது. அன்றிக்கே பகவத் விஷய ப்ரவர்த்தியை (இழிதலும்), ஸ்வப்ரவ்ருத்தி என்று கொண்டிருத்தல் கூடாதென்கிறது.

தாள்திறவாய்—இங்கு தாள் என்கிறது அறிவு என்னும் தானை. அதாகிறது ஞானத்தையாயிற்று. இத்தால் ஜ்ஞானம் ப்ரகாசிக்கச் செய்யவேண்டுமென்றபடி. அன்றிக்கே பகவத் விஷய ப்ராவண்யம் அநுபவமில்லாதபோது—குலைந்துபோகும். ஆகையால் ஆத்ம ஸத்தை அழியாதிருக்கத் தாள் திறவாய் என்றுமாம்.

மாமீர் அவனை எழுப்பீரோ—மாமான் என்று ஆசார்யனைக் கொண்ட போது இங்கு மாமீர் என்கிறது திருமந்திரத்தை "ஆசார்யோ பிதா மந்தரோ மாதா" என்றிறே யிருப்பது. மாமீர் அவனை எழுப்பீரோ என்றதனால் திருமந்திரமே உணர்த்தவேண்டுமென்றபடி. "நின் திருவெட்டெழுத்துங் கற்று உற்றதுமுன் னடியார்க் கடிமை" என்கிறபடியே "ததீய சேஷராயிருக்க (அடியார்க் கடியராய்) வேண்டியிருக்கத் தனித்து உள்ளே உறங்கிக் கிடக்கப் போமோ" என்று எழுப்பீரோ என்கிறது.

உன்மகன்தான்—திருமந்திரத்திலே பிறந்த உன் மகள் தான்.

ஊமையோ—திருக்கண்ண மங்கையாண்டானைப் போலே ஸ்வ வியாபாரத்தை (தன் காரியத்தை) விட்டபடியோ.

அன்றிச் செவிடோ—மஹா ஸதஸிலே துர்ச்சாசனன் சொன்ன பருஷோத்திகள் (தூஷணாதிகள்) ஒன்றும் செவியேற்காதே லஜ்ஜையை விட்ட த்ரௌபதியைப் போலே காலா காலத்திலே எங்களோடு (பாகவதர்களோடு) கூடப்பெறமையால் நாங்கள் சொல்லும் பரிஹாஸோத்திகள் செவியேற்காமல் லஜ்ஜையை விட்டபடியோ.

அனந்தனோ—சிறிய திருவடியினது வால் குளிரக் கடவது என்று அநுக்ரஹித்த பிராட்டியானவள் ராவணனை எரித்துத் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளலாமாயிருக்க அங்ஙனம் செய்யாது பாரதந்தர்யம் குலையும் என்று ஸ்வஸக்தியை விட்டாப்போலே இவளும் எழுந்து வருவது பாரதந்தர்ய ஹானி யென்றிருக்கும்படியோ! இவ்வளவும் உபாயாதிகாரியின் படியை உணர்த்திற்று. அன்றியும் பிறரை தூஷிக்குமிடத்து அது செய்யாது ஊமை போலவும் பிறர் தங்களைத் தூற்றுமிடத்து அவைகளைச் செவியேற்காத செவிடர்கள் போலையும் பிறர் தங்களுக்கு இன்னுச் செய்த விடத்திலும் அவர்களைப் போல் தானும்

செய்யாது அவர் நாண நன்னயம் செய்து விடுதலுமாகிய இம் மூன்று குணங்களை யுடையவர்கள் மூன்று லோகங்களிலும் பிரகாசகர்களாயிருப்பார்கள் என்றுமாம்.

ஏமப் பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ—மந்திரப் பட்டாளோ என்பது தி. மந்திரத்தில் மத்ய பதம் நெஞ்சில் பட்டு ஸ்வஸ்வாமி பாவம் (தன்மை) சிஷிக்கப்பட்டு தன்னை அசேதனம் போலே யிட்டு வைத்த படியோ. துயில் மந்திரப்பட்டாளோ என்றது த்வய மஹாமந்திரத்தின் பூர்வ வாக்யத்தால் சிஷிக்கப்பட்டு தன் ரக்ஷணத்திற்குத் துரும்பு நறுக்கப் பரசக்தியில்லை யென்று கிடக்கும்படியோ. பெருந்துயிலென்று சரடஸ்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தாலே சிஷிக்கப்பட்டு ஸ்வப்ரவர்த்தியில் தன் எத்தனத்தில் தலை சொறிய அந்வயமில்லை என்றிருக்கும் படியோ. இத்தால் ஈசுவரன் வைத்த இடத்திலே யிருந்து “செய்த தலை யெழு நாற்றுப் போல அவன் செய்வன செய்து கொள்க” என்று அவன் திருவுள்ளத்தையே எதிர்நோக்கி யிருக்கும்படியை யுணர்த்துகிறது. மற்றும் ஏமப் பெருந்துயில்—இரகசிய த்ரயத்தாலும் சேஷ பூதனாயும் பரதந்தரனாயும் அத்தலைக்கே ரஸமாய் உள்ள தனக்கு ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும் ஸ்வரக்ஷணத்தில் அந்வயமுமில்லை யென்று அறுதியிட்டு ஸ்வபோக்யதையற்று ஸ்வாமிக்கே தன்னைச் சொத்தாக்கி வைத்துக் கிடக்கும்படியோ என்றதாகவுமாம். இத்தால் உபாய வைலக்ஷணயம் பிரவ்ருத்தியந்தரத்தில் (சுய எத்தனத்தில்) அந்வயியாதபடி மோஹிப்பித்தபடியை யுணர்த்துகிறது. இனி ஆசார்ய வைபவம் சொல்லவே உணர்ந்தே தீரும் என்று மேலே அநுஸந்திக்கும்படி.

மாமாயன்—இரும்பைப் பொன்னுக்குவாரைப் போல நித்ய ஸம்ஸாரிகளை நித்ய ஸலரி கோஷ்டியில் சேர்க்க வல்லவன்.

மாதவன்—மஹாதபஸ்வி. அன்றிக்கே “மாதா மந்த்ரோ பிதா குரு” என்கின்ற இத்தால் மந்த்ரமாகிய மாதைக் கொண்டவன் என்றபடி.

வைகுந்தன்—வைகுண்டப்ரதன். “தேனார்கமலத் திருமாமகள் கொழுநன் தானே குருவாகி” என்கிறபடியே அவதரித்தருளினவன்.

சுன்றென்று நாமம் பலவும் நவின்னு—ஈசுவரனே ஆசார்யன் என்றும் ஆசார்யனே ஈசுவரன் என்றும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகையாலே வாசிபந இருவர்க்கும் ஈசுவர பரமாயுள்ள நாமங்கள் பலவும் ஆசார்யபரமாகவே அநுஸந்தித்து. தனக்கென்பது ஸ்வரூபநாசம் பிறர்க்கென்பது ஸ்வரூபஜீவனம் என்கிறபடியே தன் விஷயமாகத் தன்னலனைக் கருதி பிறர் நித்துச் செய்யும் காரியமெல்லாம் பாயனம்.

பிறர் நன்மையைக் குறித்துச் செய்யவேண்டிய காரியம் அத்யாவசியமானது என்று நவின்னு.

ஏனோரெம்பாவாய்.....

கருத்துரை—இப்பாட்டில் இரகசியத்ரயத்தாலும் சிஷிக்கப்பட்டு எம்பெருமானுக்கும் தனக்குமுள்ள நவனித ஸம்பந்தத்தை யுணர்ந்து அத்தால் ஈசுவரனே உபாயமென்று தேறி சக்தியும், லஜ்ஜையும், எத்தனமும் குலைந்து பிராட்டியையும் த்ரௌபதையையும் திருக்கண்ண மங்கையாண்டாளையும் போலவிருக்கும் உபாயாதிகாரியை யுணர்த்துகிறது. ... (9)

10. நோற்றுச் கவர்க்கம் புகுசின்ற வம்மனாய் ! *
மாற்றமுந் தாராரோ வாசல் திறவாதார் *
நாற்றத் துழாய்முடி நாராயணன் * நம்மால்
போற்றப் பறைதரும் புண்ணியனல் * பண்டொருநாள்
கூற்றத்தின் வாய்விழ்ந்த கும்பகரணனும் *
தோற்று முனக்கே பெருந்துயில்தான் தந்தானே *
ஆற்றலனந்தலுடையா யருங்கலமே *
தேற்றமாய்வந்து தீர்வேலோ ரெம்பாவாய்.

அவதாரிகை—இப்பாசரத்தில் ஈசுவரனே உபேய மென்றிருக்கும் உபேயாதிகாரியை யுணர்த்துகிறது உபேயத்திற்குப் ப்ரேமமும் தன்னைப் பேணாமையும் தரியாமையும் வேணும். சேஷியைப் (தலைவனை) பிறி யாதே நின்று (இனிய பெருமானைப்போலே) எல்லா அடிமையும் அவன் ரவினபடி செய்யவேணுமென்ற ப்ரேமமும் அத்தலைக்கு ஒரு திங்குவரில் ஆதுகண்டு ஆற்றமல் (பெரிய உடையாரையும் பிள்ளைத் திருநறையூர் ஆரையரையும்போல்) தன் உடம்பை உபேஷிக்கையும் அவ்விசரஹ ஆநுபவ அலாபத்திலே தரித்திருக்க மாட்டாமல் (சிந்தையந்தியைப் போல) மூச்சடங்கும்படியாகையும் வேணும். இத்தகைய அதிகாரிகளை யுணர்த்துகிறது.

நோற்று—பிரம்மஜ்ஞானிகளாய் எவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை உண்மையாக அறிகிறார்களோ அவர்களுக்கு எல்லா நோன்புகளும் முடிந்தது பிட்டன என்கிற பிரமாண வசனத்தின்படியே ஸ்ரீ கிருஷ்ணனே நமக்கு உபாய உபேயமென்று அறுதியிட்டு நோற்று... கவர்க்கம் புகுசின்ற அம்மனாய்—பகவத் அநுபவத்தைக் கவர்க்கம்

பதே நரகம்" என்று சிதாபிராட்டியார் அருளிச் செட்கையாலே பகவத் அநுபவமே சுவர்க்கம் என்றும் "சிறப்பில் வீடு சுவர்க்கம் நரகம் இறப்பில் எய்துக எய்தற்க யானும் சிறப்பில் பல்பிறவிப் பெருமானை மறப்பொன்றின்று என்றும் மகிழ்வேனே" (அதாவது இச்சரீரத்தை விட்ட அளவிலே ஆனந்தமாகிற நன்னடையிலேயே ஆன மோக்ஷமென்ன சுகத்திற்கு இருப்பிடமான சுவர்க்கமென்ன துக்கத்திற்குக் கொள்கலமான நரகமென்ன; இவற்றை எய்துக எய்தற்க அதில் எனக்கு ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை காட்டிப் பந்தமான காட்டங்கள் எதுவொன்றுமின்றி யிருக்கச் செய்தே ஆசிரித ரக்ஷணார்த்தமாக தேவ மனுஷ்யாதி ருபேண வந்து பிறந்தருளும் ஸ்வபாவஞான எம்பெருமானுடைய சர்வ திவ்யாவதாரங்களையும் சர்வ திவ்ய சேஷத்தங்களையும் சர்வ கல்யாண குணங்களையும் மறவாமே அத்தால் வந்த ஆனந்தத்தை யுடையதாகவேணும்) என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடியும் "என்னுடைய ஜன்மங்களும் சேஷத்தங்களும் அப்ராக்குதமானவை" (ப்ரக்ருதி சம்பந்த மற்றது) என்று மதிப்புடனே எம்பெருமானே சொல்லும்படியுமிருந்த அவ்வநுபவங்களை யாயிற்று இங்குச் சுவர்க்கம் என்பது, அர்ச்சாவதாரத்திலே கூடி அநுபவிக்குப் அநுபவமாகிலுமாம், அன்றியும் சு - நல்ல வர்க்கம் - கோஷ்டி, நல்ல கோஷ்டியாகிறது, 'சாது கோஷ்டியில் கொள்ளப்படுவரே' என்று சொல்லப்படுகின்ற சம நிஷ்டர் கோஷ்டி ஆசார்ய பரதந்தரர்களான நல்ல கோஷ்டியிலேயே கொள்ளப்படுவளான ஸ்வாமினியே! என்று வினித்தபடி.

மாற்றமும் தாராரோ வாசல் திறவாதார் - வாசல் என்கிறது உபேயத்தை. "நெறிவாசல் தானே உயர்நின்றனை" என்னுமாய் போலே வாசல் உபேயத்தை யுணர்த்தும். திறவாதார் என்கிறது இங்கு வழியைச் சொல்கிறது. அதாகிறது உபாயம் இவ்வளவால் உபாயம் உபேயம் ஒருவனே யென்று உணர்த்தியபடி. வாசல் திறவாமையாகிறது "அறிவென்னும் தாள் கொளுவி ஐம்புலனும் தம்மில் செறிவென்னும் திண் கதவம் செம்மியறை பென்றித் நன்கோதி நன்குணர்வா காண்பரே நாடோறும் பைக்கோத வண்ணன்படி" (தேவத்தை இடைவிடாது நன்றாக ஒதியுணர்ந்து மாதவன் பேர் சொல்வதே ஒத்தின் சுருக்கு என்று ஓவாதே நமோ நாராயண வென்னும் ஜ்ஞானமாகிற தாள்ப்பாணையிட்டுப் பஞ்சேந்திரியங்களையும் உள்ளடக்கி வைப்பதாகிற திடமான கதவை அடைத்து பகவத் விஷயத்திலாக்கி நன்றாகத் தியானிக்கு மவர்கள். அழகிய கடல் நிறம் போன்ற நிறமுடையான எம்பெருமானது தன்மைகளைத் தினந்தோறும் சாக்ஷாத் கவிய்ப்பார்கள். எவ்விதப்படியே இவ்வநுபவ நிமித்தமாக அறிவென்னும் தாள்

புலனும் தம்மில் செறிவென்னும் திண் கதவம் செம்முபவரை யாயிற்று 'வாசல் திறவாதார்' என்கிறது. பஞ்சேந்திரியங்களாகிற வாசல் திறவாதார் என்றபடி. மாற்றமும் தாராரோ என்கிறது சுகானுபவம் பண்ணினால் பிறரைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாவோ உன் சரக்காகிற பகவத் அநுபவம் தரப்பார்த்ததில்லையாகில் எங்கள் சரக்கான மாற்றமும் தந்தாலாகாதோ என்கிறது. அதாவது வழி தடுமாறிப் போன குழந்தை பீதபீதி யுற்று அலமரும்போது தாய்க் குரல் கேட்டுத் தெளிந்து பயங்கெடுமாப்போலே ஆசார்ய ஸந்நிதியை விட்டு (பாகவதர்கள்) ஸம்ஸாரத்தில் பீத பீதராய்ப் போமவர்கள் ஆசார்ய பரதந்தரர்கள் குரல் கேட்டபோது; பயங்கெட்டு இல்லை யெனக் கெதிர் இல்லை யெனக் கெதிர் என்று பயமின்றி யிருப்பார்கள் என்றபடி. பாகவத ஸந்நிதி பயங்கெடுத்துப் பகவத் விஷயத்திலே முட்டித் தெளிவையுண்டாக்கும். பாகவதரல்லாதார் ஸந்நிதி பயத்தைப் பிறப்பித்து ஸந்தாதியிலே முட்டும் என்றிருக்கையாலே ரக்ஷணாதிகாரிகள் பேச்சும் இனிமை யென்றுணர்த்துகிறது.

நாற்றத்துழாய்முடி நாராயணன் - "பீதகவாடைப் பிரானார் பிரம குருவாய் வந்து" என்றும் "தேனார்கமலத் திருமாமகள் கொழுநன் தானே குருவாகி" என்கிறபடியே தொடுத்த துழாய்மலர் குழிக் களைந் தனவற்றைச் சூடியிருக்கும் ஆசார்யன். இத்தால் பகவத் சேஷ வஸ்துக்களைக் கொண்டு தரித்து நிற்கும் ஆசார்யனை உணர்த்தும்படி.

தம்மால் போற்றப் பறைதரும் புண்ணியன் - நாராயணன் பறை தருவது. "ஞானங் கனிந்த நலங்கொண்டு நாள்தோறும் நைபவர்க்கு வானங் கொடுப்பது மாதவன்" என்கிறபடியே அதிகாரி ஸம்பத்தி யுள்ளவர்க்கே நாற்றத்துழாய்முடி நாராயணனான ஆசார்யனே அத்தானங் கொடுப்பது தன் தகவென்னும் சரண் கொடுத்தே என்கிறபடியே ஒன்றும் எதிர்பாராது தன்னுடைய நிர்ஹேதுக கிருபையாலே பயனனாகிலும் பாங்கல்லராயினும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொண்டு பேறளிக்கும் என்றபடி. நாராயணனிடத்தில் பறை பெறும்போது நம்மால் செய்யவேண்டுவது என்னெனில் புன்புல வழியடைத்து என் கிறபடியே அல்பமாய் அஸ்திரமாய் அபோக்யம் யிருக்கும் மிகத் தாழ்ந்ததான ஸந்தாதி விஷயங்களை இந்திரியங்கள் அடையும் வழியைத் தடுத்து 'அரக்கினிலிஸ்சனை செய்து' ஸந்தாதி விஷயங்களினுடைய தாழ்மையை நினைத்துத் "தாயோடும் தங்கையோடும் பெண்ணோடும் கூட ஒருவன் தனிமையில் ஒரே ஆசனத்தில் சேர்ந்து உட்கார்ந்தான். மிகவும் பலம் கொண்ட இந்திரிய சமகமானது அறிவாளி

வாசனையை மறுவலிதாபடி 'நன்புல வழிதிறந்து' என்கிறபடியே விலகண்ண விஷயத்தில் இந்திரிய மார்க்கத்தைப் பரகாசிப்பித்து பகவத் விஷயமே விஷயமாக்கி அவ்விஷய ஜ்ஞானம் பக்தி ரூபாய்ச் சென்று பரபக்தியாதிகளாய்ப் பழுக்கவேண்டும். இவ்வளவு அநுஷ்டான முகத்தாலே ஆனபோதிலும் அவன் திருவள்ளம் உவந்த போதாயிற்றுப் பறை தருவது. இனி நாற்றத்துழாய்முடி நாராயணனாகிற புண்ணிய னால் (ஆசார்யனால்) அப்பறை பெறுமிடத்தில் நம்மால் போற்றப் பறை தரும் "ஏற்றி மனத்தெழில் ஞான விளக்கை இருளனைத்தும் மாற்றின வர்க் கொரு கைம்மாறு மாயனும் காணக்கல்லான் போற்றி யுகப்பதும் புந்தியிற் கொள்வதும் பொங்கு புகழ்ச் சாற்றி வளர்ப்பதும் சற்றல்லவே முன்னம் பெற்றதற்கே" என்கிறபடியே சிஷ்யர்களாலே போற்றப்பெற்ற அவ்வளவில் ஆசார்யன் ஐயோ நம்மைப் போற்றுவதே இவனை இதை வித்த எம்பெருமானே யன்றோ போற்ற அடுப்பது. இத்தகைய விலகண்ண கிடைக்கப்பெறுவதே என்று அவன்தானே இவனைப் போற்றிக் கையில் கனி யென்ன கண்ணனைக் காட்டித் தரும். இத்தகைய ஆசார்யனைப் போற்றுவதே நமக்குப் பறையாம் இத்தனை.

பண்டொருநாள் கூற்றத்தின் வாய்விழ்த்த கும்பகர்ணனும்—கும்பகர்ணன் என்கிறது ப்ரக்ருதியை. இதுதான் விகாரங்களை பிறப்பிப்பது ஞான விரோதியாகையாலே அவிதையை பென்னும் விசித்திர சிருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே மாயை யென்றும் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும். கும்பகர்ணன் பெருமாள் விடுத்த பாணமாகிய கூற்றத்தின் வாயில் பண்டொருநாள் விழுந்தாற் போலே இவ்வசித்தான ப்ரக்ருதியும் நகவரனாலே முடியும்படியாயிருக்கும். இந்தப்ரக்ருதி அசுரத் தன்மையை யொத்து விகாராதிகளைப் பிறப்பிக்கையாலே கும்பகர்ணனோடு ஒப்பிட்டுச் சொன்னபடி. கும்பகர்ணனும் என்றதால் இப்ரக்ருதியை உயெத்தனத்தால் ஒருவராலும் கடக்க முடியா தென்பதைக் காட்டும்.

தோற்றும் உனக்கே பெருந்துயில் தான் தந்தானே—கீதையில் "என்னுடைய இந்த முக்குண ரூபமான ப்ரக்ருதியானது யாதொரு காரணத்தால் கிரீடையில் ப்ரவர்த்தித்த என்னால் உண்பெண்ணப் பட்டதோ அக்காரணத்தால் தாண்டக் கூடாத்து. ஸத்ய ஸங்கல்பத்து வாதி குண விசிஷ்டனான என்னையே எவர்கள் ஸரணமடைகிறார்களோ அவர்கள் இந்த மாயையை நிவர்த்தித்துக் கொள்ளுகிறார்கள்" என்கிற படியே நாற்றத்துழாய்முடி நாராயணனாலே யாயிற்று ப்ரக்ருதி தோற்றி இவர் தன்க்கு வெற்றியை யளித்தபடி. பெருந்துயில்தான் தந்தானே இந்த ஆத்ம விஷயமான புத்தி விஷயத்தில் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இரவர்க் இருக்கிறதோ அதில் யோகியானவன் விழித்திருக்கிறான்

என்றும் எந்த ஸப்தாதி விஷய புத்தியில் எல்லாப் பிராணிகளும் விழித்திருக்கின்றனவோ அது ஆத்மஜ்ஞானியான முனிக்கு இரவு" என்கிறபடியே ஸப்தாதி விஷய ஸம்பந்தமற்ற பகவத்ரூபவ உறக்கத்தை யாயிற்று துயிலென்கிறது. பெருந்துயிலாகிறது ஸப்தாதி விஷயம் தோற்றது ஸதா பகவத் அநுபவமே குடியிருப்பாய் உள்ளமை.

ஆற்ற அனந்தல் உடையாய்—அனந்த லென்கிறது சோம்பல். அதாகிறது "மேம் பொருள் போகவிட்டு மெய்மையை மிக உணர்ந்து ஆம்பரிசு அறிந்து கொண்டு ஐம்புலன் அகத்தடக்கிக் காம்பற்றத்தலை சிறைத்துன் கடைத்தலை இருந்து வாழும் சோம்பரை" என்கிறபடியே எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றி அவ்வநுபவமே உபேய்மாய்க் கொண்டு தனக்கு வேண்டும் இதாம்ஸத்தில் ஒன்றும் எத்தனியாது சோம்பி யிருக்கையாயிற்று. ஆழ்வான் காலத்திலே சந்தியா வந்தனம் புண்ண எழுந்தருளா நிற்க இரண்டு ஸூவைஷ்ணவர்கள் அருளிச் செயல் தவனியைக் கேட்டுக் கொண்டு நிற்க, கூட எழுந்தருளினவர்கள் அநுஷ்டானத்திற்குக் காலம் தப்புகிறதே யென்ன சந்தியா வந்தன வைகல்யம் (குறை) பிறந்தால் பிராயச்சித்தம் பண்ணிக் கொள்ளலாம், பகவத் அநுபவ வைகல்யம் பிறந்தால் பிராயச்சித்த சாத்திய மன்றென்று அருளினார். ஆக பகவத் விஷயத்திற்குப் புறம்பான விஷயத்திலே யாயிற்று இவர்களுக்குச் சோம்பல்.

ஆற்ற அனந்தல்—ஆற்ற அனந்தலாகிறது - ஆசார்யாநுபவமே உத்தாரக மென்று தோன்றிப் பகவத் நிஷ்டையிலும் பாகவத நிஷ்டையிலும் ஆசார்ய நிஷ்டையே ப்ராதான்யம் என்று கொண்டிருந்த அநந்தாழ்வான் போல்வார் படியை யுணர்த்துகிறது.

அருங்கலமே — அருங்கல மென்கிறது - "பட்டம் குடகமாவன பராவர குருக்கள் பூட்டும் ஆத்ம பூஷணங்கள்" என்கிறபடியே ஸமத மாதிரி குணங்களால் வந்த ஞானநுஷ்டானங்களாகிற அருங்கலமே! (திவ்யாபரணம்) யென்றபடி. அன்றியும் ஞான பக்தி வைராக்கியங்கள் இட்டு மாறினாப்போலே வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்படியிருக்கும் ஆசார்யனுக்கு உகந்த அருங்கலமே! என்றுமாம். பகவத் மென்று பாத்ரமாய் எம்பெருமானுடைய கருணையைப் பெறுவதற்கு ஸத் பாத்ரமே! என்றும், பூர்வாசார்யர்களுடைய வசனநுஷ்டானங்களுக்குக் கொங்கலமான ஸத்பாத்ரமே! என்னவுமாம்.

தேற்றிய வந்து திற—உன்னப்போல் ஆசார்ய விஷயத்தில் எங்களுக்குத் தேற்றம் உண்டாக வேண்டின் நீ வந்து திறந்தால்லது உண்

டாகாது என்னும் இவ்விஷயத்தை நீ தெளிந்து வந்து திற என்கிறது. அதாவது உன்னைப்போல் நாங்களும் ஆசார்ய வைலக்ஷணயத்தில் தேற்றமாய் (தெளிந்து நிற்க) இருகரையராகாமல் (ஆசார்யன் ஒருவனையே பற்றாமல் ஈசுவர ஆசார்ய இருவர் பக்கலிலும் அணுகுபவரை இருகரைய ரென்கிறது) சரமபர்வ நிஷ்டாதிகாரிகளாய்த் தெளிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படியாய் வந்து திற. வந்து திறப்பதே எங்களுக்குப் பேறு என்கிறது. பாகவத ஸந்நிதியிலாயிற்று ஸ்வரூபம் உஜ்ஜீவிப்பது. ஞானமும் விரக்தியும் சாந்தியும் உடையவனாயிருக்கும் பரம ஸாத்விகனோடே ஸகவாசம் பண்ணுகை, வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவசியாபேக்ஷிதம். ஆகையாலே யாயிற்று விலக்ஷணருடைய வாசலில் துவண்டு கிடப்பது.

ஏனோடும்பாவாய்.....

கருத்துரை—இப்பாட்டில் இரகசியத்திரயமும் கைபுகுரப் பெற்று எம்பெருமானே உபேயமென்று தேறி இனைய பெருமானையும் பெரிய வுடையாரையும் பிள்ளைத் திருநறையூரறையரையும் சிந்தயந்தியையும் போலே ப்ரேமமும் தன்னைப் பேணுமையும் தரியாமையுமான விலையையுடைய உபேயாதிகாரிகளின்படியை யுணர்த்துகிறது. (10)

11. கற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பலகறந்து

செற்றூர் திறழியச் சென்று செருச் செய்யும்*

குற்றமோன்றில்லாத கோவலர்தம் பொற்கொடியே*

புற்றற வல்குல் புனமயிலே போதராய்*

கற்றத்துத் தோழிமாறெல்லாரும் வந்து* நின்

முற்றம் புகுந்து முகில்வண்ணன் பேர்பாட*

சிறுதே பேசாதே செவ்வப்பெண்டாட்டி*நீ

எற்றுக் குறங்கும் பொருளேனோ ரெம்பாவாய்.

அவதாரிகை—இரகசியத்திரயத்தாலும் சிஷிக்கப்பட்டு ஈசுவரனே உபாயம் உபேயம் என்றிருக்கு மவர்கள் ஸ்வவர்க்குறி (தங்கள் வர்க்குறி கருணமான) தர்மாநுஷ்டானத்தைச் செய்வார்கள் என்றுணர்த்துகிறது. எவ்வளவு பக்தியுடையவர்களாயிருந்த போதிலும் பாகவத் ஆஜ்ஞாருபமான சுருதி ஸ்மிருதியாதிகளைக் கடந்து செல்லப் பட்டாது. ஈசுவர முகமலர்த்திக்காக அநுஷ்டித்துத் தீரவேண்டு மாகையாலே அத்தகைய அதிகாரிகளை யுணர்த்துகிறது இப்பாசரம்.

உள்பொருள் விளக்கவுரை.

கற்றுக்கறவை—கறவை யென்கிறது - பிறர்க்கு சுத்த சத்வ நிஷ்டர் களாய் ஞானோபதேசம் பண்ணும் ஆசார்யர்களை. கற்றுக் கறவை யென்கிறது வயதிலும் உருவத்திலும் சிறுத்து ஞானத்தில் பெருத்திருக்கும் ஸ்ரீ ஆண்டாள், பட்டர் போல்வாரை. அன்றியும் குருகுலத்திலே நெடுநாள் பணிசெய்து வரியடைவே கற்று முன்னோர் மொழிந்த மொழி தப்பாமல் கேட்டு பின்னோர்ந்து தாம் அதனைப் பேசக்கற்றும், வேதாந்தங்களிலுள்ள அர்த்த விசேஷங்களை முன்பின் முரணின்றிப் பொருந்த விட்கற்றும், கலையறக் கற்றும், பயனுள்ளவைகளையே கற்றும், கற்கும் அம்சத்தில் கசடறக் கற்றும், நித்ய ஸம்ஸாரிகளை நித்ய ஸாரிகள் கோஷ்டியிலே சேர்க்கத்தக்க வகையில் உபதேசிக்கக் கற்றும், பின்பு தான் கறவைகளானபடி. கறவைகள் கற்ப்பார்க்கும் தன்ருக்கும் பால் சுரக்குமாப்போலே இவர்களும் ஞானக் கலைகளைச் சுற்றிந்து பாலேபோல் சீரில் படியும்படி செய்து தம்மைப் பற்றினார்க்கும், தம்மபிமானத்தில் ஒழுகினார்க்கும் ஞான பக்தி வைராக்யங்களை வளர்க்கும்படியை யுணர்த்துகிறது.

கணங்கன் பலகறந்து—பசுக்கள் ஒன்றுக்குப் பத்தாகவும் பத்துக்கு நூறுகவும் நூற்றுக்கு ஆயிரமாகவும் பல கணங்களைக் (பல கூட்டங்களை)கறக்குமாப். போலே கற்றுக் கறவையான ஆசார்யனும் தன் மூலமாகப்பல கணங்களான சிஷ்ய வர்க்கங்களை விருத்தி செய்யும் படியை யுணர்த்துகிறது. எங்ஙனே யெனில் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் ஆசார்யர்களிடம் கற்றுத் தன் திருவடிகளில் ஆசிரயித்த 74 லிம்மாச னாதிபதிக ளென்ன அவர்கள் தங்கள் தங்கள் சிஷ்யவர்க்கங்க ளென்ன இவ்வாறு பல் கணங்களுக்கு நியாமகராணாரிதே. ஆதலால் எம்பெருமானார் போல் வர்க்கக் கற்றுக் கறவைக்கணங்கள் பலகறந்து என்கிறது. அன்றியும் தன்னைப்பற்றினார்க்கு அவரவர்கள் அபிநிவேசாநு குணமாக (ஆர்வத் திற்கு அநுகூலமாக) ஞானப்ரதானம் பண்ணி அவர்களுக்கு வேண்டும் அர்த்தவிசேஷங்களை வேறிடங்கள்சென்று கேட்கவேண்டாதபடி ஒன்று விடாமல் கறந்து கறவைக்கணங்களை வளர்த்து அவர்கள் தாம் கேட்ட விடத்தேயும் தன்னளவிலே விசேஷார்த்தங்கள் சுவறிப் போகாமல் (காய்ந்து போகாமல்) அவர்கள் தக்களைப் பற்றினார்களுக் கெல்லாம் கற்கும் படியை யுணர்த்துகிறது.

செற்றூர் திறழியச் சென்று செருச் செய்யும்—உபாயாந்தர பாரும் உபேயாந்தர பாரும் ஆகிய இவர்களுடைய ஸ்வார்த்த பாரதையை (தன்னலத்தை) அழியச் செய்வார்கள். செற்றூர் என்கிறது விரோதி

களை. அவர்களாகிறார்கள் ஸ்வதந்தரமும் தேவாதந்தர பரமும் நிஃஸ்வரவாதம் பண்ணுவாரும் நிர்க்குண வாதம் பண்ணுவாரும் கேஷ்டர்களுரை (லோகபாலர்) பரதெய்வமென்பாரும் வேதங்களை அப்ரமானம் என்பாரும் ஈசுவரனை அநுமான கம்மியனென்பாரும். (அநுமானத்தால் பூகிப்பது) இத்தகைய தூர்வாதிகளை அவர்களிருக்கு மிடங்கனில் தாங்களே சென்று அவர்கள் திறலை அழித்து வெற்றி கொள்ளும் படியை புணர்த்துகிறது. அதாவது, "சாறுவாக மதம் நீறு செய்து சமணச் செடிக் கனல் கொளுத்தியே சாக்கியக் கடலை வற்று வித்து மிகுசங்கியக் கிரி முறித்திட மாறு செய்திடு கணுத வாதியர்கள் வாப் தகத்திற மிகுத்து மேல் வந்த பாகபதர் சிந்தியோடும் வகை வாது செப்த எதிராசனார் கூறுமா குரு மதத்தோ டோங்கிய குமாரிலன் மதமவற்றின் மேல் கொடிய தர்க்க சரம் விட்ட பின் குறுகி மாயவாதியரை வென்றிட மீறி வாதில் வரு பாற்கரன் மத விலக்கடிக்க கொடி யெறிந்து போய் மிக்க யாதவ மதத்தை மாய்த்த பெரு வீரர்" ஆகிய எம்பெருமானார் போல்வார் செற்றார் திறலழிய சென்று செருச் செய்து வெற்றி கொள்ளும்படியை உணர்த்துகிறது.

குற்ற மொன்றில்லாத—வணங்கும் துறைகள் பல பலவா அருக்கும் மதவாதியர் மாட்டு சென்று செருச்செய்யும் படியானவர்களைக் குற்ற மொன்றில்லாதவர்கள் என்னலாமோ வெனில் "வெறியார் துளவுடை வித்தகன் தன்மையின் மெய்யறிவார், குறியார் நெடியவ ரெனெரு குற்றம் பிறர்க்குரையா, ரறியார் திறத்திலருள் புரிந்தாணன் னெறியார், சிறியார் வழிக ளழிப்பதுந் தீங்கழிப்பதற்கே" என்கிற பாட்டின் படியே காமக்ரோதங்களற்ற பெரியோர் பிறர் மீது குற்றம் குற்றதுணியார். ஆயினும் பிற மதங்களைக் கண்டிப்பது சாமான்யரான அதிகாரிகள் பிற மதஸ்தரின் வஞ்சனைக் குட்பட்டுக் கெடாதவாறு பிற மதங்களின் தோஷத்தை அறிவுறுத்துவதற்கேயாம். ஆகையால் பிறர் அநர்த்தப் படுவதைக் கண்டும் அதினின்றும் விலக்கித் தொழியும் குற்ற மொன்றில்லாதவர்கள் என்றபடி. வேதங்கள் தான் "தரைகுணயாவிஷயா வேதா:" என்கிறபடியே ஸத்வ ரஜஸ தமஸ் என்கிற முக்குணங்களுள்ள மனிதர்களுக்குத் தக்கபடி வேதத்தில் ஒதியிருக்கும். மோக்ஷாதிகாரி சாரக்ரஹ்யனாய் (சாரத்தைப் பூசிக்கக் கூடியவன்) சத்வ நிஷ்டனாய் இருக்க வேண்டுமிதே. பாகவதத்திலும், பெரியோர்கள் எதைப் புகழ்ந்துரைக்கின்றார் அது சத்வ நிஷ்டையென்றும், எதை இகழ்ந்துரைக்கின்ற அது தாமஸ் நிஷ்டையென்றும், எதைப் புகழ்மலும் இகழா இகழ்கின்றார்களோ, அது ராஜஸ் நிஷ்டை யென்றும் அறிய

வேண்டு மென்னப்பட்டது, அன்றியும் "வேதத்திற்குப் புறம்பானதாய் டல்கத்தாரால் நிந்திக்கப்படும் கள் முதலிய பூஜா திரவியங்களும் அதை யேற்கும் அதி ஷுத்ரதேவதைகளும். இம்மார்க்கத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கும் பூஜாரிகளும் தத்பக்தர்களும் நிந்திக்கத் தகுந்தவர்கள்; ஏதுக்கெனில் சிறந்த அஹிம்ஸாதி தர்மங்களுடன் வேதத்தை மூலமாய்க் கொண்டு உண்மையான பரம்பொருளைத் காட்டிக் கொடுக்கும் ஆசார்யனையும் பாகவதர்களையும் மோக்ஷ மளிக்கவல்ல பூய:பதியான பரப்ரஹ்மத்தையும் பற்றி உஜ்ஜீவிகக் வேண்டியபடியால்" என்று சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது அறிந்த பெரியோர்கள் இகழ்ந்துரைப்பதற்குக் காரணம் இருந்தே தீரும். அது அனைவர்க்கும் உஜ்ஜீவன ஹேதுவாயிருக்கும். இடித்துரைக்கும் துணையாயினார் சொற்கள் மேலுக்குக் கடுமையாய்த் தோற்றினாலும் செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடைமை வேண்டு மென்பார்கள். பெரியோர்கள் இடித்துரைத்தும் கேளாதபோது திறலழிய சென்று செருச் செய்தாகிலும் திருத்தப் பார்ப்பார்கள். அல்லாத போது குற்றங்கள் பெரியோரைச் சாருமிதே. அன்றிக்கே குற்றமாகிறது சாஸ்திரம் விதித்தவற்றைச் செய்யா தொழிகையும் விலக்கியவற்றைச் செய்கையும் ஆகிற குணஹானியும் தோஷமும்; ஒன்று மில்லாத என்றதால் பகவத் ஆஜ்ஞாருபங்களான சாஸ்திரத்தை அதிகரமித் தானாகில் பகவத் நிக்ரஹத்திற்கு விஷயமாகும் என்று சாஸ்திரத்தில் ஒதிக்கிடக்கையாலே பூர்வாசார்யர்கள் திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்கில்லாத வற்றைச் செய்கையும் அவர்கள் திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்குள்ளவற்றைத் தவிர்கையும் ஆகிய குற்றமொன்று மில்லாதவர்களாய், "குற்ற மின்றிக் குணம் பெருக்கிக் குருக்களுக்கநுகூலராய்ச் செற்ற மென்று மில்லாத வண்கையினார்கள்" என்கிறபடியிருக்கும் அதிகாரிகளை புணர்த்துகிற தாகவுமாம்.

கோவலர்—கற்றுக் கறவைகளுக்கு நிர்வாஹகரான கோவலர் (ஆசார்யர்) என்றபடி இங்கு எம்பெருமானார் போன்ற ஆசார்யர்களைக் கோவலர் என்கிறது. பிரம்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் திரும்களாரும் கோப ஜன்மத்தை ஆஸ்தானம் பண்ணினார்கள். என்கிற படியே ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்சியம் (தாழ்மையை) பாவிக்கும்வா களைக் கோவலர் என்கிறது. அன்றியும் கோ என்பதற்கு அரசர்கள் என்றும் அலர் என்றதால் பழிப்பவர்கள் என்றும் பொருள் கொண்டு இதனால் "அடிசேர் முடியினராகி அரசர்கள் தாம் தொழ இடிசேர் முடிசங்கள் முற்றத்தியம்ப இருந்தவர் பொடிசேர் துளையப் போவர் கள்" என்றும் "நினைப்பான் புகில் கடலெக்கலின் நுண் மணலின்

பலர் எனத் தோருகங்களும் இவ்வுலகாண்டு கழிந்தவர் மனைப்பா
மருங்கற மாய்தலல்லால் மற்றுக்கண்டிலம் " என்றும் " ஆன
செல்வத்து அரம்பையர்கள் தற்குழ வாணாந் செல்வமு
மண்ணரசும் யான்வேண்டேன் " என்றும் " கம்ப மதயானைக் கழு
தகத்தின் மேலிருந்து இன்பமரும் செல்வமும் இவ்வரசும் யான் வே
டேன் " என்றும், " நரகன்றோ இந்திரன் தன் நாடு " என்று
கோனாகி வீற்றிருந்து கொண்டாடும் செல்வங்களைப் பழிப்பவர்களை
என்றுமாம். திரிபுவன வீரதேவன் (அரசன்) பட்டருடைய பெருமை
யைக் கண்டு நீர் நம்பக்கல் ஒருநாள் வந்து போகீர் என்று அபேகி
(பட்டரும்) " பள்ளி கொள்கிறவர் (ரங்கநாதர்) கை மறுத்தால் உன்
டைய வாசலொழிய வேறு போக்குண்டோ " என்றருளினாராம். இ
தால் நிதியைப் பொழியும் முகிலென்று நீசர்தம் வாசல் பற்றித் து
கற்றுலகில் துவளாதவர்களை யாயிற்று கோவலர் என்றது. அன்ற
யும் கோவலர் என்று பிரித்து கோ - என்பதற்கு அரசர்கள் என்று
வலர் என்பதற்கு உடையவர் என்றும் பொருள் கொண்டு இத்தால்
அரசர்களைத் தங்களுக்குச் சிஷ்யர்களாக உடையவர்கள் என்றுமாம்.

கோவலர்தம் பொற்கொடியே—கோவலர் தங்களுக்குப் பொற்கொடி
போன்றவர் என்கிறது. கோல் தேடியோடும் கொழுந்தைப்போல்
ஆசார்யனை விட்டுப் பிரிந்திருக்கத் தரித்திராதவரே யென்றும், ஆசார்
யர் தமக்கு அபிமதமானவரே யென்றும், ஆசார்யனை என்றும் விட்டுப்
பிரியாது நிழலும் அடிதாரும் போலே வாழ்ச்சிபெற்ற பொற்கொடியே
என்றுமாம்.

புற்றாவல்குல்—இங்கு இடையழகை உணர்த்துகிறது. அதாவது
நான பக்தி வைராக்கியம் என்றதில் இடையிலுள்ள பக்தியைச் சிறப்
பித்துக் கூறினபடி. த்ரௌபதியின் வடிவழகைக் கண்டு ஸ்திரீகளும்
மோஹித்தாற்போலே தங்களாசார்யர்களும் இவர்கள் பக்தியைக் கண்டு
மோஹிக்கும்படியை யுணர்த்துகிறது. / ஒரு சமயத்தில் உடையவர்
பியமனத்தால் கூரத்தாழ்வான் பகவத் விஷயம் சிலர்க்கு அருளிச் செய்
வதாகப் புக, அச்சமயத்தில் (உடையவர்) ஆழ்வான் கண்டால் சம்மதி
பாரென்று மறைமுகமாயிருந்து கேட்க ஆழ்வான் உயர்வற உயர்நல
முடையவன் என்று சொன்ன வணந்தரத்திலே மோஹித்துக் கிடந்தா
னாம். அதைக் கேட்டருளி உடையவர் ஓடிச்சென்று வாரியெடுத்து
மோஹித்த ஆழ்வாரைக் காணப்பெறாத இழவுதீர்ப் பெற்றதே என்று
மாம். ஆழ்வான் என்றாராம். அன்று முதலே இவருக்கு ஆழ்
வன் என்று திருநாமம். (அதற்கு முன்பு திருமறுமார்பன் என்று
இத்தகையவரையே புற்றாவல்குல் என்றுணர்த்தியது.)

புனமயிலே—" தென்குருகூர்நகர் நம்பிக்கன்பன் " என்று ஆசார்ய
ரான ஆழ்வார் விஷயத்தில் பிரேமமே நிருபகமாய்படி யிருக்கும்
புனமயிலே திருநாமத்தை யண்டைகொண்ட பலத்தாலே
யுமாதிகள் தலையிலே அடியிட்டெழும்படி செருக்கை யுடையவராய்ப்
பகவதர்களுக்குப் பாததூளி போலே பரதந்தரராய் அதுவே நிருபக
ரான பூதொண்டரடிப்பொடி யாழ்வாரையும், இன்னும் ராமாநுஜனடி
யாழ் என்றே நிருபகமாய்படி. (பிரசித்தியாகும்படி) உடையவர்க்கும்
பரதந்தரர்களான ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் அருளாளப் பெருமான்
எம்பெருமானார் முதலானவர்களையும் புனமயிலே என்கிறது. இவ்
படித்தில் அருளாளப் பெருமான் எம்பெருமானார் தம்முடைய மடத்தை
பிடித்துப் பொகட்டுவந்து உடையவர் திருவடிகளில் பரதந்தராய் அரை
புனமயிலே பிரியாதே நிழலும் அடிதாரும் போலே வாழ்ச்சி பெற்ற
புனமயிலே அநுஸந்திப்பது. இத்தகைய அதிகாரிகளையாயிற்று புன
மயிலே யென்கிறது.

போதராய்—உன்னையல்லது தரியாத எங்கள் குழுவினே எழுந்தரு
ல் வேண்டும்.

கற்றத்துத் தோழிமார் எல்லாம்—தேக பந்துக்களும் ஆத்ம பந்துக்
களும் எல்லாரும். அன்றிக்கே அநுகூலரான ஆசார்ய பரதந்தரர்களைச்
சற்றத்தார் என்கிறதாகவுமாம். தன்னை ஆசார்யித்து இருக்குமவர்களைத்
தோழிமார் என்கிறது.

வந்து—உன்னைப் பிரிந்தாற்ற கில்லாது அவர்களே வந்து.

நின்றுற்றம் புகுத்து—அணிபரங்கன் திருமுற்றம் என்றும், அரங்
கோயில் திருமுற்றம் என்றும் சொல்லுகிறபடியே பாகவதோத்த
கன் திரளுமிடமாகிற திருமுற்றம். அதாகிறது மறம் திகழும்
மோழித்து வஞ்சமாற்றி ஐம்புலன்களடக்கி இடர்பாரத் துன்பம்
பெறுது இருமுப்பொழுதேத்தி எல்லையில்லாத் தொன்னெறிக்கண் நிகழ்
புது தூராத மனக்காதல் தொண்டர் தங்கள் குழாம் குழுமித் திருப்
புகள் பலவும் பாடி ஆராத மனக்களிப்போடு அருத கண்ணீர் மழை
பிரினைந்துருகி பேத்தி, பற்று மனிசரைப்பற்றி அப்பற்று விடாத
உற்றாரென உழன்று ஓடி வையாது " நல் வேதியர்கள் தொழும்
புப்பா தனிராமாநுசனைத் தொழும் பெரியோர் எழுந்திரைத்தாடு
பு அடியேனுக் கிருப்பிடமே " என்கிறபடியே சரமபர்வகிஷ்டருதி
புகள் திரளுமிடத்தை நின்றுற்றம் என்றுணர்த்துகிறது. புகுந்து
அருடைய அநுஷ்டானமே மேற்கொண்டு புகுந்து.

முகில்வண்ணன் பேர்பாட்—தேனார் கமலத் திருமாமகள் கொழுநன் தானே குருவாகையாலே அவ்வாசார்யனைப் பாட அன்றியும் ஆசார்ய லாபம் ஈசுவரனாலே என்றிருக்கையாலே ஈசுவரனைப் பாடிற்றுகிலுமாம்.

சிறுருதே பேசாதே—ஆசார்ய வைபவம் கேட்டுத் தன்னை ஆசார்யன் ஈடுபடுத்திக் கொண்டமைபை ஸ்மரிக்கவே இப்படியும் நம்மை நிர றேதுகமாக அங்கீகரிப்பதெயென்று கரணம் சிதிலப்பட்டுப் பேசவு மாட்டாதே அசையவு மாட்டாதே இருந்தபடி அன்றிக்கே " சிறு வேண்டாம் சிந்திப்பே யமையும் " என்னுமாப்போலே ஆசார்யவைபவம் கேட்டவாறே நெஞ்சு ஆசார்யனுடைய திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்திலே பரிவுண்டு அத்தால் சிறுருதே பேசாதே யென்றபடி யாகிலுமாம். ஆசார்யனுடைய ஞானம் வேண்டாம் சிஷ்யனுக்கு விக்ரஹமேயமை யும். கருடத்யானத்திற்கு விஷம் தீருமாப்போலே ஆசார்யனை த்யானி க்வே ஸம்ஸாரமாகிற விஷத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளலாம் என்பதை யுணர்த்தியபடி.

செல்வப்பெண்டாட்டி நீ—எங்களுக்கு ஸ்வாமிரியாய் ஆசார்ய நிஷ டையே வடிவெடுத்து வந்தது போல் அவ்வாசார்யனுக்கு அத்தந்தாபி மத விஷயமாய் எங்களுக்கு ஸ்வரூப வர்த்தகையாய் உபாயோபேய்ம மாய் பரமபுருஷார்த்தமான நீ. தன்னையும் தன்னுடமையையும் ஆசார் யனுக்கே தனமாக வைத்து அவ்வாசார்ய குணங்களை ஒருமடைசெய்து பூஜிக்கையாகிற ஸம்பத்தையும் பெற்றுத் தன்னையும் தன்னுடமை யையும் இஷ்ட விரியோகம் கொள்ளும்படி இருந்த நஞ்சீயனாய் போல் இருப்பாரைச் செல்வப்பெண்டாட்டி என்கிறது.

எற்றுக்குறங்கும் பொருள்—அநதிகாரிகளென்று எங்களை அகற் றுறங்குகிறாயோ இன்னும் ஸம்ஸாரிகளைச் சேதநராக்கச் சிந்தித்து கிடக்கிறாயோ முகில்வண்ணன் பேர்பாடக் கேட்டே கிடக்கிறாயோ என்றுணர்த்தும்படி.

ஏனோடெம்பாவாய்

கருத்துரை—இப்பாட்டில் ஈசுவரனே உபாயோபேய்மென்று தே யிருப்பவர்கட்கும் ஈசுவர் முக உல்லாசத்திற்காக நித்ய கைமித்திக் கார்மங்களை வருணசிரமத்திற்கு அநுருணமாகக் கைங்கர்ய ரூபமா ய் அநுஷ்டிப்பது ஸ்வரூப மென்கிறதை யுணர்த்துகிறது. ... (1)

12. கனைத்தினங் கற்றெருமை கன்றுக் கிரங்கி *
நனைத்து முலைவழியே நின்று பால்சோர *
நனைத்தில்லஞ் சேருக்கும் நற்செல்வன் தங்காய் *
பனித்தலை வீழ நின் வாசற் கடை பற்றி *
சினத்தினால் தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற *
மனத்துக் கிரியானைப் பாடவும் நீ வாய்திறவாய் *
இனித்த! நெழுந்திரா ய்தென்ன பேருறக்கம் *
அனைத்தில்லத்தாரு மறிந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

அவதாரிகை—கீழ்ப் பாட்டில் கர்மாநுஷ்டானம் ஸ்வரூபாநு குண மென்றது. இப்பாட்டில் பகவத் கைங்கர்ய நிஷ்டையாலே கர்மாநுஷ டானத்திற்கு அவகாசம் பெருதே இனைய பெருமானைப் போலே கைங் கர்ய ஸூயைப் பெற்றிருக்கும் அதிகாரியை யுணர்த்துகிறது. அன்றி யும் ஏகாந்திகளுள் சிறந்தவனான ஞானியோ வெனில் " பரமை காந்தி பரமபுருஷனே " பற்றி நிற்கும் வாழ்வை யுடையவனாய் அவனோடு கூடு வதையும் பிரிவதையுமே இன்பமாகவும் துன்பமாகவும் கொண்டவனாய் அவனையே நினைப்பவனாய் யுள்ளவன் " என்கிறபடியே இத்தகைய அதி காரியை யுணர்த்துகிறது என்றுமாம்.

உள்பொருள் விளக்கவுரை

கனைத்தினங் கற்றெருமை—கூந்தல்வாய் கீண்டானை என்ற விடத் தில் கேசியை முடித்தவன் என்று பொருள் கொள்ளுமாப் போலே இங்கு எருமை என்றதற்கு மஹிஷி என்று பொருள் கொண்டபடி. தேவ தேவ திவ்ய மஹிஷி துல்யரான ஆசார்யர்களை மஹிஷி என் கிறது. பின்புள்ள கற்றெருமைகளை நினைத்துக் கனைத்திரங்கும் பொய்கை பாழ்வார் போல்வாரை எருமை யென்கிறது. கற்றெருமை யென்கிறது உருவத்திலும் வயதிலும் சிறுத்த நம்மாழ்வார் போன்றவரை. இளங் கற்றெருமையாகிறது உடையவர் போன்றவரை அதாவது கிருபா மாத்திர பிரசன்னாசார்யர்கள் என்றபடி. கனைத்து என்கிறது பகவத் திவ்யங்களைக் கேட்பாரில்லாமையால் அத்தால் குமுறிக் கனைத்து இரங்கி என்றபடி. இரங்குதலாகிறது ஒருவரும் அனுவர்த்தனம் (பணிந்து) பிரார்த்திக்கா திருக்கச் செய்தே பண்ணு திருக்கச் செய்தே கிர்ஹேதுக கிருபையாலே தானே இரங்கி நித்ய ஸம் ஸாரிகளாய் இருப்பாரை உபதேசாதிகளால் திருத்திப் பணிகொள் ளும் படியை யுணர்த்துகிறது. அன்றியும் திருந்தினவர்கள், நான் இரங்குதல், சரணடைந்த என்னைத் திருத்தவேணும் என்று அவர் கள் பிரார்த்திக்கும்படி செய்து அந்த பிரார்த்தனையையும் தன்யுத்தி

விசேஷத்தால் வருவித்து அவன் தான் ஆசார்ய நென்று அபிமானிக்கா திருக்கச்செய்தே தான் அவனைச் சிஷ்யன் என்று அபிமானித்து, அத்துடன் நில்லாது தனக்கு அபிமதமான புத்திரனாகக் கொண்டமையைக் கண்டு என்றுணர்த்திற்று. அன்றிக்கே இளங்கற் றெருமைக்கு எப்போதும் கன்றின் மேல் சிந்தனை யிருக்குமாப்போலே சிஷ்யன் தானும் இதர விஷயங்களிலே பராங்குமாயிருப்பினும் ஆசார்யனுக்கு அவனைத் திருத்தவறிலேயே சிந்தனையாயிருக்கும். ஒரு சமயத்திலே ஆழ்வான் ஒரு பிராமணப் பிள்ளையை யழைத்து அப்பிள்ளைக்கு ஹிதம் அருளிச் செய்து விட்டார் செய்தவர் வருவாரை யெல்லாம் அந்தப் பிள்ளை செய்வதென்னென்று வினவுவார் ஒரு நாள் ஆண்டாள், போனதை வா வென்று அழைத்து உறவு கொண்டாட நின்றார் இதற்கு ஹேது வென்னென்ன நான் அவனுக்கு ஒரு வார்த்தை சொன்னேன் காணென்ன அவனெங்கே நீ ரெங்கே இப்படிச் சொல்வது ஒரு வார்த்தை யுண்டோ வென்ன ஒருவன் விலங்கிலே கிடந்தால் விலங்கு விடுவிக்கும்போது விலங்கில் கிடக்கிறவனுக்குச் சொல்லுமோ விலங்கிட்ட ராஜாவுக்குச் சொல்லுமோ என்றருளிச் செய்தார். அந்தப் பிள்ளை உபநயனம் பண்ணின அநந்தரத்திலே கோயிலிலே வந்து ஆழ்வான் ஸ்ரீ பாதத்திலே வந்து சேர்ந்தார். இத்தால் கண்டவட்டத்திலே போவாரையும் வாவென்றழைத்து ஹிதம் சொல்வார்களாயிற்று. ஸ்வாமி எம்பெருமானார் ஊமையையும் அழைத்து ஹிதம் அருளிச் செய்தாரன்றோ இத்தகையார் படியை யுணர்த்துகிறது மேலும் கனைத்து என்றதால் குழந்தையினுடைய வியாதிக்குத் தான் ஓளஷத சேவை பண்ணும் மாதாவைப் போல் பகவானைப் பலபடியால் பலகாலம் அழுது தொழுவதாய்க் கொண்டு அர்த்தித்துப் போரும் படியை யுணர்த்துகிறது.

நனைத்து முலைவழியே நின்று பால்சோர—சிஷ்யர்கள் அநுகுணமாக கூடப் பெருதபோது அவர்களை நினைத்து அவர்கள் உஜ்ஜீவனார்த்தமாக வாகிலுமாம். எதிர்காலத்திலே தோன்றப் போகும் சிஷ்யனை நினைத்து வாகிலுமாம், முலைவழியே நான்கு வேதங்களை மூலமாகக் கொண்ட உபதேசாதிகளாலே யாகிலுமாம். அன்றிக்கே "சேஷிபக்கல் சேஷ பூதே இழியுந்துறை பிரஜை முலையிலே வாய் வைக்குமாப் போலே" என்கிறபடியே இங்கு திருவடிகளை முலை என்ற பதத்தால் உணர்த்துகிறது அதாகிறது ஆசார்யர்கள் திருவடி ஸம்பந்திகளான சிஷ்யர்கள் மூலமாக என்றுமாம். நின்று பால் சோர - பால் என்கிறது ஞானப்பால் லாகல் சாஸ்திரங்களாலும் பிறக்கும் ஞானம் விலைப்பால் போலே (உபதேசபரமான) "திருமந்தரத்தால் - பிறக்கும் ஞானம் முலைப்பால்"

போலே" என்கிறபடியே ஆத்மோஜ்ஜீவனார்த்தமான ஞானமாகிற பால். சோர என்கிறது பொழிந்து. இங்கு பொய்கையாழ்வார், நம்மாழ்வார், எம்பெருமானார் போல்வாரை யுணர்த்தும். அன்றியும் நின்று பால் சோருகையாவது உபதேசிக்கு மிடத்துத் தான் தாழின்று உபதேசிக்கும் மணக்கால் நம்பியைப் போல வாகிலுமாம். அன்றிக்கே ஸ்ரீ ஆளவந்தார் எதிர்காலத்தில் ஆசார்யபதமேறி லோகத்தை வாழ்விக்கப் போகும் ஜகதாசார்யரான ஸ்ரீராமாநுஜருக்குத் தன் திருவடிகளில் ஆசரயித்தவர்களான ஆசார்யர்களில் பஞ்சாசார்யர்களிடம் ரகசிபத்தைச் சேமித்து வைத்து அவர்களை உபதேசிக்கக் கட்டளை யிட்டமை போன்றவைகளை நினைத்து முலைவழியே நின்று பால் சோர என்கிறது என்றுமாம்.

நனைத்தில்லம் சேருக்கும்—"பழுதே பலபகலும் போயின் வென்று அஞ்சி அழுதேன் அரவணை மேல் கண்டு" என்றும் "தூரக் குழி தூர்த்து எனை நாளகன்றிருப்பன்" என்றும் கங்குலும் பகலும் கண்துயிலியிந்து கண்ணீர் கைகளாலிரைத்து நெடுமாலே கிறிசெய்து என்னைப் புறத்திட்டு இன்னம் கொடுப்பாயோ பிறிதொன்றறியா அடியேன் ஆவி திகைக்கவே, பானியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ தாவி வையங் கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளும் காலம் இன்னும் குறுகாதோ என்று கதறிச் சக்கரவர்த்தித் திருமகனாரைப் பிறிந்த பரதாழ்வானைப் போலே நனைத்தில்லம் சேருக்கும்படி. அன்றிக்கே தன்னை யடைந்த ச்ரோதாக்களு (கேட்பவர்கள்) டைய ஹிருதயத்தை ஸாம்ஸாரிக் தாப்மெல்லாம் மாறும்படி குளிரப்பண்ணி "ஏறடர்த்ததும் ஏனமாய் நிலங்கீண்டதும் முன் இராமனாய் மாறடர்த்ததும் மண்ணீர் ததும் சொல்லிப் பாடி, வண்பொன்னிப் பேராறுபோல் வருங் கண்ணீர் கொண்டு அரங்கன் கோயில் திருமுற்றம் சேறுசெய் தொண்டார்" என்னும்படியாக்க வல்லவர் என்றுமாம்.

நற்செல்வன்—"நயவேன் பிறர் பொருளை நள்ளேன் கீழாரோடு உயவேன் உயர்ந்தவ ரோடல்லால் வியவேன் திருமாலையல்லது தெய்வ மென்றேத்தேன்" என்கிறபடியே மதுகுதனனையே வைத்த மாநிதிபாகக் கொண்டிருக்கும் பொய்கையாழ்வார் போல்வாரையும், காலுமெழூர் கண்ணீரும் நிலலா உடல்சோர்ந்து நடுங்கிக் குரல் மேலுமெழா மயிர்க் கூச்சமுற என் தோள்களும் வீழ்ந்தொழியா என்கிறபடியே தலை வணங்கிக் கைகூப்பி மயிர்க்கூச் செறிந்து குரல் தழுதழுத் தொழிந்து கண்ணீர் தழும்பி இடைவிடாது திருவடிகளையே சிந்தித்து ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி-வழுவினார் அடிமை செய்யவேண்டு மென்று பாரிக்கும் நம்மாழ்வார் போல்வாரையும், மற்றுமுள்ள திவ்யதேசங்க

னோடு வாசியு ஸ்ரீமத் ஸ்ரீரங்க ஸ்ரீயையும் வணர்த்துப் போந்த இன யாழ்வார் போல்வாரையும், பெருமானைப்பிரிந்தறியாத இனையபெருமாள் போல்வாரையும் நற்செல்வன் என்கிறது.

தங்காய்—கீழ்க்கூறிய நற்செல்வன் தனக்குக் கைபோன்றவரே என்றபடி. பெருமானுக்கு இனைய பெருமாள் கைபோலிருந்தாய் போலே ஆழ்வார் தனக்குக் கைபோலிருந்த மதுரகவி யாழ்வார் போல்வாரை யுணர்த்துகிறது. அன்றியும் ஆசார்யன் தனக்குக் கைபோல் அவர் ஏனிக்கொள்ளலாம்படி பரதந்தராரா யிருக்கும், அத்துழாயம்மா னுக்குச் சீதன வெள்ளாட்டியாய்ச் சென்ற முதலியாண்டான் என்ன, குகைம ஞான புக்தராய் சரமபர்வ நிஷ்டாதிகாரியாய்த் திகழும் வடுக நம்பிகளென்ன, இத்தகைய விலக்ஷணாதிகாரிகளைத் தங்காய் என்கிறது.

பனித்தகைவீழ்—“அறிவை யென்னும் அமுத வாறு தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டதே” என்கிறபடியே பகவத் விஷயத்திலுண்டான அனுபவத்தை யுணர்த்துகிறது. பனியானது தேகத்தைப் பாதிப்பதாய்ச் சூரியனால் அகல்வதாய் யிருக்கும். அதுபோல் ஆசார்யனைப்பற்றின பின்பு பரதமாவதியான பகவத் விஷயம் உபேக்ஷிக்கத் தகுந்ததாயும் ஈசுவர ஸம்பந்தம் பந்த மோக்ஷங்களுக்குப் பொதுவா யிருக்கையாலும் அவ்விஷயத்தில் அபேக்ஷையற்று விலகும்படியை யுணர்த்தும். இத்தால் பரதமாவதியான பகவத் விஷயத்திலிருக்கும் நாங்கள் அதனை உபேக்ஷித்து பஞ்சமோபாய நிஷ்டையான நின் வாசல் கடைபற்றி யிருக்கிறோமென்றபடி. இத்த ஸ்ரீசத்ருக்ஞழ்வான், ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார், ஸ்ரீவடுகநம்பிகள் போல்வார்க்கு பகவத் விஷயம் பனிபோல் உபேக்ஷிக்கத் தக்கதாயிருக்கும் சரமபர்வ நிஷ்டாதிகாரிகளாகையாலே. “உபேக்ஷிணீயர் ஈசுவர பரதந்தரர்” என்றிரே ஸ்ரீவசநபூஷண மிருப்பது.

நின்வாசல் கடைபற்றி—கடை பற்றுக்கையாவது பகவத் விஷயத் திற்கு எல்லையான பாகவதர்களளவாகப் பற்றியிருத்தல். வாசல் கடை பற்றி என்றதால் அந்தப் பாகவதர்களுக்குப் புகும் வாசலான ஆசார்யனைப் பற்றி யிருத்தலை யுணர்த்தும். வாசல் என்ற சொல் உபாய உபேயம் என்பதற்குச் சூசகம். நின் வாசல் கடைபற்றி என்றதனால் ஆசார்ய பரதந்தரரான சரமபர்வ நிஷ்டர்களைப் பற்றி யிருக்கும்படி.

சினத்தினுட் தேனிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற—பிராட்டியை யபகரித்த தசகண்டின ராவணனைப் பெருமாள் முடித்தாப்போலே தேனார்கமலத் திருமடிகள் கொழுநனான ஆசார்யனும் பத்து இந்திரி யங்களாகிற பத்துத் தலைகளை யுடையதும் கோரமானதுமான யோகிகளின் மனமாகிற ராவணனை விவேகமாகிற அம்புக் கூட்டத்தாலே

அழிக்கிறான் என்கிற சாஸ்திரார்த்தத்தை யுணர்த்தும். இத்தால் தன்னைப் பற்றின சிஷ்யர்களின் இந்திரியங்களின் சேஷிதங்கள் நெருங்கவொட்டாது அதனுடைய அபிருசிகளை யெல்லாம் ஆசார்யனே ஸவாசனையோடே போக்கி யருளும்படியை யுணர்த்தும்.

மனத்துக் கினியனைப் பாடவும் நீ வாய் திறவாய்—மனத்துக் கினியனை என்கிறது ஆசார்யனை. “அறியாமாமாய்த் தடியேனை அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக் கணன்பு செய்வித்தாயால்” என்கிறபடியே பகவத் விஷய ஸ்வப்நமும் அறியாதநம்மை பகவத் விஷயம் ஸ்வப்நத்திலும் விடாது பற்றும்படி யாக்கினவனும் ஸ்வாபிமானத்திலே ஈசுவராபிமானத்தைக் குலைத்துக் கொண்ட இவனுக்கு ஆசார்யாபிமானமொழிய கதியில்லை யென்று பெரியோர்கள் அருளிச் செய்திருக்கையாலும் ஆசார்யாபிமானமே உத்தரக மாகையாலும் ஆசார்யனை மனத்துக்கினியான் என்கிறது. அன்றியும் எம்பெருமான் தன் விஷயத்தில் அபசாரத்தைச் செய்யலாவதுண்டோ என்று பொறுக்கும். பாகவதபசாரமும் இவன் அஜாக்ரதையாலே (அபுத்தி பூர்வமாக) வந்ததாகில் சொல்லலாவ துண்டோ என்று பொறுக்கும். அஸஹ்ய பசாரம்—அதாகிறது இரண்யனைப் போலே பகவத் விஷயம் என்றால் காணக் கேட்கப் பொறுதபடி யிருக்கை. இத்தை ஒரு படியாலும் பொருள். சதாசார்யன் ஏறிட்டுக் கொள்ளுமாகில் அதுவும் பொறுக்கும் என்ற வார்த்தை மாலையின்படியே இங்கு ஆசார்யனை மனத்துக் கினியா நென்கிறது.

பாடவும் நீ வாய் திறவாய்—ஆசார்ய வைபவம் அடங்கலும் ஒரு மடையாய்க் கொண்டிருக்கும் நீ திருவரங்கத் தமுதனாரைப் போல பாடவும் அத்தால் நாங்கள் களித்துய்யவும் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டு மென்கிறது.

இனித்தான் எழுந்திராய்—சரமபர்வ நிஷ்டாதிகாரிகள் இல்லாமையாலே இவர்கள் பேருறக்கம் பிடித்தவர்கள் போலிருக்கும்படி. அவ் வதிகாரிகள் கிடைத்தான பின்பு இனித்தான் எழுந்திராய் என்கிறது.

ஈதென்ன பேருறக்கம்—சப்தாதி விஷயத்தில் செல்லாது பகவத் விஷயத்தில் ஆழங்கால் பட்டமையை உறக்கம் என்கிறது. பேருறக்கம் என்கிறது பகவத் விஷயத்திலும் நெஞ்சு செல்லாது ஆசார்ய விஷயத்தில் ஆழங்கால் பட்டமையை. ஈதென்ன பேருறக்க மென்னில் சரமபர்வ நிஷ்டரில்லாததால் வந்த உறக்கம். இவர்களுக்கு அநுகூலராகி ஞர்கள் ஆசார்ய பரதந்தரர்கள். அவர்கள் ஸநிதியில்லாமையால் வந்தது இந்த உறக்கம் என்றபடி.

அன்றிக்கே சரமபர்வஷ்டாதிக்காரிகளைக் கண்ட மாத்திரத்தில் சிதிலாந்தக் கரணாய் இருக்கும்படியான அதிகாரி ஸம்பத்தியை யுணர்த்தும்படி. "கடல்நீரக் கடவுளெந்தை கண் துயிலுமா கண்டு உடலெனக் குருகு டாலோ" என்றும் "இட்டகால் இட்ட கையள யிருக்கும்" என்றும் இருக்கும் சிலர்க்குப் பகவத் விஷயத்தில். அது போராது. அவ்வவ்வதை பகவதர்களளவாக ஆகவேண்டு மென்றபடி இவ்வர்த்த விசேஷம் நஞ்சியருக்குப் பெரியகேள்வி ஜீயர் உணர்த்தியபடி.

அனைத்தில்தந்தாது—ஆசார்ய வைபவம் இருக்கும்படியை உன்னால் உலகமெல்லாம் அறியும்படி யாயிற்று. இன்னும் வேத வேதாந்தங்களும் அந்த வேதாந்தங்களில் குடியிருப்பா யுள்ளவர்களான வேத வித்துக்களும் அறிந்தனர். சரமபர்வ நிஷ்டைக்குச் சீமா பூமியான மதுரகவிபாழ்வார் போன்றவர்கள் அதிகாரிகளாயிற்று.

ஏனோரெம்பாவாய்.....

கருத்துரை—இப்பாட்டில் அத்தாணிச் சேவக யுக்தர்களான கைங் கர்ய நிஷ்டர்களுக்கு நித்ய நைமித்திகாதி கர்மங்கள் உறங்குவான் கைப்பண்டம் போல் தன்னடையே நழுவு மென்றும் பகவத் கைங்கர்ய நிஷ்டர்களுக்கு ஆத்ஞாருபான கர்ம கைங்கர்ய ஹானி ஸ்வரூப விருத்தமல்ல என்பதையும் உணர்த்துகிறது. ... (12)

13. புள்ளின்வாய் கீண்டாளைப் பொல்லாவர்க்களை*
கிள்ளிக் களைந்தானைக் கீர்த்திமை பாடிப்போய்*
பிள்ளைகளெவ்வாரும் பாவைக்களம் புக்கார்*
வெள்ளி யெழுந்து வியாழ முறங்கிற்று*
புள்ளுஞ் சிவீம்பினகான் போதரிக்கண்ணியை*
குள்ளக் குவீரக் குடைந்து நீராடாதே*
புள்ளிக்கிடத்தியோ பாவாய் நீ நன்னொளால்*
கள்ளிந் தவிர்ந்து கனத்தேலோ ரெம்பாவாய்.

அவதாரிகை—பகவத் கைங்கர்ய நிஷ்டனுக்கு பதினொரம்பாட்டில் ஸ்வவர்களைசித ஆத்ஞாருப கைங்கர்யமான கர்மாநுஷ்டானங்கள் ஸ்வ ரூபாநு குணமென்றும் பன்மெரண்டாம் பாட்டில் ஆத்ஞா கைங்கர்ய ஹானி ஸ்வரூப விசேஷம் அன்றென்றும் உணர்த்திற்று. இப்பாட் டில் கர்ம கைங்கர்யங்கள் அவனுடைய முகமலர்த்திக்குச் செய்யும் இதுன்று. "பகவதநுபவஜனிதபீதி தோன்றாதபோது அக் கைங்கர் யுத்தான் பக்தி முகமல்லாதபோது பீதிமுலமாய் வரவேணும்—அதுவ மில்லாதபோது அதிகாரத்திலும் உபாயோபேயங்களிலும் அந்வயமின்

றிக்கே ஒழியும்" என்கிறபடியே இதில் கைங்கர்யத்திற்கு அநுகுண மாய் பகவத் பக்தியாகிற ப்ரேம பரவசராஜாபடியை யுணர்த்துகிறது. அன்றியும் "ஆயர்தம் கொழுந்தே யென்னும் இச்சுவை தவிர யான் போய் இந்திர லோகமானும் அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்" என்றும், "பிறப்பின்மை பெற்றுத் திருவடிக்கீழ் குற்றேவலென்று மறப் பின்மையே வேண்டுமாடு" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவன் தன்னையே எல்லாமுமாய்ப் பற்றியிருப்பார்படியையும் உணர்த்துகிறது.

உள்பொருள் விளக்கவுரை.

புள்ளின்வாய் கீண்டாளை—ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பறவை வடிவுகொண்ட கள்ளவசுரனான பகாசுரனது வாயை இரண்டு கைகளால் இரண்டு பிளவாகக் கிழித்து முடித்தாப்போலே ஆசார்யனும் ஞானாநுஷ்டான மாகிற இரண்டு கைகளாலே வேதத்தில் சொல்லிவைத்தபடியே புண் ணிய பாப பலன்களை புஜிக்கும் ஆத்மாவின் கர்மமாகிற வாயைக் கிழித்து அவ்வசுரத் தன்மையைப் போக்கி முடித்தபடி. இத்தால் ஆத்மாவாகிற பக்ஷியின் ஸப்தாதி விஷயங்களைப் புஜிக்கும் வாயைக் கிழித்தெறிந்து பகவத் விஷயமே புஜிக்கும்படி செய்தருளின ஆசார் யனை யுணர்த்துகிறது.

பொல்லா அரக்கனைக் கிள்ளிக் களைந்தானை—பிராட்டியின் பெருமை யைக் கேட்ட போதே, தீங்கிழைக்க நினைத்த பொல்லா வரக்கனான இராவணனை அவன் தன் இருப்பிடத்தே சென்று கிள்ளிக் களைந்த சக்ரவர்த்தித் திருமகனாரைப்போல் ஆசார்யனும் பத்து இந்திரியங்களா கிற பத்துத் தலைகளை யுடையதும் கோரமானதுமான (யோகிகளின்) மன மாகிற ராவணனை விவேகமாகிற அம்புக் கூட்டத்தாலே அழிப்பவன் என்கிறது. அழிக்குமிடத்து ஆசார்யன் தானே தன் நிர்ஹேதுக் கிருபையாலே பெரல்லாங்கு நிறைந்த தேசத்திற்குச் சென்று பொல் லாங் காதிகளைக் கிள்ளிக் களைவன் என்கிறபடியை யுணர்த்துகிறது.

கீர்த்திமை பாடிப்போய்—அதாவது இராம கிருஷ்ணாதிகளை விட ஆசார்யனுக்கிருக்கும்) கீர்த்தியை யுணர்த்தும்படி. "ஆதித்ய ராஜ திவாகர அச்சுத பரநுக்களுக்குப் போகாத உள்ளிருள் நீங்கி சோலியாத பிறவித் கடல் வற்றி விகசியாத போதிற கமலமலர்ந்தது வகுந் பூவுண் பாஸகரோதயத்திலே" என்கிறபடியே சூரியன் வெளியிருந்ை மாத்திரம் போகக்கொண்டு உதிப்பன். உள்ளிருள் அவனால் நீங்காது. ஆசார்ய ஸநிதியிலே யாயிற்று உள்ளிருள் நீங்கப் பெறுவது. ஸ்ரீராமாயண பரஸித்தான ராமசூரியனுடன் வன் ராசுலு சதருக்களாகிற சமுத திரத்தை வற்றப் பண்ணினானே யல்லது ஸமஸார சமுத்திரத்தை

வற்றப் பண்ணினானில்லை. எம்ஸார சமுத்திரம் வற்றப் படுவது ஆசார்ய ஸந்தியிலே. ஸ்ரீ விஷ்ணு புராண ப்ரஸித்தான ஸ்ரீ கிருஷ்ண குர்யன் அகில ஜகத்பத்மத்தை விகசிச்சுச் செய்தானத்தனை யல்லது ஹிருதய புண்டரீகத்தை விகசிச்சுச் செய்தானில்லை. போதிற் கமல வன் நெஞ்சம் விகசிச்சுப் பெறுவது ஆசார்யன் ஸந்தியிலே யாயிற்று. ஆகையாலேமிறே ஈகவரனும் கூட ஆசார்ய பதத்திற்கு ஆசைப்படுவது. ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குக் கீர்த்தியாகிறது திருத்தேர்த் தட்டில் வார்த்தை. (கீதா சாந்திரத்தில் அருளிச் செய்த சரம ஸ்லோகம்) சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்குக் கீர்த்தியாகிறது கடற்கரை வார்த்தை (இராமாயண சரமஸ்லோகம்) கீதாசார்யன் " மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ " (என்னை ஒருவனைப் சரணம் புகு என்றான். அஜ்ஞான இருள் ஒருவரையும் விட்ட பட்டல்லாமையாலே ஒருவரும் வந்து சரணம் புகுந்திலர். ஆசார்யனே தன் நிர்ஹேதுகக் கிருபையாலே " மருளா மிருளோட மத்தகத்துத் தன் தாள் அருளாலே வைத்தவவர் " என்கிறபடியே அஜ்ஞானந்தகாரம் கெடும்படியாகத் தலையின் மீது தன் திருவடிகளைப் பார்த்திக்கா திருப்போர்க்கும் வைத்தருள்பவன் கீதா சார்யன் உபதேசிக்குமிடத்து ஜிதேந்திரியரில் தலைவனாய் ஆஸ்திகாக் ரேஸரனாய் கேசவஸ்யாத்மா என்று தனக்குத் தாரகனா யிருக்கும் அர்ஜுனன் போல்வார்க்கே யுபதேசிப்பது. ஆசார்யனே பயனன் றுடிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணி கொண்டு பரம நாஸ்திகனையும் பரமஆஸ்திகனாக்கி உபதேசித்துப் போருவது. இன்னும் பலபடியாலே கீர்த்தியுண்டு. ஸ்ரீ பெருமானுக்குக் கீர்த்தி யாவது பிதூர்வாக்ய பரிபாலனாதிகளான சாமான்ய தர்மாநுஷ்டான மும், சரணாகதி பரித்ராணமும், (சரணம் புகுந்தவரை ரக்ஷிப்பது) தான் செல்லும்போது அயோத்தியில் புல் பூண்டுகளையும் தன் லோகத்திற்குக் கொண்டு போனமையுமாகும். ஆசார்யனே விசேஷ தர்மாநுஷ்டான புத்தனாய் தன்னைச் சரணமடையாதவர்களையும் கிருபையாலே ரக்ஷித் தருளும். பெருமாள் ராவணனை முடித்து அரக்க சமுத்திரத்தை வற்றச் செய்தாப்போலே ஆசார்யனும் ராவணனைப் போன்ற தசேந்திரியங்களைத் தலையாகவுடைய மனதை முடித்தும் ஸந்தாதி விஷயங்களான அரக்கர் படைகளை முடித்தும் தன் ஸம்பந்திகளெல்லாம் மோக்ஷத்திற்கு வந்து கொண்டே யிருக்கவேண்டுமென்னும் நியதியை வைத்தபடி. பெரு மாள் அயோத்தியில் பிறந்தா ரெல்லோரும் மோக்ஷத்திற்கு வந்து கொண்டே யிருக்கவேண்டுமென விதி வைத்தாரில்லை. இன்னும் ஆசார்யனுக்கு அநேக விதத்தில் கீர்த்தியுண்டு. இத்தகைய ஒப்புயர் கீர்த்திகளைப் பாடிக்கொண்டு போய் என்கிறது.

பிள்ளைகளெல்லாரும்—ஸப்ரஹ்மசாரிகளும் (தன்னுடன் சேர்ந்து தற்பவர்கள்) மற்றும் அபிருசி யுடையவர்களெல்லாரும் அன்றியும், புவணங்கேன் பிற தெய்வ மாலடியாரல்லாக் குணங்கேடர் தங்களுடன் கூடேன் என்றிருக்கும் பிள்ளைகளெல்லாரும்.

பாவைக் களம்புக்கார்—ஆசார்யன் எழுந்தருளி காலக்ஷேபம் ஸாதித் தருளமிடத்தைப் பாவைக்களம் என்கிறது. பாவைகளாகிறார்கள் ஆசார்ய பரதந்தரர்களான ஸ்ரீவடுக நூலிகள், ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான், ஸ்ரீ முதலியாண்டான், ஸ்ரீ எம்பார், ஸ்ரீ அருளாளப் பெருமாள் எம்பெரு மானார் போல்வாரை. புக்கார் என்கிறது திருநாடு புகுமோ பாதி வசிக்கத் தக்க இடம் ஆசார்ய ஸந்தியாகையாலும் ஆசார்யனது பிரிவைத் தரிக்க முடியாமையாலும் ஆசார்ய ஸம்ஸேஷம் (கூடி யநு ப்வித்தல்) பரம உத்தேசமும் புருஷார்த்தமும் ஆகையாலும் அநந்யார்ஹ ஷேஷத்துவத்துக்கும் அநந்ய சரஸ்த்வத்துக்கும் அநந்ய போக்யத்வத்துக் கும் எல்லையில் மாகையாலும் ஆசார்யன் இஷ்ட விநியோகம் கொள்ள லாம்படி ததேக பரதந்தரர்களாகையாலும் புக்கார் என்கிறது.

வெள்ளி எழுந்து வியாழம் உறங்கிற்று—பரிசுத்தான ஞானம் அபி வ்ருத்தமாய் தாமஸஜ்ஞானம் தலைமடிந்தது. இத்தால் ஆசார்யன் ஸந் தி புகவே ஸ்வரூபஜ்ஞானம் உதயமாகி அதற்குப் புறம்பான அஜ்ஞா னந்தகாரம் தலைமடிந்தது.

புள்ளும் சிலம்பின் காண்—ஞானநுஷ்டானங்கள் நிறைந்த ஆசார் யனைப் புள் என்கிறது. இங்கு சிலம்பாத புள்ளும் சிலம்பின் என்றதை புணர்த்தும். அதாவது நம்மாழ்வார் உறங்காப் புளியுள் இருக்கச் செய்தேயும் " அடியார் குழாங்களை உடன் கூடுவது என்று கொலோ " என்று தொடங்கி " பயிலுஞ் சுடரொளி " நெடுமேற் கடிமை முதலான திருவாய் மொழிகளிலும் அபேக்ஷித்து, அபேக்ஷித்தபடியே அந்தமில் பேரின்பத்தடிய ரோடிருந்தமை என்று தலைக்கட்டின படியைப் புள் ளும் சிலம்பின் என்கிறது. ததீயரைக் கண்டால் விட்டு உறங்க விற் றில்லைகாண் என்றபடி.

போதிக் கண்ணிறாய்—போதமாவது அறிவு. அதனை அறிப்பதி லேயே (கிரஹிப்பதிலேயே) நோக்க முடையவர் என்றும், ஆசார்ய ஸந்தியில் சிலாக்கியமாய் சாரக்ரஹ்யமான ஞானத்தைக் கிரஹிக்க வல்லவரே என்றும், புஷ்பம் பறிப்பதிலேயே திருஷ்டியைச் செலுத்து பவராய் புஷ்பகைங்கர்யபரரே என்றும், அஹிம்சாதி அஷ்டவித புஷ்பங் களான ஞானத்தை யுடையவரே யென்றும் உணர்த்தியபடி—(போதி- புஷ்பம்). அறி (மான், வண்டு) போன்ற கண்களை யுடையவர் என்றும்

பொருளாம் போது பிறரை நோக்கும்போது குளிர ஆனந்தத்தாலே மலர்ந்து நோக்குவதால் புஷ்பத்தை யொத்த கண்களையுடையவர் என்றும், மான் மிரண்டு நோக்குமாப் போலே பாகவதர்களான சேவிகளைக் கண்டால் நைச்யாநு ஸந்தானத்தால் திகளும் கண்களையுடையவரென்றும், வண்டானது புஷ்பத்திலுள்ள தேனைக் க்ரஹிக்குமாப் போலே வேத வேதாந்தங்களிலுள்ள தேன் போன்ற சாரமானவற்றைக் கிரஹிப்பவரென்றும் கொள்ளத்தக்கது. பீதகவாடைப்பிராணர் போதில் கமல வன்னெஞ்சத்தில் புகுந்தமையை நோக்கியிருக்கும் கண் என்று இத்தால் ஹிருதய புண்டரீகத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஹரியை (ஸ்ரீயஃபதியை) சதா சாஷாத்தகரித்துக் கொண்டிருக்கும் கண்களையுடையவரே யென்றும் கூறியபடி. அன்றிக்கே ஹிருதய புண்டரீகத்தில் ஞானாநுஷ்டானங்களே வடிவெடுத்த தெய்வ வண்டான தேனார் கமலத் திருமாமகள் கொழுநன் தானே குருவாகி என்றும் படியான ஆசாரியனை சதா அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் கண்களையுடையவரென்று உணர்த்தியபடியாகவும்.

குள்ளக்குளிரக் குடைந்து நீராடாதே—நீராடுகை என்றது பகவதநுபவத்தை. குடைந்து நீராடுகை என்றது அதற் கெல்லையான பாகவதநுபவத்தை. குளிரக் குடைந்து நீராடுகையாவது பாகவதோத்தமர்களுக்கு உத்தேசமான ஆசார்ய ஸந்நிதானத்தில் பண்ணும் அநுபவம். குள்ளக் குளிரக் குடைந்து நீராடுகையாவது ஆசார்ய பரதந்தரர்களோடு அநுபவிக்கும் ஆசார்ய வைபவம்.

பன்னிக் கிடத்தியோ—நமோ நாராயண வென்னும் மந்தரத்தை உபாயமாகப் பற்றியவர்கள் “கிடந்திருந்து நின்றியங்குபோதும் நின்ன பொற்கழல் தொடர்ந்து விள்ளிலாதது ஓர் தொடர்ச்சி நல்கவேண்டுமே” என்கிறபடியே உன் பொன்னடிகளை இடை விடாது சிந்திக்கும் பேற்றையருள வேண்டும் என்று உட்கார்ந் திருந்தாலும் படுத்துக் கொண்டுருந்தாலும் எங்காவது நின்று கொண்டிருந்தாலும் அபேக்ஷிப்பவர்கள் உறங்குவார்களோ என்றபடி. அதாவது நீ தனித்து பகவதநுபவம் பண்ணுகிறாய் என்றுணர்த்தியபடி.

பாவாய் நீ—ஆசார்யன் விஷயத்தில் நீ பாவை போல் பூரணையாயிருப்பவள்.

நன்னுளால்—சதாசார்யன் ஸந்நிதியில் உபதேச பரமான் ஞான விசேஷங்களைப் பெறும் நாளை நன்னுள்ளென்கிறது. அது பெருத நான் எல்லாம் தீயநாளாகு மிறே.

கள்ளம் தவிர்ந்து—உறங்குமாப் போலே தனித்தநுபவம் பண்ணும் கள்ளக்கைக் கவிர்ந்து—போக்யமான வஸ்துக்களைக் கொண்டு தனித்

துன்பாரைப் போலே பரம போக்யமான விஷயத்தை எங்களுக்கு அநுபவிக்க விடாது தனித்தநுபவிக்கும் கள்ளத்தைத் தவிர்ந்து.

கலந்து—உன்னைப் போல் நாங்களும் கலந்தநுபவிக்கப் பண்ணும் உன்னெஞ்சுபோல் எங்கள் நெஞ்சம் கலந்து கொள்ள வேண்டும். பால் போலிருக்கும் நீ, நீர் போலிருக்கும் எங்களுடன் கலந்து கொள்ளாய் என்கிறது.

சலோரம்பாவாய்.....

தகுத்துரை—இப்பாட்டில் கைங்கர்யத்துக்கு அநுகுணமான பகவதநுபவ ஜனித்ப்ரீதி யில்லாதபோது கைங்கர்ய ருசி யேற்படாது. அந்த ருசி யுண்டாவதற்குப் புறம்பான ஸப்தாதி விஷயங்களில் பற்றற்று பூராவண்ய ஹேதுவான பகவத் விஷயத்தில் ஆழங்கால் படவேண்டும். அப்படி யாழங்கால்பட்டு ஸ்வரூபஸித்தி பெற்றார்படியை யுணர்த்துகிறது. அன்றியும் இந்த ஸ்வரூப சித்தி யுண்டாக்கினவன் ஆசார்ய னென்பதையும் அவ்வாசார்யன் ஈசுவரனிலும் விஞ்சிய கீர்த்திமான் எனப்பதையு முணர்த்துகிறது. ... (13)

14. உங்கள் புழக்கடைத் தோட்டத்து வானியுள்*
செங்கழுநீர் வாய்நெகிழ்ந் தாம்பல்வாய் கூம்பினகாண்*
செங்கற் போடிக்கூறை வெண்பல் தவத்தவர்*
தங்கள் தீருக்கோயில் சங்கிடுவான் போகின்றார்*
எங்களை முன்ன மெழுப்புவான் வாய்பேகம்*
நங்கா யெழுந்திராய் நானாதாய் நாவுடையாய்*
சங்கொடு சக்கரமேந்துந் தடக்கையன்*
பங்கயக்கண்ணனைப் பாடேனோ ரெம்பாவாய்.

அவதாரிகை—ஆந்ருஸம்ஸயம் பரமோதர்ம: என்கிறபடியே பரநர்த்தம் கண்டாற்றது. தங்களை அபேக்ஷித்து ஞானம் பெறுவதன்றிக்கே தானே போல் விழுந்து வேண்டும் ஹிதமெல்லாம் போதித்து ஆசார்யன் திருவடிகளுக்காக “குரும்பரகாஸயேத்” என்கிறபடியே ஆசார்ய னுடைய பெருமையை லோகப்ரசித்த மாக்கவல்ல ஞானபக்தி வைராகியங்களாலே பூர்ணரான பாகவதரை யுணர்த்துகிறது.

உள்பொருள் விளக்கவுரை.

உங்கள் புழக்கடைத் தோட்டத்து—அதிக குளிரும் அதிக உஷ்ணமுமில்லாமல், நரகங்களாகிற பெரு நெருப்பை அழிக்க வல்லதாம் சிறப்

புடைய வாசுதேவனாகிய மரபில் என்று டீசித்தியாயிருக்கிற மரம், இத்தகைய மரம் பரவம், வ்யூகம், விபவம் அந்தர்யாமிதவம், அர்ச்சை இவைகள் நிரப்பப் பெற்ற மரத்தைத் தோட்டம் என்கிறது. இத்தால் பகவத் விஷயத்தைத் தோட்டம் என்றுணர்த்தியபடி. புழக்கடைத் தோட்டமாகிறது வாசுதேவனாகிற நிழல்தரும் மரத்தை உள்ளே வைத்திருப்பவர்களுய் பகவத் விஷயத்திற்கு எல்லையானவர்களாய் இருக்கும் பாகவதர்களை உணர்த்தியபடி. உங்கள் புழக்கடைத் தோட்டம் என்கிறது ஆசார்ய பரதந்தரர்களை.

வாயியும் — வாயியானது தோட்டம் வளர்வதற்கு ஆதாரமாகியிருக்கும் மாப்போலே பகவத் விஷயத்திற்கும் பாகவத் விஷயத்திற்கும் ஆசார்ய பரதந்தரர்களான சரமபர்வ நிஷ்டர்களின் வளர்ச்சிக்கும் (பிரகாசத்திற்கும்) ஹேதுவாயிருக்கும் ஆசார்யனை யுணர்த்தும். அத்தகைய ஆசார்ய ஸந்நிதியி லென்றபடி.

சேங்கு நீர்வாய்நெகிழ்ந்து ஆம்பாஸ்வாய் கூம்பினகான் — வெளிச்சமாகண்டு அலர்வது செங்கழுநீர், இருளைக்கண்டு அலர்வது ஆம்பல் என்றதால் ஆசார்ய ஸந்நிதியில் பாகவத் ஸகவாசத்தின் 'தானோ ஹம்' எனச் சென்று அவ்வாசார்ய கடாசு விஷயமாகிற ஒளிபட்ட வாறே ஸாத்திகார்த்தம் பிரகாசிச்சுப்பெற்று 'ஸோஹம்' என்னும் தாமஸார்த்தங்கள் குவிந்து தலைமடிந்தது காண் என்கிறது. அன்றிக்கே ஆசார்ய ஸந்நிதியில் (பாவைக் களத்தில்) ஆசார்ய வரவை எதிர்நோக்கி நின்று சாத்விக நிஷ்டர்கள் ஆசார்யனிடத்தில் கேட்ட சில அர்த்த விசேஷங்களை "போதயந்தஃ பரஸ்பரம்" என்கிறபடியே ஒரு வரோடொருவர் அநுபவித்தருளா நிற்க அப்புடையிலே சில தாமஸ நிஷ்டர்களும் கேளா நிற்க அர்த்த புஷ்டியின் கனத்தால் தாங்களும் தங்கள் தாமஸ நிஷ்டை குவியப்பெற்று ஸாத்விக நிஷ்டர்களாய் நெகிழ்ந்து விகசித்தார்கள் காண் என்றுமாம்.

சேங்கல் போடிக்கூரை வெண்பல் தவத்தவர் — "விஹித போல் நிசுத்த போகம் போலே லோக விருத்தமும் அன்று நரக ஹேதுமன்று, ஆதிருக்கச் செய்தே ஸ்வரூப விருத்தமுமாய் வேதாந்த விருத்தமுமாய் சிஷ்ட கர்ஹிதமுமாய் ப்ராப்ய ப்ரதி பந்தகமுமாய் இருக்கையாலே த்யாஜ்யம்" என்கிறபடியே அநுஷ்டான நியதர்களான பரமேசுவரர்களை யுணர்த்துகிறது. இக்கு தவத்தவர் என்கிறது நைஷ்டிக ப்ரஹ்மசானிகளான ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார், ஸ்ரீ அழகியமணவாள் பெருமாள் நாயனார் போன்றவரை. வெண்பல் தவத்தவர் என்பது இல்லற தர்மத்தில் இருக்கச் செய்தும் ஆசார்ய நியமனம் இருக்கச் செய்தும் (வகாவது உடையவர் தன்மேல் ஆணையிட்டுக் கோவிற

பட்டரை இல்லறத்திலே நியமித்தருளினபடி) விஹித விஷயம் (தன் மனைவியோடு ஸந்தான விருத்திக்காகக் கூடியிருத்தல்) தோஷமற்ற தான போதிலும் ஸ்வரூபத்திற்குச் சேராது என்று விலக்கிய எம்பா போல்வாரையும், கருஹஸ்தாசிரமத்திலே தன் பத்தினியோடு வாழ்ந்திருக்கச் செய்தே விஹித விஷயம் ஸ்வநத்திலும் நினைவாதிருக்க, பெரிய பெருமாள் ப்ரஸாதத்தாலே ஸ்ரீபராசரபட்டரையும் ஸ்ரீராம பிள்ளையையும் தனக்குப் புத்திரராய்ப் பெற்ற கூரத்தாழ்வான் போல் வாறையும் உணர்த்துகிறது. செங்கல் போடிக்கூரை வெண்பல் தவத்தவர் என்கிறது. "சிறுநெயிற்று முற்றல் மூங்கில் மூன்று தண்டர் ஒன்றினர்" என்கிறபடியே உத்தமார்யமிகளான (சந்நியாசிகள்) ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ஸ்ரீ எம்பெருமானார் போல்வாரை யுணர்த்துகிறது.

தங்கள் திருக்கோயில் — கோ - சர்வ சேஷியான எம்பெருமானுக்கு, இல் - உரித்தா யிருக்குமதான சரமஸ்லோகம். இத்தால் சரம ஸ்லோகத்தாலே ஈசுவரனாலே பேறென்கிறது. என்பதை யுணர்த்தும். திருக்கோயில் லென்பதால் "தவயத்தாலே பெரிய பிராட்டியாராலே பேறென்கிறது." என்கிறபடியே பிராட்டிக்குக் கோயில்போல் ப்ராதான யமான தவயத்தை யுணர்த்தும். (திரு - பிராட்டி, கோயில் - உரித்தான தவயம்) தங்கள் திருக்கோயில் லென்றதால் "திருமந்திரத்தால் ஆத்மாவாலே பேறென்கிறது" என்கிறபடியே திருமந்திரத்தை யுணர்த்துகிறது. (தங்கள் இல் - ஆத்மாவுக்கு உரித்தான திருமந்திரம்).

சங்கிடுவான் — பூர்வாசார்யர்கள் "இதில் அர்த்தம் அறிவதற்கு முன்பு தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்கள், இதில் அர்த்தம் ஞானம் பிறந்த பின்பு பிறந்த பின் மறந்திலேன் என்கிறபடியே இத்தை யொழிய வேறொன்றால் காலசேஷம் பண்ணியறியார்கள்." இத்தால் இரகசியத்ரய காலசேஷம் செய்யப் போந்தமையை யுணர்த்தும். எங்ஙனே யென்னில் சங்கு என்றதால் ப்ரணவத்தைத் குறிக்கும். இது வான் என்றதால் அப்ரணவத்திலிருந்து எடுத்திடும்படியை யுணர்த்தும். அதாகிறது ப்ரணவத்துக்கு மந்த்ரசேஷம் விவரணமாய் மந்த்ர சேஷத்துக்கு தவயம் விவரணமாய், தவயத்துக்கு சரமஸ்லோகம் விவரணமாயிருக்கும் என்கிறபடியே இரகசியத்ரயத்தையு முணர்த்தியபடி. இன்னும் இடம் என்றதால் ஐயமும் பிச்சையும் இடம் என்றபடி. ஐயமாகிறது சிஷ்யர்களின் மனதிலுள்ள சந்தேகம். அதைத் தானே தெரிந்துகொண்டு அதைப் போக்குதலும், பிச்சையாகிறது தங்கள் பிறுஹேதுக கிருபையாலே வேண்டு மர்த்தங்களை அவர்கள் அபேக்ஷிப்பதற்கு முன்பே உபதேசிக்கும்படியை யுணர்த்தும்.

போகின்றார்—ஆசார்ய பதத்தைப் பெறுமன்று தருஷ்ட பிரயோஜனத்தையும் (இகலோக ஸம்பத்தையும்) பகவத் கைங்கர்யத்தையும் ஸஹவாஸத்தையும் தனக்குப் பலமாய் உத்தேசித்துப்போவதுமன்று. பின்னையோ வென்னில் பரோபதேசம் பண்ணுமளவில் இவ்வாத்ம திருந்தி "ஆளுமாளார்" என்னும் விஷயத்திற்கு மங்களாசாஸனம் செய்ய ஆளாகவேணும். (எம்பெருமானுக்குக் காப்பிடல்) என்னும் இதுவே பலமாக உத்தேசித்துப் போகிறார்கள்.

எங்களைமுன்னம் எழுப்புவான் வாய்பேசும்—அநாதி மாயையினால் உறங்கிக் கிடந்து நித்ய ஸம்ஸாரிகளாய்ப் போந்த எங்களை, நாங்கள் விவேகமடைந்து அபேக்ஷிப்பதற்கு முன்பே நிர்ஹேதுகமாய் நாங்கள் ப்ரார்த்திக்காதிருக்கச் செய்தே தாகாக எழுந்தருளி தன்னோடொத்த அதிகாரிகளாம்படி ஸூஸூக்திகளை அருளிச் செய்யும் பூர்த்தியை யுடையவரே. துராத்மாக்களுக்கு மனதிலொன்று வாக்கில் மற்றொன்று காரியத்தில் வேறொன்றுயிருக்கும். மஹாத்மாக்களுக்கு திரி கரணமும் ஒன்றுயிருக்கும். அநுஷ்டான பரமான உபதேசம் உபதேச பரமான அநுஷ்டானம். இத்தகைய அதிகாரியாய் உம்மைப்போலே நினைவும் சொல்லும் செயலும் ஒத்து வாய் பேசும்படி ஆக்கிவைத்து எங்களை முன்னம் எழுப்பும்படியான உம்மை நாங்கள் எழுப்பும்படி எங்களைக் கடாக்கித்தவரே யென்றுணர்த்தியபடி.

நங்காய் எழுந்திராய்—நங்காய் என்கிறது ஞான பூர்த்தியை. அதாவது நாடு நகரம் தன்னைப் போலாக்கும் பூர்த்தி. பகவத் விஷயத் தைக் காணக் கடவோ மல்லோம் என்னுமவர்களான நித்ய ஸம்ஸாரி களுக்கு இதர விஷயங்களைக் காணக் கடவோ மல்லோம் என்னும் ஞான பூர்த்தியை யுண்டாக்கி நித்ய சூரிகள் கோஷ்டியிலே சேர்க்க வல்ல பரிபூரண ஞானம் வாய்ந்தவரே. ஒரு பாகவதர் தம்மவன் என்று அபிமானிப்பதற்கு மேலில்லை ஆத்மஜ்ஜீவனத்திற்கு வழி ஆகையாலே விலக்ஷணர்களுடைய வாசலிலே துவண்டு இவர்கள் உணர்த்தும்படி.

நானுதாய்—இவ்வளவு விலக்ஷணாதிகாரியாய் இருக்கச் செய்தே யும் அஹங்கார மற்றிருப்பவரே. அதாவது ஸமதமாதி ஆத்ம குணங் களுக் கடியான பரிபூரண ஞான இருக்கச் செய்தே தனக்குண்டென்ற கர்வம் இல்லா திருப்பவரே.

நாவுடையாய்—உம்முடைய வார்த்தையைக் கேட்டவர்களுக்கு மற்றவருடைய வார்த்தை மருத்யுவாய்த் தோற்றும். வேத வேதாந்தங் களை ஒரு மடையாய்க் கொண்டு பூர்வாசார்யர்கள் போத மநுஷ்டானம்

களைக் கொண்டு தேறி பூர்வ பக்ஷிகளை அடக்கும் நாவுடையவரே. ஈசுவரனாகிலும் உன்னுடைய பேச்சினிமையைக் கண்டு ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கச் செய்தே நீர் சொல்லுமவற்றை யெல்லாம் அவசியம் கர்த்தவ்யம் என்று அவனும் தேரும்படியான நாவுடையாய்.

சங்கொடு சக்கரமேந்தும் தடக்கையன்—ஸம்ஸாரிகளுக்கு ருசி பிறந்து திருவடிகளில் தலை சாய்த்தவாறே ஒரு புறத்தே தேட வொண் னாதே இருள் தருமா ஞாலமன்றோ ருசி குலைந்து விடுமே திருவிலச்சினை செய்து கொள்ள எப்போது வருவார்களோ வென்று எதிர்நோக்கி யிருந்து வந்தவாரே வந்தவர்களை அதிகாரி அநதிகாரி யென்று ஆராய்ந்து பாராதே தடக்கைகளால் திருவிலச்சினை செய்யுமவன் என்றும், அன்றிக்கே கையன் என்றதால் சாஸ்திர பாணி யென்றும் தடக்கையன் என்றதினால் ஸர்வருக்கும் ஞானப்ரதானம். பண்ண வல்லவனென்றும் ஏந்தும் என்றதனால் ஸம்ஸார ஸாகரத்திலிருப் போரை தாபதரயம் (ஆத்யாத்மிகம் தன்னால் ஏற்படும்படியான தடை, ஆதி பெளதிகம் - பிற உயிர்களால் ஏற்படும் தடை, ஆதி தெய்விகம் - தெய்வாதீனமாய் ஏற்படும் தடை), பாதியா வண்ணம் ஞானமாகிற தடக்கைகளால் ஏந்தி நிற்பவனென்றும் அப்படி யெந்தும்போது சங் கொடேந்தும் அதாவது உபதேச மொழிகளாலே ஸம்பந்தஜ்ஞானம் பிறப்பித்து அஜ்ஞானந்தகாரத்தைப் போக்கிச் சேதநர்களை ஏந்தும். சக்கரம் ஏந்துகையாவது "பார்வை செடியார் வினைத் தொகைக்குத்தீ" என்கிறபடியே தன்னுடைய கடாக்க விஷ்ணுவத்தினால் திருவாழியாழ் வான் விரோதி வர்க்கங்களைத் தீய்க்குமாப்போலே ஆசார்யனும் வினைத் தொகைகளைத் தீய்க்கும்; தேனார்க் கமலத்திருமா மகள் கொழுநன் தானே குருவாகையாலே இங்ஙனே சொல்லக் குறையில்லை. அன் றிக்கே தன்னைப் பற்றினார்க்கு விவேக ஜ்ஞானத்தைப் புகட்டி அஜ் ஞானந்தகாரத்தைப் போக்கித் தன்னோடொத்த ஞானநுஷ்டானங் களுண்டாக்கித் தானே ஸ்லாகித்துக் கையில் அபிமத வஸ்துவை யேந்தி யிருப்பாரைப் போலே இருப்போன் ஆசார்யன் என்கிறது.

பங்கயக் கண்ணுனை—ஸர்வரையும் திருக்கண்களால் கடாக்கித்துப் பரிசுத்தராக்கிப் பிறவி பென்னும் பெருங்கடலும் வற்றும்படி செய்து பெரும்பதம் தரவல்லவனை.

பாட—வக்தவ்யம் (பேசத் தகுந்தது) ஆசார்ய வைபவம் ஆகையாலும் அவன் செய்த மஹோபகாரத்தை நினைத்து அத்தால் "பண்தன் தலைக் கொள்ளப்பாடி" என்றும் "நல்லபடியாய் மனுநூற்கவர் சரிதை" என்றும் சொல்லுகையாலே ப்ரீதிக்குப் போக்கு விடாகப் பாட என்கிறது.

ஏலோரெம்பாவாய்

கருத்துரை - பிறர் தன்னை அபேக்ஷித்து ஞானம் பெறுவதற்கு முன்பே தானே மேல் வீழ்ந்து அவர்களைத் திருத்திப் பரமைகாந்தி னோடே சேர்த்துத் தன்னிலும் விலக்ஷணர்களாக்க வல்ல பரிபூரண ஞான யுக்தர்கள் படியை யுணர்த்தி அம்முகத்தாலே பலமொன்று காணாத கருத்தினர்களான பரமைகாந்திகளின் லக்ஷணங்களையும் அவர்களுடைய திசையை யிருக்கும்படியையும் உணர்த்துகிறது.

15. எல்லே பிளங்கியே யின்னமு நங்குதியோ
சில்லென் நறையேன்மின் நங்கைமீர் போதர்சின்றேன் *
வல்லையுன் கட்டுரைகள் பண்டேயுன் வுயறிதும் *
வல்லீர்கன் நீங்கனே நானேதா னுயிடுக *
ஒல்லை நீ போதா யுனக்கென்ன வேறுடையை *
எல்லாரும் போந்தாரோ போந்தார் போந்தெண்ணிக்கோள் *
வல்லாண் கொள்ளுனை மாற்றுரை மாற்றழிக்க
வல்லாண்மாயனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய்.

அவதாரித—பாகவத கோஷ்டியைக் காணப் பெறுகையே பரம புருஷார்த்த மென்று அறுதியிட்டு "தமர்கள் கூட்டமே நானும் வாய்க்க நங்கு" என்கிற்படியே ஸ்ரீவைஷ்ணவ திரளிலே தானும் ஒரு அதிகாரியாக அந்வயிக்கவேண்டுமென்றும், அத்தினைக் கண்ணாலே காண அமையுமென்றும், பசியர் கலவரிசி சோறு உண்ண வேண்டுமென்னுமாப்போலே தம் அபிநிவேசம் (ஆர்வம்) எல்லாம் பாகவத விஷயத்திலே வாய்ந்திருக்கும் அதிகாரியை யுணர்த்துகிறது. பாகவத விஷயத்திலே யிருக்கும்படியை யெல்லாம் இப்பாட்டிலே சொல்லும்படி. திருப்பாவையாகிறது இப்பாட்டு என்று கூறும் பெருமை வாய்ந்திருக்கும்.

உள்பொருள் விளக்கவுரை.

எல்லே பிளங்கியே—கிளியே என்றதனால் தன் நெஞ்சில் தோற்றினதைச் சொல்லாமல் முன்னோர் மொழிந்த மொழி தப்பாமல் கேட்டு பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசுபவர்களைக் கிளியே யென்கிறது. அன்றியும் ஆசார்யபரிமாணத்திலே ஒதுங்கி வாழ்பவர்களாய் பூர்வாசார்யர்கள் போத மதுஷ்டானங்களைப் பேசுபவர்களைக் கிளியே யென்கிறது. இளங்கிளியே யென்றதால் சரமபர்வ நிஷ்டாதிகாரிகளிடத்தில் தன்னை

வண்யாதிசயத்தையும் உணர்த்தும்படி. எல்லே 'என்றதனால் இப்படியும் ஒரு அதிகாரி இருள் தருமா ஞாலத்திலே கிடைக்கப் பெறுவதே பென்றும் "அக்நிஜ்வாலையைச் சூழ்ந்த கூட்டினுள் நிற்பது சிறந்தது" கண்ணனைப் பற்றிய நினைவற்ற ஜனங்களிடையே இருக்கும் உயிர்க்கொலை சிறந்த தன்று" என்றதற்கு மாறாக பகவத் விஷய மென்றால் அக்நி ஜ்வாலையைக் கண்டு அகல்வாரைப் போல்வார் உள்ள நாட்டிலே ஆசார்ய பரதந்தரர்களாய் இப்படியும் இருக்கும் ஒரு அதிகாரியைக் கண்டு வியக்கும்படியை யுணர்த்துகிறது.

இன்னம் உறங்குதியோ—'பகவத் அநுபவமாகிற புருஷார்த்தத்திற்குத் தடையாயிருக்கும் நித்திரையும் ஸ்வப்னமும் வருவதில்லை' என்றிருக்க வேண்டியிருக்க இப்படியும் உறங்குதியோ என்றபடி. அன்றியும் உடையவர் திருமலைக்கு எழுந்தருள்கிறார் என்று கேள்விப்பட்டு ஆசார்யரான பெரிய திருமலை நம்பி நெடுந்தாரம் எதிர் கொண்டு சென்று தீர்த்தப்ரசாதாதிகளை எழுந்தருள்வித்துக் கொண்டு வந்தாரன்றோ. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் சிவிட் கென்று எழுந்திருந்து ஆசார்ய துல்லியராக நினைத்து சத்கரிக்க வேண்டியிருக்க நித்தனைபேர் வாசலில் துவர்ளா நிற்க இன்னும் உறங்கிக் கிடப்பாரோ புருஷார்த்த ஸித்தி பாகவத அநுபவம் என்று அறுதியிட்டிருப்பார் உறங்கிக் கிடப்பாரோ அடியார் குழாங்கள் உடன் கூடுவது என்று கொலோ வென்று தனிப்போர்க்கு உறங்க விரகுண்டோ திருவேங்கட முடையான் எழுந்தருளி வாசலிலே வந்து நிற்க பேசாதே கிடக்க உனந்தாழ்வான்! நாம் வரப் பேசாதே கிடந்தாயே" என்ன 'ஓர் வைஷ்ணவர் வரப் பேசாதே யிருந்தேனாகிலன்றோ எனக்குக் குறையாவது' என்றாராம். இத்தால் பெருமாள் வர உபேக்ஷித்திருப்பினும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வர உபேக்ஷித்திருக்கப் போகாது; ஸ்வரூபத்தை மறந்தாயோ என்றுணர்த்தும்படி.

சில்லென் நறையேன்மின் — திருவாய்மொழி பாடா நின்றால் செல்வர் எழுந்தருளுகையும் அஸஹ்யமாயிருக்கும் என்னுமாப் போலே ஆசார்ய த்யானத்திற்கும் பாகவதர்கள் உணர்த்துவது இடை யூறியிருக்கும்படி. (ஒரு சமயத்தில் பகவான் ஸ்ரீநாரதருடன் ஸ்வேத தீபத்திலே எழுந்தருளிய போது அருளிச் செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது அதாவது "நாரதனே! விரைவில் இங்கிருந்து செல்வாயாக இவர்கள் இத்திரியமும் ஆகாரமும் அற்றவர்கள். என்னடியார்கள் சந்திரனைப் போல் ஒளியுள்ளவர்கள் ஒரே நினைவுடன் என்னை நினைப்பவர்கள் இவர்களுடைய த்யானத்திற்கு இடையூறு நேரலாகாது" என்றருளிச் செய்

தாராம். இத்தால் ஏகாக்ர ஸித்தராய்த் தனித்த பகவத் அநுபவத்திற்கு
பாகவதநுபவமும் விக்னமானுப் போலே இங்கும் ஏகாக்ரஸித்தராய்த்
தனித்துப் பண்ணும் ஆசார்யாநுபவத்திற்கும் விக்னமாய்த் தோற்றுக
யாலே சொல்லக் குறையில்லை.)

நங்கைமீர் போதர்கின்றேன்—^{தோய்ப்பாய்} ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கடுகடுத்த போத^{லும்} லும் அதைப் போக ரூபமாய்க் கொள்ள வேண்டுமென்று நங்கைமீர் என்கிறது. அன்றியும் இவர்களைப் போல் தானும் பரகு பரகு என்று ருக்க வேண்டியிருக்க இப்படியும் கால் தாழ்ப் பெற்றோமே என்று அச்சத்தால் நங்கைமீர் என்கிறது. அநுபவத்திற்குப் பின்னிட்டால் லஜ்ஜையும் அச்சமுமிதே மிக்கிருப்பது. ஸ்வரூபாநு ரூபமான வருத்தத்தில் மூட்டுபவ ராகையால் கௌரவம் ஐதோற்ற நங்கைமீர் போத^{கின்றேன்} கின்றேன் என்றபடி.

வல்லை உன் கட்டுரைகள் — ஸ்ரீகிருஷ்ணனை நாராயணன், நாராயணன் துழாய்முடி நாராயணன் என்று அநுஸந்தித்ததைச் சிறுபேரழைத்தவரும் சீறியருளாதே என்று க்ஷாபணம் (மன்னிப்பு) கேட்டுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. உயர்த்தியான அப்பேர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குச் சீற்றேதுவான அப்போலே இங்கும் நங்கைமீர் என்றதால் உயர்த்தியைப் பொறுதபடி. எப்போதும் ஒருவர்க் கொருவர் தாஸ்யத்துடன் இருப்பதையே விரும்புமவர்களாகையால் நைச்யாநுஸந்தான (தம்மைத் தாமதமையிட்டுப் பேசிக்கொள்ளுதல்) வர்த்திகளான இவர்களுக்கு நங்கையின்பது பொறுதபடியால் இல்லாத உயர்த்திகளை ஏறிட்டுச் சொல்வதில் வல்லவள் என்றுணர்த்தியபடி.

பண்டேயுன் வாயறிதும்—தங்களைத் தாழ்விட்டுப் பாகவதர்களைச் சிறப்பித்துப் பசுதல் முறையாகையாலே அத்தகைய பேச்சுகளைப் பேசவல்லவள் என்பதை உன்னுடன் கூடியிருந்த போதே உணர்ந்திருக்கிறோம். எங்ஙனே யெனில் அமுதனார் சிறியாச்சானே உம்முடைய அநுஷ்டான மிருக்கும்படியிது நாங்கள் என்செய்யக் கடவோமென என் அநுஷ்டானத்திற்குப் பலமுண்டாகிலன்றோ உம்முடைய அநுஷ்டானத்திற்குப் பரத்தியவாய் முண்டாவது வெறும்புடவை துவைக்கக் கெடும் (அநுஷ்டாதாவான தன்னை வெறும் புடவை யென்கிற்றி) பட்டுப் புடவை துவைக்கக் கெடும் என்றருளிச் செய்தார். இத்தால் அநுஷ்டானத்தால் காரியகரமாவதும் அநுஷ்டானத்தால் காரியவாய்வாவதும் ஒன்றுமில்லை. அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம் என்றபடி தாழ்விருப்பவர்களையும் ஸ்லாகித்து அது தனக்கு ஒரு பரிகாரமும்

விட்டுக்கொள்வது விலக்ஷணருடைய படியன்றோ. அத்தகைய யுக்தி
நீழ்ப் பேசுவல்ல வாய்ச் சாதுர்யத்தைப் பண்டே உன்னோடு கூடியிருக்
கும் சமயத்திலேயே அறிந்திருக்கிறோம். ஞானநுஷ்டானங்களில்
பூரணையாயிருக்க அவையில்லாத எங்களை நங்கைமீர் என்று கட்டு
ரைக்க வல்லவளென்று பண்டே உன் வாயறிதும் என்கிறது.

இரக்க வல்லவென்று பண்பு உடையவர்
கருவுல்லீர்கள் நீங்களே—சத்வ நிஷ்டர்களாய் என்னை வந்துணர்ந்தா
யிற்கத் தமோ குணத்தால் கால் தாழப்பெற்ற என்னைக் கிளியே என்
ய்தோம்' தமோகுணம் ஹிரண்யனுக்குச் சமம்'' என்கிற பழமொழிகிடக்க,
அதற்கு மாறாய் ஆசார்ய பரதந்த்ரர்களாய்ப் பராபிமானத்திலே ஒதுங்கி
வந்ததிப்பவர்களைக் கிளியென்ன வேண்டியிருக்க, அத்தகையார்கள்
நீங்களான பின்பு இத்தலையில் கிளியே யென்று ஏறிட்டுச் சொல்ல
வில்லவர்கள் நீங்களே யன்றோ. அன்றியும் நான் உங்களை எழுப்ப
வந்திருந்தேனாகில் நீங்கள் உங்களனுபவம் பங்கப்பட்டதேயென என்
னைப் படாதபாடு படுத்தவல்லீர்க ளென்பதை உணர்ந்திருக்கிறேன்
என்றுமாம்.

தென்னாநே தானுயிடுக—ப்ரத்யக்ஷத்தில் அவர்கள் துவளாநிற்க நாம் அநுமானத்தால் அவர்கள்மேல் புழி சுமத்துவது ஸ்வரூபத்திற்குச் சேரீது. "பரஸ்பர நீச பாவை" (ஒருவர்க் கொருவர் தாழ் விட்டி ருப்பீது) என்றன்றோ ஸ்வரூபநிருப்பது. என்றநுதபித்துக் குற்றமெல் லாம்—இத்தலையிலிருக்க என்ன செய்தோமானோ மென்று அவர்கள் மூர்மர்ற்றம் பிறப்பதற்குள் நானே தானுயிடுக என்றபடி. இல்லாத குற்றத்தைச் சிலர் உண்டு என்றால் இல்லை செய்யாதே இசைகையே ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணம். பெருமாள் காட்டிற்கு எழுந்தருளின விஷயத்தில் கூனியினுடைய கலகம் பண்ணுகையாகிற தோஷ மும்—காரணமன்று. இனைய தாயாராகிய கைகேசியின் இரண்டு வர்ங்கள் கேட்கையாகிற தோஷமும் காரணமன்று. தசரத சீக்ரவர்த்தியின் அநுமதி பண்ணுகையாகிற தோஷமும் காரண மன்று. பெருமானுடைய (காட்டுக் கெழுந்தருள்) ஸம்மதிக்கை யாகிற தோஷமும் காரணமன்று என் பாபமே இவ்வளவுக்கும் காரணமாயிற்றென்று பிறர் குற்றத்தையும் தன் குற்றமாக இன்சந்தாரன்றோ ஸ்ரீ பரதாழ்வான். ஸ்ரீ வைஷ்ணவன் ஸ்தோத்திரம் பண்ணினால் நமக்குள்ள குணங்களைச் சொன்னானென்று இருக்கக் கடவனல்லன். இல்லாத குணங்களை ஏறிட்டுச் சொன்னானென்று வெறுக்கக் கடவன் அல்லன். சீற்றத்திற்கு விஷயமான நம்மைக் குறித்து நிர்ஹேதுகமாகப் பரசாதித்தபடியாலே யுகந்து இவர் சொன்ன குணங்கள் நமக்கு இதற்கு முன்பு இல்லையாகிலும் இவர் பரசாதத்தாலே

மேலுண்டாகக் கடவதென்று விஸ்வஸித்திருப்பான். ஸம்ஸாரி ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால் அடியானவனுடைய ஸ்தோத்திரத்திற்கு உவப்பான் நாயன்மாரே வென்று தான் அந்வயமற்று சாந்தனா யிருப்பான் என்றுமாம். ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவன் பெரிய திரளிலே தன்னைக் கடுகடுத்து வார்த்தை சொன்ன போதிலும் படுக்கைத் தலை வார்த்தையைப் போலே போகருபமாகக் கொள்ளக் கடவன் என்று திருக்கோட்டியூர் நம்பி அருளிச் செய்வார். இப்படியும் பிறர் குற்றத்தைத் தன் குற்றமாக ஏறிட்டுக் கொள்ள நிர்ப்பந்திப்பா நென்னெனில் இப்படி யிசைவதே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ லக்ஷணமாகும். பாகவதாபசாரம் மேலிடாது பேற்றுக்குப் பாகவதர்கள் ஸம்பந்தம் ஒன்றே அமையுமாப் போலே இழவுக்கு அவர்கள் பக்கல் பண்ணும் அபசாரம் ஒன்றே போதும். எம்பெருமான் பக்கலிலே அபராதம் பண்ணினால் ஜன்மாதரத்திலே ஈடேறலாம். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் பக்கலிலே அபராதம் பண்ணினால் ஜன்மாதரத்திலுமில்லை. ஆசார்யன் விஷயத்தில் அபராதம் பண்ணின நாலாரானும் ஈடேறினான். பாகவத விஷயத்தில் அபராதம் பண்ணின சிசுபாலனும் ஈடேறினான். பாகவத விஷயத்தில் அபராதம் பண்ணினார் இன்னார் ஈடேறினாரென்று இதற்குமுன் கேட்டறிந்ததில்லை. ஸகல வேதங்களிலும் ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் ஆழ்வார்கள் தீவ்யப்ரபந்தங்களிலும் ஸகல ஆசார்ய பாசுரங்களிலும் பார்த்த விடத்தில் ஒரு அதிகாரிக்குப் பாகவதபசாரமொழிய மோகவிதிராதியில்லை. உடலை நெருக்கி உயிரோடே உறவு கொண்டாடுவார் போலே காணும். நாரங்களை நெருக்கி நாராயணனோடே உறவு கொண்டாடுகை. / ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை நெகிழி நினைத்தானாகில் நிலம்பிளந்தால் இழையிட வொண்ணாதுப் போலேயும் மலை முறிந்தால் தாக்க வொண்ணாதுப் போலேயும் கடல் உடைந்தால் அடைத்து வொண்ணாதுப் போலேயும் (இதுவும்) பேற்றுக்கு முடியாத காரியமாயிருக்கும். (இவ்வார்த்த விசேஷங்களெல்லாம் வார்த்தாமாலையிலிருந்து தொகுத் தெடுக்கப் பட்டவையாகும்) "இவ்விடத்திலே உதேய விருத்தாந்தத்தையும் பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையையும் ஸமரிப்பது" என்னும் குர்ணிகை அந்நேயம். அநேக இடங்களில் பாகவதபசாரக் கொடுமையை பூர்வாசார்யர்கள் உணர்த்தியிருக்கையாலே இவ்வபசாரங்கள் மறந்தும் ஸ்வப்ரத்திலும் நடைபாடாத படியாக வேண்டுமென்று உணர்த்துகிறது. ததீயர்களுக்கு இசையாத போது பாரதந்திரியம் ஒழிந்து ஸ்வாதந்திரியம் தலையெடுத்து நிற்கும். அப்போது நமப்பதார்த்தம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாம். ஸ்வாதந்திரியம் தலையெடுத்தவாரே

அஹங்கார மமகாராதிகள் ஒங்கிப் பின்னும் நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போகும். ஆகையால் எல்லாக் குற்றங்களையும் தன்னதாகவே இசைய வேண்டும் அல்லாத போது ஸ்வரூபஹானி விளையும். பாகவத விஷயத்திலிருக்கும்படி யெல்லாம் இப்பாட்டிலே சொல்லுகையாலே திருப்பாவையாகிறது இப்பாசாரம் என்பார்கள் நம் பூர்வாசார்யர்கள்.

புல்லை நீ போதாய்—குற்றத்தை இசைந்தான் பின்பு உடனே வருகையன்றே ஸ்வரூபம். அன்றியும் உன்னை அரைக்கணம் காண தொழியில் எங்களுக்குப் பராணஹானி. நீ புறப்படா தொழியில் உனக்கு அநர்த்தமே விளையும் என்று கொண்டு ஒல்லை நீ போதாய் என்கிறது.

உனக்கென்ன வேறுடைய—புருஷார்த்தமான இக் கோஷ்டிக்குப் புறம்பாயிருக்கைக்கு மேற்பட்ட அநர்த்தமுண்டோ. / வைஷ்ணவ விஷயத்தை உபேக்ஷித்துப் பற்றும் பகவத விஷயம் தேவதாந்தரத் தோடொக்கும். ஆசார்ய விஷயத்திற்குப் புறம்பான பகவத விஷயம் உத்தேசமில்லை என்று கருதி கூரத்தாழ்வான் புழுவன் (கிருமிகண்ட சேழன்) காலத்திலே பகவத ஸந்நிதிக்குப் போதலைத் தவிர்த்தார். அதாவது உடையவர் ஸம்பந்தமுள்ளவர்களை யெல்லாம் பெரிய கோயிலிலே விடவொண்ணாதென புழுவன் கட்டளையிட ஆழ்வான் உடையவர் ஸம்பந்தமில்லாத பெருமாள் நமக்கு உத்தேசமில்லை யென்று போகாமல் தவிர்த்தார் என்பது. இத்தால் பாகவத விஷயத்திற்குப் புறம்பான பகவத விஷயமும் உத்தேசமில்லை யென்பதை யுணர்த்தும்படி.

எல்லாரும் போந்தாரோ—உண்ணப் புகும் குழந்தைகளிலே ஒன்று தவறினும் பட்டினி கிடந்து தன்னோடு ஒக்க உண்பதைக் கண்டு உவக்கும் மாதாவைப் போல, எல்லாரும் அனுபவிக்கத் தானும் அனுபவிக்க வேணுமென்று இருக்கும்படி. ஒரு அதிகாரி தவறினாலும் அநுதபித்துக் கூடப்பெறவில்லையே என்று கலங்குமவர்களாகையாலே எல்லாரும் போந்தாரோ என்கிறபடி. அன்றியும் மெய்யடியார்கள் தம் ஈட்டங் கண்டிடக் கூடுமேல் அது காணும் கண் பயனாவதே என்றிருக்கும்வர்களாகையால் எல்லாரும் போந்தாரோ என்கிறது.

போந்தெண்ணிக்கொள்—போந்தெண்ணிக்கொள் என்பதற்குக் கிருத் தென்னவெனில் ஒவ்வொரு அதிகாரியையும் கைகளாலே தொடுவதும் கண்களாலே காண்பதும் எண்ணும் சமயத்திலே நேரும் ஆகையால் சொல்லும்படி. மஹா பாகவதர்கள் திருக்கைகளினால் எதையெதைத் தொடுகிறார்களோ எதையெதைத் திருக் கண்களால் பார்க்கிறார்களோ அவைகள் ஸ்தாவரங்களான போதிலும் மோக்ஷத்தை யடைகின்றன.

என்று சாஸ்திரங்களிலும் கூறப்பட்டிருப்பதால் போந்தெண்ணிக்கொள் என்று அபேக்ஷிக்கும்படி.

வல்லாளைக் கொள்ளுனை—மும்மதம் டீத்த யானைபோல முக்குணங்களால் உந்தும்படியான மதகளிறு போன்ற ஸப்தாதி விஷயங்களை முடித்தவனான ஆசார்யனை.

மாற்றுவை மாற்றழிக்க வல்லாளை—ஸம்ஸாரிகளாயும் நாஸ்திகர்களாயும் குதருஷ்டிகளாயு முள்ளவர்களின் தூர்வாதங்களாகிற பேச்சு தலை யெடுக்க வெட்டாது அவர்களுக்கு இருக்கும் மாற்றை (தன்னை வெல்வாரில்லை) யென்று பெருமையோடிருக்கும் செருக்கை அழிக்க வல்லவனான ஆசார்யனை.

மாயனை—இரும்பைப் பொன்னாக்குவாரைப் போல நித்ய ஸம்ஸாரிகளையும் நித்ய ஸூரி கோஷ்டிகளில் சேர்க்க வல்லவனை.

பாட—பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராயினும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணி கொண்ட மஹோபகாரத்தை நினைத்துப் பாட.

ஏலோரேம்பாவாய்.....

இப்பாசுரத்தின் சுருக்கமான சாராம்சம்.

ஏல்லே இளங்கிளியே—என்றதால் ஆசார்யாபிமானத்திலே ஒதுங்கி வர்த்திப்பவர்களாய் முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமல் கேட்டுப் பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசுபவர்களாகையாலே இத்தகைய பேச்சும் பரம உத்தேசமும் இனிமையுமாகும்.

இன்னம் உறங்குதியோ—என்றதால் பாகவத ஸஹவாசம் சித்தித்த போது அதைத் தவிர்த்துப் புறம்பான விஷயத்தில் ஆழ்ந்திருத்தல் தவறு என்கிறது.

சிலனென்றழையென்மின்—என்றதால் ருசியுடையவர்க்கு எதைச் சொன்னாலும் பொறுக்கவேணும் என்னுமிடம் சொல்லுகிறது.

நங்கையிர் போதர்கின்றேன்—என்றதால் சபலத்தாலே சில பிறந்தாலும் பகவத் விஷயத்திலாழ்ந்தவர்களைச் சபலத்தால் பிறந்தவற்றை நினைப்பாதே அவர்களைப் பெருமையாகவே பேசவேண்டு மென்கிறது.

வல்லையுன் கட்டுரைகள்—என்றதால் அவனடியார்கள் ப்ராவண்ய முதிர்ச்சியால் கடிந்து பேசுவதும் போக்ய மென்கிறது. எங்ஙனே பெணில் பகவதநுபவம் வேண்டும்போது கிடைக்கப் பெருத ப்ராவண்ய இத்தால் ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்து "தர்ம மறியாக் குறும்பனை"

பாகப் பெற்றோனே" யென்றும் "ஏலாப் பொய்கள் உரைப்பானே" யென்றும் "புறம்போல் உள்ளும்கரியானே" என்றும் அநுஸந்திப்பதன்றிக்கே; தேரில் காணப்பெறின் ஊடல் திறத்தினால் "கழகமேறேல் நம்பி" யென்றும் "உனக்குத் துணை தே கன்மமே" யென்றும் "ஒரு நான்று தடிபிணக்கே" பென்றும் பகவத்விஷயத்தில் ப்ராவண்ய முதிர்ச்சியினால் கடிந்து பேசினுட்போலே பாகவத்விஷயத்திலும் கடிந்து பேசினபடியாம். இப்படியும் ஒதுவர்க்கொருவர் பேசும் பேச்சினிமையும் உத்தேச மென்கிறது. அன்றிக்கே "பெரியவருடன் கூடியிருக்க வேண்டும் சத்துக்களுடன் பூக்கத்தைச் செய்யவேண்டும், பெரியோர்களுடனேயே ஸ்நேகத்தையும் சண்டையையும் (வாக்கு வாதம்) செய்ய வேண்டும். அஸத்துக்களுடன் ஒன்றும் செய்யலாகாது" என்னும் சாஸ்திரார்த்தத்தை யுணர்த்துகிறது.

வல்லீர்கச் சீங்களே நானே தானுயிடுக—என்றதால் பிறர் குற்றத்தையும் தம்முடையதாக இசைவதே ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணமென்றும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பக்கல் குற்றம் நெஞ்சாலேயும் நினைக்கலாகாது என்று சிஷ்டிக்கிறது. ஏனெனில் பாகவத அப்சாரம் மோக்ஷ விரோதபாகையால். இதை ஸகல வேதங்களும் ஸகல சாஸ்திரங்களும் ஸகலாழ்வார்களும் உணர்த்தி யிருக்கையாலே மோக்ஷ விரோதியான பாகவதாபசாரத்தை அறவே விட்டுட்ொழிக்க வாயிற்றுப் பிறர் குற்றத்தையும் தங்களதாய் இசைவது. இன்னும் தங்கள் ஸ்வரூபவித்திக்காகப் பெரியோர்களை அதிரிப்பந்தம் பண்ணக்கடவதல்ல. அவர்கள் திருவுள்ளப்படி இசைவதே ஸ்வரூப ஸித்தி பாகு மென்னுபிடத்தை யுணர்த்துகிறது.

ஒல்கை போதாய்—என்றதால் பாகவதர்களுடன் கூடி அநுபவித்தலே ஆத்மாவுக்கு ஸத்தை யென்றும் பாகவதர்களின் பிரிவை ஸகிபாத அவஸ்தை பிறக்கவேணு மென்றும் உணர்த்தியபடி. அன்றியும் "அன்றிலிஹு உட்ப அவஸ்தை பிறந்த போதாயிற்று பாகவதர்களுக்கு ஆத்மஜ்ஞானம் பிறந்ததாகும்" என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச் செய்வார். (அன்றில் பக்யியானது இரவில் பேடையும் தானும் ஒன்றுக் கொன்று அலகை விடாது பிடித்துறங்கும் அலகு தவறியபோது அநுதபித்துக் கதறி அக்ஷணமே ஒன்றையொன்று பிடித்துக் கிடக்குமாம்) இத்தால் குணத்திரயத்தால் கலக்குண்டு பாகவதர்களை அரைக்ஷணமும் விட்டகல்ப் பார்க்கலாகாது என்கிறது. ஸ்ரீ வைஷ்ணவனாகிறான். தத்துக்களை அரைக்ஷணமும் விட்டுப் பிரியி ஸம்மதியாதவனாய்ப் பிரிந்தால் அன்றிலின் அவஸ்தையைப் போல் படுபவனாய் இருப்பவன்

உனக்கென்ன வேறுடையை—என்றதால் பகவத் அநுபவமும் பாகவத ப்ரீதிக்கு உறுப்பு. பாகவதர்கள் அநுபவியா நிற்கத் தனித்துப் பகவதநுபவம் பண்ணுவது தேவதாந்தர பஜனத்தோடொக்கும் சிரேஷ்டர் வர்த்தித்தபடி வர்த்தியாது விடுகை தவறென்கிறது.

எல்லாரும் போந்தாரோ—என்றதனால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எல்லாரும் உத்தேசயர் (வேண்டியவர்கள்) இனிய விஷயமாகையாலே ஒருவரையும் விடாமல் சேர்த்து அநுபவிக்க வேணுமென்கிறது.

போந்நெண்ணிக்கோள்—என்றதால் ஒருவர் குறைந்தாலும் அநுபவத்திற்குக் குறை என்கிறது.

வல்லாளை கொள்ளுளை மாற்றுகை மாற்றழிக்க வல்லாளை மாயனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய்—ஆசார்ய பரதந்தரர்களுக்கு உஜ்ஜீவனமாகிய உண்ணுஞ்சோறும் பருகுநீரும் திண்ணீரும் வெற்றிலையுமெல்லாம் ஆசார்யாநுபவமே. அவ்வாசார்ய முகமலர்த்திக்கடியாகவும் ஆசார்ய லாபம் ஈசுவரனாலேயாகையாலும் பகவதநுபவமும் உத்தேசம் என்கிறது.

கருத்தாரை—இப்பாட்டில் பாகவத விஷயத்தில் இருக்கும்படியெல்லாம் உணர்த்திப் பரதோஷத்தையும் ஸ்வதோஷமாய்க் கொண்டு ஸ்வதோஷாநுஸந்தானத்துடன் நைசயாநு-ஸந்தான யுக்தர்களாய் விலக்ஷணர்கள் இஷ்ட விநியோகம் கொள்ளலாம்படி யிருக்கவேண்டுமென்னும் முக்யமான பாகவத லக்ஷணத்தை யுணர்த்துகிறது. ... (15)

16. நாயகனாய் நின்ற நந்தகோபனுடைய

கோயில் காப்பானே*கொடித்தோன்றுந் தோரண

வாசல் காப்பானே*மணிக்கதவந் தாள் திறவாய் *

ஆயர் சிறுமியரோமுக்கு*அறை பறை

மாயன் மணீவண்ணன் நென்னலே வாய்நேர்ந்தான் *

துயோமாய் வந்தோம் துயிழைப் பாடுவான் *

வாயால் முன்ன முன்னம் மாற்றுகே யம்மா*நீ

நேச நீலைக்கதவம் நீக்கேலோ ரெம்பாவாய்.

அவதாரிகை—முதல் ஐந்து பாட்டாலும் அர்த்த பஞ்சக ஞானத்தை யுணர்த்தி மேல் பத்துப் பாட்டாலே ஆசார்ய ஸம்பந்தம் பெற்று அர்த்த பஞ்சக ஞானம் கைபுகப் பெற்றவராய் ஆசார்ய பரதந்தரராய் இருக்கப்பெற்றுப் பரிபூர்ண ஞானாதிகர்களான பரம விலக்ஷணர்கள் ஆவையுணர்த்திற்று. இப்பாகரத்தில் ஆசார்யனைப் பற்றுமிடத்து விஷய லக்ஷணம் உணரவேண்டுகையாலும் அச்சம்பந்தத்திற்கு

மத்துக்கள் சகவாசம் முக்யமாகையாலும் பரமஸத்துக்களான் ஸத் திய லக்ஷணங்களை யுணர்த்தும் முகத்தாலே ஆசார்ய வைபவமும் உணர்த்தப்படுகிறது.

உள்பொருள் விளக்கவுரை.

நாயகனாய் நின்ற நந்தகோபன்—நந்த கோப னென்று ஆசார்யனை உணர்த்துகிறது. இவ்வாசார்யன் நாயகனாய் நிற்கையாவது சேதநர்களுக்கும் சேஷியாய், ஈசுவரனுக்கும் சேஷியாய், ஈசுவரனை உள்ளே கொண்டிருக்கும் மந்தரத்திற்கும் சேஷியாய் உபய விபூதிக்கும் சேஷியாயிருக்கும்படியானவன் என்பதை யுணர்த்துகிறது. // சேதநர்களுக்கு சேஷியாவது இவ்விருள் தருமா ஞாலத்திலுள்ள சேதநர்களை "வந்தடி தொழுது ஆயிரம் நாமம் சொல்லிப் பண்டைக் குலத்தைத் தவிர்ந்து பல் லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு என்று சப்தாதி விஷய ப்ரவணர்களாய் ஈசுவர பலத்திலே ருசியுள்ளவர்களாய்ப் பாம்பிற்குப் பாலாட்டி வளர்க்கு வாப்போலே துக்க புஷ்கலத்தை யுண்டாக்கி முடிக்கவல்ல ஸம்ஸாரத் தைப் பெருக்கித் திரியாதே தவிர்ந்து வகுத்த சேஷியான எம்பெருமா னுக்கே மங்களாசாஸனம் பண்ணுங்கோள் என்று திருத்தி நியமிக்கை. ஈசுவரனுக்குச் சேஷியாகையாவது உலகில் அரசன் ஒருவனைத் தண்டித் தால் அத்தண்டனையை விலக்குவார் ஒருவருமில்லை. அரசனுக்குக் கேடுள்ளவர்கள் தண்டித்தால் அரசன் சேஷியாகையாலே தண்டனையி லிருந்து விலக்கி அருள் புரியலாம். அதுபோல் ஈசுவரன் நிக்ரஹித்த வனை ஆசார்யன் அநுக்ரஹித்தருள்வன். ஆசார்யன் நிக்ரஹித்தவனை ஈசுவரனாலும் அநுக்ரஹிக்கப்போகாது என்று சாஸ்திரம் சொல்லுகை யாலே. மந்திரத்திற்குச் சேஷியாகையாவது "உபய விபூதியும் ஈசுவரா னமாயிருக்கும். ஈசுவரன் மந்தராதீனமாயிருக்கும். மந்திரம் ஆசார்ய தீனமாயிருக்கும்" என்று சாஸ்திரம் சொல்லுகையாலே. உபய விபூ திக்கும் சேஷியாகையாவது உபயவிபூதி நாதனைத் தானிட்ட வழக்காய்க் கொண்டும் லீலாவிபூதி சேதநர்களை மங்களாசாஸனத்திற் குள்ளாக்கி யும் அன்றியும் நித்ய விபூதியிலுள்ளாரையும் பகவத் குணங்களிலே ஈடுபட்டவர்களாய் நஞ்சுண்டாரைப்போலத் தந்தாமை அறியாதிருந்து விடாதீர்களென்று உறக்கமற்றவர்களையும் "உறகல் உறகல்" என்று உணர்த்தி ஈசுவரனை நோக்குங்கோள் என்று நியமிக்கையாலே. ஆக இவ்வளவால் நாயகனாய் நின்ற நந்தகோபனென்கிறது ஆசார்யனை.

கோயில்காப்பானே—கோயில் என்கிறது திருமந்திரத்தை. அதைக் காக்கையாவது ஆத்மோஜ்ஜீவனார்த்தமாக ஆசார்யன் அருளிச் செய் பக்கேட்ட த்யாஜோபாதேயாநுரூபமான (விடவேண்டியதை விடுகை

யும் பற்றவேண்டியதைப் பற்றுகையுட) அத்த விசேஷங்களுக்குத் தகுதியாக இருந்துள்ள ஜ்ஞானத்தொடர்தை புடையவனாகத் தனக்குத் தஞ்சமாய் உபதேசித்த ஸாரார்த்தங்களைச் சேடநிதிகளை அல்ப விஷயத் தில் செலவழிக்காதது போல அநதிகாரிகளுக்கு கப்பாதி லாபாதிகளை நச்சி உபதேசியாது வைத்த ாநிதிபோலே ஒன்று விடாமல் மற்ற பின்றி வைப்பவனாகி ஆசார்யனே உபாயம் உபேயம் என்று ஸர்வ விதத்தாலும் தஞ்சமாய்ப்பற்றி அவனருளிச்செய்த ஓதாம்சங்களை ஹிருதய குகையிலே பிட்டு ரக்ஷிக்கும்வன். அன்றியும் ஆசார்யனிடத் திலே உஜ்ஜீவனார்த்தமாகக் கேட்ட அர்த்த விசேஷங்களைக் கேட்பதற்கு அதிகாரிகளில்லையென்று தன் அளவிலே சுவறிப்போகாது நிர்ஹேதுக கிருபையாலே அநதிகாரிகளையும் அதிகாரிகளாகத் திருத்தி ஆசார் யன் திருவடிகளிலே சேர்த்துத் தன்னைப்போல் ஊரும் நாளும் உலகமுமாக்கிக் கோயிலாக உள்ள திருமந்திரத்தையும் அதனுடைய அர்த்த விசேஷத்தையு முணர்த்திக் கோஷ்டங்களைப் பெருக்கச் செய்து அழியாது காப்பவன் என்றபடி. அம்மணிபாழ்வான் ந்தய ஸம்ஸாரி களாய்ப் போந்தவர்களையும் பரம விலக்ஷணங்களாக்கி நானறிந்த ஹவ் ணவனென்று அவர்களைச் சேவித்து நிற்பாராம். ஸ்வாமி எம்பெருமா னாரும் திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே நார்பது நான் உபவாசம் இருந்து ரகசியங்களைப் பெற்று நிர்ஹேதுக கிருபையாலே அனைவர்க்கும் அதைச் சாதித்தருளி அத்தல் பரஸம்ருத்தியையும் பெருக்கித் தன் ஆசார்யனான திருக்கோட்டியூர் நம்பியின் பெருமையைப் வெளிப்படுத்தினார். இத்தால் குருவை எப்போதும் வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்னும் சாஸ்திரார்த்தத்தைப் பரகாசிப்பித்தருளிய ஸ்வாமி எம்பெரு மானார்போல்வாரையும் கோடில் காப்பானே என்கிறது.

கொடித் தோன்றும் தோண வாசல் காப்பானே—இதில் ஆசார்யன் திருமேனியில் பரிவுடையவனாய்ப் பெருந்திவத்தில் (மோக்ஷத்தில்) அன்பதுவுமற்று ஆசார்யனே தனக்குப் பேருகக் கருதி அவவாசார்யன் திருமேனியைப் பரிவுடன் நோக்குவதே பரம புருஷார்த்தமென்றும் அதாவது "ஆசார்யனுக்குச் சிஷ்யன் னவருபத்திலே நோக்கு சிஷ்ய னுக்கு ஆசார்யன் திருமேனியிலே நோக்கு" என்றிருக்கும் சாஸ்திரார்த்தத்தின்படியே ஸத் சிஷ்ய லக்ஷணம் கூடப்பெற்றவரை யுணர்த்துகிறது. எங்ஙனையெனில் வாசல் என்கிறது ஸந்நிதிக்கு வழியாகவு ரக்ஷகமாக்கவுமிருப்பது. இத்தால் உபாயமும் "வழி" உபேயமும் (ரக்ஷகம்) உணர்த்தியது. இவ்வாத்மாவுக்கு உபாயமும் உபேயமும் ஆக இருப்பவன் ஆசார்யனே என்றுணர்த்தியபடி. வாசல் என்ற

என்று காட்டுமோ வென்னில் ஆசார்யன் உருவிலே யிருக்கும் பகவா னான புருஷோத்தமன் உபாயமாயிருக்கும். தானே ஓடமாயிருந்து ஸம்ஸாரிகளை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து தாண்டிவிக்கிறான். ஆகை யால் ஆசார்யனையே உபாயமாக சாஸ்திரத்தில் ஒதி வைத்திருக்கிறது. ஆதலால் சொல்லக் குறையில்லை. உபாயமாகும்போது அவனே ரக்ஷகமாய்த் தேருகிறபடியாலும் அந்த ரக்ஷகன் தான் பலமாயிருக்கை யாலும் உபேயமும் இவனே யென்கிறது. அன்றியும் "இகலோக பர லோக ஐஸ்வர்யங்களெல்லாம் அஷ்டாக்ஷர மஹா மந்திரத்தை யுப தேசித்த அந்த ஆசார்யனே. இந்த ப்ரகாரமாக எவர்கள் நினைக்க வில்லையோ அவர்கள் பெரியோர்களாலே விடத்தகுந்தவர்களென்று சாஸ்திரார்த்தம் தெளிவாக எடுத்தோதி யுள்ளதால் உபேயமாகக் குறையில்லை. மேலும் "வைகுந்தம் புகுதலும் வாசலில் வானவர்" என்ற விடத்தில் சொன்ன வைகுந்த வாசலாகிய அந்த வாசலைச் சொல்லிற்றுகிலுமாம். அங்ஙனும்போது "எந்தக் குருவினால் எந்தப் புருஷனுக்குச் சரணாகதி வித்யை கொடுக்கப்பட்டதோ அந்தச் சேந னுக்கு வைகுந்தமும் திருப்பாற் கடலும் த்வாரகையும் எல்லாம் அந்த ஆசார்யனே என்றும் இன்னும் அநேகமாய் சாஸ்திரங்களிலே ஒதிக் கிடக்கையாலே வாசலோடு கூடிய வைகுந்தமாயிருப்பவன் ஆசார் யனே என்றுணர்த்தியபடி. தோரண வாசல் என்கிறது." நெடு வரைத் தோரணம் நிரைத்து எங்கும் தொழுதனர் உலகே" என்கிற படியே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் செய்யப்பட்டிருக்கும் அலங்காரத்தை யுணர்த்துகிறது. இத்தால் வைகுந்தவாசலையடைய ஹேதுவாயிருக்கும். அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை யுணர்த்தி அத்தை அருளுபவன் ஆசார்யனே யென்கிறது. கொடித் தோன்றும் என்றதால் "கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரம் குறுகினர்" என்கிறபடியே ப்ராப்ய பூமியாகிற தேசப்ராப் தியை யுணர்த்துகிறது. ப்ராப்ய பூமியும் அதைப் பெறுவிக்கும் அர்ச் சிராதி மார்க்கமும் அத்தால் பெறும் பரம புருஷார்த்தமான பரம் பொருளும் ஆசார்யனே யென்றுணர்த்த வேண்டிக் கொடித் தோன்றும் தோரண வாசல் என்கிறது. காப்பானே என்று "ஆத்ம குணங்களில் ப்ரதானம் சமமும் தமமும். இவை இரண்டு முண்டானால் ஆசார்யன் கைபுகுரும். ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்திரம் கைபுகுரும். திருமந்திரம் கைபுகுந்தவாறே ஈசுவரன் கைபுகுரும். ஈசுவரன் கைபுகுந்த வாறே வைகுந்தமானகர் மற்றது கையதுவே என்கிறபடி ப்ராப்ய பூமி கைபுகும்" என்றும், "மந்த்ரமும் தேவதையும் பலமும் பலாநுபந்தி களும் பல ஸாதனமும் ஐயுடிக் போகமு மெல்லா மாசார்யனே என்று நினைக்கக் கூடவன்" என்றும் சொல்லப்படுகின்ற சாஸ்திரார்த்தங்கள் ஞான ஸத்திஷ்ய லக்ஷணத்தை யுணர்த்துகிறது. ஞான

நுஷ்டானங்களை பொழிந்தாலும் பேற்றுக்கு ஆசார்யன் பக்கல் ஸம்பந்தமே அமையுமென்று அவ்வாசார்யாபி மானத்தையும் பெற்று அவ்வாசார்யன் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தையே நோக்கிக் கிடத்தலே சிஷ்ய லக்ஷணமென்று கொண்டிருக்கும் ஸத்சிஷ்யனான தான் ஆசார்யனை அவனுக்கு அபிமதமான ஸ்தலத்திலே வைத்து அவனுடைய இஷ்டப்படி நடந்து அவனுடைய திருமேனியிலே சிறந்த விருப்பமுடையவனாயிருந்து ஸகல ஸ்நேஹத்தையும் அவன்பக்கலிலே பண்ணி வேறு விஷயங்களில் ஸங்கமற்றுத் தரித்திரன் செல்வம் பெற்றாற்போலேயும் பசியன் சோறு பெற்றாற்போலேயும் விடாய்த்தவன் தண்ணீர் பெற்றாற்போலேயும் மிகுந்த அபிவிருத்தியோடே அவனை யநுபவித்துத் தன் ஆத்மாத்மீயங்களை அவ்வாசார்யனுக்குச் சமர்ப்பித்து எல்லாம் செய்தாலும் ஆசார்யன் பண்ணின மஹோபகாரத்திற்கு நேரல்லாமையாலே குறைவானாயிருந்து ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹயாத்ரா பாரமெல்லாம் தன் மேலே பொகட்டிருக்கத் தான் அடங்கலும் சுமந்து அல்லும் பகலும் அவனைப் பிரியாதே யிருந்து ஆசார்யன் நிக்ரஹித்துத் தள்ளினாலும் போகாதே யிருந்து அவனுக்கு அநிஷ்டமானால் தனக்கு உகப்பானவற்றையும் விட்டு ஆசார்யன் விதித்தபடியே நடப்பவனாக இருக்க வேண்டுமென்னும் சாஸ்திரார்த்தத்தின் படியேயும், இன்னும் "ஆசார்யனே பரமாத்மா ஆசார்யனே சிறந்த பொருள் ஆசார்யனே சிறந்த காமம் ஆசார்யனே புகலிடம் ஆசார்யனே ப்ரம்ம வித்யை ஆசார்யனே சிறந்த வழி இந்த ஆசார்யன் யாதொரு காரணத்தாலே திருமந்திரத்தை யுபதேசித்தானோ அந்தக் காரணத்தாலே மற்ற ஆசார்யர் எல்லோரிலும் சிறந்தவன். அத்தகைய ஆசார்யனே அர்ச்சிக்கவும் வந்தனைகள் செய்யவும் கீர்த்திக்கவும் த்யானிக்கவும் ஐபிக்கவும் பக்தி செலுத்தவும் தகுந்தவன். அவனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹமே பஜிக்கத் தகுந்தது. அதுவே உபாயோபேயமாக நினைத்துச் சரணமடையக் கடவது." என்று ஸர்வ வேதங்களும் ஸர்வ சாஸ்திரங்களும் எடுத்தோதி யிருக்கையாலே, "பாட்டு கேட்குமிடமும் கூப்பிடு கேட்குமிடமும் குதித்த விடமும் வளைத்த விடமும் ஊட்டுமிடமும் எல்லாம் வகுத்த இடமே என்றிருக்கக் கடவன்" என்றிருக்கும்படியான ஸத்சிஷ்யனே யுணர்த்துகிறது.

மணிக்கதவம்—மணி யென்கிறது ப்ரகாசமான நவமணிகளை இத்தால் ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாசமான நவவித ஸம்பந்தத்தை யுணர்த்துகிறது. கதவம் என்கிறது கதவானது திறக்கவும் அடைக்கவும் உரித்தானாப் போலே ஈசுவரனான தன்னுடைய அநுக்ரஹ சக்தியாலே மனையே விவேகஜ்ஞானத்தைக் கொடுத்துத் தன் பக்கலில் சேதநனாக

குள்ள நவவித ஸம்பந்தஜ்ஞானத்தை யுணர்த்தி ஸம்ஸாரமாகிற சிறை வாசல் கதவைத் திறக்க வல்லவனாயும் ஈசுவரனான தன்னுடைய நிக்ரஹ சக்தியால் மாயையை விடுத்து சப்தாதி விஷயத்தில் முட்டி ஸம்ஸாரத்தைப் பெருக்கும் ப்ராக்ருத சரீரமாகிய "ஊனிடைச் சுவர் ஷலத்து என்பு தூண் நாட்டி உரோமம் வேய்ந்து ஒன்பது வாசல்" என்கிறபடியே இவ்வாசலுக்குள்ளே தள்ளிக் கதவடைக்க வல்லவனாயுமுள்ள ஸர்வேசுவரனை யுணர்த்துகிறது. இவன் தான் பந்த மோக்ஷத்திற்குப் பொதுவாயிருக்கையாலே கதவம் என்கிறது. அன்றிக்கே கதவம் என்று மனதைப் பொருளாகக் கொண்டு பந்த மோக்ஷத்திற்குப் பொதுவாயிருக்கும் மனதைத் திருத்தி மணியென்கிறதால் நவவித ஸம்பந்தஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பிக்கும்படியை யுணர்த்துகிறது.

தான் திறவாய்—ஈசுவரனுடைய நிக்ரஹ சக்திக்கு இலக்காக வண்ணம் ஈசுவரனுக்கும் தனக்கு முள்ள நவவித ஸம்பந்தமும் அது தான் அவ்விசுவரனுக்கு எல்லையான ஆசார்யன் அளவாக எங்களுக்கு உண்டாகும்படி தான் திறந்து : கடாஷ்டிக் வேண்டுமென்கிறது. நூற்றுக் கணக்கான புண்ணிய தீர்த்தங்களிலே குடைந்தாடிப் போக்கிக் கொள்ள முடியாத பாபாதிகள் மீ வைஷ்ணவ கடாஷ்டி ருல் பரிசுத்தியாகும்" என்கிறபடியே கடாஷ்டத்தைப் பெறத் தான் திறவாய் என்கிறது. அன்றிக்கே தாளாகிறது அறிவென்னும் தான். திறவாய் என்பதால் உம்மைப்போல் ஸத்சிஷ்ய லக்ஷணங்களெல்லாம் உட்ப் பெற்று, ஆசார்யன் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையே நோக்கிக் கிடக்கும் பரம புருஷார்த்தம் எங்களுக்கு லபிக்கும் வண்ணம் விவேக ஜ்ஞானத்தை யுண்டாக்கியருளாய் என்கிறது.

ஆயர் சிறுமியரோடு—உபாயாந்தரத்தை அநுஷ்டிக்கத்தக்க அறிவில்லாதவர்களாய் ஆசார்யனாலே பேறென்றுணர்ந்து அவ்வாசார்யாபிமானத்தைப் பெற்று அவ்வாசார்யனுக்குப் பரதந்தரர்களாக வழிக் கோலும் அடியோங்களுக்கு.

அநையறை மாயன் மணிவண்ணன் தென்னே வாய்நேர்த்தான்—இவ் வந்த விசேஷங்களைத் தாங்கள் உணர்ந்தபடியை உணர்த்துகிறார்கள். தென்னே—முன்னாளே இத்தால் பழமையை யுணர்த்தும்படி. நென் னே வாய் என்றதால் பழமையானதாய் என்கிறது. அதாகிறது (புரதம் மோக்ஷதர்மம்) "மஹாபுருஷ சப்தத்தைப் பழமையானவனான பகவான் விஷ்ணு ஒருவனே தரித்து நிற்கிறனென்றும்" (புரதம்) பகவான், புருஷன் என்னும் சப்தங்கள் பழமையானவனான வாச த்வினிபத்திலேயே இயற்கையாய் அமைந்துள்ளன என்றும் இன்

னும் பலபடியாக வேதங்களில் பழையோனாக ஒதப்பட்டுள்ள ஸூய பதியே பழமை யென்னும் சொல்லுக்கு உரித்தாயிருக்கிறான் என்பதை யுணர்த்துகிறது. மாயன் மணிவண்ணன் என்கிறதால் பழையோனானவன் இன்னவெனன் றுணர்த்துகிறது. அவனாகிறான் ஆசரிதர்களுக்கு மிகவும் சுலபனாய் இரும்பைப் பொன்னாக்குவாரைப் போலே நித்ய ஸம்ஸாரிகளையும் நித்யஸூரிகள் கோஷ்டியிலே சேர்க்கவல்லவனான தேனார்கமலத் திருமாமகன் கொழுநான ஆசார்யன். பறையென்கிறதால் இத்தகைய ஆசார்யனே பரம புருஷார்த்தம் என்கிறது. நேர்தான் என்கையாலே அமைந்துள்ளான் என்கிறது. (இவ்வார்த்த விசேஷம் எங்கே கண்டதெனில் அது அறை யென்னும் பதத்தால் மேலே யுணர்த்தப்படுகிறது.) அறை யென்று ஸப்தத்தை யுணர்த்துகிறது. (கோஷம்) அநாதியான ஸப்தமாயிருப்பது வேதமேயாகும். அத்தகைய வேதத்திலே கீழ்ச்சொன்ன அர்த்த விசேஷங்களெல்லாம் எடுத்தோதுபட்டுள்ளது. ஆக தாங்கள் கொண்டுள்ள அர்த்த விசேஷத்திற்குப் பரமானம் வேதமே பெற்றதாயிற்று. அநேக இடங்களிலும் "ஆதி குருவான ஸூதரன்" என்றும் "ஆசார்யனே நேரே நடமாடும் பரம புருஷன்" என்றும் "பரக்ருதி புருஷர்களுக்கு ஈசனான சாக்ஷாத் பரம புருஷன் இவ்வாசார்யன்" என்றும் "யோகியர் தலைவராலே தேடப்படும் பரம்பொருளான இவ்வாசார்யனை இவ்வுலகம் மனிதனாக நினைக்கிறது" என்றும் "பரமாத்மாவைப் போலே இவ்வாசார்யன் உபாஸிக்கக் கடவன்" என்றும் இன்னும் பலபடியாகக் கூறப்படுகின்ற அநேக கோடி ப்ரமாணங்களை நினைக்கிறது. ஆக இவ்வளவால் பூழையோனான பரம புருடனே ஆசாரிப்பவர்களுக்குச் சுலபனாக ஆசார்யனாய் வந்தவரென்கிறான் என்று வேதப்ரஸித்தமாயுள்ள அவ்வாசார்யனே எங்களுக்குப் பழையோனாய் (பரம் பொருளாய்) நேர்ந்தான் என்னுமதை யுணர்த்துகிறது.

தூயோமாய் வந்தோம்—அந்நியப்ரயோஜனர்களாய் தேவுமற்றறியாது எல்லாப் பிரயோஜனமும் ஆசார்யனே என்னும் தூய்மையுடன் வந்துள்ளோம். | இத்தகைய தூய்மையில்லாதவர்களுக்குத் தத்வார்த்தம் நெஞ்சில் படாது. இத்தால் "எவனுக்குப் பரம புருஷனிடம் மேலான பக்தியுள்ளதோ பரமனிடம் உள்ள பத்திபோலே ஆசார்யனிடமும் மேலான பக்தியுள்ளதோ அப்படிப்பட்ட மஹாத்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்டால்தான் இந்த அர்த்தங்கள் பொருள்படும்" என்னும் சாஸ்திரார்த்தத்தை யுணர்த்துகிறது. |

தூயிலெழப்பாடுவான்—ஆசார்யனுக்குத் தூயிலாவது ஸம்ஸாரி சேதம் அற்ற நிலை. அவர்க்கியங்கமான ஸம்ஸாரத்திலிருந்து

அநர்த்தப்படும் சேதங்களின் அநர்த்த நிவ்ருத்திக்கு ஹேது என்ன வென்பதைச் சிந்தித்திருக்கும் இருப்பைத் தூயிலென்கிறது) எழப்பாடுகையாவது ஆசார்யனைக் கீர்த்தித்துப் பாடவே ஹிதமருள ஆள்தேடித் திரிந்த இழுவெல்லாம் தீரப்பெற்று ஆர்வத்தோடே உபதேசிக்க அதி காரிகள் கிடைப்பதே யென்று ஆசார்யன் குதூகலப்படுவான் என்னும் உத்தேசத்தாலே எழப்பாடுவான் என்கிறது. அன்றிக்கே ஈசுவரனைப் போலே ஆசார்யனையும் திருப்பள்ளி யுணர்த்துகை ஸ்வரூப மென்கிறது.

வாயால் முன்ன முன்னம் மாற்றாதே அம்மா நீ—இத்தால் ஸத் சிஷ்ய னுக்கு ஆசார்யன் மேலிருக்கும் பரிவை யுணர்த்துகிறது. அதாவது அநுகூலர்களாய் வந்தவர்களை ஆசார்யன் திருவடிகளில் கொண்டு போய்க் காட்டிக்கொடுக்கும்; பிரதிசூலர்களாகில் ஆசார்யனைக் காட்டிக் கொடாது தானே அதற்குப் பரிகாரம் செய்தருளும் என்கிறதை யுணர்த்துகிறது. கூரத்தாழ்வான் புழுவன் விட்டனுப்பிய சேவகனைச் சோதித்தருளி ஸ்வாமி எம்பெருமானார் எழுந்தருளினால் விபரீதம் விளையக்கூடுமென்று ஸ்வாசார்யரான எம்பெருமானாரைக் காட்டிக் கொடாது அவருக்குப் பதிலாகத் தானே எழுந்தருளித் தீங்கையெல்லாம் ஏற்றுக் கொண்டாரிறே. ஆழ்வான் போன்ற ஸத்சிஷ்யர்களை இங்கு வாசல் காப்பான் என்கிறது. அத்தகையோர் ஆசார்யரை அடைந்தவர்களின் நெஞ்சைச் சோதித்து விடும்படியை யுணர்த்துகிறது. அன்றிக்கே 'நீ அம்மா' என்றதால் எங்களுக்கு இதபரமும் பிரிய பரமும் நீர் என்றும் 'மாற்றாதே' யென்றதால் எங்களுடைய மனோரத்திற்கு விக்ரம்செய்யாதே யென்றும் 'வாயால் முன்ன முன்னம்' என்றதால் ஆசார்யரை முதல் முதலாகச் சேவிக்க வந்த எங்களை வாயால் மாற்றாதே; உன்னுடைய வாக்குச் சாதுர்யத்தினால் ஆசார்யனைக் கிட்டப் பெறுது செய்து விடாதே யென்றும் கூறியபடி.

நேச நிலைக்கதவம் நீக்கு—ஆசார்யன் பக்கலில் உமக்குள்ள நேசமான நிலைக்கதவம் (அதாவது) ஆசார்யன் திருமேனியிலுள்ள பரிவாலே தான் நோக்கிப் போருவதை யுணர்த்தும்படி.) நீக்கு என்பதால் எங்களை ஆசார்யன் திருவடிகளில் காட்டித்தர வேண்டுமென்கிறது. இப்படி மன்றாடி ஆசார்யனை ஸேவிக்கவேண்டிய தென்னெனில் "ஸம்ஸாரக் கடலைக் கண்டு பயந்தவன் குருவிடம் பக்தி செய்யவேண்டும்" என்றிருக்கையாலும் ஆசார்யனைப் பற்றும்போது ஆசாரிய பரதந்தரரை முன்னிட்டுப் பற்ற வேண்டுகையாலும் ஆசார்யனுக்கு ஸத்சிஷ்யன் அபிமதமரன விஷய மாகையாலும் அவ்விமானத்திலே ஒதுங்கினவர்களுக்கும் ஹிதமருளிச் செய்யும் என்ற உத்தேசத்தாலும் பற்றும்படி.

ஏனென்பாவாய்.....

கருத்துரை—இப்பாட்டில் ஆசார்யன் புகழை யுணர்த்தும் முக்தாலே சிஷ்ய லக்ஷணங்களைப் முணர்த்துகிறது. அதாவது ஈசுவரனை கைக்கொள்ளாது, துக்கத்துக் கெல்லையான நித்ய ஸம்ஸாரிகளாய்த் தள்ளியிருப்பவர்களையும் ஆசார்யன் கைக்கொண்டு நித்ய ஸஞ்ஜிக் கோஷ்டியிலே சேர்த்துச் சுகத்துக் கெல்லையான மோக்ஷமளிக்க வல்லவன்; ஆசார்யனை உபேக்ஷித்தவனையும் ஆசார்யன் உபேக்ஷித்தவனையும் ஈசுவரன் கைக்கொள்ளான். ஆகையால் ஆசார்யனை நாயகன் என்கிறது. அத்தகைய ஆசார்யன் திருவடிகளிலிருக்கும் சிஷ்யர்களாகிறார்கள். எம்பெருமானாரைப் போல் ஆசார்யன் புகழைப் பரப்புவவர்களும் ஸ்ரீ வடுகநம்பி கிடாம்பியாச்சான் கூரத்தாழ்வானைப்போல் ஆசார்யன் திருமேனியை நோக்குமவர்களுமாவர். அத்தகைய சிஷ்யர்களின் லக்ஷணங்களை யுணர்த்துகிறது. ... (16)

17. அம்பரமே தண்ணீரே சோறே யறஞ் செய்யும் *
எம்பெருமான் நந்தகோபாலா வெழுந்திராய் *
கொம்பனார்க் கெல்லாங் கொழுந்தே குலவிளக்கே *
எம்பெருமாட்டி யசோதா யறிவுருய் *
அம்பர முடதூத் தோங்கி யுலகளந்த *
உம்பர் கோமானே யறங்கா தெழுந்திராய் *
செம்பொற் கழலடிச் செல்வா பலதேவா *
உம்பியும் நீயு முறங்கேலோ ரெம்பாவாய்.

அவதாரிகை—இப்பாசரத்தில் ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரகமென்றும்; சேதநர்களுக்கு ஆசார்யன் செய்யும் ரக்ஷணத்தையும், அவன் பிரசாதித்தருளும் மந்திரத்தின் சீர்மையையும், அம்மந்திரத்தின் உள்ளுடன எம்பெருமானைப் பற்றி மிடத்து அதற்கெல்லையான ததீயரவாகப் பற்ற வேண்டுமென்பதையும் உணர்த்தி, மந்திரத்தினிடத்திலும், மந்திர ப்ரதிபாத்யமான தேவதையினிடத்திலும், மந்திரத்தை யுபகரித்தருளின ஆசார்யனிடத்திலும் பக்தி செலுத்த வேண்டும்; இதுவே ப்ரதம ஸாதனம் என்றும்; "மந்திரத்திலும் மந்திரத்துக் குள்ளுடன வஸ்துவிலும் மந்திரப்ரதான ஆசார்யன் பக்கலிலும் ப்ரேமம் கனக்க வுண்டானால் காரியகரமாவது" என்றும் சொல்லப்படுகின்ற அர்த்த

உன்பொருள் விளக்கவுரை

அம்பரமே—இங்கு அம்பரமென்கிறது பரமாகாச சப்த வாச்ச்யமான திருநாட்டை—இதற்குமேல் ஒரு நாடில்லாமையாலே (அம்பரமே) திருநாட்டே யென்கிறது.

தண்ணீரே—மறுபிறவி யின்றிக்கே குக்ஷமசீரமும் கழியப்பெற்று தேசப்ராப்திக்கு அநுகுணமாகப் பரிசுத்தமாக்கும் வ்ரஜாநதி ஜலத்தை யுணர்த்துகிறது. இதற்குமேல் ஒரு தண்ணீரில்லாமையாலே தண்ணீரே யென்கிறது.

சோறே—(தை-உப்-ப்ருப்தி) "நான் பரமாத்மாவுக்கு அன்னம் (போக்ய பூதன்) நான் பரமாத்மாவாகிற அன்னத்தை அநுபவிக்கிறேன்" என்கிறபடியே ப்ரம்மாநுபவத்தைச் சோறு என்கிறது. இதற்கு மேல் ஒரு சோறில்லாமையால் சோறே என்கிறது.

அறஞ்செய்யும்—நிர்ஹேதுக கிருபையாலே ஒரு பலனையும் கருதாது தன்னை யடைந்தவர்களுக்கு உபகரிக்கு மவரே யென்றபடி. அன்றியும் "வாகுதேவனே எல்லாமுமாயிருப்பவன்" என்கிற பிரமாணப்படியே தாரகம் (உயிர் தரிப்பதற்கு ஆதாரமாயிருப்பது) போஷகம் (உயிர் வளர்வதற்கு ஹேதுவாயிருப்பது) போக்யம் (இனியது) எல்லாம் "உண்ணும் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணன்" என்கிறபடியே அறஞ்செய்யும். அன்றியும் தன்னை யடைந்தவர்களை ஸன்மார்க்கத்திலே செலுத்துபவன் என்றுமாம். எங்ஙனே யெனில் "குளிர் அருவி வேங்கடத்து என் கோவிந்தன் குணம் பாடி அளியத்த மேகங்கள் ஆவி காத்திருப்பேனே" என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய குணநுபவமே தாரகமாகவும், "கைங்கர்யம் தான் பக்தி மூலமல்லாத போது பீதி மூலமாய் வரவேணும்" என்கிறபடியே அவன் திருவடிகளில் பண்ணும் ஆராதனா ரூபமான கைங்கர்யமே போஷகமாகவும், எப்பொருளும் தானாகிய ஆவிசேரம்மானை நாள் திங்கள் ஆண்டு ஊழியூழி தோறும் அப்பொழுதைக் கப்பொழுது ஆராவமுதமாய் அநுபவித்தலே (ஈசுவர-திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை) போக்யமாகவும் கொள்ளுகின்ற இத்தகைய அதிகாரியாம்படியாக நிர்ஹேதுக கிருபையால் திருத்திப் பணிகொள்ள வல்லவனே யென்றபடி.

எம்பெருமான் நந்தகோபாலா—இங்கு ஆசார்யனை நந்தகோபாலன் என்கிறது. கீழ்க்கூறிய அநுஷ்டானங்களைப் பெறும்படி செய்யவல்ல ஆசார்யனை எம்பெருமான் (எமக்கு ஸ்வாமி) என்கிறது. எம்பெருமான் என்கையாலே மற்றொரு சாஸ்திரார்த்தத்தை யுணர்த்தும்.

அதாவது “உலகத்தாரால் நிந்திக்கப்பட்ட கள் முதலிய பூஜா திரவியங்களும் அவற்றை யேற்கும் தேவதைகளும் மிகவும் தாழ்ந்தவை வேதத்துக்குப் புறம்பான சாஸ்திரங்களும், அவற்றில் கூறப்படுகிற காம்ய கர்மாதிகளும், அவற்றை யுணர்த்தும் ஆசார்யர்களும், இப்படிப்பட்டவர்களுடைய முறையும் மிகவும், நிந்திக்கத் தக்கவை என்னு சாஸ்திரார்த்தத்தைக் கூறியபடி, ஸம்ஸார வர்த்தகங்களுமாய் கூர்ந்தவர்களுமான பகவந் மந்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களுக்கு ஆசார்யத்து பூர்த்தியில்லை. இனி ஆசார்யர்களாகிறார்கள் ஸம்ஸார நிவர்த்தமான பெரிய திருமந்திரத்தை யுபதேசித்தவனை. இத்தகைய ஆசார்யனை அம்பரமே தண்ணீரே சோறே அறஞ் செய்யத் தருந்தவன். ஆகையாலே எம்பெருமான் (எமக்கு ஸ்வாமி) என்கிறது.

எழுந்திராய்—ஆசார்ய பீடத்திலே எழுந்தருளி ஸேவை ஸாதித்தருளவேண்டு மென்கிறது.

கொம்பனார்க்கெல்லாம்—“கந்தல் கழிந்தால் ஸர்வருக்கும் நாரீன முத்தமையுடைய அவஸ்தை வரக் கடவதாயிருக்கும்” (ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி ப்ரகாசியாதபடி அநாதிகாலமாக மறைத்துப் போந்த வந்தேறியான அவித்யாதோஷம் பகவத் ப்ரசாத விசேஷத்தாலே மறுபடியும் வந்து தொடராதபடி வாசனையோடு விடுபட்டுப் போனால் ஸகலாத்மாக்களுக்கும் ஸ்திரீத்வ லக்ஷணங்களெல்லாம் பொருந்திப் பெரிய பிராட்டியாருடைய நிலை தன்னடைவே வரக்கடவதாயிருக்கும்.) உதாரணமாக ஸ்ரீ பராங்குசர் (நம்மாழ்வார்) பெண்ணவஸ்தை பெற்று பெருமானைப் பாசுரமிடுகையாலே அத்தால் பராங்குச நாயகி யென்னுமாப் போலே. இத்தால் ஆத்மா பரிசுத்த மடைந்தால் ஈசுவரனுக்குத் தன்னை நாயகியாக இட்டுவைக்கு மென்றபடி. ஆகக் கொம்பனார்க்கெல்லா மென்றதால் நம்மாழ்வார் போன்ற பூர்வாசார்யர்களை யுணர்த்துகிறது.

கொழுந்தே—இங்குக் கொழுந்தே என்றது திருமந்த்ரத்தை. மந்த்ரங்களுக்கெல்லாம் மிகவும் சிறந்ததென்றும் “மூல மந்த்ரம் மிகவும் பழமையான” தென்றும் “திருவஷ்டாசுரத்தைக் காட்டிலும் மேலான மந்த்ரமில்லை” என்றும் இன்னும் அநேக ப்ரமாணங்களாலே சிறப்பித்துக் கூறப்படுவதோடு பகவந் மந்த்ரங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் முதன்மை பெற்றிருக்கையாலும், இதற்கு ஒப்புயர்வற்ற மந்த்ரம் மற்றென்றில்லாமையாலும் கொழுந்தே யென்கிறது. கொம்பனார்க்கெல்லாம் கொழுந்தே என்றானபோது “பூர்வாசார்யர்கள் இதில் அர்த்தம் அறிவதற்கு முன்பு தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திருர்கள் இதில்

அர்த்த ஜ்ஞானம் பிறந்த பின்பு பிறந்த பின் மறந்திலேன் என்கிற படியே இத்தையொழிய வேறென்றால் காலக்ஷேபம் பண்ணி அறியார்கள்” என்கிறபடியே நம் பூர்வாசார்யர்கள் வேத சாஸ்திரங்கள் ஆழ்வாரருளிச் செயல்கள் இவற்றால் போது போக்கும்போது இம்மந்த்ரத்தை உட்கொண்டே அநுபவிக்கையாலும் மற்றெல்லா அர்த்தங்களும் இதற்குள்ளே பொதிந்து கிடக்கையாலும் இத்தைக் கொம்பனார்க்கெல்லாம் கொழுந்தே யென்கிறது.

குலவிளக்கே—ப்ரபந் குலத்திற்கோர் விளக்கு என்கிறது. அதாவது ப்ரபந்நாதிகாரிகள் ஸம்ஸாரமாகிய கடலினின்றும் கரையேற முடியாமல் அஜ்ஞானமாகிற இருளிலே கிடந்து உழல அவ்வதிகாரிகளுக்கு அவ்விருளைப் போக்கி ப்ரகாசமான மோக்ஷ லோகத்திலே வைக்கும் விளக்கு என்றபடி. “ஸமஸ்தமான வேதார்த்தங்களினுடைய ஸாரமான அர்த்தங்களை யுடையதும் ஸம்ஸாரமாகிற கடலினின்றும் கரையேற்றுவதுமாகிய எட்டெழுத்தான திருமந்த்ரமே மறுபிறவிப் பற்ற மோக்ஷத்தை விரும்புகிற மனிதர்களுக்குத் தஞ்சமாகின்றது” என்று ஸ்ரீபாஞ்சராத்திரத்தில் கூறப்பட்டபடியே இருள்தருமா ஞாலத்திலிருக்கும் இருப்பைப் போக்கிக் கோடி சூர்ய ப்ரகாசமான திருநாட்டைக் காட்டும் விளக்கு தொண்டர் குலத்திற்கு அர்த்த போதனத்தாலே ஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசிக்கச் செய்யும் விளக்கு “வேத விளக்கு” என்றும் மறையாய் விரிந்த விளக்கு என்றும் வெங்கதிரேரன் குலத்துக்கோர் விளக்கு என்றும் ஆயர்பாடிக் கணி விளக்கென்றும் வேங்கட நல் விளக்கென்றும் கூறப்படுகின்ற இத்தகைய விளக்குகளைத் தன்னுள் கொண்டு ப்ரகாசிக்கச் செய்வதால் இத்தைக் குலவிளக்கென்கிறது.

எம்பெருமாட்டி யசோதாய்—கீழ்ச்சொன்ன திருமந்த்ரத்தையே இங்கு யசோதை என்கிறது. “மந்த்ரோ மாதா, ஆசார்யோ பிதா” என்கிறபடி நந்தகோபன் ஆசார்யனாகும்போது யசோதை திருமந்திரமாகக் குறையில்லை. எம்பெருமாட்டி யென்கிறது எமக்கு ஸ்வாமிநி என்றபடி. எம்பெருமான் நந்தகோபாலா என்றவிடத்தில் எமக்குப் பெருமானான (நிர்வாஹகன்) ஆசார்யன் கண்வட்டத்தி லிருந்தால் அவன் நம்மைப் பரம விலக்ஷணராகும்படி நிர்வஹித்துப் போருவான். அவ்வாசார்யனது கண்வட்டத்தை விட்டால் நித்ய ஸம்ஸாரிகளாய்ப் போந்து நரகத்தைச் சூழ்த்துக் கொள்வார்கள் என்றது. அதுபோல ஸம்மை அர்த்த போதனத்தால் நிர்வஹித்துப் போரும் திருமந்த்ரத்தைச் தஞ்சமாகப்பற்றி அநுஸந்தியாதவர்களுக்கும் நரகமே ஸித்தம். இவ்வாதம் நாராயணன் என்னும் ஸப்தமும் இருக்கிறது; வாயும் நம் வசத்திலிருக்கிறது; அப்படியிருந்தும் கோர்மான நரகத்தில் பல்ல

வீழ்கின்றனர்; இது என்ன ஆச்சர்யம்" என்றும், "நாவாயிலுண்டே நமோ நாராயண வென்று ஓவாதுரைக்கும் உரையுண்டே மூவா மாக்கதிக்கண் செல்லும் வகையுண்டே என்கொருவர் தீக்கதிக்கண் செல்லும் திறம்" என்றும், கூறப்பட்ட ப்ரமாணங்களில் ஸ்பஷ்டம் மற்றும் அநேக ப்ரமாணங்களுண்டு. இத்தால் திருமந்திரமாகிய தன்னைத் தஞ்சமாகப் பற்றி அநுஸந்தியாதவர்களுக்கு நரகம் ஸித்தம் என்றுணர்த்துகிறது. ஆசார்யன் கண்வட்டத்தை விட்டால் நித்ய ஸம்ஸாரி யாத்ரமாய்போலே ஓவாதுரைக்கும் உரையான இம்மந்திரத்தை விட்டால் நரக ஹேதுவான பாபங்கள் ஸித்திப்பது திண்ணம். ஆகையாலேதான் "நற்றுணையாகப் பற்றினேன் அடியேன் நாராயண வென்னும் நாமம்" என்றது. இனி ஆசார்யன் ஸந்நிதியிலிருந்த போதிலும், சிதாவானவன் தன் பத்தினியானவனைக் கொண்டு குழந்தைகளுக் குச் சோறிடுமாப் போலே, ஆசார்யனும் சேதநானவனை ஸம்ஸார ஸாக்ஷத்தைக் கடந்து பரமபதத்திலே சென்று ஆராவமுதத்தை யுண்டு களித்துமாறு இம்மந்திரார்த்தத்தைக் கொண்டே ரக்ஷித்துப் போருவன். (நாரதீயம்) "உட்கார்ந்திருந்தாலும் படுத்துக் கொண்டிருந்தாலும் எங்காவது நின்று கொண்டிருந்தாலும் நமோ நாராயண வென்னும் மந்திரத்தையே உபாயமாகப் பற்றிக் கிடப்பவர்களை நங்கள்" என்கிறபடியே பரம விலக்ஷணாதிகாரிகளுக்கும் அத்யாவசியமானது திருமந்திரம். இன்னும் ஸகல தேவர்களும் இத்திரு மந்திரம் தன்னையே தஞ்சமாகப் பற்றி அநுஸந்தித்துப் போருவர்கள். "முக்கடேவனும் நான்முகத் தொருவனு முதலா மக்கட் காறுயிம் மந்திர மறந்தவரிறந்தார்" என்கிறபடியே திரிநேத்ரன் சதுர்முகன் முதலிய சிறந்த தேவர்கள் முதலாக சாதாரண ஜனங்கள் ஈராக எல்லோரும் உயிர்த்து வாழ்வது இம்மந்திரத்தைக் கொண்டே நித்ய ஸம்ஸாரிகளோடும் முகூக்ஷுக்களோடும் ஸகல தேவர்களோடும் நித்ய ஸாரி களோடும் வாசியற எல்லாரும் இம்மந்திரம் தன்னையே தஞ்சமாய்ப் பற்றி அநுஸந்திப்பார்கள்.

அறிவுருப் — இம்மந்திரம் ஈசுவரனையும் ததீயர்களையும் உட்கொண்டிருப்பதனால் ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறது. (எம்பெருமான்) தூரஸ்தனையிருந்த போதிலும் மந்திரம் கிட்டி நின்றுதலு மிறே. அன்றியும் மந்திரமாகிய தன்னை அநுஸந்திப்பார்க்கு ஸப்த ஸக்தியாலும் அர்த்த போதநத்தாலும் ரக்ஷிக்கையாலே அறிவுருப் என்கிறது.

அம்பரம் ஊடறுத்தோங்கி உலகளந்த உம்பர் கோமானே—கீழில் ஆசார்யனுடைய பெருமையும் மந்திரத்தினுடைய பெருமையு முணர்

திற்று. இங்கு உலகளந்த விருத்தாந்தத்தைப் பேசு முகத்தாலே மந்திரத்துக்குள்ளே ஸர்வேசுவரனுடைய பெருமை யுணர்த்தப் படுகிறது. (விஷ்ணு ஸூக்தம்) "விஷ்ணுவினுடைய மூன்று அடிவைப்புகளும் அமுதத்தாலே நிறைந்தவையாய் அழிவற்றவையாய் (அடியார்களை) அன்னத்தினால் களிப்பூட்டுகின்றன. அந்த பகவானே பூமியையும் மேல் மற்றெல்லா உலகளங்களையும் மூன்று தாதுக்களை யுடையதாம்படி. (சித்து, அசித்து ஈசுவரன் ஆகிய முப்பொருள் உடையதாம்படி) ஒருவனாக வேதத்திற் நின்றான் என்கிறபடியே. அமுதத்தாலே, நிறைந்தவையாய் அழிவற்றவையாய், நின்று அன்னத் தினால் களிப்பூட்டவும், "ஸர்வ ரக்ஷகனும் எவராலும் ஹிம்ஸிக்க முடியாதவனுமான விஷ்ணு பகவான் தன் திருவடிகளால் மூன்று அடியாய் விசேஷித் தளந்தது ஏதுக்கெனில் தர்மங்களை நிலை நிறுத்தவே யாகும்." என்கிறபடியே அதர்மத்தை அழித்து தர்மங்களை நிலைநிறுத்தவும் இந்தத் தேவனாகிற விஷ்ணு இந்தப் பூமியைக் குடியிருப்பதற்காகத் துதிக்கும் தேவர்களுக்குக் கொடுக்க விரும்பித் திருவுலகு அளந்தருளி னார். இந்த பகவானைத் திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்யும் ஜனங்கள் நிலையா யிருக்கின்றனர். திவ்யமான பிறப்புக்களை யுடைய பகவான் பெரிய நிவாஸஸ்தலங்களை (தன்னைச் சங்கீர்த்தனம் செய்வோர்க்கு) செய்து கொடுக்கிறான்" என்கிறபடியே எல்லோரும் இவனுடைய திவ்யமான அவதார சேஷ்டிதங்களைத் துதித்து நிலை நின்ற மோக்ஷம் பெறவும் அம்பரம் ஊடறுத் தோங்கி உலகளந்தது. உம்பர் கோமானே யென்றதால் சேதநா சேதநங்களுக் கெல்லாம் நியாமகமானவனே என்கிறது.

உறங்கா தெழுந்திராய்—இத்தால் "விஷ்ணுவினுடைய மேலான பாதத்தில் யாதொரு மது வெள்ளத்திலே தேவராக விரும்பும் மனிதர்கள் களிக்கின்றனரோ இந்தத் திரிவிக்ரமனுடைய இனியதான அந்தத் திருவடித் தேன் பெருக்கைக் குடிக்கக் கடவேன் அந்தப் புருஷோத்தமனையன்றோ நமக்கு எல்லாவித உறவினனுமாவான்" என்கிறபடியே திருவடித் தேனாகிய அமுதத்தைப் பருகுவனே திரிவிக்ரமனுக்கு எல்லாவித பந்துவுமாவது. எல்லாவித பந்துமாகையாவது, "தேவனே நீயே தாய், நீயே தந்தை, நீயே பந்து, நீயே குரு, நீயே கல்வி, நீயே பொருள், நீயே எனக்கு எல்லாம் என்று இத்தனை வித பந்துவானவன் உறங்கிக் கிடந்தால் தரிக்கப் போமோ, தாய் உறங்கிக் கிடந்தால் சிறு குழந்தை உறங்க விடுமோ? ஆகையால் உறங்காதெழுந்திராய் என்கிறது. இத்தால் அவனை விட்டுத் தரிக்க முடியாத அவஸ்தை யுணர்த்தியபடி. அன்றிக்கே எம்பெருமானுடைய திவ்ய கடாக்க

மில்லாதபோது சதாசார்ய ஸம்பந்தமும் அதன் மூலமாகக் கிடைக்கப் பெறும் திருமந்தரமும் கிடைக்கப் பெறுது; மேலும் ஆசார்ய லாபம் ஈசுவரனாலாகையாலே உபகாரஸ்மிருதி தோற்ற எழுந்திராய் என்கிறது.

செம்பொற் கழலடிச் செல்வா பலதேவா — இங்குப் பலதேவனைச் செல்வா என்கிறது. ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை விட்டகலாதே யிருக்கும் செல்வம் செம்பொற் கழலடி என்றதால் பகவானுடைய திருவடிகளைக் காட்டிலும் அவனைப்பற்றி யிருக்கும் அடியார்களின் திருவடிகளுக்குப் பெருமை அதிகம் என்பதை யுணர்த்துகிறது. (சாண்டில்யஸ்மிருதி 1—95) "அச்சுதனைப் பற்றினார்க்கு மோக்ஷ ஸித்தி யுண்டோ இல்லையோ என்பதில் ஸந்தேகமுண்டு, அவனுடைய பகதர்களின் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு மோக்ஷ ஸித்தியில் ஐயமில்லை" என்கிறபடியே பகவத ஸந்திதியிலும் பாகவத ஸந்திதி சிறந்திருக்குமென்னும் அர்த்தத்தை யுணர்த்த செம்பொற் கழலடி என்கிறது. பேற்றுக்கு பாகவத ஸம்பந்தம் ஒன்றே அமையும் என்று அறுதியிட்டிருக்கையாலும் (பாரதவாஜ ஸ்மிருதி) "பசு தொடக்கமான மிருகங்களானாலும் மனிதர்களானாலும் பக்ஷிகளானாலும் (இவர்களுள்) எவர்கள் வைஷ்ணவர்களைப் பற்றி யிருக்கிறார்களோ அவர்கள் அந்த வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தாலே விஷ்ணுவினுடைய மிகச் சிறந்ததான பரமபதத்தை யடைகிறார்கள்" என்று இங்ஙனே அநேக ஸ்மிருதிகளில் ஓதப்பட்டிருப்பதாலும் அன்றியும் பாகவதர்களையும் பற்றினாலாயிற்று பகவத பக்தி பூர்த்தி. "உற்றது முன்னடியார்க் கடிமை" என்னும்படியாக வேண்டுகையாலும் ஆசார்ய அங்கீகாரானந்தரத்திலே குரு பரம்பரையையும் திருமந்தரத்தையும் சரமஸ்லோகத்தையும் அநுஸந்தித்து இருந்த இடம் அறியாமல் தன்னை ஒதுங்க விட்டுக்கொண்டு தன்னைக் கரையேற்ற வல்லவனாய் அர்த்த காமோபஹத னல்லாதானொரு (பொருள் தொடக்கமான ஸப்தாதி விஷயத்தில் பற்றற்றவன்) பரம ஸ்தவ நிஷ்டன் கையிலே தன்னைப் பொகட்டு நிர்ப்பரனாய் இருக்கைக்கு மேலில்லை யென்றும், ஸ்வாமி எம்பெருமானார் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் இருக்கும் நாளில் காலங்கழிக்க வேண்டிய கைங்கர்யங்கள் ஆறு என்றுணர்த்தி அவற்றில் கடைசியாக "என்னுடையவனென்று அபிமானிப்பான் யாவனொரு பாகவதன் அவனுடைய அபிமானத்திலே ஒதுங்கிப் போருகை" என்று பிரியதமமாக அருளிச் செய்திருக்கையாலே இத்தகைய பாகவதர்கள் பெருமையை யுணர்த்தவே செம்பொற் கழலடி என்றபடி.

உம்பியும் நீயும் உறங்கேல்—உனக்குப் பவ்யனான கண்ணனும் நீயும் விழித்தருள வேண்டுமென்றது கடாஷித்தருள வேண்டுமென்றதை யுணர்த்த. அதாகிறது (ஸ்ரீபாஞ்சராத்திரம்) "புத்தியில் சிரேஷ்டனான ஒரு நாரத முனியே என் ஸம்பந்தமான நிர்ஹேதுக கடாஷுத்தாலும் ஆசார்ய கடாஷுத்தை யடைந்ததனாலும் பரமபதத்தை யடைகிறான்" என்கிறபடியே ஆசார்ய துல்லியரான பாகவத கடாஷுமும் பகவத கடாஷுமும் பெறவேண்டுமென்கிறது பேற்றுக்கு. அன்றிக்கே (ஸ்ரீ பாஞ்சராத்திரம்) "இந்த கான் புருஷகாரத்தாலும் கடாஷிக்க மாட்டேன் இதரமாயிருக்கிற ஹேதுவினாலும் கடாஷிக்க மாட்டேன். நான் (ஸர்வ ஸ்வதந்தரனான நான்) என்னுடைய இச்சா மாதிரத்தினாலேயே ஒரு புருஷனை ஒரு காலத்தில் கடாஷிக்கிறேன்" என்று ஈசுவரன் அருளிச் செய்திருக்கையாலும் இத்தால் பிறர் அநர்த்தத்தையோ புருஷகாரத்தையோ ஹேதுவாகக் கொண்டு ஸர்வ தூலமும் ஸர்வர்களையும் ஈசுவரன் கடாஷிக்கமாட்டான் என்பதை யுணர்த்துகிறது. ஆசார்யனோ எதிர்ப்பு கோப்பவர்களையும் கடாஷிக்கிறான். இன்னும் (பாரதவாஜ ஸ்மிருதி 1—35) "குழந்தைகளும் ஊமைகளும் மந்தமதிகளும் குருடர்களும் சதாசார்யன் கிருபா கடாஷித்தினால் பரமபதத்தை யடைகிறார்கள்" என்பன போன்று அநேக சாஸ்திரங்களில் ஓதிக் கிடக்கின்றது. இத்தால் ஆசார்யன் கண்ட வஸ்துக்களை யெல்லாம் கடாஷித்து எல்லாப் புருஷர்களையும் எல்லாக் காலத்திலும் ஸத்கதிக்குள்ளாக்குவான் என்னும் ஒப்புயர்வற்ற பெருமையை யுணர்த்துகிறது. இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த ஆசார்யன் திருவடியிலே சேர்ப்பிக்கும் விஷயத்தில் உறக்கம் கூடாது. (தாமதம் கூடாது) ஆசார்ய லாபம் ஈசுவரனாலாகையாலே உம்பியும் உறங்கேல் என்றது. நீயும் உறங்கேல் என்றதனால் ஈசுவரனுக்கு ஆட்பட்டு ஆசார்ய பரந்தரனாய் இருக்கும் நீயும் எங்களை ஆசார்யன் திருவடிகளில் சேர்ப்பிக்கும் விஷயத்தில் தாமதிக்கலாகாது என்பதை யுணர்த்துகிறது. ஸதாசார்யனைப் பெறுமிடத்து ஈசுவர கடாஷுமும் பாகவத ஸம்பந்தமும் அவசிபாபேக்ஷிதம் என்பதை உணர்த்தும். இப்பாட்டில் மிகச் சாரமான விழுப்பொருளை யுணர்த்துகிறது. அதாகிறது ஈசுவரனுடைய கடாஷும் இருப்பின் பாகவத ஸம்பந்தம் ஸித்திக்கும். பாகவத ஸம்பந்தம் ஸித்தி பிறகு ஆசார்ய ஸம்பந்தம் ஸித்திக்கும். அதடியாக ஸம்ஸார நிவர்த்தக பூர்வகமாக மந்திரஸித்தி கிடைக்கப்பெறும். அத்தால் உபயவிபூதி நாதனான ஸர்வேசுவரனைப் பெற்று வாழலாம் என்பதை யுணர்த்தும். அன்றிக்கே ஆசார்யாபிமானமே உத்தரகம் (மோக்ஷ ஹேதுவாகும்) இதைத்தவிர வேறொன்று

உபாயத்தினாலும் பரம்பொருளை யடையமுடியாது என்னும் ஸாரமான அர்த்தத்தை யுணர்த்துகிறது.

ரலோரெம்பாவாய்.....

கருத்துரை—இப்பாட்டில் ஆசார்யன் செய்தருளும் ஒப்பற்ற மஹோபகாரத்தையும் திருமந்திரத்தின் பெருமையையும் அதற்குள்ளீ டான ஈசுவரன் பெருமையையும் அவ்விசுவரனுக்கு எல்லையான ததீய சேஷத்வத்தையு முணர்த்துகிறது. அன்றியும் “மந்தரத்திலும் மந்த ரத்துக் குள்ளீடான வஸ்துவிலும் மந்தரப்ரதான ஆசார்யன் பக்கவி லும் ப்ரேமம் கனக்க உண்டானால் காரியகரமாவது.” என்னும் இச் சூர்ணிகையி லருளியபடி ப்ரேமத்தைக் கனக்க வுண்டாக்கி ஸ்வரூப ஸித்தியைப் பெறும்படி செய்து தன் ஸம்பந்தாபிமானத்தால் சரீராவ சானத்தில் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தின் வழியாய்ச் சென்று அண்டத் திற்கு அவ்வருகேயுள்ள வ்ரஜையில் படியச்செய்து சூக்ஷ்ம ஒட்டை யகற்றி ஸ்ரீவைண்டத்திலே திருமாமணி மண்டபத்திலேயுள்ள ஸ்ரீமந் காராயணனுக்குத் தன்னை அன்னமாகவும் அவன்தன்னைத் தனக்கு அன்னமாகவும் ஆக்கிக் காரியகரமாக்கும்படி செய்ய வல்லவன் என் னும் படியையும் உணர்த்துகிறது. அன்றியும் அவ்வாசார்யாபிமானமே உத்தரக மென்று ஆத்மோஜ் ஜீவனத்திற்குச் சிறந்த மார்க்கமான பஞ்சமோபாய நிஷ்டையை யுணர்த்துகிறது. ...

(17)

18. உந்து மதகன்றிற் றோடாத தோள்வலியன் *
நந்தகோபாலன் மருமகளே நப்பின்னாய் *
கந்தங் கமழுங் குழலீ கடைதிறவாய் *
வந்தெங்குங் கோழி யழைத்தனகாண்*மாதவிப்
பந்தல் மேற் பல்காற் குயிலினங்கள் கூவினகாண் *
பந்தார்விரலி யுன் மைத்துனன் பேர்பாட *
செந்தாமரைக்கையாற் சீரார் வளையோலிப்ப *
வந்து திறவாய் மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

அவதாரிகை—கீழ்ப் பாசுரத்தில் ஆசார்யாபிமானமே உத்தரக மென்னும் ஆசார்யனே உபாய உபேய மென்றடைந்தவனை அந்த ஆசார்யன் தன் ஸம்பந்தத்தாலே விலக்ஷணஞக்கி அநாதிகாலம் திய செயலைச் செய்து போந்த இவனைக்கண்டு ஸர்வேசுவரன் சீறிப்பாய் கோபியாது பொறுப்பிக்கப் பிராட்டியினுடைய புருஷகாரம் அவசிய

னுக்கும் இஷ்டமாகையாலும் சாஸ்திரங்களிலும் ஒதிக் கிடக்கை யாலும் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாய் அவசியம் பற்றவேண்டும். அப் படிப் பற்றுமிடத்து பூதேவி, ஸ்ரீதேவி, நீளாதேவி, என மூவரும் புருஷகார பூதர்களேயாவர். அடியார் குற்றத்தைப் பொறுப்பிக்கும் ஸ்ரீதேவி. குற்றம் காண்பானென் பொறுப்பானென் என்றிருக்கும் பூதேவி. குற்றங்களைப் போக்யமாய்க் கொண்டாலாகாதோ என்று ஸ்ரீதேவி ஒருவடிவாயிருக்கும். நீளாதேவி. பிராட்டி கடாசுக்ஷ்மையே இல்லையேல் இகலோக பரலோகங்களிலும் உயிர்கள் வாழமுடியாது சேதநர்களுக்குப் பதியைக் கொடுப்பவள் பூதேவி. நிதியைக் கொடுப்பவள் ஸ்ரீதேவி. கதியை (மோக்ஷத்தை)க் கொடுப்பவள் நீளாதேவி. ஈசுவரனுக்குப் பெரிய பிராட்டியார் (ஸ்ரீதேவி) ஸம் பத்தாயிருக்கும். அது வினையும் நிலம் பூதேவியாயிருக்கும். அதை புதுபுவிக்கும் போக்தாவாயிருக்கும் நப்பின்னை” என்று பெரிய வாச்சான் பிள்ளை அருளிச் செய்வார், புருஷ ஸலக்தத்திலும் “உனக்கு பூதேவியும் ஸ்ரீதேவியும் நீளாதேவியும் பத்தினிகள். பகலும் இரவும் பக்கத்திலிருக்கிறார்கள்” என்று எடுத்தோதப் பட்டிருக்கிறது. அதன் படியே இங்கும் முறையே மூன்று பாசுரத்தில் உணர்த்தப்படுகிறது. இப் பாசுரத்தில் கந்தம் கமழும் குழலி என்றதால் கந்த தன்மாத்நிரைக்கு அந்நிஷ்டான தேவதை பூமிப் பிராட்டியார் “கந்தவதி ப்ருதிவி” முனத்தை யுடையதாயிருப்பது பூமியாகும்” என்று ஒதப்பட்டுள்ளது. பின்னு புராணத்திலும் “ஸர்வ குணங்களும் சேர்ந்திருக்கப் பெற்ற பூமி அந்தக் கந்த தன்மாத்நிரையிலிருந்து உண்டாகிறது. அந்தப் பூமிக்குக் கந்தம் தனிக் குணமாகக் கருதப்படுகிறது.” என்று கூறப் பட்டிருப்பதாலும் இன்னும் அநேக ப்ரமாணங்கள் இருக்கையாலும் இப்பாசுரத்தில் பூமிப் பிராட்டியாரை யுணர்த்துகிறது.

உள்பொருள் விளக்கவுரை.

உந்து மதகன்றிற்—“வாரி சுருக்கி மதகனி றைந்தனையும் சேரி திரியாமல் செந்நிதி கூரிய மெய்ஞ்ஞானத்தால்” என்கிறபடியே மெய்ஞ்ஞானத்தன். (மதம் பிடித்த யானைகளைப் போன்ற பஞ்சேந் திரியங்களையும் போகமாகிற மத ஜலத்தைக் குறைத்து ஸப்தம் முதலிய விஷயங்களாகிற தெருக்களில் அலையாமல் நன்றாக நிறுத்தி குக்ஷம் மனதாய் உண்மையான பக்தி ரூபமான அறிவால் ஸர்வேசுவரனை அறியவல்லவன்) அன்றிக்கே மதப்பூண்டி பெருகாபின்ற யானை ஒரு வுக்கும் அடங்காதது போல நிரங்குச் சுதந்தரனாய் குணத்திரயமான

செலுத்த வல்லவனான உந்து மதகளிருகிற ஈசுவரனைத் தன் ஸ்வ தீனத்தில் கொண்டவனாகி நடத்த வல்லவன் என்றுமாம்.

ஒடாத தோள்வலியன்—எம்பெருமானைச் சரணம் புகுந்தவனாக யாலே மானயக்குப் பிற்காலியாதவன் (பின் வாங்காதவன்), அன்றிக்கே வேதத்திற்குப் புறம்பான மதங்களைப் பின்வாங்காது வாதத்தால் வெற்றி கொள்பவன்.

நந்தகோயலன்—உபய விபூதி நாதனைத் தனக்கு புத்திரனாக கொண்டு நடத்துபவனான ஆசார்யன்.

மருமகனே—ஆசார்யன் தனக்கு ஈசுவரன் புத்திரனானபோது அந்நுடைய பத்தினியை மருமகனே என்கிறது. இத்தால் ஈசுவரனைப் போல் பிராட்டியும் ஆசார்யன் இட்ட வழக்கா யிருப்பாளென்கிறது.

நப்பின்னாய் கந்தம் கமழும் குழலி—ஸ்ரீ கிருஷ்ணாவதாரத்தில் பின்னைப் பிராட்டி பட்டமகிஷி யாகையாலும் பிராட்டிமார் மூவருடைய வல்லமையும் ஒவ்வொரு பிராட்டியிடமும் உண்டு ஆகையால் பூமிப் பிராட்டி விஷயமான இப்பாசுரத்தில் நப்பின்னை பிராட்டியை முன்னிட்டே கந்தம் கமழும் குழலி என்று பூமிப் பிராட்டியை யுணர்த்துகிறது. (பூஸூக்தம் 9-10) "கடலைச் சேலையாக வுடையவளாகவும் குரியனைத் திலகமாக வுடையவளாகவும் அகாரவாச்யனான பரம புருஷனுக்குத் தேவியாகவும் அழகிய அங்கங்களையுடையவளாகவும் பெருமையுடையவளாகவும் கொண்டாடப் படுபவளாயும் எல்லா ஜீவராசிகளையும் தரித்துக் கொண்டிருப்பவளாயும் தேஜோருபினியா யிருப்பாளாயும் (விரோதிகளுக்கு) பயத்தை யளிப்பவளாயும் மேலான செல்வத்தை யுடைய ஸர்வேசுவரனுக்குப் பத்தினியாகவும் தேவர்களால் ஆஸ்ரயிக்கப் பட்டிருப்பவளாகவும் இவ்வுலகில் பரந்திருப்பவளாகவுமுள்ள (உயர்ந்த ஸ்தானங்களான) மலைச்சிகரங்களிலும் (சிறந்தகாரியங்களான) யஜ்ஞங்களிலும் விளங்குகின்றீர்" என்றும் திருமங்கையாழ்வாரும் "காரவரைக் கொங்கை கண்ணார் கடலுடுக்கை சீரார் சுடர்ச் சுட்டிச் செங்குலுழிப் பேராற்றுப் பேரார மார்பின் பெருமா மழைக் கூந்தல் நீராவேலி நிலமங்கை" என்று வடிவழகைப் பேசி யிருக்குமாப்போலே இங்கு கந்தம் கமழும் குழலி யென்று பூமிப் பிராட்டியின் வடிவழகு பேசப்படுகிறது.

கடைதிறவாய்—சரண ஸப்தம் ரக்ஷிதாவையும் கிருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டுமென்பது ப்ரஸித்தம். இங்குக் கடை திறவாய் என்றதால் கிருஹத்தை யுணர்த்தி அம்முகத்தாலே கடை என்றதால் சரணம் பகந்தமை குறிப்பிடுகிறது. இத்தால் உன்னை

சரணம் புகுந்த எங்களைக் கடாஷித்தருள வேண்டு மென்கிறது. கடை திறவாய் என்னுமத்தால். அன்றிக்கே (பூஸூக்தம்) "பூமி தேவியே பரப்பினால் பூமியாகவும் மேன்மையினால் தேவலோகமாகவும் பெருமையினால் அந்தரிக்க லோகமாகவும் நீயாகிய பூரணையாயிருப்பவளே உனக்குச் சம்பத்தில் பரமாத்மாவை அநுபவிக்கத்தக்க ஜீவாத்மாவை, பரமாத்மாவை அநுபவிக்கச் செய்வதன் பொருட்டு என்னை மொப்பிக்கிறேன் என்று சரணமடைந்தபடியை யுணர்த்துகிறது.

வந்தெங்கும் கோழி அழைத்தன காண்—(உத்தர கீதை) "கரைகரை வொண்ணாத (முக்குணத்திற்குத் தக்கபடியான) பல சாஸ்திரங்கள் அறியத் தக்கவை. காலமோ மிகக் குறைவு. இடையூறுகள் பல. ஆகையால் பாலுடன் கலந்த நீரைப் பிரித்துப் பாலைப் பருகும் அன்னம் போல் சாஸ்திரங்களில் (ஸாத்வீகர் கருத்துக்குத் தக்கபடி) ஸாரமான கீதச் சேதனன் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியது" என்றும் "சாஸ்திரங்களில் ஸாரமற்றதையும் குறைந்த ஸாரமுள்ளதையும் அதிக ஸாரமுள்ளதையும் விட வேண்டியது. (கீழ்ச் சொன்ன எல்லாவற்றையும் பிராட்டியும்) மிக அதிகமான ஸாரமுள்ளதையே கடலில் அமுதத்தைப் போலே ஆதரிக்க வேண்டியது என்று இங்ஙனே அநேக ஸாஸ்திரங்களில் ஒதப்பட்டிருப்பதால் ஸாத்வீகர்கள் ஸாரதமமானவைகளையே கொள்ளத் தக்கவர்களாகையாலே அவர்களைக் கோழி என்றது. மேலும் கோழியானது ஸத்வோத்தர காலத்தை யுணர்த்தும் அதுவும் ஸாத்வீகர்க்கு உபலக்ஷணம். கோழியைப்போல் ஸர்வரையும் ஸத்வோத்தர எவத்திலே யுணர்த்தி ஸாரதம சாஸ்திரத்தை யூட்டுபவன் ஆசார்யனே யாவான். அத்தகைய ஆசார்யன் கால காலத்திலே யுணர்த்த வேண்டுமற்ற பெல்லாம் உணர்த்தி எங்களைப் புருஷகார பூதையான உன்னை அழைத்துக்கொண்டு வந்து உன்னை யடையா நின்றான் காண் என்றபடி. அன்றியும் இகலோகத்தோடு பரலோகத்தோடு வாசியறங்கும் புருஷகார பூதையான உன்னையே ஆசார்யர்கள் அழைப்பது. ப்ரகருதமான உணவை யூட்டி வளர்த்த தாயாகிய நீயே அப்ரகருதமான பகவத் அநுபவமாகிற உணவையும் உன் குழந்தைகளுக்கு ஊட்ட வேண்டுமென்று கடை திறவாய் என்கிறது.

மாதவி—(பூஸூக்தம்) "மாதவனுக்குப் பிரிய நாயகியானதால் மாதவியென அழைக்கப்படுகியுள்" என்கிறபடியே அவனுக்குப் பிரிய நாயகியாய் எங்களுக்குத் தாயா யிருக்கும்படியானவளே.

பந்தம்மேல்—"பதியமைந்து நாடிப் பருத்தெழுந்த சிந்தை மதி பரிஞ்சி வான்முகடு நோக்கிக் கதியிருத்தங் கோல் தேடி யோடும் ப்ரமூந்ததே போன்றதே மால் தேடி யோடும் மனம்" (ப்ரம்பத நாதனைத்

தேடிக்கொண்டு விரைவு மிகுந்து செல்கின்ற என் நெஞ்சானது இவ்விழையிலுள்ள திருப்பதிகளை யெல்லாம் சென்று நாடி எங்கே யென்று யென்று தேடி மிகவும் வளர்ந்து மேற் கிளர்ந்து மனோரத முடையதற்சந்திர மண்டலத்தையும் உருய்ந்து கொண்டு அண்ட முகட்டையுடைய பார்த்து விட்டு அழகிய கொழு கொம்பைத் தேடிக்கொண்டு பரந்த செல்கின்ற கொடியை ஒத்திரா நின்றது என்கிற இத்தால் "கடையூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர்மலலை யென்று மண்டினார்க் குய்யலால் மற்றையார்க் குய்யலாமே" என்கிறபடி திவ்ய தேசங்களிலே மண்டிக் கிடப்பதைப் பந்தல்மேல் என்கிறது.

பல்கால் குயிலினங்கள் கூவினகாண் — "மாதவனுக்கு மனைவியான யாலே மாதவி யென்றழைக்கப் படுபவளாயும் லக்ஷ்மீநாதனுக்கினிய வளா யிருப்பவளாயும் பூதேவிக்கினிய தோழியா யிருப்பவளாயும் ரூப குணங்களாலே ப்ரகாசிக்கப்படுபவளாயும் அச்சுதனைப் பிற நாயகனாகக் கொண்டவளாயும் விஷ்ணுவுக்குப் பத்தினியாயு முள்ள பூதேவியை வணங்குகிறேன்" என்கிற பூஸூக்தத்தின்படியே உரு அநுக்ரஹம் பெறக் குயிலினங்கள் பல்கால் கூவின காண் அத்தனை குயிலினங்கள் யாரெனில் உன்னால் வளர்க்கப்பட்டு ஆசார்யாபிமாஸ்திலே ஒதுங்கி வர்த்திப்பவர்களான ஞானிகள். அவர்களாகிறார் மதுரகனியாழ்வார், தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வார், வடுக நம்பிகர் அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானார், முதலியாண்டான், கூரத்திவான் போன்றவர்கள்.

பந்தார் விரலி—பந்தமற்ற ஆத்மாக்களுக்குத் தேகம் தேகாநுபந்தங்களில் விகாரங்களைப் பிறப்பித்துப் பந்தத்திலார்ப்பதில் (விரலி) சாதாரண வாய்ந்தவன். அன்றிக்கே ஈசுவரனும் தானும் லீலா ரசம் அநுபவித்துப் படியை யுணர்த்துகிறது. எங்ஙனையெனில் "இன்புறு மிவ்வின யாட்டுடையான்" என்றும் "மலருந்தி னீட்டைப் பண்ணி விட யாடும்" என்றும் "உலகம் யாவையும் தாழுள வாக்கலும் நிக் பெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா அலகிலா வினையாட்டுடையார்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே சர்வேசுவரனையும் லீலாரசம் அநுபவிக்க வல்லவனும்படி பண்ணி அவனையும் வென்றிருக்குமவனே! ஸர்வேசுவர பூமியிலே அவதரித்தருளும்போது விகாரமற்றவனான அவனுக்கு விகாரத்தை வினைக்க வல்லவனே என்றுமாம்.

உன் மைத்துனன்—உன்னை மால் செய்கின்ற மாலார், லீலா அவனநுபவிக்கக்கண்டு அப்புடையிலே நீயும் வ்யாமோகம் அடை மவனே. "கிடந்திருந்து நின்றளந்து கேழலாய்க் கீழ்ப்புக்கிடந்திடு

னும் மடந்தையை மால் செய்கின்ற மால் ஆர் காண்பாரே" என்கிற படியே உன்மேல் மிக்க வ்யாமோகமுள்ள உன் மைத்துனன்.

பேர்பாட—உன்னைத் தன் திருவடிகளால் எல்லா அங்கங்களும் ஸ்பரிசித்து அமுத வெள்ளத்தை நிரப்பி உன்னை ஸத்தை யுள்ளவளாம் படி யாக்கினவன் வீரச்செயல்களை அநுஸந்தித்து அதற்கநுகுணமான, பேரை நீயும் எங்களுடன் பாட, "விஷ்ணுவினுடைய முன்று அடி வைப்புக்களும் அமுதத்தாலே நிறைந்தவையாய் அழிவற்றவையாய் அன்னத்தாலே களிப்பூட்டுகின்றன. அந்தப் பகவானே பூமியையும் மேலுலகத்தையும் அந்தரிஷ லோகத்தையும் முன்று தாதுக்கள் உடைய தாம்படி (சித்து, அசித்து, ஈசுவரன் ஆகிய முப்பொருள் உடைய தாம்படி) ஒருவனாகவே, தத்தி நின்றான்" என்கிற விஷ்ணு ஸூக்தத் தின்படியே உனக்கும் மஹோபகாரகனானவனுடைய பேரை நீயும் பாட லும், நாங்களும் "இந்தப் பகவானைத் திருநாமஸங்கீர்த்தனம் செய்யும் ஜனங்கள் நிலையா யிருக்கின்றனர். திவ்யமான பிறப்புக்களையுடைய பகவான் பெரிய நிவாச ஸதலங்களைத் தன்னைச் சங்கீர்த்தனம் செய் வோர்க்கு செய்து கொடுக்கிறான்" என்கிறபடியே எங்களுக்கும் மஹோபகாரகனானவனைப் பாட.

செந்தாமரைக் கையால்—இங்குக் கை என்கிறது ஞானக்கையை. இத்தால் இதர விஷய நிவர்த்தி பூர்வகமான ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தைக் கையென்றும் அதற்கநுகுணமான உபாய ஜ்ஞானத்தைத் தாமரைக் கை யென்றும் புருஷார்த்த ஜ்ஞானத்தைச் செந்தாமரைக் கை யென்றும் உணர்த்துகிறது.

சீரார் வனையொலிப்ப—கீழ்ச் சொன்ன ஞானத்திற்கு மூலமான திருமந்தரத்தை ஒலிப்ப என்றும் அதற்கு விவரணமான த்வயத்தை வனையொலிப்ப என்றும் அதற்கு விவரணமான சரமசுலோகத்தைச் சீரார் வனையொலிப்ப என்றும் இத்தால் ரகசியதரய ஜ்ஞானமும் அநுஷ்டானமும் கைபுகுர வேண்டுமென்றபேஷித்தபடி.

வந்து திறவாய்—கிர்நேறுத்கமாய் நீயே வந்து ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்த விசேராதிகளாகிற அஜ்ஞானத்தைப் போக்கியருளாய் என்கிறது. அன்றிக்கே "ரத்னம் முதலிய தனங்களைத் தரிக்கிறவளாய் அந்தத் தனங்களைப் போஷிக்கிறவளாய் தரன்ய ரூபமான தனத்தையு முடையவளாய் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருப்பவளான பூமிதேவியானவள் (என்னிடத்தில்) அநுக்ரஹ முடையவளாக ஆகட்டும். (என்னை) ரக்ஷிக்கிறவர்களுக்கும் (எனக்கும்) கண் காது மனம் முதலிய இந்திரியங்களையும் ப்ரம்ம தேஜஸையும் கொடுக்கட்டும்" என்கிற பூஸூக்தத் தின்படியே பகவத் அநுபவம் பண்ணலாம்படி பஞ்சேந்திரியங்களையும்

கொடுத்து ப்ரம்ம தேஜஸையும் கொடுக்கவேண்டுமென்றபடி, அல்லாத போது "உடம்பினால் குறைவில்" என்றும் "உயிரினால் குறைவில்" என்றும் சொல்கிறபடியே த்யாஜ்யமாகும். இத்தால் ஆழ்வார்க்கு ஒவ்வொரு கரணங்களும் பகவத் விஷயத்தில் "முடியானே" யில் பட்டதுபோல் எங்களுக்கும் படவேண்டும் என்று அபேக்ஷித்து வந்து திறவாய் என்கிறது. (ஆழ்வார்க்கு முடியானேயில் பட்டதாகிறது—ஆழ்வார்க்கு 'முடியானே' என்னும் திருவாய் மொழியில் ஒவ்வொரு கரணமும் பெருவிடாய்ப்பட்டு அநுபவிக்க வேண்டுமென்று பகவத் விஷயத்திலே பாரித்தது. அதுபோல எங்களுக்கும் ஆகவேண்டுமென்பது கருத்து).

மகிழ்ந்து—குழந்தை மகிழக் கண்டாலிறே தாய் மகிழ்வது. உன் கடைக்ஷத்தால் நாங்கள் பரம விலக்ஷணர்களாகக் கண்டு நீ மகிழ வேண்டும் "தாமின்புறுவது உலகின் புறக்கண்டு காழுறுவர்" ஆகையால் மகிழ்ந்து என்றது.

ரஸோரெப்பாவாய்.....

கருத்துரை — பரம்பொருளை நிஷ்கர்ஷிக்கும்போது வேதங்களும் பூதேவி ஸ்ரீதேவி நீளாதேவி நாயகனென்றே நிஷ்கர்ஷித்துள்ளது. அன்றியும் சதாசார்யன் சேதநர்களைத் திருமகள் கேள்வனுக் காக்லும் போது பிராட்டியைப் புருஷகாரமாய்ப் பற்றியே ஆக்கவேண்டியிருக்கிறது. பிராட்டி புருஷகாரமாகாதபோது ஈசுவரன் கார்யம் செய்யான். புருஷகாரமான பிராட்டியைப்பற்றியே ஸர்வேசுவரனை அடைவது முறையாகையாலும் புருஷகார பூதையான தேவிமார் மூவரில் வைத்துக் கொண்டு இதில் தன்னைப் பற்றினாருடைய புலன்களுக்கு ப்ரம்ம தேஜஸை யளித்து ஈசுவரன் கைகொள்ளலாம்படி புருஷகாரம் செய்ய வல்லவளான ஸ்ரீ பூமிப் பிராட்டியின் பெருமையை யுணர்த்துகிறது.

19. குத்து விளக்கெரியக் கோட்டுக்காற் கட்டில்மேல் *
மெத்தென்ற பஞ்ச சயனத்தின் மேலேறி *
கொத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்னை கொங்கைமேல் *
வைத்துக் கிடந்த மலர்மார்பா வாய்திறவாய் *
மைத்தடங் கண்ணினாய் நீயுன் மனாளை *
எத்தனைபோதுந் துயிலெழ வொட்டாய்கான் *
எத்தனையேனும் பிரிவாற்ற கில்லையால் *
தத்துவமன்று தகவேலோ ரெம்பாவாய்.

அவதாரிகை—கீழ்ப் பாட்டில் மாதவ ப்ரியையான பூமிப் பிராட்டியின் திருவடிகளில் சரணம் புகுந்து ஈசுவரன் கைகொள்ளத்தக்க அதிகாரியாம்படிபண்ணி அவனை நாங்கள் அநுபவிக்கும்படி செய்ய வேண்டு மென்றது. இப்பாட்டில் பூதேவி நீளாதேவிகளுக்கும் மேற்பட்டவளாய் ஸர்வ வ்யாபியான பகவானுக்கு எல்லாப் போகங்களையும் அளிப்பவளாய் அவன் மார்பை விட்டுக்ஷணமும் அகலாதவளாய் அந்த ஸர்வேசுவரனிலும் விஞ்சிய பெருமை யுடையவளாய் ஒப்பற்ற நித்யமான சக்தி வாய்ந்தவளாய் சேதநர்க்குப் பரமபதத்தை பூம் கைவல்யத்தையும் ஸம்ஸார ஸ்வர்க்க நரகாதிகளையும் தன் ஸங்கல்பத்தாலே உண்டாக்குமவளாய் உபய விபூதிக்கும் ஈசுவரியாய் ஈசுவரனால் நியமிக்கப்பட்டவளாய் ஈசுவரன் வ்யாபித்த இடமெங்கும் ப்ரபையும் ப்ரபாவனையும் (ஒளி, ஒளியுள்ள வஸ்து) போல ஒக்க வ்யாபித்து நிற்குமவளாய் பகவான் எல்லா உலகையும் படைத்தளித்து அழிக்கும் போதும் ஸ்வர்க்க நரகமோக்ஷங்களைக் கொடுக்கும்போதும் பெரிய ப்ரபுட்டியாரான தன் திருவுள்ளத்தைப் பின்பற்றிச் செய்யும்படி ஆக்க வல்லவளாய் எல்லாக் காலங்களிலும் ஹரியைத் தூண்டுபவளாய் புருஷகார பூதையாய் ஸ்ரீ தேவி யென்ற திருநாமத்தை யுடையவளாய் ப்ரமேசுவரியா யிருப்பவள். இவள் புருஷகாரமான லல்லது ஈசுவரன் கார்யம் செய்யானாகையாலே இந்தப் பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டு ஈசுவரன் திருவடிகளில் சரணம் புகவேண்டுமென்று ஸ்ரீதேவியான பெரிய பிராட்டியார் வைபவம் உணர்த்தப்படுகிறது.

உள்பொருள் விளக்கவுரை

குத்து விளக்கெரிய—வேதாந்த ஜ்ஞானமென்ன, 'அருளிச்செயல் ஜ்ஞானமென்ன, ரகசியார்த்த ஜ்ஞானமென்ன இவைகளால் ப்ரகாசிப்பிக்கப்படும் ஜ்ஞானத்தைக் குத்துவிளக்கெரிய என்கிறது.

கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல்—யானைத் தந்தங்களால் செய்த கால்களை யுடைய கட்டில் என்கிறது. அதாகிறது யானை மும்மதம் பிடித்துத் திரியும்போது அந்த யானையை அடக்கித் தன் இஷ்டப்படி நிர்வஹிக்க ஒருவராலும் இயலாது. அத்தகைய திரிகுணங்கள் கலந்த ப்ரக்ருதி யாகிற யானைத் தந்தங்களாலாகிய சிருஷ்டி, ஸ்திதி, லயம் (முடிவு) மோக்ஷத்வங்களாகிற சதுர்வித கால்களை யுடையதாய் கர்மஜ்ஞான பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற சதுர்வித உபாயங்களாகிற பட்டைகள் இழைக்கப்பட்டுள்ளதாய் தர்மார்த்த கர்ம மோக்ஷங்க ளென்கிற சதுர்வித புருஷார்த்த அபினிவேசமாகிற கச்சைகளை யுடையதான கட்டில்மேல்.

மெத்தென்ற பஞ்சசயனத்தின் மேலேறி—அர்த்தபஞ்சக ஐஞான மாகிற படுக்கையின் மேலேறி, ஸர்வேசுவரனோடு கூடியிருக்கையாலே மெத்தென்ற பஞ்சசயனமென்கிறது. அல்லாதபோது "மென்மலர்ப் பள்ளி வெம்பள்ளியாலோ" என்னும்படியாயிருக்கும்.

கொத்தவர் பூங்குழல்—வர்க்கம் வர்க்கமாய் அலர்ந்த ஐஞானாதிக் யமுடைய ஆத்மாக்களாகிற புஷ்பங்களை பகவத்விஷய வ்யாமோஹமாகிற தன் குழலிலே குடியிருப்பவளான (இவளுக்கு அளக பாரமாவது பகவத் விஷய வ்யாமோகம். அவ்விஷயத்தில் வர்க்கம் வர்க்கமாய் அலர்ந்த ஐஞானாதிகர்களான சேதநவர்க்கங்களை சேர்த்து வைப்பவள் என்று பொருள்.)

நப்பின்னை—"கிரணங்களின் ஒளியானது சந்திரனிடத்திலே எப்போதும் ஒன்றி நிற்பதுபோல் ஸர்வ சக்தியான பகவானே விட்டுப் பிரியாத ஸக்தியாயிருக்கிறேன் நான்" என்று ஸ்ரீஸூக்தத்தில் சொன்னபடியே கிருஷ்ணாவதாரத்திலும் பிரியாது பட்டமகிஷியான நப்பின்னைப் பிராட்டியின் அம்சமும் தானேயா யிருக்கும்படியான ஸ்ரீதேவி.

கொங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்த மலர் மார்பா—பிராட்டி, பெருமாள் திருமேனியின் வ்யாமோஹத்தால் அகலாது மார்பில் எழுந்தருளியிருக் குமாப்போலே மலர்மார்பான தானும் பிராட்டியின் வடிவழகில் (புருஷகார பூதையான தன் தேகாத்ம குணங்களில்) வ்யாமோஹம் விஞ்சியிருக்கும்படியை யுணர்த்துகிறது. இத்தால் இவள் பெருமை எம்பெருமானிலும் விஞ்சியது. அதாவது "ஆத்ம குணங்களாலும் தேக குணங்களாலும் நான் விஷ்ணுவைக் காட்டிலும் மிகுந்தவளாய் இருக்கிறேன்" என்றும் "இவ்வுலக இன்பமும் அந்தரிக்ஷலோக இன்பமும் ஸ்வர்க்கலோக இன்பமும் பரமபதத்தில் மோக்ஷலோக இன்பமும் எல்லாம் தந்து விளைவிப்பவளாகையாலும் எல்லா மனோ வாதங்களுக்கும் மேலான விளையாடுமிடமா யிருக்கிறவளாகையாலும் பரம புருஷனுடைய திருவுள்ளத்தால் மிகவும் விரும்பப்படுபவளாய் இருக்கிறேன்" என்றும் "என்னுடைய குணங்களாலே விஷ்ணுவைத் திருப்தி செய்விக்கிறேன் என்னை அவனுடைய குணங்களாலே திருப்தி செய்வித்துக் கொள்கிறேன்" என்று ஸ்ரீஸூக்தம் எடுத்தோதியபடி இருவர்க்கும் இருக்கும் பரிமாற்றத்தை யுணர்த்தும்படி. இப்படியும் இருவர்க்கொருவர் பரிமாறிக் கொள்வது ஏதுக்கெனில் சேதந ஸம்ரக்ஷ னாத்மமாக பெருமானுக்கிருக்கும் ப்ராவண்யத்தைவிட பிராட்டிக்கு விஞ்சியிருக்கையாலே யாயிற்று. ஒருவர் மேற்கொண்ட தர்மத்தை மற்றொருவர் மேற்கொண்டு கண்ணின் முன் விளக்கி வந்தான்.

ராகில் அத்தர்மம் பரிபூர்ணமாக நடக்குமிதே. பரிமாற்றத்தின் பெருமை யிருக்கும்படி இதுவாயிற்று. அன்றிக்கே பதினெட்டாவது பாட்டில் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்குக் கொங்கை என்றதற்கு உயர்ந்த ஸ்தானங்களான மலைச் சிகரங்களைப் பொருளாகக் கொண்டது. அது போல் இங்கும் கொள்ளத்தக்கது. இத்தால் பூலோகத்திலுள்ள திருமலை திருமாலிருஞ்சோலை முதலான மலைச் சிகரங்களும், கண்டியூரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர்மலை முதலான உயர்ந்த ஸ்தானங்களான திவ்ய தேசங்களும் உணர்த்தப்படுகின்றன. நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்த மலர்மார்பா என்றதால் விலக்ஷணமான பரமபதத்தைக் காட்டிலும் பத்தசேதநர்களை ஈடுபடுத்திக்கொள்ள பெருவாய்ப்பளிப்ப வையாய் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்குக் கொங்கை ஸ்தானங்களாயிருக்கும் சீழ்க்கூறிய திவ்ய தேசங்களில் எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளம் குடி போனமையை யுணர்த்துகிறது.

வாய் திறவாய்—"அல்லி மலர்மகள் போக மயக்குகள் ஆகியும் நிற்கும் அம்மான்" என்கிறபடியே பிராட்டியின் வல்லபாதிசய யுக்த னாய்க்கொண்டு மயங்கிக் கிடக்கிறபடியை யுணர்த்துகிறது. "இவள் புருஷகாரமானால்லது ஈசுவரன் காரியஞ் செய்யான்" ஆகையால் பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டே ஈசுவரன் திருவடிகளை உபாய மாய்ப் பற்ற வேண்டியிருக்கிறது. இவ் விஷயத்தை வேதங்களும் ருஷிகளும் எம்பெருமானும் ஏககண்டமாய் ஆமோதித் திருக்கும்படி. ஈசுவரன் புருஷகாரத்தை எதிர்பார்ப்பவனாகையால் வாய் திறவா திருக்கும்படி.

மைத்தடங் கண்ணினாய்—ஈசுவரனுடைய செந்தாமரைக் கண்களை விட மைத்தடங்கண்ணியான பிராட்டியின் கடாக்கத்தின் பெருமை பேசப்படுகிறது. அதாவது "அடியாருடைய தீனச் சொல்லைக் கேட்கிறேன் அவர்களுடைய குணங்களைப் பெருக்குகிறேன். இக்காரணங் களாலே என்றும் சரணமாகவும் புருஷகார பூதையாகவும் இருக்கிறேன்" என்று ஸ்ரீஸூக்தத்தாலும் உன்னுடைய அந்தக் கடாக்கம் இல்லாமையாலே முன் நசித்துக் கிடந்ததான மூவுலகமும் இப்போது சிறிதுபோது உன்னுடைய கருணாகடாக்கமாகிற அமுத மழையினால் அளவற்ற பெருமை யுடையதாகும்படி காப்பாற்றப்படுகிறது. மனிதர்களுக்கு ஐசுவர்யம் தாமரைக் கண்ணின் மனத்துக் கினியவளான ஸ்ரீதேவியின் அருளில்லாமல் ஏற்படாதன்றோ" என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தா ராலும் மற்றும் அநேக ப்ரமாணங்களாலும் பிராட்டியின் கடாக்கத்தின் பெருமை எடுத்தோதப்பட்டுள்ளது.

நீ உன் மனுளை—“புருஷ சிரேஷ்டரான பெருமாள் உனக்குப் பர்த்தா” என்றும் “உலகுக் கெல்லாம் தலைவியே ஸர்வேசுவரனுடைய ப்ராண வல்லபையே” என்றும் ஸ்ரீ ஸுலகத்தத்தில் கூறப்பட்ட நீ அதிகமான சக்திகளையுடையவர் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாயிருப்பவர் எல்லா சக்தியையும் உடையவர் எனக்கு ஈசுவரராயிருப்பவர் என்னுடைய நினைவைப் பின்பற்றி யிருப்பவர்” என்று நீயே சொல்லப்படும் பெருமை வாய்ந்த உன்மனுளை.

எத்தனை போதும் துயிலெழ வொட்டாப்கான்—“யாதொரு லக்ஷியாகிற உம்முடைய கடாசு விசேஷத்தாலே (.....) விளக்கின்றது. இந்தக் கடாசுத்தினால் ஆச்சர்யப்படமாட்டோம் ஏனென்றால் உலகங்கட்கெல்லாம் தலைவனாயும் தனக்குத் தானே ஈசுவரனாயுமுள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனுங்கூட உம்முடைய கடாசும் பெறுவதினால் தன்னைக் கருதார்த்தமாக நினைக்கிறுனன்றோ” ஆதலால், பண்டே உன் மேல் பெருமதிப்பை வைத்துள்ளவனும் உனக்குப் பவ்யனுமானவனைக் கொஞ்சமும் துயிலெழ ஒட்டுகிறதில்லை. இப்படியும் ஸர்வேசுவரனைப் பவ்யப்படுத்திக்கொண்டு ஸர்வ ரக்ஷகனானவனை எத்தனைபோதும் துயிலெழவொட்டாமல் வைத்திருப்பது ஏதுக்கெனில் ஸர்வேசுவரனாய் ஸர்வஸ்வதந்தரனாய் ஸர்வஸ்வாமியாய் இருப்பவனாகையாலே சேதநர்களுடைய குற்றங்களைக் கண்டு ஒன்றுக்குப் பத்தாகக் குற்றங்களைக் கணக்கிட்டு வைப்பவனாகையாலும், ஸர்வரையும் பக்ஷபாதமின்றி சாஸ்திரத்தின்படி தண்டிப்பவ டெருவனாகையாலும் இத்தால் சேதநர்களுக்கு என்னாகப் போகுமோ வென்று பிராட்டி ஈசுவரனைத் துயிலெழவொட்டுகிறதில்லை. பிரஜைகள் லீலா ரஸார்த்தமாக வெளிப்புறத்திலே தீங்கு செய்யா நிற்கத் தானும் தன் பத்தினியுமாய் அந்தப் புத்திலே கிடக்க, இவன் வெளியே சென்றால் பிள்ளைகள் தீங்கை கண்டிப்பன். அன்றியும் அப்ரஜைகளுக்கு லீலா ரஸம் பங்கப்பட்டு துத்த ஹேதுவாமென்று வெளியிலே தன் பர்த்தாவைப் போகவிடாது தகையும் வத்ஸலையான மாதாவைப்போலே யாகும். இத்தால் ஈசுவர் ஸ்வாதந்தரியம் தலை சாய்ந்து சேதநர்கள் செய்யும் குற்றங்களை வாத்ஸல்யத்தாலே போக்யமாய்க்கொண்டு உதார சீலனாய்ப் பிராட்டி இடவழக்காயிருப்பன் எம்பெருமான் என்றதாயிற்று.

எத்தனையேனும் பிறிவாற்ற கில்லாயால்—எந்தச் சமயத்திலும் பெருமானை விட்டுப் பிறியாதிருக்குமவன், அதாவது “பகவான் ஆதித்யனாக அவதரித்தபோது பிராட்டி பத்மையானாள். பரசுராமனானபோது தரணி யானாள். ராகவனானபோது சீதையாகவும், கிருஷ்ணவதாரத்தில்

பிறியாதவளாயிருக்கிறாள். அவன் தேவனாயவதரிக்கும்போது இவளும் தேவதேக மெடுக்கிறாள். மதுஷ்யனாகும்போது இவளும் மதுஷியாகிறாள். விஷ்ணுவின் தேகத்திற்குத் தகுந்ததான தேகத்தை அமைத்துக் கொள்கிறாள் இப்பிராட்டி என்று விஷ்ணு புராணத்திலும் “சூரியனை விட்டுப் பிறியமாட்டாத ஒளியைப்போலே நான் ராகவனிடம் ஒன்று யிருப்பவள்” என்று ஸ்ரீராமாயணத்திலும் “எல்லாக் காரியங்களிலும் ஹரியைத் தூண்டுபவளாயும் ஹரியினால் எப்போதும் அழைத்துச் செல்லப்படுபவளாயும் இருப்பவள்” என்று ஸ்ரீ ஸுலகமும் “ப்ரபையையும் ப்ரபாவனையும் புஷ்பத்தையும் மணத்தையும் போலே என்று பூரணசரயர்களும் எடுத்தோதியபடி ஒருவரை யொருவர் பிரிவை ஆற்றமாட்டாதவர்கள் என்பதை யுணர்த்துகிறது. பிராட்டி “அகல கில்லேன் இறையுமென்று அலர்மேல் மங்கை உறைமார்பா” என்கிற படியே இறையும் அகலாதிருப்பது ஏதுக்கெனில் ஸ்வதந்தரனான ஈசுவரனுடைய திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்காகச் சேதநர்கள் செய்யும் குற்றங்களை நற்றமாக்கிப் பொறுப்பிக்கவே யாகும். “இவள் ஸந்திதிலே காகம் தலை பெற்றது” என்கிறபடியே பிராட்டி முன்னிலையில் சேதநர்கள் எத்தகைய அபராதங்கள் செய்யினும் ஈசுவரனுடைய திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்காகப் பொறுப்பித்து விடுவள் என்பதை யுணர்த்துகிறது.

தத்துவமன்று தகவு—இத்தால் புருஷகார பூதையான பிராட்டியாலே நமக்குப் பேறு என்கிறது. பேருகையாவது இவள் புருஷகாரமானால் லல்லது ஈசுவரன் கார்யம் செய்யான் என்கை. அதாவது தத்துவ மாகிய ஈசுவரன் நமக்குத் தகவு (புகல்) ஆகமாட்டான். ஈசுவரனுக்கும் ஈசுவரியான இவளே, நமக்குத் தகவு என்றபடி. “ஸ்ரீ வாசுதேவ னின் மகிஷி சித்து அசித்து ஈசுவரன் ஆகிய அனைவர்க்கும் ஈசுவரியா யிருப்பவள்” என்று விசுவக்சேந ஸம்ஹிதையிலும் (அவன் பிரேம காரணத்தால் இவளை ஈசுவரியாக நிபமித்திருக்கும்படி) “சேதநர்களு டைய ஹிதத்தை எப்போதும் சிந்தித்திருப்பவள்” என்றும் “எல்லா ஜீவராசிகளையும் நேராகக் காண்பவளாய் அவர்களுடைய நன்மை தீமைகளைச் சிந்திக்கிறேன்” என்று லக்ஷ்மீ தந்திரத்திலும் எடுத்தோதி யிருக்கையாலே நன்மைகளை உண்டாக்கவும் தீமைகளைப் போக்கவும் சிந்தித்திருப்பவள் என்றபடி. இன்னும் “பரமாத்மாவை ஆசிரயித்திருக்கிறேன் மற்றுள்ளாரால் ஆசிரயிக்கக் படுகிறேன் இஷ்டப்ராப்தி அபிஷ்ட நிவாரணாதிகளைச் செய்விக்கச் சக்தியுடையவ ளாகிறேன் அபிஷ்டங்களைப் போக்குகிறேன் இஷ்டங்களை அளிக்கிறேன் பரமாத்ம சக்தியைத் தூண்டுகிறேன். மங்களகாரியாகவும் ஆநந்தமையாகவும்

விருப்பப்படுமவளாயும் இருக்கிறேன் இக்காரணங்களாலே மறைமுடியின் முடிவு கண்டவர்கள் என்னை ஸ்ரீதேவி என்று நன்கறிகிறார்கள் என்று பிராட்டியாலும் "லக்ஷ்மீபதியான நானே என்னை யடைய உபாயமாவேன் என் பிரியையான லக்ஷ்மியானவள் புருஷகாரத்தினால் என்னை யடைய உதவி புரிகிறாள். புருஷகாரத்வமாகிற இப்பெருமை இவளுக்கு வேதங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது" என்று ஈசுவரனும் பகவத் சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. மற்றும் ஆச்சரிதர்களுடைய தோஷங்களைப் போக்குகிறாள். அவர்களுடைய அத்வேஷம் ஆபி முக்யம் முதலான குணங்களைப் பெருக்குகிறாள். அடியார்களாலே தினந்தோறும் ஆச்சரியிக்கப் படுகிறாள். ஈசுவரனை யாச்சரியிக்கிறாள். அடியாருடைய கூக்குரலைக் கேட்கிறாள். அவற்றை எம்பெருமானுக்குக் கேட்பிக்கிறாள்" என்னும் ஆறு பொருள்கள் பகவத் சாஸ்திரத்தில் மிகவும் ஆதரிக்கப்படுகின்றன. இத்தால் "இவள் தாயாய் இவர்கள் (சேதநர்கள்) கிலேசம் பொறுக்கமாட்டாதே அவனுக்குப் பத்தினியாய் இனிய விஷயமா யிருக்கையாலே கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம்" என்கிறதை யுணர்த்தும். ஆக இவ்வளவால் பிராட்டி புருஷகாரமாகு வல்லது ஈசுவரன் காரியஞ் செய்பான். ஈசுவரன்வாதந்தரியத்தைப் போஷனுடைய அபாதித்தையுங் கண்டு அகலாட்டாதவளாய் அவர்வர்களுக்கும் புருஷார்த்த லித்தியை உண்டாக்கிப்பருகும் தத்துவமாகி ஸ்ரீதேவியே உமக்குப் புகல் என்கிறதை யுணர்த்துகிறது.

ரோரேம்பாவாய்.....

கருத்துரை—இப்பாடில் ஸ்ரீதேவியைச் சரணம் புகுந்தபடியை யுணர்த்துகிறது. ஈசுவர ஸ்வாதந்தரியத்தைப் போக்கிச் சேதநர்கள் செய்த தோஷங்களைப் பொறுப்பித்து புருஷகாரபூதையாக நின்று மோக்ஷமளிக்க வல்லவள் என்னும் பெருமை பேசப்படுகின்றது. (19)

20. முப்பத்து முவரமரிக்கு முன்சென்று*

கப்பந் தவிர்க்குங் கவியே துயிலெழாய்*

செப்பமுடையாய் திறலுடையாய்*செற்றூர்க்கு

வெப்பங்கொடுக்கும் விமலா துயிலெழாய்*

செப்பன்ன மென்முலைச் செவ்வாய்ச் சிறுமருங்கும்*

நப்பின்னை நங்காய் திருவே துயிலெழாய்*

உக்கமுந் தட்டொளியுந் தந்துன் மணுனன்*

இப்போதே யெம்மை நீராட்டேலோ ரெம்பாவாய்.

அவதாரிகை—கீழ் உந்து மதகளிற்றனில் சேதநர்களுக்குத் தோஷங் களைப் போக்கி ப்ரம்மதேஜஸ் அளிக்கும் ஸ்ரீதேவியின் பெருமையும் குத்து விளக்கில் ஈசுவர ஸ்வாதந்தரியத்தைப் போக்கி சேதநர்கள் செய்த தோஷத்தைப் பொறுப்பித்துப் புருஷகார பூதையாய் நின்று ஸ்ரீதேவியின் பெருமையும் பேசப்பட்டது. இதில் சேதநன், ஈசுவரன் இருவர்களுக்கும் ஆந்தமே விளைவிக்கும் ஸ்ரீதேவியின் பெருமை பேசப்படுகிறது. ஸ்ரீவராகாவதாரத்தில் ஸ்ரீதேவிக்கும், ஸ்ரீ ராமாவதாரத்தில் ஸ்ரீ தேவிக்கும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸ்ரீதேவிக்கும் ப்ராதான்யமாயிருக்கும். அந்தந்த அவதாரங்களில் அவரவர்கள் புருஷகார பூதையாய் இருப்பார்களாதலால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸ்ரீதேவி புருஷகார பூதையாயிருக்கை ப்ராப்தமாகையால் இப்பாகரத்தில் ஈசுவரனையும் சேர்த்து ஸ்ரீதேவி யின் பெருமை உணர்த்தப்படுகிறது.

உள்பொருள் விளக்கவுரை.

முப்பத்து முவர அமரிக்கு—தவாதச ஆதித்யர்கள் ஏகாதச ருத்ரா ன் அஷ்டவகக்கள் அன்வனி தேவதைகள் ஆக முப்பத்துமுவர் ஆவார்கள்.

முன் சென்று கப்பந் தவிர்க்குங்—இவர்கள் ஆபத்துக் காலங்களிலே ஸ்ரீதேவியை வந்து சரணமடைவர்கள் "ஓ காதனே அனாத சேனை ஸ்ரீதேவியை வந்து சரணமடைவர்கள்" எல்லாத் தேவகணங்களும் நமஸ்கார பரர் களாய்த் தேவாரைச் சரணமாக வந்தடைந்தார்கள்" என்கிறபடியே அகரர்களான ஹிரண்யன், ஹிரண்யகசிபு அரக்கர்களான இராவ ணன் கும்பகர்ணன் முதலானவர்களால் ஏற்படும் உபத்திரவங்களைப் பொறுக்க முடியாது சரணமடைவார்கள். அந்தச் சமயத்திலே முப்பத்து முவர் அமரிக்கு முன் சென்று பிராணபத்து வருவதற்கு முன் அவர்களை இரக்ஷித்து நடுக்கத்தைப் போக்குவதென்ன அவர்களுக் காகப் பலகால் அவதரித்துப் போருவதென்ன இவைகளெல்லாம் நினைக்கப்படுகிறது. அன்றிக்கே முப்பத்து முவர் அமர் என்கிறது. முன்று பத்துக்களையுடைய மூவரை (பத்து - பற்று) அவர்களாகிறார். பத்தர் (ஸம்ஸாரிகள்) முமுக்ஷுக்கள், நித்ய முக்தர்கள். இம் முவர்களுக்கும் முன் சென்று கப்பந் தவிர்க்கும். கப்பந் தவிர்க்கையாவது இஷ்டப்ராப்தி அரிஷ்ட நிவாரணங்களைச் செய்கை. அதாகிறது ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரோதி சத்துரு பீடாதிகள் அபேக்ஷிதம் க்ஷுத்ர பலம் உத்தேசம் மேன்மேலும் பதவியைப் பெருக்கித் திரிதல் இவர்களில் தலைவர்களாகிறார்கள். ஈசுவரனால்

கர்மாநுகுணமாக சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களாய் அநேக காலம் தவம் செய்யப்பெற்று ஈசுவரனை "மேனித்தொழும் பிரமன் சிவன் இந்திர னாதிகளென்ற பதவிகளை யுடையவர்களாய் ஸ்ரீ தேவி பூதேவி நீளாதேவிகளை ஆசிரயித்து அஷ்டைசுவரியம் உடையவர்களாய் மேன்மேலும் இப்பதவிகளே ஈசுவரனை நோக்கித் தவம் புரியுமவர் களாய் மோக்ஷ நினைவின்றிக்கே இருப்பவர்களாய்த் தம் ஸ்வரூபத்தை மறந்து தம்மை யுணராதவர்களாய் வர பலத்தாலே தங்களை ஈசுவரராக நினைத்திருக்குமவர்கள். தங்கள் குடியிருப்பு கெடும்போதாயிற்று இவர்களுக்கு ஈசுவர நினைவுண்டாவது. இத்தகைய இவர்களைச் சிலர் ஆசிரயிக்க அவர்களுக்கு ஈசுவர அநுகரஹ சக்தி யுத்தர்களாய்க் கொண்டு பலப்ரதானம் பண்ணுமவர்கள். இவர்கள் தாம் திரிகுண வசியர்களாய் ஸ்ரீ பரமபதம் கண்ண அறியாதவர்களாய் அண்டத் தீழ்ப்பட்டவர்களாய்ப் பரமபதம் காண அறியாதவர்களாய் அண்டத் துக்குட்பட்ட தேவர்களாய் இருப்பவர்கள். "ஒரு காலத்தில் பாற்கடல் நடுவிலுள்ள வைஜயந்தம் என்னும் பர்வதத்தில் பிரமன் தவம் செய்து கொண்டிருக்கும்போது சிவபிரான் தன் தகப்பனான பிரமனை அடி பணிந்து பல புருஷர்களை சிருஷ்டி செய்யும் நீர் எந்தப் புருஷனை த்யானிக்கிறீர் என்று கேட்க அதற்கு பிரமன், "குழந்தாய், நித்யான வனும் அழிவற்றேனுமான புருஷனைப்பற்றிக் கேட்பாயாக. அவனை உன்னாலும் என்னாலும் எவராலும் காணமுடியாது. அவன் எனக்கும் உனக்கும் எல்லோருக்கும் அந்தர்யாமி. அவன் முடிகளாயிரம் அடிகளாயிரம் கைகளாயிரம் கண்களாயிர முடையவன் பழமையான அவனை மஹா புருஷ சப்தத்தை வஹிக்கிறான் அவனை நாராயண னென்றறிவாயாக. சர்வாந்தர்யாமியான அவனன்றோ புருஷன். இது போன்ற அநேக பிரமாணங்களுண்டு. இத்தால் தேவமனுஷ்ய திரியக் ஸ்தாவரங்களான நான்கு வகைப்பட்ட சரீரகதா களான பத்த சேதர்களையும் ஆபத்து வருவதற்கு முன் சென்று ரக்ஷித் தருளும் என்றதாகிறது. அமரர்கள் என்கிறது நித்யமான சேதநர்க ளைக் கங்களுக்கு உபலக்ஷணம். ப்ரம்மா தொடங்கிப் புழு வரையில் பத்த சேதநர்களே. இவர்களுக்கு முன்று பத்தாகிறது சத்ரு பீடாதி நிவர்த்தி யும் ஸ்ரீ பரம அபேக்ஷையும் அண்டாதிபத்யமும் (பதவியைப் பெருக்குதல்) இவர்களில் மூவர்களாகிறார்கள். தேகாத்மாபிமானிக ளான ஸம்ஸாரிகள் தேவதாந்தர பரர்களான அந்ய சேஷபூதர்கள் ஸ்வதந்த்ரர்களான தேவர்கள். அடுத்தபடியாக முமுக்ஷுக்களை யுணர்த்துகிறது. இவர்கள் தான் உபாஸகராயிருப்பாரும் பிரபந்தர யிருப்பாரும் புபுக்ஷுக்களாயிருப்பாரும் (கைவல்யார்த்திகள்) ஆகிய யிருப்பாரும் புபுக்ஷுக்களாயிருப்பாரும் (கைவல்யார்த்திகள்) ஆகிய

புத்தாவன ஸம்ஸார நிவர்த்தகமும், தேச விசேஷமும், பகவதநுபவமும், முன்னுதான கைவல்யார்த்திகளுக்கு ஸம்ஸார நிவர்த்தகமும், அசீரி யாய்த்திரிதலும் ஆத்மாநுபவமும். இம் முப்பத்து மூவர்க்கும் இஷ்ட ப்ராப்தியும் அநிஷ்ட நிவாரணமும் செப்தருள்வதையே கப்பம் தவிர்க்கும் என்கிறது. முன்னுதான மூவர்களாகிறார்கள் ஈசுவரனுக்கு சேஷமாய் நித்ய முக்தர்களுக்கும் சேஷியா யிருக்கும் பிராட்டி மீர்களும் ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்ற அனந்தகருட விஷ்வக்ஸேனாதி களான நித்யர்களும் ஸம்ஸாரத்தினின்று நிவர்த்தி யடைந்தவர்களாய்ப் ப்ரம்மபதத்தை வந்தடைந்த முக்தர்களும் என மூன்றுபடி பட்டிருப்பவர் கள். இவர்களுக்கு விரோதி கைங்கர்ய ஹானியும் அபேக்ஷிதம் கைங் கர்ய விருத்தியும் உத்தேசம் பகவதநுபவமுமாம். இவையே மூன்று பத்துகள். இவர்களுக்குத் தக்கபடி இஷ்டப்ராப்தி அநிஷ்ட நிவாரணங் களை நடத்துவதையாயிற்று கப்பம் தவிர்க்கும் என்கிறது.

கவியே—மிடுக்கா யுள்ளவனே. "தேவதைகட்கெல்லாம் மேலான தெய்வமான அவனை" என்றும் வாயுவே வலிமிக்க தேவதையென் றேதிவைத்துப் பின்னரும் "காற்றைக் காட்டிலும் விஞ்சியதான விஷ் ணுவின் பலத்தை யுரைக்கின்றனர்" என்றும் கூறுகிறபடியே தேவதை கள்அனைவரிலும் விஞ்சிய மிடுக்கை (பலத்தை) யுடையவனே.

துயிலெழாய்— "அநாதி மாயையினால் உறங்கிக் கிடக்கிற ஜீவாத் மாக்கள்" என்கிறபடியே ஜீவாத்மாக்களுக்கே உறக்கம் என்றேதிக் கிடக்க உறக்கமற்ற நீயும் உறங்குவான்போல் யோகு செய்வுதே! துயிலெழாய்! என்கிறது. நாங்கள் சப்தாதி விஷயத்திற் கிரையாகிப் புலன்களுக்குக் கப்பம் கட்டுவதைத் தவிர்க்கக் கடாக்கித்தருளாய் ஸ்ரீ பரமபதி. இத்தால் ஸதா பகவத் அநுபவம் பண்ணும்படி ஆக்க வேண்டுமென்கிறது. அன்றியும் ஸ்ரீ பரமபதிபேக்ஷையாலே தேவதாந் துங்களுக்குக் கப்பம் (கட்டுவதை பக்தி செலுத்துவதை)த் தவிர்த்தரு ளாய். இந்திரனுக்கிட்டதை நீ யேற்றுக் கொண்டாப்போலே பருசேந ளாய். இந்திரனுக்கிட்டதை நீ யேற்றுக் கொண்டாப்போலே பருசேந ளாய். இவ்வாத்மாவாதிய அவிஸை நீயே யேற்றுக்கொள் ளப்பாராய் என்கிறது. எங்கள் மெய்க் குடியேறிய ஐவரால் வந்த மடுக்கத்தைத் தவிர்த்து கரணத்திரயத்தையும் அப்ராப்த விஷயத்தில் ப்ராக்ஷிதாது ப்ராப்த விஷயத்தில் ஆகும்படி கடாக்கித்தருளாய் ஸ்ரீ பரமபதி.

கைசெப்பமுடையாய்—ஆசிரிதர் தன்னை யநுபவிக்கும்படி தான் பாங் தாயிருப்பனே. அதாவது "தன் திருவடி நிழலிலே ஒதுங்கினவன் எவ னாயிருப்பனே. அவன் எந்த ஜாதியை யுடையவனாயிருக்கிறானோ எந்த குணங்களை யுடையவனோ எந்த

ஜாதியையும் அந்த ஆசாரத்தையும் அந்த குணங்களையும் உடையவனாய் அவனிடமுள்ள வாதஸல்யத்தினாலே அவனுடன் சேருகிறான் சுந்தரராஜனாகிய பகவான் " என்கிறபடியே ஆசரிதர்க்குச் செப்பமுடையவன் (ரக்ஷகமாய்) பிரகலாதாதி விஷயங்களில் ரக்ஷிக்கத் தன்னைப் பாங்காக அமைத்துக்கொண்டு அவதரிக்கையும் நினைக்கிறது.

திறலுடையாய்—அநாசரிதர்க்குக் கிட்ட வரியவன். விரோதிகளை முடிப்பதற்கு ஏற்ற திறலுடையவன். அன்றிக்கே தன்னைக் காண்கடவோமல்லோ மென்றிருக்கும் நித்ய சம்ஸாரிகளையும் தன்னுடைய திவ்ய குணங்களாலும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தாலும் தன்வசம் ஈடுபடுத்திக் கொள்ளும் திறலுடையவன் என்னவுமாம்.

செற்றார்க்கு வெப்பங்கொடுக்கும்—கம்ஸ, சிசுபால, துரியோதனாதி கட்கும் இவனைக் கண்டபோதே நடுக்கம் உண்டாகுமிதே. இத்தால இவனுடைய வைபவம் கேட்டபோதே விரோதி வாக்கங்கள் மண்ணுணும்படி வெப்பத்தைக் (பயத்தை) கொடுக்கும்.

விமலா—பரிசுத்தனே நீதி வழுவாதவனே " இன்று போய் நாளை வா " " என் வில்வலி காண்பாய் " என்கிறபடியே விரோதிகளும் அநுகூலிப்பார்களோ வென்று அவர்கள் பக்கலிலும் கருணை வாய்ந்த பரிசுத்தமான நெஞ்சை யுடையவனே.

துயிலெழாய்—எழுந்தருளல் வேண்டும். நாங்கள் ஸ்வரூபாறு குணமான மங்களாசாஸன பரர்களாகும் வண்ணம் கடைசித்தருளாய் உங்கள் திறலை எங்கள் பக்கலிலே காட்டி எங்கள் ஸ்வரூப விரோதிகளை முடிக்கும்படி பாராய் என்கிறது.

செப்பன்ன மென்முலைச் செவ்வாய் சிறுமருங்குல்—இங்கு பிராட்டியின் அவயவ ஸௌந்தர்யாதிகள் பேசப்படுகிறது. பிராட்டியானவள் ஈசுவர சேதநர்களை உபதேசத்தாலே திருத்துவளாம். உபதேசத்தாலே மீளாதபோது சேதநனை அருளாலே திருத்தும். ஈசுவரனை அழகாலே திருத்தும் என்கிறபடி தன் தேகாத்ம குணங்களாலே ஈசுவரனைத் திருவுள்ளம் இரங்கும்படி செய்வளாம். அதாகிறது சேதநனை ரக்ஷிக்கும் மென்முலை யென்றதனால் சேதநர் பக்கலிலுள்ள வாதஸல்யத்தை யுணர்த்துகிறது. அதாகிறது குழந்தைகள் நோயால் நலிய அந்நோயைப் போக்குவதற்கு மாதாவானவள் பிரியயில்லாத ஒளவுதத்தை யுண்டு குழந்தை வியாதியைச் சொஸ்தப்படுத்துவள். அதுபோல

காது அத்தீங்கைப் போக்யமாய்க் கொண்டு தோஷத்தைப் போக்கிக் கொள்ளும்படியை யுணர்த்துகிறது. செவ்வாய் என்கையாலே பிந்திக்கவேண்டிய இடத்திலும் புகழும்படி யுணர்த்துகிறது. (நீளா ஸூக்தம்) புருஷகாரம் செய்வாரில் நிலையானவளாய் விஷ்ணுவுக்குப் பத்தினியாய் " என்கிறபடியே புருஷகார பூதர்களான பிராட்டியாரில் சேதரை ரக்ஷிப்பதில் உறுதியானவள் இப்பிராட்டியே. அடியாரிடம் குற்றம் இருப்பதை ஒப்புக்கொண்டு குற்றம் செய்யாதவன் ஒருவனும் இல்லையே யென்று வாதாடும்வள் பெரிய பிராட்டியார். குற்றத்தையே ஒப்புக்கொண்டு வாதாடுவதில் பயனில்லை யென்று குற்றத்தையே னொமலிருப்பவள் பூமிப்பிராட்டி. ஈசுவரன் தான் காணாமலிருந்தா லும் ஸர்வஜ்ஞனவன் உண்டு காட்டிவிட்டால் பயனில்லாமல் போகு மாகையாலே குற்றத்தை நற்றமாகக் கொள்பவள் இந்நப்பின்னைப் பிராட்டி. சிறுமருங்குல் என்கையாலே வஞ்சிக் கொம்பை யொத்த இடையை யுணர்த்துகிறது. இப்பிராட்டிதான் ஆவிக்கோர் பற்றுக் கொம்பாகையாலே அங்ஙனே யுணர்த்தும்படி. அதாவது "தர்சன ஸுமான த்யானத்தில் ஈடுபட்ட பெரியோர்கள் கடக்க வரியதான இம் முக்குணக் கடலை எவனைப்பற்றி நின்று மிக விரைவில் அதி குலுமமாகக் கடக்கிறார்களோ" என்கிறபடியே சேதநர்களுக்குப் பற்றுத் தோம்பான விஷயத்தை யுணர்த்தியபடி.

நப்பின்னை—(நீளாஸூக்தம்) "நான் நீளாதேவியைச் சரணமடைகி றேன். ஜகத்காரணான பகவானுக்கு எவளொருத்தி புருஷகாரம் செய்வாரில் நிலையானவளாய் விஷ்ணுவுக்குப் பத்தினியாய் குளிர்ந்த தன்மையுடையவளாய் இவ்வுலகத்திற்கு ஈசுவரியாய் பலத்திற்கும் ஈசு வரியாய் நெஞ்சால் பூஜிக்கப்பட்டவளாயிருக்கிறாளோ சேதந ரக்ஷணர்த் தற்காக வியாபித்திருக்கும் இந்த நீளாதேவி நெய்யை யுண்டுபண்ணுமவ ளாகவும், (பக்தியோகம்) பிரபதனத்வத்தோடு சேர்ப்பவளாகவும், பாலை யுண்டுபண்ணுமவளாகவும், (பாலேபோல் சீரான பகவத்குணநுபவம்) எங்கள் விஷயத்தில் ஆகட்டும் என்று துதிக்கப்பட்டிருப்பது புலமங்கை யாகிய நீளாதேவியான நப்பின்னைப் பிராட்டியே யாயிற்று.

நங்காய்—பூரணையான நப்பின்னைப் பிராட்டியே ஈசுவரனுடைய பூர்த்திக்குக் காரணமானது இவளுடைய பூர்த்தியென்கிறது. சிரத்தை யென்னும் பெயர்கொண்ட பிராட்டியாலேயே தேவனாகிய நாராயணன் தேவனாயிருக்கும் தன்மை யடைகிறான் என்றும். (நீளாஸூக்தம்) விஷ்ணு பத்தினியாகவும் இவ்வுலகத்திற்கு ஈசுவரியாகவும் உள்ளவ் ளென்றும் விஷ்ணு பத்தினியா யுள்ளதால் எல்லா ஜகதையும் நிர்மித் தும்படியாய் ஈசுவரியாய் இருக்கிறாள். அழகு அவளாலே, நீமை அவ

ளாலே, குணங்கள் அவளாலே, மேன்மை அவளாலே, நீருபித்தா
அடங்கலும் அவளாலேயே யிருக்கும் என்பதை யுணர்த்துகிறது.

திருவே—இவளும் பெரிய பிராட்டியாரைப்போலே பட்டமகிஷிய
யிருப்பவள். இவ்வவதாரத்தில் இவள் பெரியபிராட்டியார் ஸ்தானத்தில்
இருப்பவள். எம்பெருமான் திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன். அந்த
எம்பெருமான் தனக்கும் திருவாயிருப்பவளாகையால் திருவே யென
கிறது. உலகில் புருஷார்த்தங்களாக நினைக்கப்பட்டிருக்குமவை பொரு
மண் ஆநந்தம் ஆகும். பொன்னையும், மண்ணையும் வழக்கால் அபகரிப்
பவர்கள். அதிகமாக வைத்திருப்பவர்க்கு அத்தால் துன்பமே. இது
போல ஆநந்தத்தை அபகரிப்பாரில்லை. இதற்கு எத்தகைய ஆபத்தி
மில்லை. ஆபத்து வந்தாலும் பகவத் விஷய ஆநந்தம் அழியாது. பொரு
ளுக்குக் கடவள் ஸ்ரீதேவி, மண்ணுக்குக் கடவள் பூதேவி, ஆநந்தத்திற்கு
கடவள் நீளாதேவி. (நப்பின்னை) மற்ற புருஷார்த்தங்களைவிட ஆநந்த
மானது அழியாதது ஆகையால் திருவே யென்கிறது.

துயிலெழாய்—உணர்ந்தருள வேண்டும். அதாவது கடாசுதி
தருளவேண்டு மென்கிறது. பூமிதேவியானவள் ரத்னம் முதலிய தனங்
களைத் தரிக்கிறவளாய் அந்த ரத்னங்களையும் ஒன்றுக்குப் பலவாய்
வளர்ப்பவளாய் தர்சன ரூபமான தனத்தையு முடையவளாய் சேதந்
தருக்கு ஆகாராதிகளைக் கொடுத்துத் தேகத்தையும் வளர்ந்து இந்திரி
யங்களுக்கு ப்ரம்மதேஜஸ் அளிப்பவள். ஸ்ரீ தேவியோ 72,000 நாடி
களாகிற நதிகளாலும் அவற்றில் ஓடும் ஆநந்தம் முதலிய ரஸங்களாகிற
நீர்களாலும் தேகமாகிற சமுத்திரத்தைத் தினந்தோறும் திருப்தி செய்ய
வளாயும் ஷுஷும்பா நாடியின் மூலம் பரமபதம் செல்லும் யோகி
களுடைய அழுக்கற்ற யோகமாகிற கண்ணாடியிலே எப்போதும் பிம்பு
மாய் விளங்குகிறவளாயும் தேகேந்திரியங்கட்கு உற்பத்தி காரணமான
24 தத்துவங்களாயும் இன்னும் பலவாயுமிருப்பவள். நீளாதேவியோ
(நீளாஸலித்தம்) "தேவ குருவான பிரஹஸ்பதியும், ஆகாயத்தில்
ஸஞ்சரிக்கும் வாயுவும், மேலும் நமது சரீரத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் பிராண
வாயுவும், இன்னும் சரீரத்தில் பலவிதமான செய்கைகளை நடத்துகிற
அபானம், விபானம், உதானம், சமானம் என்கிற வாயுக்களும்
(.....) தேவலோகத்தைத் தூண்போலே தாங்குபவளாயும்
பூமிக்கு ஆதாரமாயும் இவ்வுலகத்திற்கு ஈசுவரியாயும் உள்ள நீளாதேவி
நம்மை அநுகரணிக்கட்டும்" என்றும் 72,000 நாடிகளைத் தூண்டுகிற
பிராணவாயுவுக்கும் மற்றும் சரீரத்திலுள்ள வாயுக்களுக்கும் ஆகாராகி
மற்றுமுள்ள இடங்களில் சஞ்சரிக்கும் வாயுக்களும் பூமிக்கும் மற்ற
லோகங்களுக்கும் ஆதாரமானவைகளும் நீளாதேவியே, இவளே புகழும்

தீனமும் ப்ராணமும் அளிப்பவள். ஆகையால் மற்ற தேவிகளை
விட இவளுக்கு ஏற்றமுண்டு. ஆகையால் துயிலெழாய் (கடாசுதித்
தருளாய்) என்கிறது.

உக்கரம் தட்டொளியும் தந்து—ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யம்
பெற்று ஜீவிக்கும் வண்ணம் கைங்கர்ய உபகரணதிகளைக் கொடுத்துக்
கைங்கர்யம் செய்யும்போது தன் இனிமையைத் தவிர்த்து அத்தலைக்கே
ரஸமாம்படி செய்தருளவேண்டு மென்கிறது. அன்றிக்கே நெஞ்சு
கண்ணாடி போல் சுத்தமாக அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் என்
பிருக்கவும் விசிறி தனக்கின்றிக்கே பிறர்க்கே யாயிருக்குமாப்போலே
புத்தனக்கேயாக எனக் கொள்ளுமீதே என்கிறபடியே அத்தலைக்கே
ரஸமாம்படி ஆக்கவேணு மென்கிறது.

உன் மனானை—நீ யிட்ட வழக்கா யிருக்குமவனை. நீ புருவம்
நெறித்த விடத்தே கார்யம் செய்யும்படி பவ்யனானவனை.

இப்போதே—பஞ்சேந்திரியங்களாகிற ஐந்து முதலை முடியோடு
நிழங்கச் சமயம் பார்த்திருக்கும். இவ்விடம் விட்டுச்சிறந்து அகன்றால்
போதும் நாங்கள் முடிய. மரணபத்தில் சிக்கியிருப்பவர்களை அரை
கூணமும் தவிரப் போமோ. ஆகையால் இப்போதே யென்கிறது.

எம்மை—ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரகமெனத்தேறி அச் சம்
பந்தமே நிரூபகமாகக் கொண்டு ஸ்ரீதேவி பூதேவி எல்லார்படியும்
ஒருங்கக்கொண்டு கார்யம் செய்யும் புருஷகார பூதையான உன்னையே
சரணமாகப் பற்றியிருக்கும் எம்மை, உன்னுடைய அந்தப்புர பரிக்ரஹ
வஸ்துவாய்க் கொள்ளவேணும் என்றிருக்கும் எம்மை, உங்கள் இருவர்
சேர்த்தியிலே பணிசெய்ய மனோரதம் பண்ணியிருக்கும் எம்மை, உங்கள்
முகமலர்த்தியே புருஷார்த்தமாக அறுதியிட்டிருக்கும் எம்மை என்றபடி.

நீராட்டு—கோடை காலத்தில் குளிர்ந்த குளத்தில் குடைந்தாடு
வது போலே இந்த ப்ரஹ்மத்தினுள் நுழைகிறேன் என்றும் அப்பன் திரு
வீரன் முழுகினள் என்னும்படி மரகதமணித்தடமான வாசத்தடத்திலே
பிடிந்தாடும்படி செய்தருளாய் என்கிறது. அதாவது பகவானையே
அநுபவிக்கப்பண்ணாய் என்றபடி.

ரஸோரம்பாவாய்.....

கருத்துரை—இப்பாட்டில் நீளாதேவி அம்சமான நப்பின்னைப்
பிராட்டியைச் சரணம் புகும்படியை யுணர்த்துகிறது. சேதநர்களுக்கு
ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைக் கொடுத்து ஈசுவர சேதநர்கள்
இருவர்களுக்கும் ஆநந்தம் விளைவிக்க வல்லவள் என்னும்படியான
பெருமை பேசப்படுகிறது.

பெருமை பேசப்படுகிறது. (20)

21. ஏற்ற கலங்க னெதிர்பொங்கி மீதளிப்ப *

மாற்றுதே பால் சொரியும் வள்ளற் பெரும்பசுக்கள் *

ஆற்றப் படைத்தான் மகனே யறிவுருய் *

ஊற்றமுடையாய் பெரியாய் * உலகினில்

தோற்றமாய் நீன்ற கடரே துயிலெழாய் *

மாற்றருனக்கு வலிதொலைந்துன் வாசற்கண் *

ஆற்றுது வந்துன் னடிபணியு மாபோலே *

போற்றி வாம் வந்தோம் புகழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

அவதாரிகை—கீழ் மூன்று பாசுரங்களில் பிராட்டியைப் புருஷகர மாய்க்கொண்டு சர்வேசுவரன் திருவடியில் சரணம் புகுதலே காரிய ஸித்திக் குறுப்பா மென்றுணர்த்திற்று. இனி இப்பாசுரம் தொடங்கி ஐந்து பாசுரங்களாலே "பகலோலக்கமிருந்து கறுப்புடுத்துச் சோதித்து காரியமந்திரிந்து வேட்டையாடி ஆராமங்களிலே விளையாடும் ராஜ நீதி ஆதும் சோராமல் செங்கோல் நடாவுகிற பாரளந்த வென்னு மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு விண்மீதென்கிற ஐந்திலும் கான் லாம்" என்கிறபடியே ஈசுவரன் சேதந ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக எழு தருளியிருக்கும் பரத்வ பஞ்சகாதிகளை யுணர்த்தி அந்நிலையில் எழு தருளியுள்ளவனை ஸ்வரூபாநுரூபமாக மங்களாஸாசனம் பண்ண யருளும்படியை யுணர்த்துகிறது. இப்பாசுரத்தில் பரத்வ நிலையை யுணர்த்துகிறது. அன்றியும் மோக்ஷமளிப்பவன் பரம்பொருளே யாவான். அப்பரம் பொருளுக்கு ஜகத் காரணத்வமும், மோக்ஷப்ரத்தி மும், ஸர்வாந்தர்யாமித்வமும் முமுக்ஷுவிபாஸ்யத்வமும், ஸர்வாரத்யு மும், அசாதாரணமான சின்னங்களா யிருப்பவை. இவ்வாறான பர பொருளை யறிந்து பற்றுமவன் இந்த ஜன்மத்திலேயே முக்தியடை கிறான் என்பது ப்ரமாண ஸித்தமாகையாலே இப்பாசுரம் தொடங்கி மேல் ஐந்து பாசுர மளவாக முறையே பரத்வ அசாதாரண சின்னங்கள் யுணர்த்துகிறது. இப்பாசுரத்தில் ஜகத் காரணத்வம் ஸ்ரீமந் நாராயண னுக்கே என்பதை யுணர்த்துகிறது.

உள்பொருள் விளக்கவுரை.

ஏற்ற கலங்கள்—ஆசார்யன் உபதேசித்தவைகளில் ஸார்த்தமமாக அர்த்த விசேஷங்களை ஒன்று விடாமல் ஏற்றகல மென்றும், (ஸத்பா திரம்) உபதேசித்திற்குத் தகுந்த ஸத்பாத்திரம் என்றும், உபதேசித் தவகலம் ஐந்து விடச் சிறந்து விளங்குபவர் என்றும், கலையறக் கற்ற ஆசார்யர்களை விடச் சிறந்து விளங்குபவர் என்றும், கலையறக் கற்ற

இருப்பவர்களென்றும், கற்ற உலகில் சிறந்து விளங்குபவர்களின் சில்டாசுரமான அர்த்தங்களுையே கொண்டிருப்பவர்களென்றும், "சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும் சுருதிகள் நான்கும் எல்லையில்லா அறநெறியாவும்" என்று கூறப்பட்ட சுருதி ஸ்மிருதி இதிஹாஸ புரா ணங்களில் ஒன்றுக்கொன்று விரோதம் வராதபடி ஒருங்க விடப்பட்ட அர்த்த விசேஷங்களை ஏற்ற கலம் என்றும், ஈசுவரனும் விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளும் கலமென்றும், தனக்கு உபதேசித்த ஆசார்யரே கொண்டாடத் தகுந்த ஸத்பாத்திர மென்றும் இன்னும் பல அர்த்தங் களையு முணர்த்துகிறது. இங்கு ஏற்ற கலங்க ளென்கிறது அமுதனார் டட்டர் போல்வாரை.

எதிர்பொங்கி மீதளிப்ப—ஆசார்யரிடத்தில் கேட்ட அம்சம் சிறுக இருப்பினும் வெளிவரும் அம்சம் கடல்போலப் பொங்கிக் கேட்டவற்றி லும் சிறந்து விளங்கும் அர்த்தங்களை அளிக்க, உபதேசித்த ஆசார் யனே பொங்கிப் பூரிக்கும்படி அர்த்த விசேஷங்களை அளிக்க, ஆசார் யன் ஒன்றை யுபதேசிக்க அதற்கநுகுணமாக அர்த்த விசேஷங்களை நெஞ்சில் கொண்டு அதை அநுஷ்டான பரியந்தமாக ஆக்கி ஆசார்யரும் (ஆநந்தம்) பொங்கி வழியும்படியாக முகம்லர்த்தியை யாக்க, பகவத் விஷயம் கேட்க வல்லார் கிடைப்பின் அவர்கள் நெஞ்சை நிறைத்துப் (ஆநந்தம்) பொங்கி வழிபடச் செய்ய, பிறர் அநர்த்தங்கண்டு இரக்கம் பொங்கி எழு அத்தால் ஸம்ஸாரிகள் உஜ் ஜீவிக்கும் வண்ணம் அவர்களுக்குத் தாங்களே மேல் விழுந்து அர்த்த விசேஷங்களை அளிக்க, வேதத்திற்குப் புறம்பானவர்களைக் கண்டால் அவர்கள் வேதார்த்தங்களுக்கிசையும்படி செய்து, அவர்கள் உரைக் கும் வேத விருத்தமான அர்த்தங்களை நிராகரித்து வேதங்களுையே அவர்கள் இசைந்து கொள்ளும் வண்ணம் எதிர்பொங்கி அர்த்த விசேஷங்களை அளிக்க என்றபடி.

மாற்றுதே—வேதார்த்தங்களை மாற்றுதே, முன்னோர் மொழிந்த மொழி தப்பாமல் கேட்டு அதனை மாற்றுதே, பூர்வாசார்யர்களைப்போல மறுஷ்டானங்களை மாற்றுதே, மற்றோரிடத்தில் கேட்கவேண்டுமென்று கேட்பவர்கள் நெஞ்சை மாற்றுதே, தன்னிடத்தில் சிஷ்ய வர்க்கங்கள் ஸலித நெஞ்சை மாற்றுதே, சிஷ்யர்களிடத்திலே தனக்கிருக்கும் அபி மானத்தை மாற்றுதே, சிஷ்யர்கள் நெஞ்சு குணதரயத்தாலும் உக்கால் விசேஷத்தாலும் மாறினாலும் தன் அபிமானத்தை மாற்றுதே. ஆமையெ ன்று பூர்வசாரியும்—ஹிதமான ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பொழியும் சித்த ஸதவ ஜ்ஞானத்தைப் பொழிகின்ற, ஸர்வாதிகாரியின் ஸ்ரீஸூக்தி மையலையெய்யபினைக. கர்மக்களையெய்யபினைக. உபாயாந்தரங்களில்

மூட்டாது ஸ்வரூபாநு குணமான பஞ்சமோபாய நிஷ்டையைப் பற்றுவதற்கு வேண்டிய ஜ்ஞானார்த்தங்களைக் சொரிகின்ற.

வள்ளல் பெரும்பசுக்கள்—பசுவானது பஞ்சகவ்யத்தை யளிப்பதால் சிறந்து விளங்குமாப் போலே பஞ்சமோபாய நிஷ்டையை அநுஷ்டான முகத்தாலே காட்டி அத்தால் சிறந்து விளங்கும் வடுகநம்பி போல்வாரைப் பசுக்கள் என்கிறது. பெரும்பசுக்க ளென்கிறது ஈசுவரன திருவடிகளில் ப்ரபத்தி செய்து திருந்த வேண்டும்படியான ஞான விசேஷயுக்தரான அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் போல்வாரை வள்ளல் பெரும் பசுக்கள் என்கிறது நான் பெற்ற லோகம் நாலுரானும் பெறவேண்டுமென்று திருவுள்ளம் படைத்த நம் கூரத்தாழ்வான் போல்வாரை.

ஆற்றப்படைத்தான்—ஸ்வாமி எம்பெருமானார் போன்ற ஆசார்யர்கள் வள்ளல் பெரும் பசுக்களான எழுபத்து நான்கு ஸிம்மாஸனாதிபதிகளையும் இன்னும் எண்ணற்றவர்களையும் ஆற்றப் படைத்தமையை யுணர்த்தும். இவர்களை ஆற்றப்படைத்தமை ஏதுக்கெனில் உபய விபூதி நாதனுக்குப் பணி செய்யவும் ஸம்ஸாரி சேதநர்களைப் பணி கொள்ளவும் ஆயிற்று. தன்னுடைய பரமக்ருபையால் ஆற்றப் படைத்தமையை யுணர்த்துகிறது.

மகனே—அகர்மவசியான தான் கர்மவசியன்போலே அவதரித்து ஆசார்யனுக்குப் புத்ரன் போலே பவ்யனாகியும் சிஷ்யனைப் போல பரதந்தரனாகியும் இருப்பவனே. இவ்விடத்தில் திருநாராயணபுரம் எதிராஜ ஸம்பத் குமாரனையும், இன்னும் பதரிகாசிமரத்தில் நரான சிஷ்யனையும், சக்ரவர்த்தித் திருமகனாராயவதரித்து விஸ்வாமித்ர வசிஷ்டாதிகளுக்கு சிஷ்யனானமையையும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனா யவதரித்து சாந்தீபினிக்கு சிஷ்யனானமையையும், திருவேங்கட முடையானும் திருக்குறுங்குடி நம்பியும் ஸ்வாமி எம்பெருமானார்க்கு சிஷ்யர்களாயிருந்தமையையும், திருவரங்கன் ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகளுக்கு சிஷ்யனாய் இருந்தமையையும் நினைப்பது.

அறிவுருய்—ஈசுவரனான உன்னுடைய நிகரஹ சக்தியாலன்றே புண்ய பாபகர்மங்கள் மேலிட்டு வலித்து ஜீவஸ்வரூபத்தை மறைத்துச் சரீரமாகிற சிறையிலே யிட்டு ஸம்ஸாரமாகிற கங்குகரையற்ற இருள் குழந்த காட்டிலே தள்ளிச் சுக துக்கங்களை ஆத்மாக்கள் புஜிக்கும்படி செய்வது. உன்னுடைய அநுகரஹசக்தி யுண்டாம்போது அந்த ஶ்ரணத்திலே இவ்வாத்மாவைத் தன் வழியே இழுப்பதாக நின்ற புண்ய பாப கர்மங்களிரண்டும் வந்து மேலிடாமல் "பரிந்தெழுந்து தீவினைகள் பற்றறுதல் பான்மையே" என்கிறபடியே விட்டகலப்பார்க்குமிடே.

இவை இத்தனையும் விரிவாக பகவத் சாஸ்திரத்திலே நீயே ஒதி வைத்துக் கிடக்க உன்னையே உபாயோபேயமென்று பற்றிக் கிடக்கும் ருங்கள் விஷயத்தில் உதாஸீனித்திருப்பது முறையோ அறிவுராய் என்கிறபடி. அன்றிக்கே கடாஷித்தருளாய் என்று கொண்டு ஸ்ரமணி விதுர ருஷிபத்தினிகளைப் பூதராக்கின புண்டரீகாஷ்டன் நெடு நோக்குச் சாபமிழிந்தென்னப் பண்ணுமிடே" என்கிறபடியாக வேண்டும். அதாவது சபரி விதுரன் ருஷிபத்தினிகளைக் கடாஷித்து அநுகரஹித்தருளிஞாப் போலே எங்களுக்கும் ஆகவேண்டுமென்றபடி.

ஊற்ற முடையாய்—த்ருட ப்ரமாண ஸித்தனாயிருப்பவனே யென்றும், அடியார்களை ரக்ஷிக்குமிடத்தில் தன்னை அழிய மாறியாகிலும் ரக்ஷித்தருள வேண்டு மென்னும் ஊற்றத்தை யுடைவனே யென்றும். "சோம்பாதிப் பல்லுருவை யெல்லாம் படர்வித்தவித்தா" என்கிற படியே சனைத்துப் பின் வாங்காது தேவ மனுஷ்ய திரியக் ஸ்தாவரங் களான பலபடிப்பட்ட உருவங்களை யுடைய இச்சேதநரைத் தோற்றப் பரவூச் செய்வதில் ஊற்றமுடையவனே யென்றும், அடியார்களை ரக்ஷிக்குமிடத்துத் தன்னைப் பேணாது அரை குலைய தலை குலைய ஒடோடி வந்து ரக்ஷிக்கும் ஊற்ற முடையவனே யென்றும், தன்னைப் பற்றின ஸ்ரீரத் கைவிடாது ரக்ஷிக்கவேண்டு மென்றும், ஊற்றத்தால் ஶ்ரண முடைந்தவர்களின் குண தோஷங்களொன்றும் பாராதவனே என்றும் நான் அடியார்கள் செய்த சபதத்தைத் தலைக்கட்டுவதில் ஊற்றமுடையவனே யென்றும் உணர்த்துகிறது.

பெரியாய்—"எல்லா சரீரங்களையும் உண்டு பண்ணிப் பெயர் களைக் கொடுத்து அவைகளை உச்சரித்துக் கொண்டிருப்பவரும் சூரியன் போன்ற வர்ணத்தை யுடையவரும் ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற் கப்பாலே யிருப்பவரும் எல்லா விஷயத்தாலும் பெரியவருமான இந்தப் புருஷனை வேத புருஷனான நான் அறிகிறேன். ஸ்வரூபத்தில் பெரியவன் குணங்களில் பெரியவன் பரமாத்மாவா யிருப்பவன் என்று" புருஷ ஸ்ரீகந்தம் கூறிற்று. "எவனைக் காட்டிலும் பெரிய வஸ்து வேறென்று கிடையாதோ" என்றும் "அவனுக்குச் சமானமானவனும் மேலான வனும் காணப்படவில்லை" என்றும் "ஈசுவரர்களுக்கும்" மேலான ஈசுவரனும் தேவதைகளுக்கும் மேலான தேவதையுமானவனே" என்றும், "நாராயணன் ஒருவன் தான் இருந்தான்" என்றும் "அந்த நாராயண னுடைய நெற்றியிலிருந்து வேர்வை விழுந்தது அது இந்த ஜலம் அது ஹிரண்ய மயமான அண்டமாகவாயிற்று. அதில் நான் முகன் உண்டானேன். மறுபடியும் நெற்றியிலிருந்து வேர்வை விழுந்தது அதில்

கூறிற்று. ஸ்ரீமந் நாராயணன் உகப்பால் பிரமன் தோன்றினுனென்றும் கோபத்தால் முக்கண்ணன் தோன்றினுனென்றும் நாராயணனிடத்தில் நான்முகன் தோன்றினுனென்றும் நான்முகனிடத்தில் ஐம்முகன் தோன்றினுனென்றும் ஐம்முகனிடத்தில் அறுமுகன் தோன்றினுனென்றும் அநேக பரமானங்களுண்டு. இன்னும் நாராயணனை ஜகத் காரணனென்று ஸுபாலோப நிஷத்தும் நாராயணோப நிஷத்தும் ஸ்ரீமந் நாராயணனை டாம்பொருளென்று புருஷஸூக்தமும், ஸ்ரீமந் நாராயணனை பரப்ரம்மம், நாராயணனை பரதத்வம் நாராயணனை பரஞ்சோதி நாராயணனை பராத்மா இவ்வுலகில் காண்பனவும் கேட்பனவும் எல்லாவற்றிலும் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து நிற்பவனும் நாராயணனை என்று நாராயணனுவாகவும் எடுத்தோதி யுள்ளன. ஸ்மிருதிகளில் மதிப்பிற் குரியதான மனுஸ்மிருதியில் "அந்தப் பரமாத்மா முதலில் ஜலங்களைப்பே சிருஷ்டித்தார் அந்த ஜலங்களில் சக்தி ரூபமான வீர்பத்தை விட்டார்" என்றும், புராணங்களில் சிரேஷ்டமான விஷ்ணு புராணத்தில் "எல்லா ஜலங்களும் ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவிடம் உண்டாகிற்று அந்த விஷ்ணுவிடத்தில் தானே லயிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. அவரே இந்த உலகங்களுக்கு வாழ்வையும் சாவையும் உண்டாக்குபவர் அந்த நாராயணனை அந்தர்யாமியாகவும் விராட் ஸ்வரூபியாகவும் இருத்து ஜகத்ஸ்வரூபியாய்க் காணப்படுகிறார்" என்றும் எடுத்தோதப் பட்டுள்ளது. ப்ரம்மனையும் இந்திரனையும் ருத்திரனையும் யமனையும் வருணனையும் ஸம்ஹரிப்பதனால் ஹரி என்று சொல்லப்படுகிறான்" என்று பாத்ம புராணத்திலும் நான்முகனோடு சிவன் முதலான தேவர்களையும் ஸ்ரீதரனை மாவ்ழிக் காலத்தில் ஸங்கரிப்பான் என்று பாஞ்சராத்மீரம் ஸாத்விக சங்கிதைவிலும் திருமாவின் சக்தியால் ஊழிக்காலத்தில் அயன் அரன் இந்திரன் குரிய சந்திரர் முதலியோரெல்லாம் தத்தம் பதவிகளையும் சக்திகளையும் இழந்து மாய்வார்களென்று விஷ்ணு தர்மோத்தரத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளன. இன்னும் பஹுர் வேதமும் மஹோபநிஷத்தும் பரமாத்மிய உபநிஷத்தும். "ஹரி ஸம்ஹரிக்குங் காலத்தில் ருத்ரனையும் யமனையும் ஊறுகாய் ஸ்தானத்திலே முடிப்பவனென்று கூறுகின்றன. ருவி களில் சிரேஷ்டான விபாசபகவான் வேதத்தைக் காட்டிலும் மேலான ப்ரமாணம் இல்லை கேசவனைக் காட்டிலும் மேலான பரம் பொருளில்லை யென்று கைதூக்கிச் "ஸத்யம் ஸத்யம் புனஸ் ஸத்யமென்று சபகம் செய்திருக்கிறார். அதிகம் சொல்லி யென் சுருதி ஸ்மிருதி இதிஹாஸ புராணங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஸ்ரீமந் நாராயணனை சிருஷ்டி, ஸ்திதி, லயங்கள் நடத்துபவன் அவனை ஜகத் காரணன் பெரிய வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் பெரியவன் அவனை பரம்பொருள் எனத் தெளிவாக

எடுத்தோதி யிருப்பதால் அவற்றையெல்லாம் நினைத்து இங்குப் பெரியாய் என்கிறது.

உலகினில் தோற்றமாய் தின்ற கடரே—"பரமபதத்தி லிருக்கும் பரம புருஷன் முன்றவதாரத்தை யுடையவனாக ஸங்கல்பித்தார். இவ்ருடைய ஒரு அவதாரமான அநிருத்தன் இவ்வுலகில் அவதரித்தார். அதற்குப் பின் எல்லாப் பக்கத்திலும் ஜீவன் ஜகம் இவைகளைக் குறித்து அவதாரம் செய்வதன் மூலம் வியாபித்தார்" என்றும் "அசைவனவும் அசையாதனவுமான எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஸ்வாமியாய் நாராயணன் என்னும் பெயருடையவனான தேவன் எல்லா உலகிற்கும் ஆத்மாவாகவும் ஞான சக்தி பல ஐஸ்வர்ய வீர்ய தேஜஸ்ஸுகளாகிற ஆறு குணங்களும் ஆனந்த குணமும் வடிவெடுத்தது போல் இருப்பவர்" என்றும் "உலகினில் எந்தெந்த வஸ்து சிறப்புடையதோ எந்தெந்த வஸ்து பிரகாசத்தோடிருக்கிறதோ எந்தெந்த வஸ்து சுபகார்யங்களையே முக்ய பிரயோஜனமாய் உடையதோ அவைகள் எல்லாம் பகவானுடைய தேஜோம்ஸத்தினால் உண்டானவை" யென்றும் "பரம புருஷன் ஹிருதயத்தில் அந்தர்யாமியாய்ச் சஞ்சரிக்கிறான்; உற்பத்தியில்லாத புருஷோத்தமன் பலபடியாகப் பிறக்கிறான்; அவனுடைய அவதாரங்களைத் தீர்க்கவே அறிகிறார்கள்" என்றும் பல ப்ராணங்களால் கூறப்பட்ட பிறப்பில் பல்பிறவிப் பெருமான் மனுஷ்யர்க்காக உலகில் பிறந்து கண்ணின்று ரக்ஷிக்கும்படியை உணர்த்துகிறது. அதாவது ஸ்ரீ பிரகலாத நாரத, ஸ்ரீ கஜேந்திர, திரௌபதி போல்வார்களை ரக்ஷிக்கத் தோன்றினமையை உணர்த்தினபடியாம். அன்றிக்கே "ஆகாயத்திலெங்கும் ப்ரந்திருக்குமதும் உலகத்திற்கே ஒரு கண்ணான சூரியனைப்போலே பிருப்பதுமான விஷ்ணுவினுடைய அந்தப் பரமபதத்தைப் பகல் இரவு அன்பதில்லாததால் எப்போதும் காண்கிறார்கள்" என்றும் "யாதொன் றைத் தேவர்களும் முனிவர்களும் பிரம்மனான நானும் சங்கரனும் அறியமாட்டோமோ அதுவே விஷ்ணுவின் பரமபதம்" என்றும் "அரசனே! மஹாத்மாவான விஷ்ணுவினுடைய அந்த ஸ்தானம் சூரியன் அக்ஷியானவர்களைக் காட்டிலும் மிகவும் ஒளியுடையது; தன் ஒளியாலேயே தேவாசுரர்களால் காண வொண்ணாதது" என்றும் "யாதொரு ஸ்தானத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற அந்த ஸ்ரீமந் நாராயணன் மூன்று காலங்களையும் மாறுப்படி உண்டுபண்ணி யிருக்கிறாரோ அந்த நித்ய விபூதியில் இக்காலமானது மாறுபாடு செய்ய வல்லதாக ஆகிறதில்லை" என்றும் "சிறுகாலையிலா நிலையோதிரியா குறுகா நெடுகா குணம் வேறுபடா உறுகால் கிளர் பூதமெலா முகிலும் மறுகா நெறி" என்றும் வேத வேதாந்தங்கள் மற்றும் அவற்றைப் பின் பற்றிய

வர்கள் அனைவரும் கூறியபடி உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற கூடர விளங்கி நிற்பது பரமபதம். அதற்குத் தலைவனான எம்பெருமானை கூடரே என்கிறது என்றுமாம்.

துயிலெழாய்—துரியோதனன் படைத்துணைக்கு வந்தழைத்தபோது அவன் பாகவத துவேஷியாகையால் அவனை யகற்ற உறங்குவான் போல் இருந்தாயிறே. அவனைப் போலே ஜன்மாதரத்திலும் இப்பிறவியிலும் உன் திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்கில்லாதவற்றை எவ்வளவே விளைவு தெரியாது செய்திருப்போம். அவைகளை யெல்லாம் பொருட்படுத்தாது “ஒழித்தருளாய் உள்ளில் வினையைப் பழிப்பிலா என்னுயர்க்காக எம்பெருமானார்க்காக உன்னாரருட்காக உற்று” என்கிறபடியே எங்கள் குருபரம்பரா ஸம்பந்தத்தை நினைத்து அருளவேண்டும் என்கிறது. அன்றிக்கே எங்கள் ஸ்வரூபத்தை நோக்கினால் இருக்கும்படியான நரகம் போதாது உன் ஸ்வரூபத்தை நோக்கினால் தற்போதிருக்கும் திருநாடுபோதாதுகாண் துயிலெழாய் என்கிறது அன்றியும் கடாக்கித்தருள்வேணும் அல்லாதபோது நித்ய ஸம்ஸாரிகளாய் உழல்வோம்காண் துயிலெழாய் என்கிறது.

மாற்றார் உனக்கு வலிதொலைந்து—மாற்றார் என்கிறது ஸ்வதந்தரரை (தன் ஸ்வரூபத்தை யுணராதவர்கள்). அவர்களாகிறார்கள் இந்திரன், ருத்ரன், காகாசுரன் போல்வார். இந்திரன் கல் மழை பெய்வித்துப் பரிபவப்பட்டமையையும், ருத்ரன் பாணசூர யுத்தத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை எதிர்த்து யுத்தம் செய்து அத்தால் “மோடியோட வெப்புமங்கியோட வைங்கரன் முடுகியோட முருகனோடு முக்கணீசன் மக்களைத் தேடியோட வாணனுயிரம் புயங்கள் குருதிநீர் சிந்தியோட” என்கிறபடியே ஸர்வரும் தோல்வி யடைந்து வலிதொலைந்தமையையும், காகாசுரன் போல்வார் அபசாரப்பட்டுத் தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ள எங்குந் திரிந்து ரக்ஷிப்பாரின்றிக்கே தன் வலி தொலைந்து திருவடியில் விழுந்தமையையும் உணர்த்துகிறது. அன்றிக்கே இவனுக்கு மாற்றாராகிறார்கள் தன்னுடைய ஆஜ்ஞையை மீறுபவர்கள், தன்னையும் தன்னடியார்களை யும் துவேஷிப்பவர்கள். தன்னடியார்களான பாகவத நிந்தை செய்வார்களை “நக்ஷமாமி” (பொறுக்க மாட்டேன்) என்றும் “அவர்களை அசுரயோனிகளிலும் இன்னும் கீழான பிறவிகளிலும் தள்ளி மேன்மேலும் தண்டித்தாலும் என் சீற்றம் அருது” என்றும் பகவானே அருளிச் செய்தானிறே. ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தூது சென்றபோது “என்னுடைய பாண்டவர்களுக்கு விரோதியாகையாலே நீ எனக்கும் விரோதி. விரோதிகள் வீட்டில் விருந்துண்ணலாகாதென்பது சாஸ்திர ஸித்தமன்றோ. ஆகையால் உன்னிடம் விருந்துக்கு வராமல் ஸ்ரீ விதூ

னுடைய திருமானிகையில் எழுந்தருளினே” மென்று துரியோதனனுக்கு அருளிச் செய்தானிறே. ஆகையால் ஆசரித விரோதிகளை அவனுக்கு மாற்றார் (சத்ருக்கள்) என்கிறது.

உன்வாசற்கண் ஆற்றுது வந்து உன் அடி பணியுமாபோலே—பரம்பொருளாயிருக்கச்செய்தே ஐகத் ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக மனுஷ்ய ஸஜாதீயனாய் அவதரித்து ஸௌலப்யத்தால் வந்து பரிமாறுவதை யுணர்ந்து கொள்ளாது கேவலம் மனுஷ்ய புத்திபண்ணி எதிரம்பு கோத்துப் பங்கப்பட்ட பின்பு “ஸ்ரீகிருஷ்ண உன்னைப் புருஷோத்தமன் என்றும் பரம்பொருளென்றும் உணர்ந்தேன்” என்று போற்றி உன் திருவடிக்கண் ஆற்றுது வந்து அடிபணிந்த ருத்ரன் என்ன, உன் பெருமையைப் பொருது உனக்குத் தீங்கிழைத்துப் பரிபவப்பட்டு உனக்குக் கோவிந்த பட்டாபிஷேகம் செய்து உன் வாசற்கண் அடிபணிந்த இந்திரன் என்ன, மூன்று லோகங்களையும் சுற்றி வேறு கதியற்றுக் காகாசுரன் ராமனையே சரணமடைந்த தென்ன காளியன் போல்வார் எதிர்த்து உன் வலிமைக்கு ஆற்றுது சரணமடைந்தபடி யென்ன இவைகளைப் போலே.

போற்றி யாம் வந்தோம் புகழ்ந்து—உனக்கு எதிரிகள் பராக்கிரமத்திற்குத் தோற்று உன் அடியிலே விழுந்தாப்போலே நாங்களும் உன் குணங்களுக்குத் தோற்று வந்து உன் திருவடியில் சரணம் புகுந்திருக்கிறோம். அம்பர்னது உடனே கொன்று விடும். உன் குணங்களோ “வீல்வினையேனை ஈர்கின்ற குணங்களை யுடையாய்” என்கிறபடியே எங்களைச் சித்ரவதை செய்யா நின்றது. நீ வரவேண்டி யிருக்க நாங்கள் வந்தோம். ஆசை முடியவொட்டாது. ஸ்வரூபஜ்ஞானம் வரவொட்டாது. ஆற்றுமை இருந்தவிடத்தில் இருக்கவொட்டாது. ஆகையாலே வந்தோம். வந்தபடி எங்ஙனே யென்னில் அநந்யப்ரியோஜனராய் மங்களாசாஸனமே ஸ்வரூபாநுகுணமென்று தேறி உன் குணங்களைப் புகழ்ந்து வந்தோம். அன்றியும் பகவத விஷயத்திற்கு எல்லை யான பாகவத விஷயமளவாக அந்வயித்து வந்தோம் என்கிறது.

ரலோரம்பாவாய்.....

கருத்துரை—இப்பாட்டுத் தொடங்கி ஐந்து பாட்டாலும் ஈசுவரவ்யாபக நிலையான பரத்வ பஞ்சகாதி நிலையை யுணர்த்தக் கோலி இப்பாட்டில் நித்யமுக்தர்களுக்கே முகங்கொடுக்கும் இடமான பரத்வ நிலையை யுணர்த்துகிறது. அத்துடன் நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவன் மோகமும் பெற்று உஜ்ஜீவிக்கப் பரம்பொருளை யுணர்ந்து பற்றவேண்டும். அப்போதாயிற்று மோகமும் ஸித்திப்பது. இதர தேவதைகளை

ஆச்சரியத்தினுக்குப் பிறவி உண்டென்றிறே வேதப்ரமாணங்களிருக்காடி யோசனமும் கீழ் இருபத்தைந்து கோடியோசனமும் விஸ்தீரண பது. பிறவிபற்ற பெருவிசம்பளிக்கும் பரம்பொருளுக்கு அசாதாள்ளதான பதினான்கு லோகங்களிலும் (அதலம், விதலம், நிதலம், ணச் சின்னங்களாவன ஐகத்காரணத்வமும் மோக்ஷப்ரதானத்வமுலாதலம், மஹாதலம் சுதலம், பாதாளம் என்னும் கீழ் ஏழு லோகம், ஸர்வாந்தர்யாமித்வமும் முமுகூலிபாஸ்யத்வமும் ஸர்வாராத்யத்வமுலோகம், புவர்லோகம், சுவர்லோகம், மகர்லோகம், ஜந்லோகம், ஆகும். இதில் ஐகத்காரணத்வம் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே என்றுபோலோகம், சத்ய லோகம் என்பதான மேலேழுலோகம்). நடக்க ணர்த்துகிறது. அத்தகைய பரம்பொருள் தன்னிச்சையாலே பலபடிவண்டியவைகளை அறிந்து சக்தியினால் சிருஷ்டி செய்வதால் இவ்வண்ட யாய்ப் பிறக்கிறு நென்பதையும் அவ்வாறு பிறக்கும் பிறவிகளிலுள்ள எல்லா உலகங்களிலும் சக்தியினால் வியாபித்தான் என்கிற ப ஆசார்ய பரதந்த்ரைய சிஷ்யனிருக்கும் இருப்பை நாட்டாருக்குடியே அழகியதானதும் விசாலமானதுமான ஞானக்கண்ணை யுடைய உணர்த்தவேண்டித் தன்னைத் தக்கபடி அமைத்துக்கொண்டு பிறவான்கி அண்டாதியதியாய் இருப்பான். இத்தகைய எண்ணிறந்த கிருன் என்பதையு முணர்த்துகிறது. ... (21) அண்டங்களுக்குப் பதிகளாய், (அரசர்களாய்) இருப்பவர்களை அங்

22. அங்கண்மா ஞாலத் தரசர்* அபிமான
பங்கமாய் வந்து நின் பள்ளிக்கட்டிற் கீழே*
சங்க மிருப்பார்போல் வந்து தலைப்பெய்தோம்*
கிண்கிணி வாய்ச் செய்த தாமரைப் பூப்போலே*
செங்குன் சிறுச்சிறிதே யெம்மேல் விழியாவோ*
திங்களு மாதீத்தியனு மெழுந்தாற்போல்*
அங்க னிரண்டுங்கொண் டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல்*
எங்கள்மேற் சாப மிழந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

அவதாரகை—இப்பாட்டில் ராஜ்யத்தில் சிணை ரணைகளுக்காக இறுதி வர்க்கத்திலும், ருத்ரன் நாராயணனை உபாசித்த தனக்கு ஏகாந்தமா யிருந்து கார்யம்மந்திரிக்கும் அரசன்தியோடொத்த வ்யூ வேண்டும் வரங்கள் எல்லாவற்றையும் பிறர்க்கு வரம் அளிக்கும் சத்தி நிலையை யுணர்த்துகிறது. அத்துடன் பரம்பொருளான பூமநாராய னனே மோக்ஷமளிக்க வல்லவன் இவனைத் தவிர்த்த மற்றெல்ல வர்களும் இவனிடம் வரத்தைப் பெற்று வாழ்பவர்களே என்பதும் அவர்களும் ஒரு காலத்தில் மோக்ஷத்தை விரும்பி இவனைச் சரண அடையக் கூடியவர்களே என்பதும் உணர்த்தப்படுகிறது.

உள்பொருள் விளக்கவுரை.

அங்கன்மா ஞானத்ரசர்—அஷ்டதிக் பாலகர்களென்ன அவர்களில் விசேஷ யுக்தர்களான இந்திரன் ருத்ரன் என்ன இவர்கள் எல்லோரிலும் அதிகஞான பரம்மனென்ன இவர்களும். அன்றிக்ே “விஷ்ணுவினிட மிருந்து பரம்மாண்டம் உண்டாயிற்று. பரம்மாண்டத்தில் பரம்மன் உண்டானான். அந்த நான்முகன் பூமியைப் பக்கங்களிலும் கீழும் மேலும் ஆக்ரமித்தான்” (புருஷஸூக்தம்) அதாவது பரம்மன் தன்னுடைய ஞானத்தினால் சூரியனுக்குமேல் இருபத்தைந்து

காடி யோசனமும் கீழ் இருபத்தைந்து கோடியோசனமும் விஸ்தீரண
ள்ளதான பதினான்கு லோகங்களிலும் (அதலம், விதலம், நிதலம், ப
லாதலம், மஹாதலம் சுதலம், பாதாளம் என்னும் கீழ் ஏழு லோகம், ௧
லோகம், புவர்லோகம், சுவர்லோகம், மகர்லோகம், ஜந்லோகம், ௨
புலோகம், சத்ய லோகம் என்பதான மேலேழுலோகம்). நடக்க
வண்டியவைகளை அறிந்து சக்தியினால் சிருஷ்டி செய்வதால் இவ்வண்டி
த்திலுள்ள எல்லா உலகங்களிலும் சக்தியினால் வியாபித்தான் என்கிறப
டியே அழகியதானதும் விசாலமானதுமான ஞானக்கண்ணை யுடைய
அண்டாதியதியாய் இருப்பான். இத்தகைய எண்ணிறந்த
அண்டங்களுக்குப் பதிகளாய், (அரசர்களாய்) இருப்பவர்களை அங்
கண்மா ஞாலத்தரசர் என்கிறது.

அபிமான—கீழ்க்கூறிய தேவர்களெல்லாம் ஈசுவரனை ஆராதித்துத் தத்தம் பதவிகளைப் பெற்றமையை யுணர்த்துகிறது. அதாவது ப்ரம்மன் ஆயிரங்கோடி யுகங்கள் விஷ்ணுவை ஆராதித்து அடுத்த கல்பத்திலும் பிரம்ம பட்டத்தை அடைந்தானென்று கேள்விப்படுகிறோம்” என்றும், “மஹாத்மாவான மஹாதேவர் சர்வமேத யாகத்தில் தன்னையும் ஹோமம் செய்து தேவ தேவரானார்” என்றும் பாரதந்தர பாரதையை பிராட்டியாரது திருவுள்ள உகப்பிற்குப் பாத்திர பூதராய் விளங்குகின்றவர் எவரோ அவரை ப்ரம்மன் சிவன் இந்திரன் வஸுக்கள் ஆதித்யராகச் செய்கிறான்” என்றும் ரிக்வேதம், எட்டாமட்டகம் இறுதி வாக்கத்திலும், ருத்ரன் நாராயணனை உபாசித்துத் தனக்கு வேண்டும் வரங்கள் எல்லாவற்றையும் பிறர்க்கு வரம் அளிக்கும் சத்தியையும், மும்மூர்த்திகளில் ஒருவனு யிருக்கும் சிறப்பையும் மற்றும் அநேக வரங்களையும் பெற்றானென்று வராக புராணம் எழுபத்தைந்தாம் அத்தியாயம் ருத்ர கீதையிலும் எடுத்தோதப் பட்டுள்ளது. இன்னும் பெரிய பிராட்டியாரின் கருணையின் பதினாயிரத்தில் ஒரு பங்கினுக்குப் பாத்திரராயிருப்பவர்கள் ப்ரம்மன் சிவன் இந்திரன் சந்திரன் சூரியன் முதலான அதிகாரி புருஷர்களாய்த் திகழ்வார்கள்; ஸரஸ்வதி உமாதேவி இந்திராணி முதலானவர்கள் இந்தப் பிராட்டியாருக்குச் சேடியர்களாயிருப்பவர்கள் என்று பாத்ம புராணத்திலும் தேவர்கள் இவள் கருணையால் வாழ்பவர்களென்று கூர்ம புராணத்திலும் மந்தர சாஸ்திரத்திலும் எடுத்தோதப் பட்டுள்ளது. ஆகப் பெருமானுடையவும் பிராட்டியினுடையவும் அபிமானத்தாலே தேவர்கள் பதவியைப் பெற்றிருக்கும்படியை யுணர்த்துகிறது.

பங்கமாய்—தபோ பலத்தின் வினாவாய் ஈசுவராபிமானத்தால்
வந்த புதவிகளைப் பெற்று அத்தால் தங்களை ஈசுவரர்களாகக் கருதி

அநுகரணிக்க வேணும். சந்திரன் உன் மனதில் உண்டானான் என்று பிரசித்தியானுப்போலே நாங்களும் உன் அபிமானத்தால் (ஸத்தை) உண்டானோமென்று பிரசித்தமாக வேணும். சூர்யன் உன் கண்ணிலிருந்து உண்டானான் என்று பிரசித்தியானுப்போலே நாங்களும் உன் கடாசுத்தாலே அஜ்ஞானமாகிற இருள் நீங்கப்பெற்று ஸம்ஸார துக்கமாகிற பணியகலப்பெற்று உனக்கு அணுக்கர்களானோம் என்று பிரசித்தியாகவேணும். இத்தால் உன் கண் வட்டத்திலேயே அணுக்கர்களாய் வர்த்திக்க வேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது.

எங்கள்மேல் சாபம் இழிந்து—பிறருடைய சாபம் உன் கடாசுத்தாலே தீரும். எங்களுடைய சாபமோ நீ எங்களை விட்டகலாமல் இருந்தால் தீரும். இங்கு சாபமென்கிறது பகவத் விச்வேஷத்தை (பகவானை விட்டுப் பிரிந்திருத்தல்) பிரம்ம சாபம் மார்பில் வேர்வையாலே போக்கலாம். தூர்வாசனுடைய சாபம் மார்பிலிருக்கிறவனுடைய கடாசுத்தாலே போக்கலாம். கௌதம சாபம் காலில் பொடியாலே போக்கலாம். தக்ஷசாபம் ஒரு தடாகத்திலே முழுக்கிட்டுப் போக்கலாம். (சந்திர புஷ்கரணி). எங்கள் சாபம் போகைக்கு இத்தனையும் வேண்டும். வேர்த்து நின்று வினையாடக் காணவேண்டும் எங்கள்மேல் நோக்க வேண்டும், பொடிதான் கொணர்ந்து பூசவேண்டும், இப்போதே எம்மை நீராட்டவேண்டும் என்று ஆறாயிரப்படி. அன்றிக்கே இங்கு சாபமென்கிறது (விஷ்ணு புராணம் 2—6—33) "எந்த ஜீவர்கள் மனோ வாக்கு காயங்களாகிற முக்கரணங்களாலும் வர்ணசிரம வ்ருத்தமான காரியங்களைச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் நரகத்தில் விழுகிறார்கள். மரம் முதலிய அசையாப் பொருள்கள், குக்ஷமமான கிருமிகள் நீர்வாயும் மீன்முதலியவை, ஆகாச சாரிகளான பக்ஷிகள், ஊர்வன ஜந்துக்களான பாம்புகள் முதலிய பிறவிகளில் பிறக்கிறார்கள்" என்றும் "அப்படிப் பாவம் செய்பவர்கள் "கட்டாயம் அநுபவித்தே தீரவேண்டும். அநுபவிக்கப்படாத மேற்சொன்ன கர்மம் அநேககோடி கற்பகாலங்களானும் நாசமடைகிறதில்லை" என்றும் இன்னும் அநேக வகையாகக் கூறப்பட்ட பாபங்களை நினைக்கிறது. இப்பாவங்கள் இழிய வேண்டின் "புண்ணியமான இந்த கிருஷ்ணஷ்டக ஸ்தோத்திரத்தைக் காலையில் எவன் படிக்கிறானோ அவனால் கோடி ஜன்மங்களில் செய்யப்பட்டபாபம் அக்கணத்திலேயே அழிகின்றது" என்று பாபபரிகாரத்திற்கு எடுத்தோதப்பட்டது. அன்றியும் அவதார ரகஸ்ய ஜ்ஞானம் முதலியவைகளும் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுவித்து மோக்ஷமளிக்க வல்லவை என்றும் ஸர்வேசுவரனும் கீதையிலருளிச் செய்திருக்கிறான். அன்றியும் பகவத்பக்தனாகாதே யிருப்பவன் ப்ரம்மஹத்தி செய்த தோஷத்தை அடைகிற

னென்றும் அதாவது இவ்வுலகில் மனித உருவை அடைந்து ஊமை யாகவும் செவிடாகவும் இல்லாமலிருந்து ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விலகி மோக்ஷமடையா விடில் அவன் ப்ரம்மஹத்தி செய்தவனாகிறான் என்றும் ஓதப்பட்டுள்ளது. இப்பாட்டிலும் எம்பெருமானைப் பிரிந்திருப்பதையே எங்கள்மேல் சாபம் என்று உணர்த்தும்படி. அது இழிய வேண்டின் எம்பெருமானுடைய நித்ய ஸம்ஸ்லேஷம் (நித்யாநுபவம்) வேண்டும் என்கிறது. அன்றிக்கே சாபம் என்கிறது பிறவிக்கு ஹேதுவாயிருக்குமது. இழிந்து என்றதால் அது கழிய வேண்டுமென்றபடி. பிறவிக்கு ஹேதுவான பாபம் கழிய வேண்டும் என்றது. நித்யாநுபவத்தை விரும்பியபடி. நித்யாநுபவம் ஆகிறது மோக்ஷ லோகத்தில் நடக்குமதொன்று. சர்வருக்கும் மோக்ஷமளிக்க வல்லவன் ஸ்ரீமந் நாராயணனே யாவான். "எவரை முன் ப்ரம்ம தேவர் த்யானித்தாரோ ப்ரமாதம் ஞானியான இந்திரன் எவனை உபாஸித்தானோ எட்டுதிக் பாலகர்களும் ரிஷிகளும் எவரை த்யானம் செய்தனரோ அந்தப் ப்ரம புருஷனை இம்மாதிரியாக அறிபவன் இந்த ஜன்மத்திலேயே முக்தியடை கிறான்" என்று புருஷஸூக்தத்திலும் "விஷ்ணுவான தன்னை ஸங்கீர்த தனம் செய்பவர்களுக்கு அழியாத மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறான்" என்று விஷ்ணு ஸூக்தத்திலும் இதுபோலவே வராகபுராணம், விஷ்ணு புராணம் தொடக்கமான புராணங்களிலும் சிவபெருமான் கண்டா க்ஷணனுக்கு மோக்ஷமளிக்க வல்லவன். முகுந்தனே யென்று கோவிந்த கர்ணனுக்கு மோக்ஷமளிக்க வல்லவன். முகுந்தனே யென்று கோவிந்த நாமத்தை உபதேசித்த பாரதம் ஹரி வம்சத்திலும் காசியில் மரணமடைபவர்களுக்குச் செவியில் தாரக மந்தரம் சிவன் உபதேசித்து சேதனர்களை முக்தியடையச் செய்கிறான் என்று அகத்திய ராம ஸங்கிதையிலும், மோக்ஷமளிக்க வல்லவன் நாராயணனே அவனையே நானும் ஆரதிக்கிறேன் நியும் அவனையே ஆரதித்து மோக்ஷத்தைப் பெறுவாய் என்று சிவன் மார்க்கண்டேயனுக்கு உபதேசித்ததாக மார்க் கண்டேய புராணத்திலும் பாத்ம புராணத்திலும் ஓதப்படுகின்றன. கீதையில் அநேக இடத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனே மோக்ஷமளிக்க வல்லவன் என்றும் இதர தேவதைகளுக்கு மோக்ஷமளிக்கும் அதிகாரம் இல்லை யென்றும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. "மற்றும் எல்லாத் தேவர் களும் இருவினை யொருவி மோக்ஷலோக மடைவரென்று பின்புள் ளாரும் பேசியிருக்கிறார்கள். அதாவது "தேவரும் முனிவரும் உறுவது தெரிவோர் மாவறு நறுவிரை மலரையன் முதலோர் யாவரும் முடி வினில் இருவினை யொருவிப்போவது கருதும் அவ்வறநெறி" என்று பேசியுள்ளார்கள். ஆக இவ்வளவால் மோக்ஷமளிக்க வல்லவன் ஸ்ரீமந் நாராயணனே என்றுணர்த்தி எங்களுக்கும் பிறவி பென்னும்

அறிவுற்று—உயிர் நிலையான தன்னடியார்க்கு விரோதிகளால் வரும் துன்பத்தை அறிவுற்று (உணர்ந்து).

தீவிழித்து—விரோதிகள் மேலுள்ள கோபத்தால் அக்னிப் பொறி சிதறும்படி திருக்கண்களை விழித்தருள அத்தால் கோபாக்ரியாலே திருக்கண்கள் சிவந்து.

வேரிமயிர் பொங்க—பரிமளம்மிக்க கேசங்கள் சிலிர்க்க "ஸர்வகந்த" என்கிறபடியே (எல்லா கந்தங்களையும் கொண்டவன்) பாகவத விரோதியான ஹிரண்யன் விஷயமாக கோபம் பொங்க அத்தால் ரோம கூபங்கள் சிலிர்த்து நிற்கும் உக்ர நரஸிம்ஹனை யுணர்த்துகிறது.

எப்பாடும் பேர்ந்துதறி—இப்பாடும் அப்பாடும் மற்றெப்பாடும் என்கிறபடியே எல்லாத் திக்கிலும் விபாபித்து உதறி என்றதால் கைகால்களைப் பிசைந்து கொள்வதும் உசுறுவதமாய் ஹிரண்யனை முடிக்கச் சமயம் பார்த்திருக்கும்படியை யுணர்த்துகிறது.

முரி நிமிர்ந்து—மிக்க வலிமையுடனும் மேனாணிப்புடனும் சோம்பலற்று இருந்தபடியை யுணர்த்தும்.

முழங்கிப் புறப்பட்டுப் போதருமாப் போலே—அங்ஙனிருந்து சமயம் நோக்கா நிற்க ஹிரண்யகசிபு "அளந்திட்ட தூணை அவன் தட்டி ஆங்கே வளர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச் சிங்க உருவாய் எரிந்த பைங்கண் இலங்க, மென்ற பேழ்வாய் வாளெயிற்றோர் கோளரியாய் முளைத்த சீற்றம் விண் சுடப்போய் முவுலகும் பிறவும் அனைத்தும் அஞ்ச முழங்கி புறப்பட்ட பூங்கோதையான் வெருவ இரிந்து வானோர் கலங்கியோப் நாத்தமும்ப நான்முகனும் ஈசனுமாய் முறையால் ஏத்தா நிற்க கொலைக் கையாளான அவுணன் ஆகம் பொங்க வள்ளுகிரால் போழ்ந்து புனிதனாகி அல்லி மாதர்ப் புல்க நின்ற ஆயிரம் தோளன் போதருமாப் போலே. அன்றிக்கே ஸர்வேசுவரனுடைய வீர பராக்ரமங்களை உணர்த்துவதற்காக சிங்கத்தை உபமானமாகக் கொண்டு விஷ்ணு ஸைகத்தத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது அதுவாகிலுமாம். அதாவது (விஷ்ணு ஸைகத்தம்) "எந்தப் பகவானுடைய மிகப் பெரிய முன்று அடிவைப்பு களில் எல்லா உலகங்களும் அடங்குகின்றனவோ அந்த விஷ்ணு வானவர் பயங்கரமானதாய் பூமியில் சஞ்சரிப்பதாய் மலைக்குத் தாவுவ தான சிங்கம்போலே யிருப்பவன் என்று வீரச் செயலினால் துதிக்கப் படுகிறான்" என்று கூறப்படுகிறது. இதையே மற்றொரு படியாகவும் அருளிச் செய்வர்கள் அதாவது, "எந்தப் பகவான் சிங்கம் போலே பராக்ரம சாலியாய் அதிமனோஹரனாயிருக்கும் ந்ருஸிம்மனா யவதரித்து ஸர்வாந்தர்யாமியான அவன் பூமிமுழுதும் சஞ்சரித்துச் சமயம் பார்த்து

பூமியிலும் ஆகாசத்திலுமில்லாமல் உயர்ந்த பிரதேசமான மடியின் மேலிருத்தி ஹிரண்யனை ஸம்ஹரித்தானோ, எவனுடைய மிகப் பெரிய முன்று அடிவைப்புகளில் அனைத்துலகும் அண்டி வாழ்கிறதோ அப் படிப்பட்ட விஷ்ணு பகவான் தன் வீரச் செயலினால் அனைவராலும் துதிக்கப்படுகிறான்" என்று சொல்லப்பட்டபடியே சிங்கப்பிரான் விரோதி நிரசன சீலனாய்ப் போதருமாப் போலே யென்றபடி.

ஆசார்ய பரதந்திரனான நீ பிராட்டிக்குப் பவ்யனான நீ, பாகவதர்கள் இட்ட வழக்கா யிருக்கும் நீ, சரணுகதர்களை ரக்ஷிப்பதையே விரதமாய்க் கொண்ட அச்சதனான நீ, சாதுக்களை ரக்ஷிக்கவும் துஷ்டர்களை அழிக்கவும் தர்மத்தை நிலை நாட்டவும் என்னின்ற யோநியு மாய்ப் பிறக்கும் இமையோர் தலைவனான நீ, வேதங்களாலும் ப்ரம்ம ருத்ரேந்திரர்களாலும் அறிய வொண்ணாத நீ, என்றபடி.

பூவைப் பூவண்ணு—காயாம் பூவைப் போன்ற திருநிறத்தை யுடைய ல்ளே! (நாராயணநுவாகம்) நீலமுண்ட மின்னன்னமேனிப் பெரு ம்ளே! பூவைப் பூவானது மலரும்போது செவ்வி பெற்றிருப்பதும் குரியனால் வாடுவதுமாயிருக்கும் அதுபோலே தன்னடியார்களிடம் கூடி யிருக்கும் சமயம் மலர்ந்து திருமேனி பூரிப்புடன் செவ்வி பெற்று விளங்குபவன். அவ்வடியார்களுக்கு யாதானுமொரு காரணத்தால் வாட் டம் வரின் அவர்களுக்கு முன்னால் இவனும் வாடுவன். (ஸ்ரீராமாயணம் ஆயோ. 2-42) "க்ஷத்ர புருஷர்களுக்குத் துக்கங்கள் வந்தபோது துக்கத்தை யடைந்த ஜனங்களுக்கு ஒரு பங்கு துக்கமானால் இது நம் எவற் சோர்வாலே வந்ததெனக் கொண்டு அவர்களைக் காட்டிலும் புரண்டு மடங்கு துக்கத்தை யடைந்தவனா யிருக்கிறான். புத்ரி புத்ரன் முதலானவர்கள் உற்பத்தி முதலான சந்தோஷ காலங்களில் புத்ரோத் பத்தியால் சந்தோஷத்தை யடைந்த பிதாவைக்காட்டிலும் இரண்டு பங்கு சந்தோஷத்தை யடைந்து கொண்டே யிருக்கிறான்" என்றதிறே! பூவைப் பூவண்ணனான இவன் சௌகுமார்யம் இருக்கும்படி.

உன் கோவிலே நின்று இங்ஙனே போந்தருளி—உன் கோவிலே என் றிது எம்பெருமான் வாசஸ்தானத்தை. அவனுடைய வாஸஸ்தான ாகிறது "இந்தப் புருஷனுடைய பெருமை இப்பேர்ப்பட்டது ஆகை யால் புருஷோத்தமன் மேலானவன். எல்லா பூதங்களும் இவனுடைய இரு பாகம். போக்யமாயிருப்பதான முன்று பாகம் இவனுடைய ப்ரம் பதத்திலிருக்கிறது" என்று சொல்லப்பட்ட நிய விபூதி. இத்தால் சேதநா சேதநங்களைத் தரித்தவனாகி எல்லா வற்றிலும் வசிக் றுனென்றதாயிற்று. இனி உன் கோயிலென்றதால் (நாராயண

ஸூக்தம்) "அந்த ஹிருதயத்தை உலகுக்கெல்லாம் ஒருயிரான நாராயணனுடைய பெரிய கோவிலாக அறியவேண்டும்" என்றும் "அந்த ஹிருதயத்தின் நடுவில் நுட்பமான ஒரு துவாரம் இருக்கிறது" என்றும் "அதில் ஸர்வாத்மாவான நாராயணன் நிலை நிற்கிறான்" என்றும் ஜனங்களுடைய ஹிருதயத்திலிருந்து கொண்டு நியாமகளுக்கும் (செலுத்துபவன்) எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் ஆத்மாவாகவும் இருக்கிறான் என்றும் சொல்லப்பட்ட அந்தர்யாமியாயிருக்கு மிருப்பைக் கூறிற்றுகவுமாம். அன்றியும் உன் கோவில் என்றதால் சேதநாசேத நங்கள் அடங்கலிலும் ஈசுவரன் வர்த்திக்கு மிடத்தை யுணர்த்தியதாகவுமாம். இத்தால் ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஒருவனே ஸர்வாந்தர்யாமியாய் இருப்பவன் என்கிறது. அதாவது "ஸகல பிராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவனும் எல்லா வற்றிற்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பினும் அவைகளின் தோஷம் தன்னிடம் தட்டாதபடி தோஷமற்றவனும் பரமபதத்தை இருப்பிடமாக வுடையவனும் ஸ்வயம் பிரகாசமாய் விளங்குவனும் ஒருவனே ஸ்ரீமந் நாராயணன்தான் என்று ஸுபாலோப நிஷத்திலும், "அந்தப் பரமாத்மாவானவன் பிரம்மாவுக்கு அந்தர்யாமி; சிவனுக்கு அந்தர்யாமி; இந்திரனுக்கு அந்தர்யாமி; பாயில்லாதவன்; உத்க்ருஷ்டன் கர்மத்திற்கு வசப்படாத ஸ்வதந்திரன்" என்றும் "இந்த உலகத்தில் யாதொன்று காணப் படுகிறதோ கேட்கப் படுகிறதோ அந்த எல்லாப் பொருள்களிலும் உள்ளேயும் வெளியேயும் நாராயணனான ஒருவனே நிறைந்திருக்கிறான்" என்றும் நாராயணனு வாகத்திலும் "ஸர்வேசுவரன் படைந்து அதனுள் அநுப்ரவேசித்து சேதநமும் அசேதநமும் ஆகிறான்" என்றும் எல்லா சேதநர்களுள் வ்யாபித்து நியாமகனாயும் அசேதநங்கட்கு அந்தராத்மாவாயும் இரா நின்றான் என்று தைத்தியோபநிஷத்திலும், "எல்லா லோகங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் விளங்குபவன் ஹரியே" என்று மஹோப நிஷத்திலும் ஒதப்பட்டுள்ளன. "ப்ரம்ம ருத்ரேந்திராதி ஸகல தேவதைகட்கும் அந்தர்யாமியாயிருந்து எல்லாக் காரியங்களையும் நடத்துபவனும் காணப்படும் கேட்கப்படும் எல்லாவற்றினுள்ளும் வியாபித்திருப்பவனும் ஸ்ரீமந் நாராயணனே" என்று இவ்வாறு சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிஹாஸ புராணங்கள் எண்ணற்ற இடங்களில் தெளிவாக எடுத்தோதி யுள்ளதால் 'ஸர்வாந்தர்யாமி ஸ்ரீமந் நாராயணனே யாவான்' இப்பொருளை உன் கோவில் என்ற பதத்தால் உணர்த்திற்று.

இங்ஙனே போந்தருளி என்றது, எங்ஙனே யெனில். அழகிய சிங்கரும் திரிவிசுரமனும் அநுபவ விரோதியையும் புருஷார்த்த விரோதியையும் ஸ்ரீ பிரஹ்மாதாழ்வானுக்கும் மஹாபலிக்கும் தானே போக்தி

யருளிப் ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாக நின்றபுப் போலே எங்களுக்கும் உன்னை விட்டுப் பிரிந்திருக்கும் அநுபவ விரோதிகளை நீயே போக்கியருளி நீயே ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாக நின்று இங்ஙனே நாங்கள் ப்ரார்த்தித்தபடியே போந்தருளி என்றபடி. இத்தால் "சர்வேசுவரன் சர்வ சேதநர்களுக்கும் கிணைத்தபடி யெல்லாம் அநுபவிக்கலாம்படி தன்னை இஷ்ட வினியோகார்ஹமாக்கித் தன்னைக் கொடுப்பவனும் சுஷுத்ர விஷயங்களை உண்டாக்க மாட்டாத சகல சேதநர்களுக்கும் தன்னை யநுபவிப்பதில் அநுபவ விரோதிகளைப் பேரக்கித் தன்னை அநுபவிக்கைக் கேடான சக்தியோகத்தைக் கொடுப்பவனுமாயிருக்கிறான்" என்கிற (யஜுர்வேதம் 7-5-36) சுருதி வாக்கியத்தை யுணர்த்தியபடியாகும்.

கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனத்திருந்து - இதிலுள்ள ஆறு பதச் சேதமும் ஆறு ஆசனத்தை யுணர்த்துகிறது. அதாவது! இருந்து என்றதால் நித்ய விபூதியிலே எம்பெருமான் முடிசூடி யிருக்குமாப் போலே அடிமை செய்கைக்கு முடிசூடினவர்களாய் மதிப்பில் அவனைப் போலே குறைவற்றவர்களாய் இருக்கும் நித்ய சூரிகளான முடியுடை வானவர்களுடல் காலம் நடையாடப் பெருததும் ஒருபோதும் அழிவில்லாததுமான பரமபதத்திலேயிருந்து நித்ய முக்தர்கள் புனைந்த கண்ணிநீர் சாந்தம் புகையோடேந்தி வணங்க எம்பெருமானும் "ஓடும் புள்ளேறிச் சூடும் தண் துழாய் நீடு நின்றவை ஆடும் அம்மானே" என்கிறபடியே சர்வாதிகளாயிருந்து நித்ய சூரிகளோடு முக்தர்களோடு வாசியற வைத்து அணைவதும், விபூயர் மடுவிலே புக்காடினாப் போலே யிருந்து பரிமாறுவதும் சேனை முதலியார் பிரம்பின் கீழே யிருப்பது மான இவ்வபுவத்தை யாயிற்று இருந்து என்றது. அதாவது பரத்துவ நிலையை யுணர்த்தியபடி. 2 ஆசனத்திருந்து என்றதால் (நாராயண ஸூக்தம்) "எண்ண முடியாத அவதார ரூபங்களை யுடையவனும் அப்படி அவதாரம் செய்தும் குறைவற்றவனும் அழகாகப் பேசுவனும் பாற்கடலின் நடுவில் பள்ளிகொண்டவனும் உலகுக்கெல்லாம் நன்மை செய்பவனும் நாராயணனே" என்கிறபடியே ஆர்த்தர் கூப்பிடு கேட்க சையாசனத்தில் (சையாசனம் - படுக்கை ஆசனம்) எழுந்தருளி யிருக்கும் இருப்பாகிய வ்யூக நிலையை யுணர்த்துகிறது. 3 சிங்காசனத்திருந்து என்றதால் அரக்கரசுராதிகளை முடிக்கவும் சத்துக்களை ரக்ஷிக்கவும் தர்மஸ்தாபனம் பண்ணவும் ராமகிருஷ்ணாதி ரூபேண அவதரித்து சிங்காசனத்திருந்து ராஜ்ய பரிபாலனம் நடத்தி யருளிய விபவ நிலையை யுணர்த்துகிறது. 4 சீரிய சிங்காசனத்திருந்து என்றதால் ஸர்வர்க்க நரக ப்ரவேசாதி சர்வாவஸ்தைகளிலும் சகல சேதநர்க்கும் துணையாய் அவர்களை விடாதே நிற்கும் நிலைக்கு மேலே சுபாசர்யமான

திருமேனியோடே கூடிக்கொண்டு அவர்களுக்கு த்யேயனாகக்காக்கவும் அவர்களை ரக்ஷிக்கக்காக்கவும் பந்து பூதனாய்க்கொண்டு ஹிருதய கமலத்திலே எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பாகிற இந்த அந்தர்யாமித்வ நிலையை உணர்த்துகிறது. "உடைய சீரிய சிங்காசன மென்கிறது அதிகாரி தேசகால நியமமு மின்றிக்கே எந்தத் தேசத்திலும் எந்தக் காலத்திலும் எல்லா அதிகாரிகளுக்கும் எவ்வித நியம மின்றிக்கே "பின்னாற் வணங்கும் சோதித் திருமுழிக்களத்தானாய்" என்கிற படியே "ஸ்வஸ்வாமி பாவத்தை மாருடிக்கொண்டு அஜ்ஞரைப் போலேயும் அசக்தரைப் போலேயும் அஸ்வதந்தரைப் போலேயும் இருக்கச் செய்தேயும் அபார காரணய பரவசனாய்க் கொண்டு ஸர்வா பேக்ஷிதங்களையும் கொடுத்தருளும்" என்கிறபடியே என்றுமுடைய வனாய் இருக்கையாலே உடைய சீரிய சிங்காசனமென்று அர்ச்சாவ தார நிலையை யுணர்த்துகிறது. "கோப்புடைய சீரிய சிங்காசன மென்ற தால் அழகிய அமைப்பையுடைய உபய விபூதியிலுமில்லாத நிகரற்ற அமைப்பை யுடைய ஆசனம் என்கிறது. அதாவது உபய விபூதி காதனவனும் கைகட்டி வாய் புதைத்து அவ்வாசனத்தின் கீழே இருக்கப்பெறுகை. அதாகிறது ஆசார்யாசனம் விஸ்வாமித்ர வசிஷ்டாதிகளிடத்தில் அவனிருந்தது பிரசித்த மிறே. சிம்மாசனாதிபதிகள் என்கிறதும் ஆசார்ய சிம்மாசனாதி பதிகளையே பிறே. இங்கு அதையே யுணர்த்துகிறது. மேலும் "உலக முழுவதும் தெய்வாதீனமாயிருக்கும் அந்தத் தெய்வம் மந்திராதீனமாயிருக்கும் அந்த மந்திரம் ப்ராம்மணாதீனமாயிருக்கும் (ஆசார்யாதீனம்) ஆகையால் பிராமணர்கள் எனக்குத் தெய்வம் என்பது ஸ்ரீதிருஷ்ணன் வாக்கியம், திருவேங்கட முடையான், திருக்குறுங்குடி நம்பி, திருவரங்கச் செல்வனார் ஆகிய எம்பெருமான்கள் உடையவர் மணவாள மாமுனிகளிடம் ஆசனத்தின் கீழிருந்து ஆசார்ய ப்ரதிபத்தி யுடன் திருவிடச்சிணை ரகஸியார்த்தங்கள் பெற்றது ப்ரசித்தமிறே. இத்தால் கோப்புடைய சீரிய சிங்காசன மென்றது ஆசார்ய சிம்மாசனத்தை. ஈசுவரனும் ஆசார்ய பதத்திற்கு ஆசைப்பட்டிருக்கும். "குருரேவப்பரப்ரம்ம" என்கிறபடியே பூரணமான ஸ்தானத்திலே எழுந்தருளியிருக்க வேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்கும்படி. இங்ஙனே அபேக்ஷிப்பதற்கு ஹேது வென்னென்னில் ஈசுவர சம்பந்தம் பந்த மோக்ஷங்களுக்குப் பொதுவாயிருக்கும் ஆசார்ய சம்பந்தம் மோக்ஷத்திற்கே ஹேதுவாயிருக்கும்" என்கிறபடியே தங்களிடம் இதர விஷயப் பற்றிருப்பினும் அதைப் போக்கி யருளி இதர விஷய ருசியைத்

கக்காக. ஈசுவரன் அங்ஙனம் செய்யான் சேதநர்கள் ருசிக்கநு ண்மாக பந்தமும் பந்தமறுப்பதோர் மருந்தும் காட்டுவான். இவ்விசுவரன்தான், "பிள்ளை பேகணியாமல் மண் தின்னவிட்டுப் ப்ரதி ஒளவுதம் திடும் வத்ஸலையான மாதாவைப் போலே" ஆகையால் மோக்ஷத்திற்கே ஹேதுவான பிதாவைப் போன்ற ஆசார்ய ஸ்தானத்திலே எழுந்தருள் வேண்டு மென்கிறது.

யாம்—நித்ய ஸம்ஸாரிகள் ஏதோ ஒரு விசேஷ காலத்திலே பகவத் நிமிதிக்குச் செல்லவேண்டுமென்று நினைப்பார்கள். அதற்குள்ளாக வேறு காரியத்தால் அதை மறப்பர். ஒருகால் நினைவிற்கு வரின் ஆகிறது மற்றொரு நாள் என்று பழையபடியே இருப்பார்கள். அத் கையர் நடமாடும் தேசத்திலே யிருக்கும் யாம். சர்வ சக்தனான நீயே நினைப்பூட்டப் பார்க்கிலும் அந்நினைவுக்கு மாறாக இருக்கும் யாம். ப்ராக்ருத சரீரமும் ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களும் ப்ராக்ருதபந்துக் ளும் ப்ராக்ருத பூமியும் ஆகிய இவற்றுக் கிடையிலே யிருக்கும் யாம்; "உன்னை விட்டு என் கொள்வன் என்னும் வாசகங்கள் சொல்லியும் வன்கள்வனென் மனத்தை வலித்து கண்ணீர்க் கரந்து கின் கண் நெடுங்க வைத்தே எனதாவியை நீக்கவில்லை" என்கிற படியே ஞானவான்களும் கதறும்படியான நிலையிலே யிருக்கும் யாம்.

வந்த காரியம்—மூலப்ரக்ருதியிலே இறகொடிந்த பக்ஷிபோலே இருக்கும் தசையிலே எங்களுக்குக் கரசரணாதிகளைத் தந்து அநுப்ப ளாங்கள் வந்த காரியம். அன்றிக்கே பாகவத சங்கத்தைப் பெற்று, ஆசார்ய சம்பந்த மடைந்து பிராட்டி புருஷகார மூலமாக வகுத்த சேஷியான உன்னை உணர்த்த வந்த காரியம் என்றுமாம்.

ஆராய்ந்தருள்—நீயே ஆராய்ந்தருள் வேண்டும். அதாவது இழந்த காலத்திலே கரசரணாதிகளைத் தந்தருளி ஈசுவரனான தன்னை வணங்க என்று நியமித்து வைத்து அந் நியமனப்படி நாங்கள் வணங்க முடியாத படி. "மம மாயா துரத்யயா" என்னுடைய மாயையை ஒருவராலும் வெல்ல முடியாதென்ற விஷயத்தில் எங்களை முட்டி விடுவது ஏதுக் கென ஆராய்ந்தருள் வேண்டும். ஸ்வரூபாநு குணமாக எங்களுக்கு வேண்டுவதென்ன என்பதை ஆராய்ந்து அதை நீயே யருள் வேண் டும். இவ்விருள் தருமா ஞாலத்திலே நீயருப்ப நாங்கள் வந்தோம் வந்த எங்கள் காரியம் நீயே ஆராய்ந்தருள் வேண்டு மித்தனைபோக்கிக் கர்ம வச்யரான நாங்கள் ஹிதம் இன்னதென்றறிந்திருக்கிறோமோ? நாங்கள் ஸ்வரூபத்திற்குச் சேராதவைகளையே எப்போதும் ஹிதமென ஆராய்ந்து கிடப்போம். இன்னும் எங்களை எங்கள் கையில் காட்டித் தரவல்லையோ. எங்களுக்கு வேண்டும் ஹிதம்சத்தை நீயே ஆராய்ந்

தருள வேண்டும். அன்றிக்கே ஸ்வாருபாநு குணமான பாகவத சம்பந்தமும் ஆசார்யாபிமானமும் புருஷகாரமும் பெற்று ஆசார்யாசனத்திலே எழுந்தருளி யிருக்க வேண்டுமென்று கூறுவது ஏதுக்கெனையே ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். இப்படி ஆசார்ய ஸ்தானத்தில் எழுந்தருள வேண்டுமென்று உத்தேசிப்பதற்கு அடி, ஆசார்யன் "பயனன்றுகிலும் பாங்கல்ல ராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணி கொள்வான்" ஈசுவரனோ தோர் மறையின் திறமென்று தீயவரைக் கூராயிக் கொண்டு குறைப்பதும் ருசிக்கருகுணமாக பந்தமோஷத்தில் மூட்டுவதும் செய்வான். ஆகையால் அநதிகாரிகளாய் "ஸ்வாபிமானத்தால் ஈசுவராபிமானத்தைக் குலைத்துக்கொண்ட இவர்களுக்கு ஆசார்யாபிமான மொழிய உத்தரகமில்லை" என்னும் மறையின் குருத்தின் பொருளைத் தேர்ந்திருக்கும் படியாலே யாயிற்று. ஆசார்ய ஸ்தானத்தில் எழுந்தருள வேண்டுமென்றது. ஈசுவரன் மோஷமளிப்பது ஒரு காலத்திலே ஒரு தேசத்தாலே ஓரதிகாரிக் களிப்பான். ஆசார்யனோ பசு, பசுதி ஸ்தாவரங்கள் மனுஷர்களென்று பாராது சம்பந்தா சம்பந்திகளுக்கெல்லாம் அளிப்பான். ஆகையால் ஆசார்ய ஸ்தானத்தை அபேக்ஷிக்கும்படி.

ஏலோரெம்பாவாய்.....

கருத்துரை—கீழ்ப் பாட்டில் பரம்பொருள் ஒருவனே தன்னை விரும்பி சரணம் புகுந்த அதிகாரிகளுக்கு மோஷமளிக்க வல்லவன் என்றது. இதில் அநதிகாரிகளுக்கும் விருப்ப மற்றவர்களுக்கும் அதிகாரத்தையும் விருப்பத்தையும் முண்டாக்கி மோஷமளிக்கக் கோலி அப்பரம்பொருள் தானே ஆசார்யனாய் வந்தவரித்து ஸர்வருக்கும் மேல் விழுந்து கிர்ஹேதுகமாக மோஷமளிக்கும் படியை யுணர்த்துகிறது. அன்றியும் கறுப்புடுத்துக் காரியம் சோதிக்கும் ராஜாவைப் போலே எல்லா வற்றிற்கும் அந்தர்பாமியாய் எழுந்தருளி ரக்ஷிக்கும்படியான அந்தர்பாமித்வத்தையும் உணர்த்தி அத்துடன் ஸ்ரீமந் நாராயணனான தானே பரம்ம ருத்ரேந்திராதி ஸகல தேவதைகட்கும் சேதநா சேதநங்கட்கும் காணப்படும் கேட்கப்படும் எல்லாவற்றிற்கும் ஸர்வாந்தர்பாமி என்பதையு முணர்த்துகிறது. ... (23)

24. அன்றிவ் வுலக மளந்தா யடிபோற்றி *

சேன்றங்குத் தென்னிலங்கை செற்குய் திறல் போற்றி *

பொன்றச் சகட முதைத்தாய் புகழ் போற்றி *

கன்று குனிலா வெறிந்தாய் கழல்போற்றி *

குன்று குடையா வெடுத்தாய் குணம் போற்றி *

வென்று பகைகெடுக்கும் நின் கையில் வேல்போற்றி *

என்றென்றுன் சேவகமே யேத்திப் பறைகொள்வான் *

இன்றுயாம் வந்தோ மிரங்கேலோ ரெம்பாவாய்.

அவதாரிகை—இப்பாட்டில் விபவ வைபவத்தை யுணர்த்து முகத்தாலே துஷ்ட ஜந்துக்களை வேட்டையாடும் ராஜாவைப் போலே துஷ்டர்களை நிகரஹித்தும் சிஷ்டர்களைப் பரிபாலித்தும் தர்மத்தை நிலை நிறுத்தும்படியை யுணர்த்துகிறது. அன்றியும் கீழ் மூன்று பாட்டால் ஈசுவரனுடைய ஐகத் காரணத்வமும் மோஷ ப்ரதத்வமும் சர்வாந்தர்பாமித்வமும் பேசப்பட்டது. இப்பாட்டில் முமுகூலிபாஸ்யத்வமும் மேல்பாட்டில் முமுகூல ஆராத்யத்வமும் பேசப்படுகிறது. மோஷத்தில் இச்சைபிறந்த முமுகூலவாயிருப்பானுக்கு உபதேசிக்கத் தக்க மூர்த்தி விசேஷம் இன்ன தென்கிறது.

உள்பொருள் விளக்கவுரை

அன்றிவ் வுலகம் அளந்தாய் அடிபோற்றி—தன் விபூதியை மஹாபலி அபகரிக்க அத்தால் இந்திரன் நோவு பட்டிருக்க அவனுக்காக வாமனரூபம் பிறந்து மஹாபலியிடம் சென்று மூவடிதா வென்று யாசித்து வஞ்சித்து அளக்கும் வியாஜத்தாலே நாட்டுக்கெல்லாம் தன் திருவடிகளைத் தூளிதானம் பண்ணி திருவடியில் ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தைப் பெருக்கி ஸகல ஜகத்தையும் உஜ்ஜீவிக்கப் பண்ணினவன்று இந்திரன் பிரயோஜனத்தைக் கொண்டு போனான் மஹாபலி ஓளதார்யம் பெற்றுப் போனான். அன்று தொடங்கி இன்று வரை எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தம் மூத்தப்பன் ஏழ்படி கால் தொடங்கி வந்து வழி வழி யாடச் செய்து பந்தனை தீர பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடப் பெற்றோம். அத்துடன் சேஷ பூதரானவர்களுக்கெல்லாம் அவசியம் பீர்த்தவ்யமா யிருப்பதான ஸ்வரூபாநுரூபமான மங்களாசாஸனம் என்றும் செய்யப் பெற்றோம். அன்றிக்கே மஹாபலியை வெல்ல வாமனரூபம் வந்து தோன்றி வடிவழகாலும் இன் சொற்களாலும் அவனை இசைய வைத்து மூவடி மண் யாசித்து அளக்கும் வியாஜத்தாலே திருவடி அவன் முடியில் அணியச் செய்து அவன் பெருமையை வந்தச் செய்தாய் அன்று. (அதுபோலவே) மஹாபலி தேவாதி விலக்ஷண இந்திராதிக்யத்தை அபகரித்துக் கொண்டாப் போலே இங்கும் தேவாதி விலக்ஷணான ஆத்மாவிற்கே ஆதிக்யமாயுள்ள பாரதந்திரி மீதோடு கூடிய ஈசுவர சேஷத்வத்தை ப்ரக்ருதி காரியமான அஹங்காரமாகிற மஹாபலி அபகரிக்க ஸப்தாதி விஷயத்தில் ஆத்மா எளி

வரவு பட்டிருக்கும் நாளிலே சிறுமா மனிசர் என்னும்படி ஆசார்யரு யவதரித்து இருப்பிடத்திலே வந்து இனிமையான சொற்களால் ஹிதோபதேசாதிகளைச் செய்து தன் குணங்களாலே ஈடுபடுத்திக் கொண்டு "அவத்தங்கள் விளையும் என் சொற்கொளந்தோ" என்று யாசித்து நடுவே வந்து உய்யக்கொண்டு அறியாதன அறிவித்த தீமனம் கெடுத்து மருவித் தொழும் மனமே தந்து போதில் கமலவன் னெஞ்சம் புகுத்து மஹாபலியை மூன்றடியில் தனக்காக்கிக் கொண்டாப் போலே கரணதரயத்தையும் திருவடி ஸம்பந்தத்தால் தனக் காக்கிக்கொண்டு சென்னித்திடரில் பாத விலச்சினை வைத்துத் தானே ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தையும் தந்து தனக்கே யாக்கிக்கொண்டாய் இன்று அன்று ஸ்ரீபாத தீர்த்தம் மஹாபலி பெருது தேவதாந்தரம் கொண்டு போயிற்று. இக்குறைகள் ஒன்று மின்றிக்கே ஈடுபடுத்திக்கொண்ட குணங்களுக்குத் தோற்றுத் திருவடிகளுக்குப் பல்லாண்டு பாடும்படித் திருத்திப் பணிகொண்டாய் இன்று.

சென்றங்குத் தென்னிலங்கை செற்றாய் திறல் போற்றி—பிராட்டியைப் பிறித்த தச கண்டனான அரக்கனிருப்பிடமான கல்லாதவரிலங்கைக் கட்டழித்த காகுத்தனான நின் தோள்வலிக்குப் பல்லாண்டு. அன்று பாடப் பெருத இழவு தீர இன்று பாடும்படி. அன்றிக்கே "கல்லாத வரிலங்கை கட்டழித்த காகுத்தனல்லால் ஒரு தெய்வம் யானிலேன்" "தயரதற்கு மகன் தன்னை யன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே" என்கிற படியே அந்த ஸ்ரீராமனான பரம்பொருளே ஆசார்யனாய்த் தானே தயானத்திற்கு விஷயமாய் நின்று "பத்து இந்திரியங்களாகிற பத்து தலைகளை யுடையதும் கோரமானதுமான யோகிகளின் மனமாகிற ராவணனை விவேகமாகிற அம்புக் கூட்டத்தாலே அழிக்கிறான் எம்பெருமான்" என்கிறபடியே தசேந்திரியங்களைத் தலைகளாயுடைய மனமாகிற ராவணனை முடிந்த உபகாரஸ்மிருதி நெஞ்சில் பட்டுக் கல்லாதவ லங்கை யான ஸம்ஸாரிகளின் படியைக் கட்டழித்த ஆசார்யனான காகுத்தன் திறலுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்தபடி யாகவுமாம்.

பொன்றச் சகடம் உதைத்தாய் புகற்போற்றி—சகடத்தைத் திருவ யால் உதைத்து முடித்தாய் போலே இவ்வாத்மாவுக்குக் கர்ப்பத் தூமகதி, யாய்கதி என்னப்பட்ட ஆரங்களை யுடையதாய் சகட போல் சுற்றிவரும் இச்சம்சார கதியை ஆசார்யன் தன் திருவ ஸம்பந்தத்தால் பொன்ற உதைத்ததை யுணர்த்துகிறது. ஆக இஃ இரண்டு வைபவங்களுக்கும் சேர்த்து மங்களாசாஸனம் செய்யும்படி.

கன்று குணிரா வெறிந்தாய் கழல் போற்றி—வத்ஸாசுரனைக் கொண்

யவதரித்துப் பிறவிக்குஹேதுவான நல்வினை தீவினைகளை முடித்தபடியை நினைத்து அதற்கு மங்களாசாஸனம் செய்யும்படி. பாபம் இரும்பு விலங்கு புண்ணியம் பொன் விலங்கு. பாவம் போலே புண்ணியமும் பராநுபவத்திற்கு விலக்கு, ஆகையால் இரண்டையும் முடிக்கும்படி.

குன்று குடையாய் எடுத்தாய் குணம்போற்றி—இந்திரனான தான் தனக்கிடும் பூசனையைத் தடுத்துத் தன்னைப் பரிவப்படுத்திய ஸ்ரீக்ருஷ்ண னையும் கோபர்களையும் முடிக்கக் காற்றும் கல்லும் மழையுமாய் ஏழு நாள் இடைவிடாமல் பெய்வித்துத் திருவாய்ப்பாடிக்குப் பெருந்தீங்கு இழைத்தகாலத்தில் இந்த அசஹ்யாபசாரத்திற்காக ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இந்திரனுடைய தலையையறுத்துப் பொகடலாமாயிருந்தும் 'இவன் உணவைக் கொள்ளைகொண்ட நாம் உயிரையும் கொள்ளை கொள்ள லாகாது கைசலித்த வாறே தானே ஓய்ந்து போகிறான்' என்று திருவுள் ளம்பற்றித் தன் காரியமான ரக்ஷணத்தைமட்டும் செய்து போந்த மஹா குணத்தைப் போற்றும்படி. அன்றிக்கே எம்பெருமான் ஆசார்யனாய் வந்தவதரிக்கும்போதும் இத்தகைய மஹாகுணத்தை மிளிரச் செய்வன் என்னவுமாம். கூரத்தாழ்வான் நான் பெற்றபேறு நாலாரானும் பெற வேண்டும் என்றாரிறே. அன்றியும் "பரமாத்மாவைப்போல ஆசார் யனையும் உபாஸிக்கக் கடவன்" என்று ஆபஸ்தம்ப சூத்திரத்தில் சொல் லுகிறபடியே சாஷாத் ஸர்வேசுவரனாகிய பீதகவாடைப்பிரானான ப்ரம்ம குரு நெஞ்சில் தயானத்திற்கு விஷயமாய் எழுந்தருளியிருக்க, கடுங் காற்று எதையும் வீசியெறியுமாப்போலே வாயுவினும் மிக்க வேகத்தை யுடைய நெஞ்சாலே ஈசுவரனாகிய ஆசார்யன் நெஞ்சிலுள்ளானே என்ற எண்ணம் சிறிதுமின்றிக்கே உபேக்ஷித்து இதர விஷயஸ்மரணை பண்ணு கையும் கல்லை வீசியெறியுமாப்போலே ஆசார்யவைபவம் பேசவேண்டிய சொற்களிருக்க பிறரைக் கடுஞ் சொற்களாலே எறிந்து பேசுகையும் பெருமழையாலே பீடிக்கப்படு மவர்களுக்கு அநேக துன்பங்கள் விளையு மாப்போலே பிறர்க்கு அநேக துன்பங்கள் விளைவித்து அவர்கள் கண் களிலே மழைபோல் நீர் பெருக்கச் செய்தலுமாகிற வர்ஷத்தைத் தன் க்ருபா குணமாகிற குளருலே தடுத்த மஹாகுணத்தைப் போற்றியபடி யாகவுமாம். ஹிருதயத்தை உலகுக்கெல்லாம் ஓர் உயிரான் நாரத யுண்ணுடைய பெரிய கோயிலாக அறிய வேண்டும்; ஸ்வர்க்க நரக ப்ரவேசாதி சர்வாவஸ்தைகளிலும் சகல சேதநர்களுக்கும் துணையாயும் சேதநர்களுடைய உள்ளே ப்ரவேசித்து சகல ப்ரவருத்திகளுக்கும் நியந் தாவாயும் எழுந்தருளியிருக்கிறான் எம்பெருமான்; அங்ஙனம் எழுந் தருளியுள்ள எம்பெருமானை சாகத்வேஷங்களும் கடுஞ்சொற்களும் ப்ர ஹிம்சையும் பீடிப்பதானது தேவேந்திரன் காற்றும் கல்லும் மழையு

மெடுத்துப் பெருந்தீங்கிழைத்தற்கு ஒக்குமென்றபடி. "ஈசுவர விபூதி யிலே ராகத்வேஷம் நடையாடிற்றுகில் நாரபதம் நெஞ்சில் பட்டதில்லை யாகக் கடவது" என்றும் உடலை நெருக்கி உயிருடன் உறவு கொண் டாவொரைப்போலே நாரங்களுக்குத் தீங்கிழைத்து நாராயணனோடு உறவு கொண்டாடுகை என்றும் கூறப்பட்டுள்ள இத்தகைய எண்ணற்ற தீய குணங்கள் உறைந்து கிடப்பதை யுணர்ந்தும் அதைக் கணிசியாது ஆசார்யனாயவதரித்து அங்கீகரித்த மஹாதுணத்திற்குப் பல்லாண் டென்கிறது.

வென்று பகைகெடுக்கும் நின்கையில் வேல்போற்றி—விரோதி வர்க்கங் களை வெற்றிகொண்ட கையிலுள்ள வேலுக்குப் பல்லாண்டென்கிறது. சக்ரவர்த்தி வில் பிடித்ததினால் திருமகனார் (ஸ்ரீராமன்) வில்பிடித்தார். கூர்வேல் கொடுத்தொழிலன் நந்தகோபனாகையாலே ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் வேல்பிடித்தபடி. ஸ்வரூப விரோதிகளை வென்று பகைகெடுத்த ஆசார் யனை யுணர்த்துகிறது. "குருவே பரப்ரம்ம" என்கிறபடியே ஆசார் யனே பரமாத்மா என்ற இந்த ப்ரமாணத்தால் பூர்த்தியான இடமே ரக்ஷகமாய் வரிக்கவேண்டு மென்பதை யுணர்த்துகிறது. ஈசுவர அவ தாரங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு ப்ரதானயமிருக்கும். அவ்வவதாரங் கள் கௌணத்வம், முக்யத்வம் என இரண்டுபடி பட்டிருக்கும். முமுக்ஷுக்களுக்கு (மோக்ஷத்திலே இச்சைபிறந்தவர்களுக்கு) கௌணத் வம் உபாசிக்கத் தகுந்ததல்ல. முக்யத்துவங்களான அவதாரங்களே உபாசிக்கத் தகுந்தவை என்று விஷ்வக்ஸேன ஸம்ஹிதையிலும் இன்னும் பல விடங்களிலும் எடுத்தோதப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாசிக்கத் தகுந்த முக்யத்துவங்களான விபவ அவ தாரங்களுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்தருளி அவைகளை யெல்லாம் ஆசார்ய பரமாகவே உணர்த்தி யருளிற்று.

என்றென்றுன் சேவகமே ஏத்திப் பறை கொள்வான்—ஸ்ரீராம கிருஷ் ணாதி அவதாரங்களில் அன்று நீ செய்தருளிய சேவகங்களையும், இன்று ஆசார்யனாயவதரித்துச் செய்தருளிய சேவகங்களையும் அவ்வா சார்ய சரணாவிர்த யுகளமே ரக்ஷகமாகக் கடவதென வரித்துள்ள இன்றும் பரமபதத்திலே சென்று மற்று என்றும் ஏத்திப் புரு ஷார்த்தமாகக் கொள்வதே உத்தேசம். இத்தால் மங்களாசாஸனமே புருஷார்த்த மென்கிறது. பரமபதத்திலும் இதுவே புருஷார்த்தமாகும். அன்றிக்கே, உன் சேவகமே ஏத்திப் பறை கொள்வான் என்றதால் பிரயோஜனந்தர நிவர்த்தி பூர்வகமாக அந்நய ப்ரயோஜனமாய் அத் தலைக்கே ரஸமாய்படி ஏத்திப் பறைகொள்ளும்படியை யுணர்த்துகிறது. அதன் பெருமை மேலே பேசப் படுகிறது. அதாவது ஸ்ரீகீதையில்

"எந்த மஹாத்மாக்கள் என்னைத் தவிர வேறு பிரயோஜனத்தை இச் சிக்காமல் என்னையே சிந்தித்துக் கொண்டு இடைவிடாமல் தயானிக் கிருர்களோ, எப்போதும் என்னை யடையவேண்டுமென்று கருதிக் கொண்டிருக்கிற அவர்களுடைய யோக சேஷமத்தை நான் வஹிக்கி றேன்" என்றருளிச் செய்தபடியே இங்கும் இதர பிரயோஜனத்தைக் கருதாது எம்பெருமானையே ஏத்துவது பிரயோஜனமாகக் கொண்டு அத்தால் எம்பெருமானைப் பறையாகக் (புருஷார்த்தமாக) கொள்ள அபேக்ஷித்து வந்த படியை யுணர்த்துகிறது. பரம பதத்திலும் நித்ய முக்தர்கள் எம்பெருமானை யடைந்து ஏத்துவதே பலமாகக் கொண்டிருக் கிருர்களென்று அநேக வேதப்ரமாணங்களும் கூறியுள்ளன. உன் சேவகமே ஏத்திப் பறை கொள்வான் என்றதால் நித்ய ஸம்ஸ்க்ஷேபத்தை விரும்பும்படி. அப்பேறு அந்நய ப்ரயோஜனராய் எம்பெருமான் ஒருவனையே ஏத்துமவர்க்கே ஸித்திக்கு மென்றதாயிற்று. ஸ்ரீகீதையி லும் யார் யார் எந்த எந்தத் தேவதைகளை யுபாசிக்கிருர்களோ அந்தந்தத் தேவதைகளின் ஸ்தானங்களை யடைகிருர்களென்றும் அவைகளெல் லாம் அநித்ய பலன்களென்றும் மறுபடியும் பிறவியில் முட்ட வல்லவை யென்றும், பரம்பொருளான என்னையே உபாஸிப்பவன் பிறவியற்ற பெருவிகம் பெய்தி என்னையே யடைகிறான் என்றும் அநேக இடங் களில் தெளிவாக ஓதிவைத்துள்ளது. அன்றியும் "ஸ்கந்தன் ருத்ரன் இந்த்ரன் முதலான தேவதைகள் பூஜை செய்யும் விஷயத்தில் ஞானி களால் விலக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி யறிந்து இம்மாதிரியாகவே பக்திக் கலப்பைச் செய்யாம லிருக்கக் கடவன்" என்று பெளஷ்கர ஸம்ஹிதையிலும் "மனிதத் தலைவனே! மனதால் தயானிக்கத் தகாதவர் தளான ப்ரம்ம ருத்ராதி தேவர் முதலான மற்றவர்கள் அனைவரும் கர்மத்தால் பிறந்தவர்களாகையாலே அகத்தார்கள்" என்று விஷ்ணு புராணத்திலும் "ப்ரம்மனையும் சிவனையும் மற்ற எந்தத் தேவதைகள் ஸ்மிருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்களோ அவர்களையும் மோக்ஷாதி காரிகள் ஸேவிக்கமாட்டார்கள். அந்தத் தேவதைகளிடமிருந்து வரும் ப்ரம்மானது மிக அல்பம் ஆகையால்" என்று பாரதம் மோக்ஷ த்ரம்மத்திலும் "உமையவள் சிவனை நோக்கி அகில லோகங்களுக்கும் தலைவரே நீர் இரவும் பகலும் ஒழிவின்றி தயானம் செய்கிறீர் உம்முடைய தயானத்திற்கு விஷயமாயிருப்பவர் யார் உம்பிலும் பெரியோர் யாரென்று வினவ அதற்கு சிவன் நங்காய் அஜ்ஞான மாகிய கடலைத் தாண்டுவதற்கு ஓடமாயிருப்பவன் ஸ்ரீமந் நாரா யணனே இவனன்றி இந்த ஸம்ஸாரக் கடலைத் தாண்டுவதற்கு னாதனமாயிருப்பவர் யாருமில்லை" என்று கர்ம காண்டம் முதல் அத்யாயத்திலும் "சிவனாகிய என்னுடைய தயானத்திற்கு விஷயமர்

யிருப்பவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனே என்று பார்வதிக்கு உபதேசித்துப் பின்னர் இருவருமாக ஸங்கர்ஷண த்யானம் செய்து யோக சமாதியடைந்து ஹரியை ஸாக்ஷாத்கரித்தார்கள்" என்று ஸ்ரீபாகவதம் ஐந்தாம் ஸ்கந்தம் பதினேழாம் அத்யாயத்திலும் "ஸ்ரீமந் நாராயணனை பிரமன் சிவன் இந்த்ரன் முதலானோர் உபாஸித்தார்களென்று நாரதீயத்திலும் "செங்கண்மலை உபாஸனை செய்து நான்முகன் ஐமுகன் இந்த்ரன் முதலானவர்கள் நல்ல பதவியைப் பெற்றுள்ளார்கள்" என்று இலிங்க புராணத்திலும், சிவன் உமையவளை நோக்கி "நான் தாரக மந்தரத்தை மறவாமல் த்யானம் செய்துகொண்டிருக்கிறேன் நீயும் அதனை உபாஸனை செய்வாயாக" என்று கூர்ம புராணத்திலும், இன்னும் சுருதிஸ்மிருதி இதிறாஸ புராணங்கள் சகல தேவர்கள் அனைவரும் ஏககண்டமாய் ஸ்ரீமந் நாராயணனை உபாஸிக்கத் தக்கவன் என்று அநுதியிட்டபடியை யாயிற்று உன் சேவகமே ஏத்திப் பறைகொள்வான் என்கிறது. பகவத் அவதாரங்கள் கௌணத்வம் என்றும் (அதாவது ஈசுவரனுடைய ஸ்வரூப ஆவேசமென்றும் சக்தி ஆவேசமென்றும் சொல்லப்படுவது) முக்யத்வமென்றும் (அதாவது ஆதியஞ்சோதி யுருவை அங்கு வைத்து இங்குப் பிறந்து என்கிறபடியே சாக்ஷாத் தானேயான அவதாரம்) இரண்டு படிப்பட்டிருக்கும். இவ்விரண்டிலும் முமுக்ஷுக்களுக்கு முக்யத்வமே உபாஸிக்கத் தகுந்ததென்று விஷ்வக்னோன ஸம்ஹிதையிலும் அநேக ப்ரமாணங்களிலும் சிஷ்டாசாரத்திலும் காட்டப்பட்டுள்ளதையே கொள்ளவேண்டுமென்று அறிவுறுத்திய படியாம்.

இன்றுயாம் வந்தோம்—நம் சடகோபனைப் பாடினாயோ என்று அதிஸங்கித்து நோக்காதவண்ணம் தன் அபிமதத்துக்கு எல்லை நிலத்தையே (ஆசார்யனையே) யாம் பற்றி வந்தோம்.

இரங்கு—"ஞானம் அநுஷ்டானம் நன்றாகவேயுடைய ஞானகுருவையடைந்தக்கால் தேனார்கமலத் திருமாமகள் கொழுநன் தானே வைகுந்தந்தரும்" என்கிறபடியே ஆசார்யன் திருவடிகளையே உபாயோபேயமெனப் பற்றிவந்த எங்களுக்கு இரங்கு. அன்றிக்கே ஆசார்யனையிருந்து இரங்கியருள வேணுமென்கிறது, ஆசார்யாபிமானமே உத்தம தாரக மாகையாலே.

ஓரோரெம்பாவாய்.....

கருத்துரை—இப்பாட்டில் விபவ அவதாரத்தை யுணர்த்துகிறது. விபவந்தான் கௌணத்வம் முக்யத்வம் என இரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும். முமுக்ஷுக்களுக்கு முக்யத்வமே உபாஸிக்கத் தகுந்ததென்று சாஸ்திர

தாய் இவ்விருள்தருமாஞாலத்திலே பிறந்து வளர்ந்து குணசேஷடிதங்களைச் சேதநர்களுக்கு மஹோபகாரம் செய்தருளிய அவதார விசேஷங்களை யுணர்த்துகிறது. அன்றியும் முமுக்ஷுக்கள் பரம்பொருளின் முக்ய அவதாரம் தவிர இதர தேவதைகளை உபாஸிக்க மாட்டார்களென்றும் சர்வர்களுக்கும் சகல தேவதைகட்கும் உபாஸிக்கத் தகுந்தவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனே என்று முமுக்ஷு உபாஸ்யத்வமும் எம்பெருமானுக்கே யென்று உணர்த்தியபடியாயிற்று. ... (24)

25. ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து*ஒரிரவில்
ஒருத்தி மகனா யொளித்து வளர*
தரிக்கிலா குகித்தான் தீங்கு நீனைந்த*
கருத்தைப் பிழைப்பித்துக் கஞ்சன்-வயிற்றில்*
நெருப்பென்ன நின்ற நெடுமாலே*உன்னை
அருத்தித்து வந்தோம் பறைதருதி யாகில்*
திருத்தக்க செல்வமும் சேவகமும் யாம்பாடி*
வருத்தமுந் தீர்ந்து மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

அவதாரிகை—இப்பாகரத்தில் அரசன் எல்லா சிரமங்களும் தீர்ப்புந்தோட்டங்களில் அபிமத விஷயங்களோடே விளையாடுமாப் போலே ஸர்வேசுவரனும் அர்ச்சாவதாரத்திலே எழுந்தருளி ரக்ஷணம் பண்ணும் ப்ரகாரத்தை யுணர்த்துகிறது. அன்றியும் மோக்ஷத்தைப் பெற விரும்பும் அதிகாரிகள் ஸ்ரீமந் நாராயணனையே ஆராதித்துப் போருவர்கள் என்றும் இதர தேவதைகள் ஆராதனைக்குரியவர்களல்லர் என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது.

உள்பொருள் விளக்கவுரை

ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து—ஸ்வத: ப்ரமாணமானதாய் (தனக்குத் தானே பிரமாணம்) தனக்கு மேல் ஒரு பிரமாணமில்லாததான வேதமாதாவின் மகனாய்ப் (வேதப்ரதிபாத்யனாய்) பிறந்து. அதாவது அரசனே சகல வேதங்களும் சாஸ்திரங்களோடு கூடின அறியத் தகுந்த ஸகல வஸ்துக்களும் சகல யாகங்களும் யாகத்தில் ஆராதிக்கத்தக்க சகல தேவதைகளும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனே. எந்த ப்ராமணர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை உள்ளபடி அறிகிறார்களோ அந்த ப்ராமணர்களுக்கு ஸகல யாகங்களும் முடிந்தவையாகின்றன என்கிறபடியே வேதாந்தவிழுப்பொருளால் பிரகாசித்தருள்பவன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் என்றபடி. தேவகியாகிய யொருத்திக்கு மகனாய் ப்ரகாசிக்குமாப் போலே வேத மாதாவின் மகனாய் ப்ரகாசிக்கும்படியை யுணர்த்துகிறது.

ஒரிரவில் ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்து வளர்—தேவகிப் பிராட்டியிடம் பிறந்து யசோதைப் பிராட்டியிடம் ஒரிரவில் ஒளித்துப் பிறரறிய வண்ணம் ரகசியமாய் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வளர்ந்தருளினாப்போலே ஈசுவரனும் வேத மாதாவால் பிரதிபாதிக்கப்பட்டு (பிரகாசிப்பிக்கப்பட்டு) "மந்த்ரம் யத்நேந கோபயேத்". (தன்னை அநுஸந்திப்பார்க்கு ரக்ஷைமான மந்த்ரத்தை முயற்சியினாலேயே அநாதிகாரிகள் செவிக்கும் படாதபடி ரக்ஷிக்கக்கடவன்) என்கிறபடி அநாதிகாரிகளுக்குத் தெரியாதபடி சிஷ்யாசார்யக்ரமத்தில் வளர்ந்து வரும் அம்மந்த்ரத்துக்கு உட்பொருளான ஈசுவரனை யுணர்த்துகிறது. ஈசுவரனைப் பிள்ளையாய் பெற்றெடுத்ததாலே தேவகிப் பிராட்டியை ஜகத்துக்கெல்லாம் பாக்கிய சாலி யிவள் ஒருத்தி யென்று சிலாகித்தாப்போலே வேதமும் "கேவணைக் காட்டிலும் மேலான தெய்வமில்லை வேதத்தைக் காட்டிலும் மேலான சாஸ்திரமில்லை" என்று சிலாகிக்கப்படும் பெருமை வாய்ந்தது. ஈசுவரனைத் தன் பிள்ளையாக வளர்த்துப் போந்த பெருமையால் யசோதைப் பிராட்டியை ஜகத்துக் கெல்லாம் இவள் ஒருத்தியென்று கொண்டாடினாப்போலே மந்த்ரமும் (நாரதீயம்) "எப்படியானால் ஸமஸ்த தெய்வங்களுக்குள்ளும் நாராயணனைக் காட்டிலும் மேலான தெய்வமில்லையோ அப்படியே ஸமஸ்த மந்த்ரங்களுக்குள்ளும் திருவஷ்டாசுரத்தைக் காட்டிலும் மேலான மந்த்ரமில்லை" என்றும் "மந்த்ரங்களுக்குள்ளே மிகவும் சிறந்த மந்த்ர மென்றும் கொண்டாடப்படுகிறது. தேவகி கம்ஸனுக்கு அஞ்சிக் கிடந்தாப் போலே வேதமும் வேத பாணியர்களுக்கு (வேதத்திற்குப் புறம்பானவர்களுக்கு) அஞ்சுவதாயிருக்கும். வேதத்திற்குப் புறம்பானவர்கள் தமோ குணம் நிரம்பப் பெற்றவர்களாய் ப்ரக்ருதிக்கு வசியப்பட்டவர்களாய் கம்ஸனோடொத்தவர்களாய் இருப்பார்கள்.

தரிக்கிறானுகித் தான் தீங்கு நினைந்த—கம்ஸனானவன் தேக ஸம்பந்தத்தாலே ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு அம்மானாய் இருக்கச்செய்தே தனக்கு வையி என்ற காரணத்தால் அந்தக் கிருஷ்ணனை முடிக்கவேண்டுமென்று அநேக அரசர்களை விட்டுத் தீங்கிழைத்தும் அது முடியாபடியாலே தானே முடிக்கத் தீங்கு நினைத்தாப்போலே திருமந்த்ர நிஷ்பக்களைக்கூட முடிக்க ஆத்மாவுடன் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கும் ப்ரக்ருதியை அசுரத் தன்மை வாய்ந்த காமக்ரோதாதிகளால் வினையும் ஸப்தா விஷயங்களைக்கூட்டி ஆத்மா உருமாய்ச் செய்யும்படியை யுணர்த்துகிறது. (பாரதம் ஆரண்யம்) "ஓ பிராமண சிரேஷ்டரே மனிதர்களுக்குக் கோபமும் மோஹமுமாகிற சத்ருவும் சரீரத்திலே யிருக்கிறான். எவன் கோபத்தையும் மோஹத்தையும் விடுகிறானோ அவனே

(இதை விடாதவன் அசுரன், சண்டாளன் என்று கருதப்படுவான்) என்கிறபடியே திருவாய்ப்பாடியில் கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அசுரர்கள் மறைந்து சமயம் பார்த்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை முடிக்கக் கோலி யிருந்தாப்போலே காம மோஹங்களாகிற அசுரர்கள் ப்ரக்ருதியாகிற கம்ஸனால் ஏவப்பட்டு சரீரத்தில் மறைந்து வர்த்தித்து ஆத்மாவை முடிக்கச் சமயம் பார்த்திருக்கும்படியை யுணர்த்துகிறது. கம்ஸன் தான் தீங்கு நினைத்தாப்போலே ப்ரக்ருதியாகிற கம்ஸன் சதுர்வித அஹங்காரங்களாகிற நான்கு தந்தங்களோடு கூடியதாய் காமம், வெகுளி, மயக்கம் ஆகிற மும்மதம் பொழியும் குவலயாபீட மென்ன ராகத்வேஷமாகிற சாணூரன் முஷ்டிகன் ஆகிற மல்லர்களென்ன பூதகியோடொத்த சப்தாதி விஷயங்களென்ன ஸகடா சுரனை யொத்த கர்ப்பகதி, தாமகதி, யாம்யகதிகளாகிய ஆத்மாவை உருமாய்ப் பண்ணுபவை யென்ன, பகாசுரனோ டொத்த நல்வினை தீவினைகளென்ன, கேசியோடொத்த சப்தாதி விஷயங்களென்ன துரோண வர்த்தனோ டொத்த பகவதபசாரமென்ன அகாசுரனோடொத்த பாகவதபசாரங்களென்ன இவைகளைக்கொண்டு வினைக்கும் எண்ணற்ற தீங்காதிகளை உணர்த்துகிறது.

கருத்தைப் பிறைப்பித்துக் கஞ்சன் வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்ற நெடுமாலே—கம்ஸனானவன் அநேக தீங்கிழைத்தும் தன் கருத்து நிறைவேறப்பெருது வில்விழவு என்ற வியாஜத்தால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை வரவழைத்துக் குவலயாபீடமென்ன சாணூர முஷ்டிகாதிகளென்ன இவைகளை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை முடிக்கச் சித்தப்படுத்தி வைத்திருக்க அதை யுணர்ந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவ்வில் விழவுக்குச் சென்று வழியிலுள்ள குவலயாபீடத்தை முடித்து உள்ளே சென்று கம்ஸன் அபிப்ராயப்படி சாணூர முஷ்டிகர்களையும் மல்யுத்தத்தில் பொருது முடித்து நிற்க அவ்வளவில் கம்ஸன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை எவ்வகையிலாவது முடிக்கவேண்டுமென்னும் தீய கருத்தானது நிறைவேருது இருக்க இனி செய்வதொன்றுமறியாது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாகிற பெரு நெருப்பு வயிற்றிலே நின்று பாதிக்க அந்தச் சமயத்தில் தன்னை முடிப்பதற்காக வைத்திருந்த தீய கருத்தைப் பிறைப்பித்துப் போம்படி செய்து அவனையும் முடித்து நின்றமையை யுணர்த்துகிறது. அதுபோல ப்ரக்ருதியாகிற கம்ஸனும் ராகத்வேஷங்களாகிற மல்லர்களும் முக்குண கார்யமான குவலயாபீடமென்னும் யானையும் இட்டு வைத்து ஆத்மாவை முடிக்கச் சமயம் பார்த்திருக்க, "துஷ்டர்களான கம்ஸாதிகளை முடிக்கஸ்ரீமந் நாராயணன் கண்ணையவதரித்தாப்போலே சாஷாத் ஸ்ரீமந் நாராயணன் தானே மனித உருவத்தோடு ஆசார்யனாய் வந்து அவதரிக்கிறான்" என்கிற பிரமாணப்படியே ஆசார்யனாய் வந்தவதரித்துத் திரிகுண கார்யமான

சப்தாதி விஷயங்களையும் அஹங்கார மமஹார காரியமான ராகத் வேடாதினையும் ப்ரக்ருதிகாரியமான ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் முடித்து ஆசார்ய பரதந்திரனாக்கியபடியை யுணர்த்துகிறது. இத்தால் அதி காரிக்குத் தக்கபடி ஸ்ரீமந் நாராயணன் ராமகிருஷ்ணாத்யாசார்யர்க ளைப் பவதரித்து ரக்ஷிக்கும்படி பை யுணர்த்தியபடி.

உள்ளே அருத்தித்து வந்தோம்—இவ்விடத்தில் பகவதாராதனையின் பெருமை பேசப்படுகிறது. / ஒரு சமயம் ப்ருந்தாவனத்தில் பிராமணப் பத்தினிகளை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அநுகரணித்த சமயத்தில் அந்த ஸ்திரீகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனோடு பிரியாது அநுவர்த்தனம் செய்யவேண்டி ப்ரார்த்தித்து நிற்க அது சமயத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அருளிச் செய்த வார்த்தை "என்னோடு கூடி யிருப்பதைக் காட்டிலும் கிருஹஸ்தாசிர மத்திலிருந்து கொண்டு அத்தர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதோடு என்னை ஆரதிப்பது என்னுடைய கதைகளைக் கேட்பது என்னுடைய கீர்த தனங்களைப் பாடுவது என்னை பக்தி சிரத்தையோடு மனனம் செய்வது இத்தகைய என் விஷயமான ஆராத்நாருபமான கைங்கர்யங்களைச் செய்து வருவீர்களாகில் மேலான பூதவிகளைப் பெறுவீர்கள்" என்று இங்ஙனே சில உபதேசங்கள் செய்து போந்தும் ஸ்ரீ கீதையில் அர்ஜ ணனுக்கும் கடைசியாக ப்ரபத்தி நிஷ்டையை உபதேசிக்கக் கோலி அந்தச் சமயத்திலும், "என்னையே ஆராதனை செய் என்னையே வணங்கு என்னிடத்திலே பக்தி சிரத்தையோடிருப்பாயாக" என்றும், "அநர்ய ப்ரயோஜனமாக இதர சிந்தனையற்று என்னை யார் ஆரதித்து வருகிறார்களோ அவர்களுடைய யோக சேஷமங்களை நான் வறிக் கிறேன்" என்றும் இன்னும் பகவதாராதனை இல்லாமல் புஜிப்பவன் பாபத்தையே புஜிக்கிறான் என்றும் அவன் எத்தகைய சுகத்தையும் பெற்று வாழ மாட்டான் என்றும் நிந்திக்கத் தக்கவனென்றும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் பேசப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் சேதநர்களை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டு ஈசுவரன் பஞ்சப்ரகாரங்களிலே வியாபித்து ரக்ஷிக்கு மவற்றில் அர்ச்சாவதாரமே சிரேஷ்டமான தென்றும் ஆரதிக்கத் தக்கதுமாய் எல்லா குணங்களும் பூரணமாயிருக்கு மென்றும் அந்த அர்ச்சாவதாரத்தின் பெருமையை நூற்றுக் கணக்கான வருஷங்கள் சொன்னாலும் ஒருவராலும் சொல்லி முடிக்க முடியா தென்றும் சாஸ்திரங்களிலே எடுத்தோதப் பட்டுள்ளது. ஆழ்வார்கள் பல விடங்களிலும் ப்ரபத்திபண்ணி யருளியதும் அர்ச்சாவதாரமே யாகும். இந்த அர்ச்சாவதாரந்தான் "தமருகந்த தெவ் வருவம் அவ்வுருவம்" என்கிறபடியே சேதநர்க்கு அபிமதமான த்ரவ்யத் தைவ்விதேவங்கள் போலன்றிக்கே தேசகாலாதிகாரி நியமயில்

லாதபடி ஸந்நிதிபண்ணி அபராதங்களைக் காணாக் கண்ணிட்டு அர்ச்சக பரதந்த்ரமான ஸமஸ்த வியாபாரங்களையும் உடையனாய்க் கொண்டு கோயில்களிலும் கிருஹங்களிலும் எழுந்தருளி நிற்கும் நிலை. இந்நிலை யில் ஸர்வேசுவரன் நின்று ஸ்வஸ்வாமி பாவத்தை மாறடிக்கொண்டு அஜ்ஞரைப் போலேயும் அஸக்தரைப் போலேயும் அஸ்வதந்த்ரஸரப் போலேயும் இருக்கச் செய்தேயும் அபாரகாருண்ய பரவசனாய்க் கொண்டு ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் கொடுத்தருளும். அன்றியும், உன்னை என்றதால் எம்பெருமானுடைய அசாதாரணப் பெருமையை யுணர்த்தி அருத்தித்து வந்தோம் என்றதால் அவன் திருவடிகளில் புண்ணும் வருத்தி விசேஷங்களை யுணர்த்துகிறது. அதாகிறது "தனக்கு ப்ரீதியைச் செய்கிறதான் அழகான ரூபத்தோடு கூடிய தாயும் பிரகாசமான கண்களோடு கூடிய திருமுக மண்டலத்தை யுடையதுமான விஷ்ணுவினுடைய பிம்பத்தை எழுந்தருளப்பண்ணி அதை ஆராதனை செய்யக்கடவன் என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மத்திலும் பூவைதிகம், தாந்த்ரிகம், வைதிகதாந்த்ரிகம் என்று மூன்று வகையாக ப்ரதிஷ்டிக்கப் பெற்ற விக்ரஹத்திலும் பிராமணர்களால் எண்ணப் படுகிற குரிய மண்டலத்திலும் கல்லிலும் மரத்திலும் உலோகத்திலும் சுவையிலும் படத்திலும் மணலிலும் மனதிலும் என்னை நாட்டி அன்புடன் ஆரதிக்கவேண்டும்" என்றும் இன்னும் ஆராதனை க்ரமங்களை யெல்லாம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உத்தவருக்குத் தெளிவாக எடுத்தோதி யுள்ளவைகளை ஸ்ரீபாகவதம் பதினோருவது ஸகந்தம் இருபத்தேழாம் அத் பாயத்திலும் இன்னும் அர்ச்சாவதாரத்தின் ஆராதனைப் பெருமையைப் பாஞ்சராத்ரம் வைகாநஸம் முதலிய ஸம்ஹிதைகளிலும் வராகம் ப்ரப் மாண்டம் முதலிய புராணங்களிலும் விசதமாய்க் காணலாம். (விஷ்ணு தத்துவம்) "வாரீர் பிராமணரே ஸ்ரீயுபதியின் பொருட்டு பூஜாதிரவியங் களையும் ஆத்மாவையும் ஸமர்ப்பிப்பதற்கே கைகால் முதலிய அவயவங் களுடன் கூடின ஆச்சர்யமுறத் தக்கவைகளா யிருக்கிற சரீர சன்னி வேஸமானது ஆதிகாலத்தில் தானே செய்யப்பட்டது" என்று சரீர ப்ரயோஜனம் யுணர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. மேல் ஸ்ரீமந் நாராயண னுடைய திருவாராதனை ஒன்றே சிறப்புடையதென்று எம்பெருமா னுடைய அசாதாரணப் பெருமை யுணர்த்தப்படுகிறது. அதாவது "ஒப்புயர்வற்ற புண்ய ஸ்வரூபனான ஸ்ரீமந் நாராயணனை மிக்க ஆதரவு டன் ஆரதிக்கிற ஆராதனையே சிறந்ததாகுமென்று ருக்வேதம் இரண் டாம் அட்டகம் இரண்டாம் அத்யாயம் இருபத்தைந்தாம் வர்க்கத்திலும் ஸ்ரீமந் நாராயணனை ஆரதிப்பதே ஸாத்விகமானதும் வைதிகமானது மும், இவனைத் தவிர இதர தேவதாராதனை சிறந்ததன்று; அவை, மத்திம அதமங்களான ஆராதனைகள்" என்று மச்ச புராணத்தி

லும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய ஆராதனமே சிறந்ததென்றும் ஆராதன
க்ரமத்தையும் கூர்மபுராணத்து உபரிபாகத்தில் வியாஸகீதையில் பதி
னெட்டாம் அத்யாயத்திலும் "முக்திப் பேற்றை யருள்பவன் செங்கண்
மாலே" என்று கடவல்லியிலும் "அழியாப் பேற்றைப் பெறுவதற்கு
ஆராதனை செய்வதற்குரியவன் திருமாலே யென்று" நாராயணைப்
பரிஷத்தின் உத்தர பாகத்திலும் சிவன், "திருமலை ஆராதனை செய்ப
வர்க்கே முக்தி கிடைக்கும்; நானும் திருமாலையே ஆராதிக்கிறேன்,
ஆகையால் நீயும் திருமாலையே ஆராதிக்கக்கடவாய்" என்று மார்க்கண்
டேயருக்கு உபதேசித்தானென்று மார்க்கண்டேய புராணத்திலும்
"சிவன் கண்டா கர்ணனுக்கு மோக்ஷம்பெற கோவிந்த நாமத்தை
யுபதேசித்தான்" என்று பாரதம் ஹரிவம்சத்திலும் சிவன் பார்வதியை
நோக்கி "அந்தணர் முதலிய நான்கு வர்ணத்தாரும் பெண்களும் மற்ற
வர்களும் ஹரியின் பக்தியால் அழிவற்ற முக்தியை யடைவார்கள்.
இந்த பக்தி யில்லாதபோது முக்தியடைய மாட்டார்கள்" என்று
பாத்ம புராணத்திலும் விஷ்ணு புராணத்திலும், "துறவிகட்கும்
குற்றமற்றவர்கட்கும் முக்தி பெற்றவர்கட்கும் ஒப்பற்பு இன்பத்தை
அளிக்கவல்லவன் ஸ்ரீய:பதியான ஹரியே" என்று ஸ்காந்த
புராணத்திலும் "ப்ரம்ம ருத்ரேந்தராதிகள் ஸ்ரீமந் நாராயணனை
ஆராதித்து அந்தந்தப் பதவிகளைப் பெற்றார்கள் என்று நரஸிம்ம
புராணத்திலும் பாரதம் அநுசாஸன பர்வத்திலும் எடுத்தோத்ப்
பட்டுள்ளது. இனி ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய தீர்த்தப்ரசாதமே கொள்ளத்
தக்கதும் மோக்ஷமளிக்கத்தக்கதும் இதர தேவதாந்தர தீர்த்தப்ரசாதாதி
கள் தள்ளத் தக்கதுமாகும் என்பதை யுணர்த்துகிறது. "எம்பெரு
மானுக்கு நிவேதனம் செய்தப்ரசாதத்தை அன்புடன் நுகர்வார் அள
விலா ஆனந்தமுடைய பரம பதத்தினை யடைவார்கள்" என்று யஜுர்
வேதம் இரண்டா மட்டகம் நான்காம் ப்ரசந்திலுள்ள ஆறு மனுவா
கத்திலும், "ஸ்ரீய: பதியாகிய இறைவன் உகந்தப்ரசாதத்தை யுண்டு
உடுத்த உடையணிந்து அன்புடன் வாழ்வார் முக்தியடைவார்கள்"
என்று அதர்வண வேதத்திலும் "மாதவன் உகந்தருளிய திருவமுதை
எதிர்சென்று சிரசால் ஏற்று பஞ்சாஹுதி ஸமர்ப்பனாதிகள் செய்வது
தக்கதாம்" என்று பாரதவாஜ ஸ்மிருதியிலும், "விதிப்படி செய்யும்
ஆராதனையில் திருமால் உகந்தருளிய அன்னமே பரிசுத்தமானது
அங்ஙனமாராதன மாகாத அன்னத்தை உட்கொண்டால் அது ஆசை,
லோபம், பரதாரமோகம் பரத்ரவ்ய விருப்பம், கொலை, மறப்பு,
நித்திரை முதலியவற்றை விளைவிக்கும்" என்று சாண்டில்ய ஸ்மிருதி
யிலும், "செங்கண்மாலிடம் நீங்காத அன்புடையவர் குத்திராயினும்
அந்தணராகவும் பாகவதராகவும் மதிக்கப்படுவார்கள், திருமாலிடத்தி

லன்பிலார் வேதியராயினும் அவர்கள் குத்திரரோடு ஒப்பார்கள்" என்று
ப்ரம்மாண்ட புராணத்திலும், "பகவத் சேஷப்ரசாதாதிகளை அன்புடன்
அங்கீகரிப்பவர்கள் மாயவலையில் பட்டாமல் மாக வைகுந்தத்தில் மகிழ்
வெய்துவர்" என்று பாகவதத்திலும் இவ்வாறே மிருதி ஸங்கிதையிலும்
பௌடிக புராணத்திலும் ஸ்கோதைய நூலிலும் நாரதீயத்திலும்
விஷ்ணு தத்வத்திலும், "பகவத் தீர்த்தப்ரசாதத்தை யுண்பவர் கோடி
பாதகங்களை யகற்றிய தபோதனர்களாவார்கள்" என்று பரமேசுவர
சங்கிதையிலும், ஸ்ரீமந் நாராயணன் உகந்தப்ரசாதத்தை ஒருவன்
உகந்து கொடுக்கும்போது கொள்பவன் அதை உகந்து ஏற்றுக்
கொள்ளாமல் இன்று உபவாசம் என்று கைக்கொள்ளாமல் விடுவா
னாகில் அவன் உண்ணுபவை யெல்லாம் சுராபானத்தோடு ஒப்பாகும்"
என்று ஹாரீதஸ்மிருதியிலும் ஸ்ரீமந் நாராயண விக்ரஹ மில்லாத
மனை ஸ்மஸானமாம். அவன் திருநாமத்தை ஒதிடாத வாய்மொழி
நரியின் ஊனையோடு ஒப்பாம். அவ்வெம்பெருமான் உகந்திடாத
உணவு நஞ்சாம். அவன் தனக்கடிமையாகாதார் திரிகின்ற பிணமாவார்.
பத்மநாபன் உகந்த அமுதை அருந்தினால் பாப நாசமாகும். இதர
தேவதைகள் உகந்த அன்னத்தை உண்டால் பாதக முண்டாம். அந்தப்
பாதகத்தை யகற்றிக் கொள்ள வேண்டுமானால் விதிப்படி சாந்த்ராயண
விரதத்தை அநுஷ்டிக்க வேண்டும். மேலும் விஷ்ணுவின் உச்சிஷ்டத்தை
'இகழ்வானேல் அவன் நாயாகப் பிறப்பான்' என்று வசிஷ்ட ஸங்கிதை
யிலும், "ஆடையாபரணம் சந்தனம் மாலே அன்னபானாதிகளெல்லாம்
நாராயணனுக்கு நிவேதனம் செய்து அதன்பின் அவற்றைக் கொள்வது
தான் நீதியாகும்" என்று ஸாத்விக சங்கிதையிலும் "ஸ்ரீமந் நாராய
ணனை பரம்பொருள். மோக்ஷாதிகாரி ஆராதிக்கத்தக்கவன் ஹரியே.
மயக்கத்தால் மற்றவர்களைப் பூஜிப்போன் பாஷண்டியாவான்.
கண்ணனை நினைப்பதனாலேயே பாவிக்குக்கும் மோக்ஷமுண்டாம். அவ
னுடைய திருவடி நீரே அருந்தத் தக்கது. அவன் உண்டுமிழ்ந்ததே
பரிசுத்தமானது. ஸ்வர்க்க மோக்ஷங்களை அளிப்பது. பகவந் நிவேதன
மான அவிஸையே தேவர்களுக்கும் பிதர்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டும்.
கொடுத்தால் எல்லாப் பலனையும் மோக்ஷத்தையும் அடைகிறான்.
பிதர்களுக்கு பகவந்நிவேதனத்தைக் கொடுக்காதவனின் பிதர்கள் மூல
முத்திரத்தை உண்கின்றனர். ஆகையால் அந்தணுளர்க்கு விஷ்ணு
வின் ப்ரசாதமே உண்ணத் தக்கது. மற்ற தெய்வங்களின் ப்ரசாதம்
நிர்மால்ய மாகையாலே (கள்ளுக்குச் சமானமானது) விலக்கத் தக்கது.
அறிவற்ற அந்தணன் ஸங்கராதிக்களின் நிர்மால்யத்தை ஒரு தடவை
புழித்தாலும் சண்டாளனுவான். செடுங்காலம் நரக நெருப்பில்
புழிவான். ருத்ராதி நிர்மால்யம் ராக்ஷஸ யக்ஷ பிசாசங்களுக்கு

அன்னமாதும். மதுமாம்ஸ சமமாகும். அந்தணர்கள் அதை புஜிக்க வாகாது. ஆகையால் மற்றவர்களை விட்டுப் பழையானான விஷ்ணுவையே உயிருள்ள வரையில் குறிக்கொண்டு பூஜிக்கத் தக்கது என்று பருத மஹாவிஷயால் பாதம் புராணத்திலும், "காசியம் பதியில் கங்கைக் கரையில் குற்றமற்ற ஒரு ஞானியானவன் சிவபிரானை மிக்க அன்புடன் ஆராதினை செய்து நிவேதனன்னம் வைத்த பாத்திரங்களைக் கழுவி விட்டான். அங்கு நீரிலுள்ள ஒரு தவளை அந்த அன்னத்தை உண்டுகொண்டிருந்தது. சிலகாலம் சென்ற பிறகு அந்தத் தவளைக்கு முடிவுகாலம் கிட்டியது. அப்பொழுது தேவர்கள் ஆராய்ந்துபார்த்து சிவான்னத்தை யுண்ட பாதகத்தையுடைய இந்தத் தவளை தன்னிடத்தில் இறந்தவர்கட்கு முக்தியைக் கொடுக்கும் பெருமையுடைய இந்தக் காசியம்பதியில் மறிப்பதற்குத் தகுதியுடைய தில்லையென்று தீர்மானித்து ஒரு காகத்தை வருவித்து அந்தத் தவளையைக் காசிகருக்கப் பால் கொண்டு லீசிப்போடும்படி செய்தார்கள். இதனால் அந்தத் தவளை நற்கதி உடையவிலை. இவ்விஷயத்தைப் புகழினையுடைய ஜடாதர புராணத்திலுள்ள காசிகாண்டத்திலும், "சிவனுடைய நிர்மால்யத்தைப் பார்த்தாலும் தொட்டாலும் உண்டாகின்ற பாபம் கட்டிய உடையுடன் நீரில் குழி ஸ்நானம் செய்தால் நீங்குமென்றும் அந்த அன்னத்தை எள்ளளவே உண்டால் அதனாடிண்டாகின்ற பாபத்தைச் சில விரதங்களை விதிமுறைப்படி அநுஷ்டித்து ஒழித்துக்கொள்ள வேண்டும்" என்றும் பரம்மாண்ட புராணத்திலும், சங்கரனுடைய நிர்மால்யத்தைப் பரமார்த்தமாக நினைத்து உண்டவனுக்கு தர்ப்ப கூர்ச்சத்தின் ஜலத்தை ஒருமாதம் வரை விதிப்படி நுகாந்தால் பாபநாசமாகும்" என்று எல்லார்க்கும் சம்மதமான பாஞ்சராதரத்திலுள்ள ஸுபாசங்கிதையிலும், சிவதீகை விதிமுறையினால் சங்கரனைப் பூஜை செய்பவனுக்கும் சிவனுக்கு சாத்திக் கிடந்த புஷ்பத்தையும் சந்தனம் முதலிய அன்னப்பானாதி களையும் மற்றுமுள்ள நிர்மால்ய மனைத்தையும் நுகரலாகாது. அந்த நிர்மால்யங்களை பூமியில் புதைத்துவிட வேண்டும். இன்றேல் மணல் தடாகங்களில் பொகட்டுவிட வேண்டும்" என்று ஸ்காந்த புராணத்திலும் இன்னும் சிவாகமம் முழுவதும் முனிவர்கள் அந்தணர்கள் ஆதரிக்க வேதசாஸ்திர புராண இதிஹாஸங்களும் ஏககண்டமாய் நிர்மால்யத்தை கொள்ளலாகாதென்று எடுத்தோதின. மேலும், "ஒரு காலத்தில் முருகன் பிதாவாகிய சிவபிரானை வணங்கி தந்தாய்! உமது நிர்மால்யங்களைத் தொடவும் கூடா தென்கிறீர் அதன் மேல் திருமால் உகந்தொழிந்தவை யெல்லாம் பவித்திரங்களாகும் என்கிறீர் இதற்குக் காரணமென்ன வென்று வினவ அதற்குச் சிவ பிரான், மைந்தா! எனது நிர்மால்ய மெல்லாம் கொள்வதற்காகா, சைவ,

பாசபத, ஸம்பிரதாய நிர்மால்யங்களை எவரெவர் கொடுத்தனரோ அவரெவர் கொண்டனரோ அவ்வவரெல்லாம் பிறப் பிறப்பென்கிற புகுழியில் கவிழ்வார்கள். நாராயணன் உகந்தொழிந்தவை யெல்லாம் அவர் அங்கீகரிக்காது விட்டனரோ அவர்கள் பாதகர்களாவார்கள். அந்த மாதவனுடைய ப்ரசாதத்தை யுண்டவர்களுக்கு மேன்மேலும் பூண்ணியம் வளரும் அவர்களது பாபமெல்லாம் நாசமாகும் தான தர்மங் தரும் பெருகும் சிறந்த பல வேள்விகளின் பலன் சித்திக்கும்" என்று விவரமாக ஈசுவர ஸங்கிதையிலும் இன்னும் இதைவிட விரிவாக புகவத் தீர்த்த ப்ரசாதம் ஸகல யாகங்கள் செய்த பலனும் திவ்யதேச தீர்த்த யாத்ராபலனும் தந்து ஸகல பாபங்களையும் போக்கும். பஞ்சகவ்ய ஸ்ரீகாரத்தை விட திருமால் ஸ்ரீபாத தீர்த்தமே சிறந்த பெருமை யுடையதா மென்று சிவன் பார்வதிக்கு உரைத்ததாக ப்ரம்ம கைவர்த்த தத்திலும் பாண்டவர் காதையோக காண்டத்திலும் பாரத்வாஜ ஸங்கிதையிலும் ஒதப்பட்டுள்ளது. சிவபிரான் முருகனை நோக்கி நான் திருமால் ஆராதித்துத் துக்கங்களினின்று நீங்கினேன்" என்று ஸ்காந்த புராணத்திலும், இதுபோலவே பாதம் புராணத்திலும் சிவன் பார்வதிக்குப் புகன்றதாக ஒதப்பட்டுள்ளது. முக்கண்ணன் இராமனைப் பதிநாலாயிர கல்பகாலம் அர்ச்சனை செய்து மஹத்வம் அடைந்தானென்று அகத்திய ஸங்கிதையிலும், "சங்கரன் ஒரு சமயம் உமாதேவியை நோக்கி ஸாத்விக தெய்வம் செங்கண்மாலே யாவான். நான்முகன் ராஜஸகுண தேவதை யாவான். நான் தாமத குணத்தினேன். ஸாத்விக தெய்வத்தை ஆராதிப்போர் முக்திப் பேற்றை அடைவர். இராஜஸ தேவதையை ஆராதிப்போர் ஸ்வர்க்கலோகத்தைப் பெறுவர். தாமஸ தெய்வத்தை ஆராதிப்போர் பிறவியை யடைவர் என்று கூறியதாக பாதம் புராணத்திலும் வேதத் திற்குப் புறம்பான ஆகமாதிகளால் சிவனாகிய என்னை ஆராதிப்போர்க்கு நரகமே சித்தியாகும். இது அசுர மோஹனார்த்தமாகையால் வைதி கர்கள் கொள்ளார்கள் என்று பார்வதிக்கு சிவன் அருளியதாக பாதம் புராணத்திலும், வேதத்திற்குப் புறம்பான ஆகமாதிகளால் என்னை ஆராதிப்போர்க்கு நரக சித்தியுண்டாம் என்று அகஸ்தியருக்கு சிவன் அருளியதாக வராக புராணத்திலும் ஒதப்பட்டுள்ளது. ஒரு சமயம் சிவபெருமான் கைலையங்கிரியில் ஸப்த ரிஷிகளை நோக்கி முனிவரரே என் விஷயமான உபாஸனை மூவகைப்பட்டது. அவை பரவன ஸாத்விகோபாஸனை, ராஜஸோபாஸனை, தாமஸோபாஸனை என்பன. அவற்றுள் ஸாத்விகோபாஸனையாவது திருமாலின் சரீரமாக என்னைப் பூஜிப்பதாம். இராஜஸோபாஸனையாவது என்னைச் சாமான்ய புத்தியால் பூஜிப்பதாம் தாமஸோபாஸனையாவது என்னைப் பரதெய்வ

மாக மதித்துப் பூஜிப்பதாம் ஸாத்விக பூசனை முக்திப் பேற்றையும் ராஜ பூசனை ஸ்வர்க்க பலனையும் தாமஸ பூசனை கணக்கற்ற பிறவிகளைக் கொடுக்கும் என்று வராஹ புராணம் எழுபத்திரண்டாம் அத்யாயத்திலும் எடுத்தோதப் பட்டுள்ளது. ஆக இவ்வளவால் ஸ்ரீமந் நாராயணனை வேத விதிப்படி ஆரதிப்பதே சிறந்ததென்றும் அவ்வாராத தீர்த்த ப்ரசாதமே இம்மை, மறுமைப் பலனை அளிக்க வல்லதென்றும் இதர தேவதா ஆராதனா ப்ரசாதாதிகள் நிஷித்தமென்றும் பிறப் பிற்பளிக்க வல்லதென்றும் மற்ற தேவதைகளை ஆரதிக்கும்போது ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய சரீர பூதர்களாகவே ஆரதிக்க வேண்டுமென்றும் தேவதாந்தர்யாமியான பகவானே தேவதைகள் மூலமாக்ரமங்களால் ஆரதிப்பது சாதாரணமென்றும் தேவதாந்தர்யாமியான பரம்பொருளை அர்ச்சையில் எழுந்தருளப் பண்ணிக் கைங்கர்யங்களால் ஆரதிப்பதே அசாதாரணமானது என்றும் உணர்த்த உன்னை அருத்தித்து வந்தோம் என்றது. இத்தால் அவதார சேஷடித யுக்தனுமாய் ஸர்வருக்கும் மோக்ஷ மளிக்கவல்ல சுத்தியோகத்தை யுடையவனுமாய் ஹேதுக கிருபாவானுமாய் ஸர்வராலும் ஆரதிக்கப் படுபவனுமாய் ஆரதிக்கத் தக்கவனுமாய் இருப்பவன் ஸர்வஸ்வாமியான ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஒருவனே என்று காட்டிக் கொடுத்தபடியாயிற்று. திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் உன்னைப்பெற அருத்தித்து வந்தல் போலே நாங்களும் அருத்தித்து வந்தோம்.

பறைதருதியாகி—3 புருஷார்த்தத்தைக் கொடுப்பதாயிருந்தால்

திருத்தக்கசேஷயு—பகவத் கைங்கர்யாநுகுண குணத்தைத் தக்க செல்வமென்றும் உணர்த்தியபடி. அன்றிக்கே திருத்தக்க செல்வமென்கிறது. திருவுக்குத் தக்க செல்வமாயுள்ளவனை என்பதாகக் கொண்டு மிதுன ப்ராப்யத்தை அபேக்ஷித்து வந்தோம் என்றுமாம்.

சேலகரும்பாம்பாடி—தேனார்கமலத் திருமாமகள் கொழுநாளை ஆசார்யனாய் வந்து தோன்றி, வணங்கக் கடவேனல்லேன் எனக்கு நானே உரியேன் என்றிருந்த எங்களை வெற்றிகொண்ட உன்வீரசரிதங்களை, உன்னையே புருஷார்த்தமாய்ப் பெறவந்திருக்கும் யாம்பாடி.

வருத்தமும் தீர்த்து—உன்னைப் பிரிந்து நெடுநாள்பட்ட கிலேசமெல்லாம் தீர்ந்து சப்த ஸ்பரிசாதிகளாகிற சிம்ம வியாக்ராதிகளிறப்பி ஸம்ஸாரமாகிற பெரும் தூற்றினின்றும் புறப்பட்டு தாபத்யமாகிற காட்டுத் தீயிலகப்பட்ட கிலேசமும் வெஞ்சொலாளர்களான நமன்தமர் கஞ்சொற்களைக் கேட்ட வருத்தமுமெல்லாம் தீர்ப்பெற்று.

மகிழ்ந்து—“இசைமாலேக ளேத்தி மேவப்பெற்றேன் வெய்ய ரெய்கள் முழுதும் வியன்ஞாலத்து வியவே” என்று விரோதி நிவர்த்தியும் “விவிலின்பம் மிக வெல்லை நிகழ்ந்தனன்” என்று அபிமத சித்தியும் பெற்று மகிழ்ந்து.

ரஸோரம்பாவாய்.....

கருத்துரை—இப்பாட்டில் அர்ச்சாவதாரத்தின் பெருமை யுணர்த்தப்படுகிறது. அன்றியும் பாகவதாராதனை யில்லாமல் பூஜிப்பது நரக ஹேதுவாகும் என்றும் அவ்வாராதனைக்கு ஏற்ற இடம் அபிமத த்ரவத்திலே பகவானே அர்ச்சையில் எழுந்தருளப்பண்ணி ஆரதிப்பதே சிறந்ததென்றும் எம்பெருமானே ஆரதித்தே ஸகல தேவதைகளும் மற்றும் ஸகலரும் இம்மை மறுமைப் பலன்களைப் பெற்றிருக்கிறார்களென்றும் மோக்ஷாதிகாரிகளுக்கு ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவாராதனை தீர்த்தப்ரசாதாதிகளைத் தவிர இதர தேவதாந்தரங்களின் ஆராதனா தீர்த்தப்ரசாதாதிகள் நிஷித்தமென்றும் ஸர்வாராத்யன் ஸ்ரீமந்நாராயணனே என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. ... (25)

26. மாலே மனிவண்ணு மார்கழி நீராவான் *
மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டியேல் *
ஞாலத்தை யெல்லாம் நடுங்க முரல்வன *
பாலன்ன வண்ணத்து பாஞ்சசன்னியமே *
போவன சங்கங்கள் போய்ப்பாடுடையவவே *
சாலைப் பெரும்பறையே பம்வான் டிவசப்பாரே *
கோலவினக்கே கொடியே விதானமே *
ஆவி விளைய யருளேலோ ரம்பாவாய்.

அவதாரிகை—கீழ் ஏற்ற கலத்திலிருந்து ஒருத்தி மகனையளவாக ஐந்து பாசுரத்தாலும் “பகலோலக்கமிருந்து கறுப்புடுத்துச் சோதித்துக் காரிய மந்திரித்து வேட்டையாடி ஆராமங்களிலே விளையாடும் ராஜ நீதி” என்கிறபடியே “விண்மீதிருப்பாய் மலைமேல் நிற்பாய் கடல் சேர்ப்பாய் மண்மீதுழல்வாய் இவற்றுள்ளெங்கும் மறைந்துறைவாய்” என்று ஈசுவரஸ்வரூபம் பரதவம், வ்யூகம் விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரம் என்று ஐந்து பிரகாரத்தோடு கூடியிருக்கும் நிலையை யுணர்த்தி அத்துடன் பகவத் சேஷத்வத்துக்கு எல்லையானதும் பாகவதர்களுக்கு உயிர்நிலையானதுமான ஆசார்ய அவதாரத்தின் வைபவத்தை யுணர்த்திற்று. அத்துடன் ஈசுவரனுடைய ஜகத் காரணத்வமும் மோக்ஷ ப்ரதத்வமும், ஸர்வாந்தர்யாமித்வமும் முழுக்ஷிபாஸ்யத்வமும்

ஸர்வாராத்யத்வமும் உணர்த்தப்பட்டது. இனி இப்பாகுந் தொடங்கி சிற்றஞ் சிறுகாலை வரையில் இந்நான்கு பாகுரத்தாலும் தர்மார்த்தக் காமமோஷங்களாகிற (அறம், பொருள், இன்பம், வீடு) நான்குவித புருஷார்த்தங்களும் உணர்த்தப்படுகின்றன. இப்பாகுரத்தில் பலத்துக்குச் சாதனமாய் உள்ள சாரதமமான தர்மத்தை யுணர்த்துகிறது.

உள்பொருள் விளக்கவுரை.

மாலே—ஆசிரிதர்விஷயத்தில் வ்யாமோக முடையவனே யென்றும் குணதோஷங்களை யொன்றும் பாராது தன்னை யடைந்ததுவே, ஹேதுவாய்க்கொண்டு மேல்விழுத்து கைகொள்ள வல்லவனே யென்றும்; சாஸ்திரங்களாலே திருத்த வொண்ணாதே விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விழுகராய்ப் போரும் (பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபடாதவர்) சேதநர்க்கு வைமுக்யத்தைப் போக்கி ருசியை விளைவித்து தேனே பாலே கன்னலே அமுதே யென போக்யமாயிருப்பவனே யென்றும் விரோதிகளையும் ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்னும் வ்யாமோக முடையவனே யென்றும் உணர்த்தியபடி.

மணிவண்ணு—சர்வாதிகனாய் சர்வ சுலபனானவனே ஆசிரிதர்கள் பக்கல் தோஷகுண ஹானிகள் ஒன்றும் பாராது அவர்களை அங்கீகரிப்பதற்கு அவை தன்னையே பச்சையாய்க் கொண்டு வ்யாமோஹ சீலனாய் தூத்ய சாரத்யங்களைப் பண்ணுவதும் அறியாத அர்த்தங்களடைய அறிவித்து ஆசார்ய க்ருத்யத்தையும் புருஷகார க்ருத்யத்தையும் உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே ஏறிட்டுக் கொண்டு ப்ரபத்தி உபதேசாதிகளை மேல்விழுந்து பண்ணியும் தனக்கேயாக ஆக்கிக்கொள்ளும் பரம சுலபனாய் ஆசார்யனாய் வந்து நிற்குமவனே என்றபடி.

மார்கழி நீராடுவான்—தீண்டாவமும்புஞ்செந் நீருஞ் சீயு நரம்புஞ் செறிதசையும் வேண்டா நாற்றமிகு முடலை வீணே கமந்த மெலி வெல்லாந் தீர்ந்து, ஊசல் வடம்போலுர்சகடம் போலொழியாமே, நாசவுடம்போடாவி சுழன்றே நலியாது, உருமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்துஞ் செத்து மூசலாடாது மீட்சியில்லாததான தலைசிறந்த மார்க்கமான அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தின் வழியாய்ச் சென்று வித்யமான பகவத் பாகவத ஸம்சுலேஷம் (அநுபவம்) பெற.

மேலையார் செய்வனகள்—வேத ப்ரமாணங்களிலும் தர்ம மறிந்தவர்களான பெரியோர்களின் ஆசாரமே முக்ய ப்ரமாணம் என்று நிஷிஷ்டமும், “ஞானிகள் எப்படி அநுஷ்டிக்கிறார்களோ அப்படியே அநுஷ்டிக்கத் தக்கது” என்று வேதங்களும் சிரேஷ்டனான ஒருவன் எப்படி

எவ்வளவு அநுஷ்டிக்கிறானோ அப்படியே அவ்வளவே மற்ற ஜனங்கள் அநுஷ்டிக்கிறார்கள்” என்று கீதாசார்யனும் எடுத்தோதசையாலே சிஷ்டாசாரமே சிறந்த ப்ரமாணமாகையாலே இங்கும் அர்ச்சிராதி மார்க்க அநுபவம் பெறச் சிஷ்டா சாரத்யையே யுணர்த்துகிறது.

வேண்டுவன்—அநுஷ்டானத்தில் இருக்க வேண்டுவன் எவ்வளவோ அவ்வளவு மட்டும். அவசியம் வேண்டியவைகள் என்றுமாம்.

கேட்டியேல்—கேட்க வேண்டுமாகில் நிண்ணப்பிக்கிறோம். விண்ணப்பித்ததைக் கேட்டு அதன்படி அருள் வேண்டுமென்றபடி.

ஞாலத்தை யெல்லாம் நடுங்க முரல்வன்—ஞாலத்தை யெல்லாம் நடுங்கும்படி செய்பவைகளாய், ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தங்களான தேகாத்மாபிமானமும் ஸ்வாதந்தர்யமும் அந்நிய சேஷத்துவமும் ஸ்வரக்ஷணைஸ்வான்வயமும் அபந்து ஸங்கமும் விஷய ப்ராவண்யமும் தொடக்கமான ஸ்வரூப விரோதிகளென்ன குணத்யங்களோடு கூடின ப்ரக்ருதி என்ன ஞால மடங்கலுமுள்ள சகல சேதநர்களையும் கலக்கிப் பொல்லா வாக்கைக் கநுகுணமாயிருந்து ஞானிகளையும் நடுங்கப் பண்ணும் மாயை என்ன இவை யெல்லாவற்றையும் நடுங்கப் படுத்தும் படியான.

பாலன்ன வண்ணத்துள் பாஞ்ச சன்னியமே—இனைய பெருமானைப் போல் நீக்கமில்லா அடியார்களைப் பாஞ்ச சன்னிய மென்கிறது. சத்ருக் காழ்வான் போன்ற கோதிலடியார்களை பாலன்ன வண்ணத்துள் பாஞ்ச சன்னியமே யென்கிறது. அன்றிக்கே இருகரையரான முதலியான் டான் போன்றவர்களைப் பாஞ்ச சன்னிய மென்றும் வடுக நம்பிகள் போன்றவர்களைப் பாலன்ன வண்ணத்துள் பாஞ்ச சன்னிய மென்றும் கூறியதாகவுமாம். இத்தகைய அதிகாரிகளைக் கண்டபோதாயிற்று ஞாலத்தை யெல்லாம் நடுங்க முரலும்படி செய்யும் மாயையானது நடுங்குவது.

போல்வன் சங்கங்கள்—கீழ்க்கூறிய திருமந்திர நிஷ்டை கைகூடப் பெற்றவர்களான சரம பர்வ நிஷ்டாதிகாரிகளை யுணர்த்தியபடி.

போய்ப்பாடுடையனவே—பாஞ்ச சன்னியம் அத்விதீயமான (நிகரில்லாத) புகழையுடைய தாயிருக்கும் த்வனியாலே அனைவரையும் ப்ரமிக்கச் செய்யுமாப் போலே அதாவது “எந்த சங்கமானது முழங்கும் போது சங்கரனுடைய குலமும் கையிலிருந்து விழுகிறதோ சூரியனின் தீத்தில் கட்டப் பட்ட குதிரைகள் பயத்தினால் மனங் கலங்கி வழி தவறிச் செல்கின்றனவோ, ப்ரம்மதேவன் ப்ரம்மாண்டமாகிற பாத்நிரம் வெடித்து விடுமோ என்னும் பயத்தினால் நாராயணன் என்னும் பெயரையுடைய ப்ரமாத்மாவைத் துதிக்கிறானோ அழகிய நாத்தத்தை

யுடையதும் முராரியின் வாயில் வைக்கப் பட்டதுமான அந்தப் பாஞ்ச சன்னியம் நம்மைக் காப்பாற்றட்டும்" என்னும் பெரிய புகழையுடைய பாஞ்ச சன்னியம் போலே பேரிட முடைய புகழையுடையவர்கள் என்ற படி. அதாகிறது பாகவதோத்தமர்கள் இகலோகத்தை விட்டுப் பெயர்ந்து அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே போகும்போது சராசர மடங்களும் விக்குதியை (மாறுபாடு) யடைந்து உபகார ரூபமான நல்ல வஸ்துக்களை யேந்தி நின்று பரீதியுகளவும், இம்மண்டலத்துக்கு மேலுண்டான லோகத்தினர்களெல்லாம் இந்திரனோடு பிரமன் ஈசன் இமையவரெல்லாம் சத்கரிக்கவும், ஜன்ம பூமியை விட்டகன்று ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு அவ்வருகே சென்று குகை ஒட்டும் நீரிலே கழுவிக்கூடாது நீராடி வியன்துழாய் அஞ்சனத்தின் நீறு நானப்பொடி பீதக வாடை பல் கலன்கொண்டு நேரிழையர் அலங்கரித்துப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரி செய்ய, நிறைகுட விளக்க மேந்தி இளமங்கையர் எதிர்கொள்ள, பரம பதத்திற்புக்குத் திருவாசலில் முதலிகளால் ஸத்க்ருதராய், மற்றுமுள்ள நிய குரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடி ஸகலவித உபசாரங்களும் செய்தருள ஸ்ரீதேவி பூதேவி நீளாதேவிகள் வியக்க வைகுந்தம் புக்கிருந்து வாய்மடுத்துப் பெருங்களிச்சியாக வானவர் போகமுண்டு கோப்புடைய கோட்டுக்கால் கட்டில் மிதித்து ஆரோகித்து பரதாக்ருர மாருதிகளை பரிஷ்வங்கித்த மணிமிகு மார்பிலே குருமாமணி யாயணியும் வஸ்துவாயிருக்கும் பெரும் புகழையுணர்த்துகிறது. இதுவாயிற்று தாங்களேபேசுவித்த பாகவதோத்தமர்களின் பெரும் புகழ். இது தன்னைப் போய்பாடுடையனவே யென்னும் சொல்லால் உணர்த்திற்று. இவ்வளவால் சரம பர்வவிஷ்டாதிகாரிகளின் திரளிலே வாழப் பெறவேணும் என்று அபேசுவித்தபடி. இத்தகைய பேற்றையிறே ஆழ்வார்களும் "அடியார் குழாங்களுடன் உடன் கூடுவதென்று கொலோ" என்றபேசுவித்தது. இத்தால் அடியார் குழாங்கள் அநுபவம் தவிர்த்து நியமாய யநுபவிக்கும் பகவத் விஷயத்திற்கு எல்லையான பரம பதத்தையும் விரும்பார்கள் என்றதாயிற்று.

சாஸ்ப் பெரும்பறையே—பறை யென்கிறது புருஷார்த்தம். அதாகிறது ஆசார்யன் உகப்பிற்குப் பண்ணும் பகவத் கைங்கர்யம். பகவத் கைங்கர்யமாகிறது திருந்தவனத்திருத்துகை, திருமலை யெடுக்கை, திருவிளக்கெரிக்கை தொடக்கமான அநந்யப்ரயோஜனமாய்ச் செய்யும் கைங்கர்யங்கள். கைங்கர்யம் தான் பக்தி மூலமல்லாதபோது பீதி மூலமாய் வரவேணும். அதுவுமில்லாதபோது அதிகாரத்திலும் உபாயோபேயங்களிலும் அந்வய மின்றிக்கே யொழியும். சேஷத்துமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்க

சேஷ பூதனுக்கு ஸ்வரூபலாபமும் ப்ராப்யமும். கைங்கர்யம் நியமாய் ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும் அவ்வாறு கைங்கர்யம் செய்யுமிடத்தில் ஸ்ரீவிதூரரையும் ஸ்ரீமாலாகாரையும் கூனியையும் போலே மடிதடவாத சோறும் சுருள்காறுத பூவும் சுண்ணாம்பு படாத சாந்தும் அத் தலைக்கே ரஸமாம்படி இடவேண்டும். இக் கைங்கர்யந்தான் ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான் ஸ்ரீசபரி ஸ்ரீபெரிய வுடையார் கண்டா கர்ணன் போல்வார் பெற்ற பேற்றிலே மூட்டக் கடவதாயிருக்கும். நிய விபூதியிலும் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமாய் விரும்பிப் போருவது. அப் பகவத் கைங்கர்யத்தையே பறையென்னும் சொல்லால் உணர்த்துகிறது. பெரும் பறையே என்கிறது பகவானுடைய உகப்பிற்குப் பண்ணும் பாகவத் கைங்கர்யம். அதாகிறது "அறுபதினாயிர வருஷ காலம் விஷ்ணுவை ஆராதனை செய்த பலனும் ஒருகால் வைஷ்ணவர்களைப் பூஜித்த பேற்றுக்கு ஈடாகாது" என்றும் "எல்லா ஆராதனங்களிலும் பகவதாராதனம் சிறந்தது அந்தப் பகவதாராதனத்திலும் பாகவதாராதனமே மேலானது" என்றும் கூறப்பட்டுள்ளபடியாலும் பகவத் விஷயத்துக்கு எல்லையான பாகவத் விஷயமாகையாலும் பாகவத் கைங்கர்யத்தினுடைய பெருமை ஒருவராலும் சொல்ல முடியாது. பகவத் கைங்கர்யம் போலே பாகவத் கைங்கர்யமும் அபுத்தி பூர்வகமாய்ச் செய்தவர்களுக்கும் பலன்னித்தே தீரும் என்று சாஸ்திரங்களில் அநேக இடங்களில் ஒதிக் கிடக்கிறது. கைங்கர்யம் செய்யுமிடத்து ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமாள், திருமங்கையாழ்வார்போல் செய்யவேண்டும். பாகவத் கிஞ்சித்கார அபிமானாதிகள் நியமான பேற்றை யளிக்கவல்லவை என்பது ப்ரஸித்தமிதே. நம்பாடுவான் விஷயத்தில் ப்ரம்ம ரக்ஷஸும், திருக்கச்சி நம்பிகள் திருவடியிலே பஞ்சம குடியிலேபிறந்த பாகவதோத்தமரும் பேறுபெற்றதே சான்றும். பகவத் கைங்கர்யத்திலும் விஞ்சிய பெருமை வாய்ந்த பாகவத் கைங்கர்யத்தைப் பெரும்பறை யென்றது. சாஸ்ப் பெரும்பறை யென்கிறது பாகவதர்கள் உகப்பிற்குப் பண்ணும் ஆசார்ய கைங்கர்யம். அதாகிறது ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார், கிடாம்பியாச்சான், வடுகநம்பிகள், பின்பழகரரும் பெருமாள் ஜீயர் போல்வார்கள் தேவு மற்றறியாது எல்லாம் ஆசார்ய கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்று இருந்தாப் போலேயும் திருமலையில் அனந்தான் பிள்ளை பகவத் பாகவத் கைங்கர்யத்தையும் உபேசுவித்து வகுத்த விஷயமான ஆசார்ய கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்று இருந்தாப் போலேயும் இருக்க வேண்டும். சக்திக்கிலக்கு ஆசார்ய கைங்கர்யமென்று சிஷ்டர்கள் அறுதியிட்டிருப்பார்கள். "ஸ்வாபிமானத்தாலே ஈசுவராபிமானத்தைக் குலைத்துக் கொண்ட இவனுக்கு ஆசார்யாபிமான மொழியக் கதியில்லை" யென்றும், ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரகமென்றும் பெரியோர்கள் அறுதியிட்டிருப்பார்கள். "ப்ராப்யத்திற்கு

ப்ரதமப்ரவம் ஆசார்ய கைங்கர்யம். மத்திம ப்ரவம் பகவத் கைங்கர்யம். சரம ப்ரவம் பாகவத் கைங்கர்யம்" என்று சொல்கிறபடியே மற்ற கைங்கர்யங்களினும் சிறப்புடையதும் பகவத் பாகவத் முகோல்லாசத் திற்கு ஹேதுவாகிறதுமான ஆசார்யன் விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமே பரம புருஷார்த்தமாகும். ஆசார்யன் அபிமானத்தில் ஒதுங்கின குழந்தைகளும் ஊமைகளும் மந்தமதிகளும் குருடர்களும் த்ரியக்குகளும் மோக்ஷமடையும் என்பதற்கிணங்க ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அபிமானத்தில் ஒதுங்கின ஊமை, திருமலையில் தயிர்க்காரி போல்வாரும் பேது பெற்றனர். மணவாள மாமுனிகளின் காலத்தில் மரமும் மோக்ஷம் பெற்றது. ஆசார்யன் விஷயத்தில்பண்ணும் கைங்கர்யத்தையே சாலப் பெரும்பறையே என்றது. ஆக இம்முன்று கைங்கர்யமும் வேண்டுமென்றபடி.

பல்லாண்டிசைப்பாரே — அந்நய ப்ரயோஜனர்களையும் கைவல்யார்த்திகளையும் க்ஷுத்ர பலார்த்திகளையும் உணர்த்தி அவர்களையும் தங்களுடன் சேர்த்துக்கொண்டு எம்பெருமானை மங்களாசாஸனம் செய்தருளும் ஆசார்யனே. இவ்வாசார்ய ஸந்நிதியில்லாதபோது ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்களின் உணர்வற்று நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போகவேண்டும். ஆகையால் "அம்பொன்னரங்கர்க்கும் ஆவிக்கும் அந்தரங்க ஸம்பந்தங் காட்டித் தடைகாட்டி உம்பர்திவ மென்னும் வாழ்விற்குச் சேர்ந்த நெறிகாட்டும்" சதாசார்யனை அபேக்ஷித்தபடி.

கோலவிளக்கே — விளக்கென்கிறது உபயவிபூதியையும் ப்ரகாசிக்கச் செய்யும் பிராட்டியை. கோல விளக்கென்கிறது பிராட்டியாகிற அவ்விளக்கிற்கும் விளக்காயுள்ள ஸர்வேசுவரனை. இத்தால் இதர விஷய அபேக்ஷிதங்களாகிற அஜ்ஞானந்தகாரம் ஒழியும்படி மிதுனமே ப்ராப்யமாக நெஞ்சால் பற்றவேணும் என்றபேக்ஷித்தபடி.

கொடியே — பெருமானுக்குக் கொடியான பெரியதிருவடி பகவானை விட்டகலாது சதா அநுபவயுக்தராய் நோக்கிக் கிடக்குமாப்போலே, "தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்குமுணர்வு" என்கிறபடியே உணர்வு மிதுனமொழிய மற்றொன்றை நோக்காதிருக்க வேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது. அன்றிக்கே பெரிய திருவடிக்குத் திருவிருத்தே சென்னியாம்; காயத்ரியே கண்ணாம்; ஸ்தோபமே ஆத்மாவாம்; வாமமேவிய சாமமே சரீரமாம்; பிருஹத்திரதமே சிறகாம்; யஜ்ஞாவெஜ்ஞமே புச்சமாம்; (வாலாம்) சந்துஸ்ஸுக்களே உறுப்புகளாம்; த்ருஷ்ணியமே ப்ரதமாம் என்னு மிவ்விவரத்தை யஜுர்வேதம் நான்காம் காண்டம் முதல் ப்ரச்சம் பத்தாம் அநுவாகத்திலும், வேதத்தில் சிறந்த ஸாமத்திலுள்ள நான்கு ப்ரமாணங்களுள் ஆரிஷ ப்ரமாணத்தில் இறுதிபாடத்திலும் ஒதப்பட்டதாகிறது. கருடனுடைய சிரம் முதற்சாமம்;

பிரண்டாவது சாமம் கழுத்தாம்; முன்னுவது சாமம் தோளாம்; நான்காவது சாமம் அவயவமாம்; ஐந்தாவது, ஆறாவது சாமங்கள் சிறகுகளாம்; ஏழாவது சாமம் வடிவமாம்; எட்டாவது, ஒன்பதாவது சாமங்கள் தொடைகளாம்; பத்தாவது சாமம் புச்சமாம். இங்ஙனம் வேதமெல்லாம் மதிப்புடன் கருடனை வேதஸ்வரூபனென்று ஒதின. நாரதீயத்திலும், கருடக்வசத்திலும் திருப்பாற்கடல் கடைந்தபோதுண்டான நஞ்சை சிவன் கருடப்பானம் செய்து உண்டு தேவர்கள் இடரைப் போக்கினென்றும், இது போலவே பாதம் புராணத்திலும் ஒதப்பட்டுள்ளது. இன்னும் எண்ணற்ற பெருமைவாய்ந்த பெரியதிருவடியைக் கொடியென்கிறது. பெரிய திருவடி வேதமயமாய் விளங்குமாப்போலே வேதமயமான திருமந்தரத்தின் அர்த்தபோதனத்தாலே விளங்கவேண்டுமென்றும் கருடத்யானத்தாலே சிவன் விஷபானம் பண்ணினுப்போலே "தொழிலெனக்குத் தொல்லைமால் தன்னுமமேத்தப் பொழுதெனக்கு மற்றதுவே போதும்" என்றும், "நாவாயிலுண்டே நமோநாராயண வென்று ஓவாதுரைக்கும் உரையுண்டே" என்றும், "நாத்தழும்பெழ நாரணவென்றழைத்து" என்றும், "கருக்கலந்த காளமேக மேனியாய நின்பெயர் உருக்கலந் தொழிவிலா துரைக்குமாறுரைசெய்ய" என்றும், "கண்ணா, நான்முகனைப் படைத்தானே காரண கரியாய் அடியேன் நான் உண்ணாநான் பசியாவதொன்றில்லை ஓவாதே நமோ நாரணவென்று எண்ணாநானும் இருக்கெசுச் சாமவேத நாண்மலர் கொண்டு உனபாதம் நண்ணாநான் அவைத்துறுமாகில் அன்று எனக்கு அவை பட்டினி நாளே" என்றும், "கண்ணன் கழலினை நண்ணும் மனமுடையீர் எண்ணும் திருநாமம் திண்ணம் நாரணமே" என்றும் சொல்கிறபடியே வாக்கானது வேதமயமான திருமந்தராநுஸந்தானத்தால், விஷய ப்ராவண்யமாகிற விஷஸ்பரிசத்தால் முடியாதபடி இருக்கவேண்டுமென்று அபேக்ஷித்தபடியாம்.

விதானமே — திருவனந்தாழ்வான் சென்றால் குடையாம் என்கிறபடியே எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா அடிமையும் செய்யுமாப்போலே சர்வதேச சர்வகால சர்வாவஸ்தையிலும் உடனாய் மன்னி வழுவினா அடிமை செய்ய அதற்கு ஹேதுவான குணநுபவ ஜனித ப்ரீதி "புகிடந் திருந்து நின்றியங்குபோதும் நின்னிபாற்கழல் தொடர்ந்து வின் விலாதது ஓர் தொடர்ச்சி நல்க வேண்டுமே" என்கிறபடியை யபேக்ஷிக்கிறது.

ஆவின் இடையாய் — பிரளய காலத்தில் சர்வரையும் திருவயிற்றிலே விட்டு நோக்கினுப்போலே ஸம்ஸாரமாகிற பிரளயத்திலே தவிக்கும் எங்களை அநர்த்தப்படா வண்ணம் நோக்கவேணுமென்கிறது.

அருள்—அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் செல்ல விரும்புவோர் அநுஷ்டிக்கும் கீழ்க் கூறிய சிஷ்டாசாரங்களை எங்களுக்கும் நித்யமாய் உண்டாம்படி அருளவேண்டுமென்கிறது. அன்றிக்கே ஒருவரும் ப்ரார்த்திக்காதிருக்கச் செய்தே கருணையாலும் நிர்ஹேதுக கிருபையாலும் சர்வத்தையும் பிரளயாபத்திலே அல்லல்படாவண்ணம் நோக்கிப்பருளிய நீ ஸம்ஸாரமாகிற பெரும் பிரளயத்திலே சிக்குண்டு அநர்த்தப்பட்டுத் தவிக்கும் எங்களை இவற்றினின்று விடுபட்டு, அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தின் வழியாகச் சென்று நித்யாநுபவம் பெறும் மார்க்கமான மேலையார் செய்வனகளை ப்ரார்த்திக்கும் எங்களுக்கு அருள் என்றபடி. இத்தால் ப்ரார்த்திக்கு முன்னபே ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள ஸர்வேசுவரனை ப்ரார்த்தித்தால் அவ்வெம்பெருமானுக்கிருக்கும் அவஸ்தை சொல்லவேண்டுமோ என்பதை யுணர்த்த ஆலின் இலையாய் என்றது.

ஏலோரெம்பாவாய்.....

கருத்துரை—இப்பாட்டில் அர்ச்சிராதி மார்க்கம் செல்ல விரும்புவோர் அநுஷ்டிக்க வேண்டிய சிஷ்டாசாரத்தை யுணர்த்தி அதை எம்பெருமான் பக்கலில் ப்ரார்த்திக்கிறது. அதாவது சரம பர்வ நிஷ்டாதி காரிகளாய் திருவந்தர நிஷ்டர்களான அடியார்க் குழாங்களுடன் கூடப்பெற்று பகவத் பாகவதாசார்ய கைங்கர்யபரர்களாய் மங்களா சாஸனபரணுன சதாசார்ய ஸந்ரிதான யுக்தர்களாய் மிதுனமே ப்ராப்யமாய்க் கொண்டு "தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கு முணர்வு" என்கிறபடியே பெரிய திருவடியைப்போல் எம்பெருமானையே நோக்கப்பெற்று அதுதான் சர்வதேச சர்வகால சர்வாவஸ்தையிலும் திருவனந்தாழ்வானைப்போலே அநுவர்த்திக்கப்பெற்று வாழ வேண்டு மென்கிறது. ... (25)

27. கூடாரை வெல்லுஞ்சீர்க் கோவிந்தா*உன்றன்னைப்
பாடிப் பறைகொண்டு யாம்பெறு சன்மானம் *
நாடு புகழும் பரிசினால் நன்றாக *
குடகமே தோள்வனையே தோடே செவிப்புவே *
பாடகமே யென்றனைய பங்கலனும் யாமணிவோம் *
ஆடையுடுப்போ மதன்பீன்னே பாற்சோறு
முட*நெய் பெய்து முழங்கை வழிவார *
கூடியிருந்து குளிர்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

அவதாரிகை—கீழ்ப்பாசரத்தில் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் செல்ல விரும்புமுடையவர்கள் பின்பற்ற வேண்டிய சிஷ்டாசாரங்களை

யுணர்த்திற்று. இதில் அச்சிஷ்டாசாரத்திற்கு (பூர்வாசார்யர்கள் போதமநுஷ்டானங்கள்) ஜனகமான ஞான விசேஷங்கள் இன்னதென்றிணர்த்துகிறது. அநுஷ்டான ஹீனன் முடவனுக்குச் சமானம்; ஞான ஹீனன் குருடனுக்குச் சமானம் என்பார்கள். ஞானமில்லாதபோது அநுஷ்டானமும் சித்தியாது. அநுஷ்டியாதபோது புருஷார்த்தம் கைகூடாது. ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷமாகையாலும் பேற்றுக்கு உடலானதாய் சதூர்வித புருஷார்த்தத்தில் ஒன்றானதுமான ஞான சம்பத்தை யுணர்த்துகிறது.

உள்பொருள் விளக்கவுரை.

கூடாரை வெல்லும்—"வளமிக்க மால் பெருமை மன்னுயிரின் தன்மை உளமுற்று அங்குருவவோர்ந்து தளர்வுற்று நீங்க நினைமாறன்" என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய உயர்வும் தன்னுடைய தாழ்மையும் நினைத்து நீங்க நினைதலென்ன "உன்னுடனே கூடே இன்னொருங் குருகையர்கோன்" என்கிறபடியே பிரணயரோஷம் தலையெடுத்துக் கூடேன் என்னுமென்ன இத்தகைய தன்மையர்களைத் தன் வடிவழகைக் காட்டி அவர்களை வெல்லுபவன் என்றும், "நர்க்கின்ற குணங்களை யுடையாய் என்றும், கோவிந்தன் குணம்பாடி அளியத்த மேகங்கள் என் ஆவிகாத்திருப்பேனே" என்றும், குணர்தாஸ்யமுபாகத: (குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமையாயிருக்கை) என்றும் சொல்கிற படியே குணங்களால் வெல்லுவதோடு லோகங்களை சத்தியத்தினாலும், தீனர்களைத் தானத்தினாலும், ஆசார்யர்களை சிஸ்ருஷையினாலும், யுத்தத்தில் சத்துருக்களை தனுஸ்ஸினாலும் ஜெயிக்கிறான் என்பன போன்றவைகளையும் உணர்த்துகிறது. அன்றிக்கே, உதாசீனர்களை யாத்ருச்சிகம், பூரஸங்கிகம், ஆநுஷங்கிகம் என்கிற சுக்ருத விசேஷங்களை உண்டாம்படி செய்து சுக்ருதமல்லாத வற்றையும் சுக்ருதமெனக் கற்பித்துக் கொண்டு தானே அவற்றை ஒன்றைப் பத்தாக்கி ஏதேனும் ஒருபடியால் தன்னருகே தன் கண் வட்டத்திலே வரும்படிசெய்து, "போதரே யென்று சொல்லிப் புந்தியில் புகுந்து தன்பால் ஆதரம் பெருக வைத்த வழகன்" என்கிறபடியே திவ்ய மங்கள விக்ரஹ சௌந்தர்யலாவண் பங்காட்டி சர்வரையும் ஆகர்ஷிக்கும்படியை யுணர்த்துகிறது.

சீர்க் கோவிந்தா—தூரஸ்தனாலும் அநுஸந்திப்போர்க்குக் கிட்டி யின்றதவும் பிரபாவாதிசயமான திருநாமத்தை யுடையவனே என்றும், "நரகமே சுவர்க்கமாகும் நாமங்களுடைய நம்பி" என்றும், (விஷ்ணு தீர்த்தம்) "அச்சுதன், அனந்தன், கோவிந்தன் என்னும் திருநாமங்களை சீசரிப்பதாகிற மருந்தினால் எல்லா வியாதிகளும் நாசமடைகின்றன

உண்மை, உண்மை" என்று இருகால் சத்தியம் செய்து சொல்கிறேன் என்றும், "இம்முவுலகிலுள்ள பிகப் பெரிய இஷ்ட வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் கிருஷ்ணன் என்னும் திருநாமத்தைச் சொல்லுவதன் மூலமாகவே அடைகிறார்கள்" என்றும் "ஹரி என்னும் இவ்விரண்டெழுத்தும் எவனால் ஒருதடவை உச்சரிக்கப்பட்டதோ அவன் மோகஸ்திற்குப் போவதற்குச் செய்ய வேண்டியவைகளையெல்லாம் செய்துவிட்டான்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஈசுவரனிலும் விஞ்சிய பெருமையாய்ந்த திருநாமஸங்கீர்த்தனத்தை யுணர்த்துகிறது. கூடாரை வெல்லும் என்றதால் சாஸ்திரங்களால் திருத்தவொண்ணாதே விஷயாந்தரத்திலே மண்டி விழுகராய்ப் போகும் சேதநர்களுடைய வைமுக்யத்தை மாற்றி (திரும்பிப் பாரேன் என்றிருத்தல்) ருசியை விளைவிக்கக் கடவதான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை யுணர்த்தி, சீர்கோவிந்தா என்றதனால் வாச்சியத்தைக்காட்டிலும் சிறந்தவாசகமான திருநாமத்தினுடைய பெருமையையும், அநுபந்திப்பார் பெறும் பேற்றையு முணர்த்துகிறது.

உன் தன்னைப் பாடிப் பறை கொண்டு யாம்பெறு சம்மானம்—எம்பெருமானை அந்நய ப்ரயோஜனமாகப் பாடுவதையே புருஷார்த்தமாகப் பெற்று, அது தன்னையே யாம் பெறு சம்மான மென்கிறது. இப்படியும் பாடுவதே புருஷார்த்தமாமோ வென்னில் (கைசிக புராணம்) "பாடி வல்லானெருத்தன்" ஜாகரவ்ரத நிஷ்டனாய் பிராம்யமான முகூர்த்தத்திலே வந்து நாம் முகங் கொடுத்துக் கேட்கிலுமாம், நாம் ஜகத் ரதநனை சிந்தையிலே அந்யபரராயிருக்கிலுமாம், நம்முடைய குணபதானங்களை உள்ளீடாக வைத்துப் புணர்க்கப்பட்ட கதைகளை ஒரு பலத்தையும் நினையாமல் நம்முடைய பக்கல் பக்தி யதிசயத்தோடே நமக்கே பாடி வல்லவன்" என்று தொடங்கி இப்படி ஸ்ரீயஃபதியான என்னைப் பாடினவனை சீராவசானத்திலே கொண்டு போய் ஸ்வர்க்க லோகத்திலே வைக்க அநேக காலம் இந்திராதிகள் சத்கரிக்க அங்குள்ளாரிலும் சிறந்தவனாய் எழுந்தருளி அங்கும் பாடுவதையே பணியாகக்கொண்டு இந்திராதிகள் வியக்கும்படி யிருப்பானென்றும் "இந்திர லோகத்திலிருக்குமளவும் அங்குள்ள ரெல்லாரையும் அழைத்துப் பாட்டு கேட்பிக்கு மளவு அன்றிக்கே நம்மை நினைந்து பாடிப் போருகையானே அங்கு நின்றும் இவனைக் கொண்டுபோய் நம் பெரிய வீட்டிலே "ஏதத் சாமகாயந் நாஸ்தே" என்று எப்போதும் நமக்கே பாடியிருக்கும்படி வைப்போம் காணும்" என்று ஸ்ரீஞானப்பிரான் அருளிச் செய்தபடி பாடுவதே புருஷார்த்தமும் நிலை நின்ற சம்மானமும் என்கிறது. அன்றிக்கே உன்னைப் பாடுவதையே பறையாகக்கொண்டுள்ள பெருவேண்டிய சம்மானம் யாதெனில்,

நாடு புகழும் பரிசினால் நன்கு துடக்கமே—குடகம் என்கிறது கைக்கிடும் ஆபரண விசேஷமான காப்பையுணர்த்துகிறது. இங்கு காப்பாகிறது திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்திற்கும் திருநாம வைபவத்திற்கும் கண்ணெச்சில் வராது காப்பிடுவதை யுணர்த்தும்.

"பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு *

பலகோடி நூயிரம்

மல்லாண்ட தின்டோள் மணிவண்ணை * உன்

சேவடி செவ்விதிருக் காப்பு."

"காப்பு மறந்தறியேன் கண்ணனே என்றிருப்பன்" என்கிறபடியே ஸ்வரூபாநுரூபமான மங்களாசாஸனத்தில் அந்வயிக்கப் பெறவேண்டு மென்கிறது. நன்றாகச் குடகமே என்றதால் இத்தலையில் ஒன்றையும் நோக்காது அந்நய ப்ரயோஜனங்களையும், கைவல் யார்த்திகளையும், கூடாந்தரபலார்த்திகளையும் நன்றாகத் திருத்தித் தங்களோடு அவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு காப்பிடும்படியை யுணர்த்துகிறது. பரிசினால் என்றதால் அப்படிக் காப்பிடும்போது பரிசினால் (கிஞ்சித் காரமானதொரு செயலைப் பரிசு என்கிறது) இடவேண்டு மென்கிறது. (நாச்சியார் திருமொழி) "நூறு தடாவில் வெண்ணெய் வாய் நேர்ந்து பரவி வைத்தேன் நூறு தடா நிறைந்த அக்கார வடிவில் சொன்னேன்" என்றும் "இன்றுவந்து இத்தனையும் அமுது செய்திடப் பெறில் ஒன்று நூறுயிரமாகக் கொடுத்து பின்னும் ஆளும் செய்வன்" என்கிறபடியே கொடுத்துக் கொள்ளாதே கொண்டதற்குக் கைக்கூலி கொடுக்க வேண்டு மென்கிறது. இத்தால் கிஞ்சித்கார பூர்வமான மங்களாசாஸனமே ஸ்வரூபாநுரூபம் என்றபடி. கிஞ்சித்கார மில்லாதவனுக்கு சேஷத்துவமாகிற ஸ்வரூபம் நசித்துப் போகும் ஸ்வரூபஸித்திக்காகக் கிஞ்சித்காரம் அத்யாவசியமென்கிறது. புகழும் பரிசினால் என்றதால் "விதுராந்நாரி புபுஜே ஸுசீனி குணவந்திசு" என்கிறபடியே பாவநதவ, போக்யத்வ பிரயுக்தமாம்படி ஸ்ரீவிதுராழ்வான் சமர்ப்பித்ததை ஸர்வேசுவரன் தானும் புகழும்படியாய் இருந்தது. அதுபேரல் நாங்களிடம் பரிசும் ஆக வேண்டு மென்றுணர்த்துகிறது. நாடு புகழும் பரிசு என்றதால் "வெகு சீக்கிரமாகப் பகவானை உவப்பிக்கும் அஞ்சலி மேலான அடையாளமாயிருக்கிறது" என்கிறபடியே, அந்நயப்ரயோஜனமாய் ஒரு அஞ்சலி பண்ணின் மாத்திரத்திலே இரங்கி அருளவேணும். வேறு சுக்குதழும் உபாயாந்தரமும் இல்லாதிருக்கச் செய்தே ஒரு அஞ்சலி செய்த மாத்திரத்திலே எம்பெருமான் இரங்கியருள்வதே! இதென்ன ஆச்சர்யம்! இதென்ன நீர்மை! என்று நாடு புகழ வேண்டுமென்கிறது. ஆக இவ்வளவால் ஸ்வப்ரயோஜன மிவர்த்தி பூர்வகூலாக

அந்நய ப்ரயோஜனர்களோடுகூடி மங்களாசாஸனமும் தத்ப்ராவண்ய சூசகமான கிஞ்சித்காரமும் தத்ஸ்வீகார உபகாரஸ்மிருதிக்காகப் பண்ணும் அஞ்சலி பந்தமும் உணர்த்திற்று.

தோள்வளையே—தோளுக்கு இடம் ஆபுரண விசேஷத்தை யுணர்த்துகிறது. அதாகிறது கீழில் நாடுபுகழும் பரிசினால் நன்றாக என்ற விடத்தில் கிஞ்சித்கார பூர்வகமாக பீகவத் ஆராதனையும், ததநுகுணமான மங்களா சாஸனமும் சூசிப்பித்தபடியால் (காட்டியபடியால்) இவ்விடத்தில் திருவாராதனை செய்யும் அதிகாரிகளுக்கு அவசியாபேக்ஷிதமான பஞ்ச சம்ஸ்காரத்தை யுணர்த்துகிறது. அதாகிறது "தாப: புண்ட்ரஸ்ததா நாம மந்த்ரோயாகஸ்ச பஞ்சம:" என்பன. (சங்க சக்கர திருவிலச்சினையும் ஊர்த்துவ புண்ட்ரமும் தாஸ்யநாமமும் மந்த்ரோபசங்க சக்கர திருவிலச்சினையைத் தோள்வளையே என்கிறது. மேலும் இரு பத்தாறுவது பாகரத்தில் மார்கழி நீராட்டமாகச் சொல்லப்பட்ட அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் செல்ல வேண்டுமாயின் இப்பஞ்ச சம்ஸ்காரம் பரம உத்தேசம் என்றபடி. பஞ்ச சம்ஸ்காரத்தில் முதலாவது திருவிலச்சினை. அதாகிறது திருமாலின் சங்காழிகளை ஆசார்யனால் தோளில் பொறித்துக் கொள்ளுதல். இதன் பெருமை அநேக ப்ரமாணங்களில் எடுத்துக் கொள்ளுதல். அவற்றில் சில:—இவ்வுலகத்தில் பிராமணர்களைல்லாம் வைகுந்தவான் போகும் தன்மை பெறுவதற்கு வலது தோளில் சக்கரத்தையும் இடது தோளில் சங்கையும் தரித்துக் கொள்ளத்தக்கவராவாரென்று ப்ரம்ம சூத்திரத்தின் மஹோபநிஷத்திலும், இரண்டு புஜங்களில் சங்க சக்கரங்களைத் தரித்துக் கொள்பவர்கள் இம்மையில் சிறந்த பரிசுத்தர்களாய்ப் பரம பதத்தைப் பெற்று இன்புறுவார்கள் என்று ரிக்வேதம் ஏழாம் அட்டகம், நாலாம் அத்யாயம் எட்டாம் அநுவாகத்திலும், ப்ரம்ம தேவனுக்குத் தந்தையாய் எல்லா உயிர்கட்கும் அந்தர்யாமியாய் விளங்கும் எம்பெருமானுடைய திருவாழி திருச்சங்கு களை அனலிலிட்டுத் தோள்களில் தரித்துக் கொள்பவர்கள் பரமபத மடைவார்கள் என்று யஜுர்வேதம் முதல் பரிச்யத்திலும், தீனியால் பிறந்திறந்துழல்கின்ற ஜீவர்களெல்லாம் சர்வேசுவரனுடைய சங்காழி களைத் தோள்களில் தரிப்பார்களானால் அவர்கள் வைகுண்ட மடைவார்கள் என்று சாமவேதத்து உத்தர இருக்கிலுள்ள ஒன்பதாம் அத்யாயத்திலும், லோக வியாபகனாகி விளங்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய ஆயுதங்களான சங்க சக்கர இலச்சினையை இரண்டு தோள்களில் அணிந்து கொள்பவர்கள் நீங்குதற்கரிய கொடிய பாபங்களினின்று நீங்கப்பெற்று

சங்குகளைத் தோள்களில் அணிந்துகொண்டு உதவர்கள் தேவ்லோகத்தை ஆண்டார்களென்றும், அங்ஙனமே வெற்றிமிக்க மனுக்களும் உலகத்தை ஆண்டு ஆந்தித்தார்களென்றும் அதர்வண வேதத்திலும், முக்தியை விரும்பியவர்கள் மோஹமாகிய பாபக் கடலைக் கடப்பதற்குத் திருமாலின் சங்காழிகளை அழகாகப் புஜங்களில் அணிந்து கொள்வார்கள் என்றும் சிலர் எம்பெருமானுடைய பஞ்சாயுதங்களையும் தரிப்பார்கள் என்றும் இருக்கிலுள்ள வற்கல சங்கினதயிலும், பகைவர்களது வலி மையை பெல்லாம் அழித்து வெற்றி கொண்டு திருமாலின் கரத்தை விட்டகலாது உறைகின்ற சக்கரக் குறியை இரண்டு தோள்களிலும் தரித்துக் கொள்பவர்கள் முக்தர்களாய் எல்லையிலாத பரமானந்தத்தை அநுபவிப்பார்களென்று ப்ருகதாரணியோபநிஷத்திலும், ஹிருதய கமலத்தில் உறைகிற திருமலை த்பானிப்பார் அனைவரும் ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தையும் திருவாழி திருச்சங்குகளையும் தஞ்சமாகத் தரித்துக் கொள்வதற்குக் கடமைப் பட்டவர்கள் என்றும் இங்ஙனம் தரித்துக் கொள்வதே முக்திக்குச் சாதனமாமென்றும் கடவல்லியிலும், செங்கண் மால் தன் அஸ்தங்களில் ஏந்தியிருக்கும் சங்காழிகளைத் தோள்களில் அணிந்து கொள்பவர்கள் தர்மார்த்த காம மோக்ஷ மென்கிற நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் அடைவார்கள் என்று காடகத்திலும், சிறந்த திருவாழி சங்குகளின் இலச்சினையுடைய புயத்துடன் திருமலைத் துதிப்பவர் ஒப்புயர்வற்ற பரமபதத்திலிருப்பார்கள் என்று கைவல்ய சாகையிலும், திருமாலின் சக்கரமும் வலம்புரியும் புயங்களில் தரித்து ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தையும் விதிப்படி அணிபவர்கள் வினைகள் நீங்கப் பெற்றுத் தெளிவிசும்பாகிய ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை யடைவார்களென்று மனுஸ்மிருதியிலும், ஆசனமும் படுக்கையும் கட்டிலும் நீங்கப் பாத்நிரங்கட்கெல்லாம் திருவாழி சங்குகளை வலமிடமாக அணிபவர்கள் மாதவன் மகிழ்ந்து வாழும் மாகவைகுந்தத்திருந்து மகிழ்வெய்துவார்கள் என்று வேதப்பொருளை அநுஸரித்துரைக்கும் சாண்டில்ய ஸ்மிருதியிலும், புயங்களிரண்டிலும் சங்க சக்கரங்களை விருப்பமுடன் அணிய மவர் பாபங்களினின்றும் நீங்கிச் செங்கண்மாலுக்குத் தொண்டர்களாய் பித்யமாய்ப் பரமானந்த வெள்ளத்தில் மூழ்குவார்கள் என்று பாத்ம புராணத்திலும், ஸ்ரீமந் நாராயணன் பூமிப்பிராட்டியை நோக்கி என்னுடைய சங்க சக்கரங்களைத் தரித்து என்னிடத்தில் மிக்க பக்தியுடைய வர்களாய் வாழ்கின்றவர்கள் அரும்பொருள் போல் சிற்சிலரே யாவர். இத்தன்மை யுடையாரிருந்த நகரைச் சூழ்ந்துள்ள மூன்று யோசனை யளவுள்ள இடம் புனிதத்தலமாகும். அவர்களுடைய வடிவுக் கண்டால் பூத ப்ரேத பைசாசங்களெல்லாம் அகன்றோடிப்போம். இவர்கள் அஸ்வமேத யாக பலனையும் பெற்று விஷ்ணு லோகத்தை யடைந்து

இன்புற்றிருப்பார்கள் என்று வராக் புராணத்திலும், தத்தம் இரு புயங்களில் சங்காழி தரிக்கின்றவர்கள் எவர்களோ அவர்களே அந்தணரும் தேவர்களும் முக்தி யடைபவரும் ஆவார்கள் என்று ஸ்காந்த புராணத்திலும், சங்காழிகளைப் புயங்களில் மனமகிழ்வுடன் தரிப்பவர் எவரோ அவர் முக்தராவார் என்று இலிங்க புராணத்திலும், விளங்குகின்ற ஆழி சங்குகளை இரண்டு தோள்களில் இலச்சினை யிட்டிருப்பார் தம்முடைய குலத்தினர் எல்லாம் ஈடேறப் பரமபத மடைவார் என்று வாமனியத்திலும், பசுபாத்திராதிகட்கும் திருவாழி சங்குக் குறியிடுவார் முக்தராவார் என்று மத்ஸ்ய புராணத்திலும், யமதருமன் தன்னுடைய ஏவல்தொழில் செய்யும் கிங்கரரை கோக்கித் திருவாழி சங்குகளைத் தரித்திருக்கும் திருமாலடியார் இருக்கும் வழியிற் சென்று என்னுடை ஆஜ்ஞாபங்கம் வரச்செய்யாமலிருப்பீர் களாக என்று உபதேசித்தானென்று பராசர புராணத்திலும் திருவாழி சங்குகளைத் தோளில் தரித்துக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கே அவ்யகல் யங்கள் வழங்கவேண்டுமென்றும், அந்தணர்களே எக்குலத்தோர்களும் முக்தியடையுமாறு திருச்சங்காழிக் குறிகளை யிடுவதற்குரியராவார்கள் என்றும் கரு- புராணத்திலும், பத்தினிப் பெண்டிர்களுக்குத் திருமாங்கல்யதாரணம் இன்றியமையாததுபோலத் திருமாலடியார்களுக்குச் சங்க சக்ரதாரணம் இன்றியமையாததென்று கூர்மபுராணத்திலும், பிராமணர்கட்குப் பூணூல்போல் சங்கசக்ரதாரணம் சிறந்ததென்றாலும் பாகவதர்கட்கே சாலச் சிறந்ததாமென்று வாயு புராணத்திலும், துன்பத்தை விளைவிக்கின்ற விளைகளெல்லாம் தொலைய சங்காழி தரிப்பது தக்கதாமென்று ஆதித்ய புராணத்திலும், இந்த சங்குசக்கர தாரணமுடையவர்களை நிர்த்தித்தவர்கள் நரகில் வீழ்வார்கள் என்று ப்ரம்ம கைவர்த்தத்திலும், இரண்டு புயங்களில் சங்காழி இலச்சினை யுடையவரை இகழ்ந்தாரணவரும் உலகில் பறவைகளும் மிருகங்களுமாய்ப் பலமுறை ஜனித்துப் பின் மலத்தில் கிருமிகளாய்ப் பிறப்பார்கள் என்று பெளடிக புராணத்திலும், கோஹத்தி செய்தானாயினும், நாய்போன்ற புல்லியனாயினும் சங்காழி இலச்சினை யுடையவரைப் இருப்பானேல் அவன் பரமபதம் அடைவான் என்றும், சங்கு சக்கரங்களை இருபுயங்களில் தரித்தவன் முன்பு செய்த தானம் தவம் யாகம் முதலியவைகளுள் ஒவ்வொன்று தானே அந்தப் பலனைத்தரும். அவர்கள் மனோ வாக்குகளால் செய்த பாபம் சற்றுமில்லாதொழியும். இதில் சந்தேகமில்லை என்று பிரம்மாண்ட புராணத்திலும், இரண்டு தோள்களிலும் சங்காழி தரித்துக்கொண்டு தெளிவுற்ற சிந்தையோடு நாடோறும் நற்செய்கை புரியுமவர் திருமால் பதத்தை விரும்பும் சிறந்த ஸானக் தாயவர் ஆவார் என்று இதிறாஸ சமுச்சயத்திலும் பகவத்

ஸமாச்ரயணமானது, ஒரு சேவகன் தன்னை இன்னார் மனுஷன் என்று பிறர் அறிகைக்காக எஜமானனுடைய அடையாளத்தைத் தரித்திருப்பது போலே ஸூயஃபதியினுடைய தாஸ பூதர்களான நாம் அவனுடைய ஆயுதங்களான சங்கு சக்கர மென்கிற இரண்டு சின்னங்களை யும் அணிவது அவசியமென்று பராசரஸ்மிருதியிலும், ஊர்தவ புண்டர சங்கு சக்கராங்கித தாரணமுடையவர்கள் புத்தி பூர்வகமாகவும் அபுத்தி பூர்வகமாகவும் செய்யும் பாபங்களெல்லாம் ஸ்வல்பமும் சேஷியாத பூரியன்முன் பனிபோலாகு மென்று வருத்த மனுவிலும், தப்தசங்கு சக்ராங்கிதங்களைத் தரித்தவன் சர்வ பாபத்தினின்றும் விடுபட்டவனாய் அஸ்வமேத யாகத்தின் பலனை அடைந்து விஷ்ணு லோகத்தில் பூஜ்யனாகிறான் என்று ஆதித்ய புராணத்திலும், ஸமஸ்த தேவர்களும் ஸமஸ்த பிராமணர்களும் ஸமஸ்த க்ஷத்ரியர்களும் ஸமஸ்த வைசியர்களும் ஸமஸ்த சூத்திரர்களும் சங்கு சக்கரதாரணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றும், மத்தியில் இரண்டங்குல இடைவெளியுள்ள ஊர்தவ புண்டரம் நெற்றியில் தரிக்க வேண்டுமென்றும், இந்த அடையாளங்களை யுடையவர்களை யமகிங்கர்கள் அணுக மாட்டார்கள் என்றும் காண்டவ வேதத்திலும், மோக்ஷாபேக்ஷையுடைய பரம சத்வ பிஷ்டர்களும் எம்பெருமானுடைய நித்ய விபூதி கைங்கர்யபரர்களும் அர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞானத்தினாலும் தாப ஸம்ஸ்காரத்தினாலும் பரனுலகை அடையவேண்டி யிருப்பதால் சர்வ சேதநர்களுக்கும் உஜ்ஜீவிக்க ஹேதுவானதா யிருக்கிறது. அஃதில்லாதவர்கள் அநேக கோடி ஜன்மங்கள் நரகவாசம் செய்கிறார்களென்று சுருதிகளில் சொன்னபடிக்கு முமுஷுவானவன் அந்த விஜ்ஞானார்த்தம் அறிந்த வேதார்த்த ஸாரணித்தனும் ப்ரம்மானுபவைக் கிஷ்ட விலக்ஷணனானவனுமான சதாசாரியனை யடைந்து ஸமாச்ரயண ஸம்பந்தமான தப்த சக்கராங்கிதத்தை அடைய வேண்டிய தவசியமென சுருதி ஸ்மிருதி இதிறாச புராணங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று வேதத்திலும், சக்கராங்கிதமில்லாதவன் ப்ரம்மணனாயினும் அவன் சரீரத்தைப் பார்க்கக்கூடாதென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று இருக்காகை ஏழாமட்டகம் நாலாம் அதர்யம் ஏழாம் வர்க்கத்திலும், அநேக வேதங்களைக் கற்ற ப்ரம்மணனாயினும் சங்கு சக்ரதாரண மில்லாதிருப்பானாயின் அவன் ஜீவிய சண்டாளனாகி இறந்தபின்னர் நரகத்தை யடைகிறான் என்று அதர்வணமஹோபநிஷத்திலும், அக்ஷியால் தப்தமான சங்கு சக்கரங்களை ப்ரம்ம க்ஷத்ரிய வைஸ்ய சூத்திரர்களாகிற யாவரும் தரித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் தரித்தவர்கள் ப்ரம்ம ஸாயுஜ்யத்தை யடைகிறார்கள் என்றும் இது வேதவாக்கியமென்றும் மைத்திராவருண சாகையிலும், நானு

தேசங்களில் உத்பவித்தவர்களானாலும் நானாவர்ணத்தில் உற்பவித்தவர்களானாலும் சக்கராங்கித மில்லாதவர்களை நான் வருமளவும் கோட்டைக்குள் பிரவேசிப்பிக்கப் படாதென்று வாயில்காப்பாளரைப் பார்த்து ஸ்ரீகண்ணபிரான் அருளிச்செய்ததாக பாரதம் ஹரிவம்சத்திலும், கண்ணபிரான் அர்ஜுனனை நோக்கி என்னுடைய பக்தர்களுக்கு இரண்டு புயங்களிலும் சங்காழி தரித்தல் வேண்டும். அந்நிய தெய்வங்களின் ஆலயத்திற் புகுவாரை அஞ்சலித்தலும் அவர்களைப் புஷ்பத்திலும் தவிர்ந்திட வேண்டும் என்று அருளிச்செய்ததாக பாரதத்திலும், சங்கு சக்கராங்கித முடையவன் வசிக்கும் ஸ்தலத்தில் தபசு ஹோமம் பகவதாராதனம் தானம் நித்ய நைமித்ய கர்மங்கள் யாவும் விருத்தியடையும். மனோ வாக்கு காயங்களால் உண்டாகும் பாபங்கள் யாவும் நசியும். ஜூரம், அக்நிதாபம், சோரம், துஷ்டபயம் யாவும் அகலும். மங்களகரம் மேன்மேலும் உண்டாகும் என்று பாகவதத்திலும், தாபஸம்ஸ்கார முள்ள சரீரத்தைப் பார்த்து எவன் நமஸ்கரிப்பானோ அன்றோன் தன்னுடைய இறந்த பிதூர் தேவதைகளுடன் ப்ரம்ம லோகம் சேர்ந்து யாவராலும் பூஜிக்கப்பட்டு தன் குலத்திலுள்ள பின்னவரையும் ஸ்தபதிக்கு ஆளாக்குகிறான். எந்த ஜன சமூகத்தில் சக்கராங்கித மானவன் பூஜிப்பானோ அந்த பங்க்தியையும் காரிய கர்த்தாவையும் தேவர்கள் கொண்டாடுகிறார்கள். ப்ரம்மச்சாரி கிருஹஸ்தன் வானப்ரஸ்தன் சந்யாசி இவர்கள் யாவராயினும் சர்வ ஜாக்கரதையுடன் தக்ஷணமே ஸமாச்சரணம் செய்து கொள்ள வேண்டும். நீரில் எழுத்தாகும் யாக்கையானதினாலே திடீரென மரணம் சம்பவிப்பதாகும். ஸம்ஸ்காரம் இல்லாவிடில் பாப தேகமாகிவிடும். மேலும் ஸம்ஸ்காரம் பெருதவன் குத்ரனாயிருப்பதால் அவனுடன் எவ்வித சம்பந்தமும் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாதென்றும் சொல்லப்படுகின்ற அநேகப்ரமாணங்களை முன்னிட்டே பெரியோர்கள் சிசு ஜனித்த ஜாதக கர்ம தினத்திலேயே புஷ்பத்தால் சங்கு சக்கரக் குறிவைப்பதும் தங்கம், வெள்ளித்தகட்டில் சங்குசக்கர ஸ்தாபிதம் செய்து சிசுவின் கழுத்தில் கட்டிவைப்பதும் வழக்கமாயிருக்கிறது. ஐந்து அல்லது ஏழாவது வயதில் தப்தமான சக்கராங்கிதம் செய்து மந்த்ரோபதேசம் செய்ய வேண்டுமென்று பல சுருதிகளிலும் சொல்லியவற்றைப் புகலலானேன் என்று சிவன் பார்வதிக்குச் சொன்னதாக ப்ரம்மாண்ட புராணத்திலும் அநேக வேத, ஸ்மிருதிகள் முறையிடுகின்றமையால் பகவத் சம்பந்தத்தைக் கோரும் ஸமஸ்தர்களுக்கும் தாப, புண்ட்ர, நாம, மந்த்ர, யாகமென்று சொல்லப்பட்ட பஞ்ச சம்ஸ்காரங்களையும் அவசியம் அடைதல் வேண்டுமென்று பாஞ்சராத்ரம் விஹகேந்திர ஸம்ஹிதையிலும் ஆக சுருதி ஸ்மிருதி இதிஹாச புராணங்களில் அநேக இடங்களில் சங்கு சக்கர தாரணம் மிக அவசியமென்று எடுத்தோது

பட்டுள்ளது. ஊர்தவ புண்ட்ரம்—ஊர்தவ புண்ட்ரமாவது:—விளங்குகின்ற ஊர்தவ புண்ட்ரம் தன்னைப் போற்றி 'உன்னை இனிதாக அணி கிறேன் நீ எனக்குப் பாதுகாவலாயிருந்து அநுக்ரஹிக்க வேண்டும்' என்று அணிகின்றவர்களுக்கு அது பாதுகாவலா யிருக்குமென்று யகர் வேதம் ஆறாம் ப்ரச்சம் முதலநுவாகத்திலும், உலகத்தில் ஊர்தவ புண்ட்ரத்தை ஆதரவுடன் தரிப்பவரை சர்வகாரணான நாராயணனே எவ்வகைத் துன்பமும் வந்தனுகாதபடி பாதுகாப்பான் என்று ரிக் வேதத்திலும், ஸ்ரீயுபதியின் இக்ஷைபடி போலே மிகவும் திருந்தமாக இடைவெளியிட்டு ஊர்தவ புண்ட்ரம் அணிபவரைத் திருமால் திருவுள்ளம் உகந்தாதரித்து அவரிடத்திலுள்ள பாதகமெல்லாம் தொலைந்து விடுபெற்றதைத் தந்து பரமானந்தம் உறுப்படி செய்வானென்று வேதாந் தம் முப்பத்திரண்டினுள் கடவல்லியிலும், சிறந்த ஊர்தவ புண்ட்ரத்தை விதிப்படி அணிந்துகொண்டு வேள்வி வடிவாகிய நாராயணனை அன்புடன் ஆராதனை செய்வார் எவரோ அவர் தம் குலத்துளோரை ஏழு தலைமுறை யளவும் மனத்தாலும் வாக்காலும் சூழ்கின்ற கொடிய பாப வினையைப் பற்றறுத்துப் பரகதியை யடைவிப்பர். அந்தணர்கள் அந்ய தேவதைகளிடத்தில் பக்தி யுடையவர்களாக இருந்தாலும் அவர் அனைவரும் மஹிமை யுடைய ஊர்தவ புண்ட்ரத்தை யணிந்து கொள்வதுதான் விதியாமென்று யஜுஸ் சாகையிலும், இன்னும் மஹோப நிஷத்திலும், நாரத பகவான் வேதங்களைக் கரைகண்ட வேதவியாஸரை நோக்கிச் சிறந்த ஊர்தவ புண்ட்ரத்தின் விதியும் அதனை அணிந்து கொள்ளும் இடங்களும் மந்த்ரங்களும் அதிதேவதையும் ஆசரிக்கும் முறையும் தெளிவாக எடுத்தோதித் திருமாலிடம் அன்புடையராயிருப்பார்க்கெல்லாம் ஊர்தவ புண்ட்ரம் அணிந்து கொள்வது விதியாமென்றும், நான்காவது வருணத்தவரும் கீழ்க்குலத்தவரும் குறுக்கிடும் புண்ட்ர மாகிய திரியக் புண்ட்ரம் அணிவார்கள் என்றும், இன்னும் விரிவாகக் கூறியதாக நாரதீய புராணம் அறுபத்தொன்பதாம் அத்யாயத்திலும், ஸ்ரீமந் நாராயணன் நான்முகனை நோக்கி யான் மகிழுமாறு எவர்கள் ஊர்தவ புண்ட்ரம் தரிப்பார்களோ அவர்கள் முக்தராவார்கள் என்று அருளிச் செய்தாரென்றும், நான்முகன் முனிவர்களை நோக்கி ஊர்தவ புண்ட்ரம் அணியாமற் செய்யும் சிறந்த அநுஷ்டானங்களெல்லாம் பயனற்றனவா யொழியும் என்று கூறினென்றும், சிவன் பார்வதியை நோக்கிப் பரமபாவனமான ஊர்தவபுண்ட்ரத்தைத் தரிப்பவர்கள் பரமபத் மடைவார்கள் என்று மொழிந்தானென்றும், இந்திரன் ஊர்தவபுண்ட்ரத்தின் மகிமையைத் தேவர்களுக்கு உபதேசித்தான் என்றும், அக்நிதேவன் ஊர்தவபுண்ட்ரத்தின் பெருமையை பிதூர் தேவதைக்கு எடுத்து இயம்பி னென்றும், தேவர்கள் முனிவர்கள் தென்புலத்தார்கள் என்ற இவாக

ளெல்லாரும் தம்மைச் சார்ந்தாரனைவர்க்கும் ஊர்தவபுண்டரத்தின் சிறப்பை விளக்கிக் கூறினாரென்றும், ஸ்வர்க்க மத்திய பாதாள முதலிய உலகின் கண் வாழ்பவரனைவரும் ஊர்தவபுண்டரதாரிகளாய் விளங்கினார்கள் என்று நாரதீய புராணத்தில் எழுபத்தைந்தாம் அத்யாயத்திலும், ஊர்தவ புண்டரத்தை நெற்றியில் இடை வெளியிட்டு அணியாதவனும், திரிபுண்டரத்தைத் தரிப்பவனும் சூத்திரனுக்கொப்பாவா எனன்றும், தலையில் ஓடும் எலும்பும் சங்கு மணியும் சடையும்தரித்து நெற்றியில் நீரணிந்திடுவார் அம்மராவரென்றும், பிராம்மணர்களாய்ப் பிறந்தும் சரீரத்தில் லிங்கத்தைத் தரித்து விபூதியை ருத்ராஷ்டத்தை யணிபவரை நீதி அரசன் தேசத்திலிருக்க வொட்டாமல் துரத்தி விடுவது நீதியா மென்றும், ஜபித்தல் வேள்விசெய்தல் வேதமோதுதல் பிதூபுஜை செய்தல் சந்தியாவந்தனஞ் செய்தல் பல தானஞ் செய்தல் முதலிய சத்கர்மாநுஷ்டான காலங்களில் ஊர்த்துவ புண்டரமணிந்து செய்வரேல் அது அந்தப் பலனைத் தருமென்றும், ஊர்த்துவ புண்டரம் தரிக்காமற் செய்த அநுஷ்டானங்கள் பலன்றனவா யொழியுமென்றும் சாஸ்திர விதிப்படி சிரார்த்தஞ் செய்யும் காலத்தில் சிரார்த்த அன்னத்தை உண்பார்க்கும் உண்பிப்பார்க்கும் ஊர்த்துவ புண்டரம் தரித்துக் கொள்வது விதியாகு மென்றும், இடையில் இரண்டு விரல் அகலம் வெளியிட்டுப் பக்கங்களில் ஒவ்வொருவிரலகலங்கூட்டி நான்கு விரல் விசாலமுற நாசி முதல் கேசாந்தமாக ஊர்த்துவ புண்டர மணிய வேண்டுமென்றும், இந்த இலக்கண மில்லாமல் அணிவது விதியன்றென்றும், இடையில் வெளியின்றித் தரிப்பது உத்தமார்க்கு அழகாகாதென்றும், பராசர சங்கிதையிலும், இரண்டுவிரல் அகலம் இடைவெளியிட்டுப் பக்கங்களிரண்டும் ஒரோர் விரலகலமாகத் தரித்துக் கொள்வதுதான் விதியாகுமென்றும், இடைவெளியின்றி ஊர்த்துவ புண்டரமணிபவன் பரமபதமடையமாட்டானென்றும், திரிபுண்டரத்தை வேடிக்கைக்காகவாவது அணிந்துகொள்வது வேதியர்க்குத் தகாது என்றும், அப்படித் தரித்துவிடுவானாகில் அப்பொழுதே பதிதனாவான் (இழிகுலத்தோன்) என்றும் மரீசிஸ்மிருதியிலும், தக்க அந்தணர் குலத்திற் பிறந்து திரிபுண்டரம் தரித்து சங்கரனை அர்ச்சிப்போர் அப் பொழுதே அதமர்களாய் விடுவார்கள். இந்தத் திரிபுண்டரம் தரித்தல் முதலிய ஆசாரங்கள் சூத்திரரையும் பதிதரையும் நோக்கி விதிக்கப் பட்டன என்று வாசிட்டசங்கிதையிலும், தானம், தவம், தென்புலத்தா னைக் குறித்து ஆகுதிசெய்தல் முதலிய காலங்களில் ஊர்த்தவபுண்டரம் தரித்துக்கொண்டால் மாத்திரந்தான் அவை பலனைத் தரும். அதைத் தரிக்காமல் செய்வோர் நீசரைக்காட்டிலும் கடையராவார். அவர்தம் மனம் மசானத்திற்கு ஒப்பாகும் என்று பார்க்கவஸ்மிருதியிலும்

பூனூலும் சிகையும் ஊர்த்துவபுண்டர மில்லாதவனும் பவித்திரமணிந்து கொள்ளாத கையையுடையவனும் செய்யும் நற்கருமங்களெல்லாம் பயனின்றி யொழியுமென்று வேதத்தின் நுண்பொருளாய் விளங்கு கின்ற விஷ்ணுஸ்மிருதியிலும், வேதபாராயணஞ் செய்கிற காலத்திலும் யாகஞ்செய்கிற போதும் போஜனம் செய்கிற காலத்திலும் சுபகாரியங் கேள் செய்கிற காலங்களிலும் பூத பிசாசுகள் அணுகாதிருக்க வேதி யர்கள் ஊர்த்தவபுண்டரம் தரிக்கத்தக்கது என்று மனுதர்ம சாஸ்திரத் திலும், வேதியருக்கு ஊர்தவபுண்டரமும் க்ஷத்திரியருக்குப் பிறையின் கீற்றும் வணிகருக்கு வட்டமும் சூத்திரருக்குத் திரிபுண்டரமும் உரியன வாம். பிராம்மணர்கள் மறந்தும் அந்தத் திரிபுண்டரம் தரிக்கப்பெறார். உண்மையுடைய பெரியோர் அப்புண்டரத்தை ஆசரித்தல் அவருக் கியல்பன்று என்று ஆக்கினியவேசிகிரியிலும், சிறந்த வேதியர் குலத் திற் பிறந்து அஸ்திர சஸ்திரங்களையும் வில்லையும் தரித்துக்கொண்டு யுத்தஞ் செய்வதற்கு முன் வருகின்றவனும் பிறர் பொருளை அப்கரித் துண்பவனும் திரிபுண்டரத்தைத் தரிப்பவனும் ஆகிய இவர்கள் அதமர் களாய் விடுவார்களென்று ஜாபால ஸ்மிருதியிலும், வேதியர்கள் எந்தக் காலத்திலும் ஊர்த்துவ புண்டரம் தரித்துக் கொள்வதே அவர்க்கியல் பாகும். இந்த ஊர்த்துவ புண்டரம் தரித்தவர்களை யமகிங்கரர்கள் கண்டால் பாம்பைக் கண்ட தவளைபோல் அடங்குவார்கள் என்று பிரம்ம விராத்திரி நூலிலும், ஒருவன் ஊர்த்துவ புண்டரத்தை இடை வெளியிட்டு அணிந்திடில் அந்த இடைவெளி தானே நமக்குச் சிறந்த ஆலயமாகும் அந்த ஆலயத்தில் நாம் லக்குமி தேவியோடு மகிழ்ந்து வசிக்கின்றோம். அங்ஙனம் இடைவெளியின்றித் தரிப்பானாகில் அவன் என்னையும் ஸ்ரீதேவியையும் நிந்தித்தவனாவான் என்று திருமால் பிரம்ம தேவனுக்கு அருளிச் செய்ததாக பிரமாண்ட புராணத்திலும், பூமியில் பாஷண்டர்களைப் பார்ப்பதாலும் தொடுவதாலும் அவர்களோடு உரை யாடுவதாலும் உண்டாகின்ற பாதகமெல்லாம் ஊர்த்துவ புண்டரதார ணத்தால் கழிந்து விடுமென்று பராசரஸ்மிருதியிலும், போதாயன சூத்திரத்திலும், பிரம்மாண்ட புராணத்திலும், ஊர்த்துவ புண்டரதாரி களைப் பார்த்தால் பூதப்ரேத பைசாசங்களும் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டு பயந்தோடும் ஜனங்களைப் போலே ஒடிவிடுகின்றன என்பதாக சாஸ் திரங்களிலும், நாரதீயத்திலும், இன்னும் மற்ற பிரமாணங்களிலும் பீடத்தோடு கூடிய புண்டரத்தைத் தரித்தவன் எந்த பிலேச்சனாயிருந்த போதிலும் அவன் பரிசுத்தனாவான் என்றும், ஊர்த்தவபுண்டரத்தின் நடு வில் சந்தனம், பஸ்மம், கர்ப்பூர்ப்புகை அக்ஷதை குங்குமம் முதலானவை களை வைப்பவன் சண்டாள யோனியில் கோடி ஜன்மத்தை யடைவா னென்றும், ஊர்த்தவ புண்டர நடுவில் கந்த பஸ்மாதிகளை அணியும்

பாவினவன் குரிய சந்திராதிகளிருக்கும் வரையில் நரகத்தை அடைகிறான் என்றும் ஸ்மிருதிகளிலும், திருமண தரியாமல் தேவதாராதனை பிதுர்கர்மங்கள் செய்பவருடைய நற்கருமங்களை அரக்கர்கள் கொண்டு போகிறார்கள் என்றும், ஆகையால் நிஷ்பலமாகிற தென்றும் ஒதப்பட்ட னுள்ளது. இன்னும் ஊர்த்துவபுண்டரத்தின் பெருமையை ஸ்ரீபாஞ்சராதரத்தில் உமாமஹேஸ்வர ஸம்ஹிதையில் உமாமஹேஸ்வர ஸம்வாதத்தில் ஊர்த்துவபுண்டர பரதர்ம அஷ்டமாத்பாயத்திலும், சத் சரிதரஷ்டாவினும் பரக்கக் கண்டு தெளியலாம்.

தாம்பரம்—ஆசாரியர்களுக்கும் தாம்பரம். திராம குலாதி களால் வரும்பேறு அநர்த்த ஹேது என்றும், சர்வேசுவரனுக்குத் தன்னைத் தாசனாய் ஆக்கி வைப்பதே ஆத்மாவுக்குள்ள அநாதியான சிறந்த தர்மம். அதாவது பரமாத்மாவுக்கு எல்லா ஆத்மாக்களும் அடிமைப்பட்டவர்களென்றும், உடைமையாயிருக்குந் தன்மை ஆத்மா விட முள்ளது உடையவனாயிருக்கும் தன்மை பிரம்மத்தினிடமுள்ளது என்றும், ஆத்மாவின் தாசனா யிருக்கும், தன்மையையும் ஹரியின் ஸ்வாமியாயிருக்கும் தன்மையையும் அவைகளின் ஸ்வபாவத்தையும் நினைப்பாயாக என்றும் நூற்றுக்கணக்கான வேதாந்தங்களில் எடுத்த தோதப்பட்டுள்ளது. இப்படி தாசனாகாதபோது எவன் வேறு வகை யாய் அதாவது பகவத் சேஷமாயிருக்கிற ஆத்ம வஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரமாக நினைக்கிறானோ ஆத்மாவை அபகரித்தவனான அந்தத் திருடனால் எந்தப் பாபம் தான் செய்யப்படவில்லை என்று பாரதம் ஆதிபர்வத்திலும் ஒதப்பட்டுள்ளது. ஈசுவரனுக்குத் தொண்டனம்போது அடியார் பரியந்தம் ஆட்படவேண்டும். அவ்வாறு ஆட்படும்போது ஆசாரிய னுக்குச் சிஷ்யனாகவேண்டும். அங்ஙன் ஆசாரியனுக்குச் சிஷ்யனாகாத போது தாஸ்யத்துவமில்லை. ஆசாரியஸம்பந்தமில்லாத எந்த விதமான பகவதாராதனையும் கர்மாநுஷ்டானங்களும் பிராயச்சித்தாதிகளும் நஷ்டிரயோஜனமாய்ப் போய்விடும். இதற்களேக பிரமாணங்களுண்டு. அவற்றில் சில:—ஆசாரியனால் உபதேசிக்கப்படாத இந்த வித்யை உடனது நிச்சயமாக நசித்தே விடுகிறது என்றும், சாஸ்திரங்களை நன்றாய்ப் பார்த்திருந்தாலும் வித்யையானது சதாசாரிய உபதேசம் இல் லாதபோது அங்கங்களோடு கூடியதாயும் பலசித்தியோடு கூடியதாயும் நன்றாக சித்திக்கிறதில்லை என்றும் இன்னும் அநேக பிரமாணங்களில் ஒதப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீமஹாபாகவதோத்தமர்களின் ஸ்ரீபாததுளியானது ஒருவருடைய சிரசில் எவ்வளவு காலம் தங்கியிருக்குமோ அந்தக்காலம் வரையில் கங்கை, கோதாவரி, ஸர்ஸ்வதி, நர்மதா, ஸிந்து, காவேரி, யமுனை என்று சொல்லப்படுகிற ஸப்த தீர்த்தங்களும் அவர்களுடைய

சிரசில் வாசம் செய்கின்றன என்று பராசரரும், “பாததுளியிடுதலால் இவ்வுலகம் பாக்கியம் செய்ததே” யென்று பெரியாழ்வாரும், “தொண்ட ரடிப்பொடி ஆடநாம்பெறில் கங்கை நீர் குடைந்தாடும் வேட்கை என்னுவதே” என்று குலசேகராழ்வாரும் அருளிச்செய்தனர். யாவ னொருவன் பரமபாகவதோத்தமர்கள் பிரசாதப்பட்டு மீந்த பிரசாதத்தை மஹாபிரசாதமென்று திரிகரணசுத்தியோடு ஸ்வீகரிப்பானோ அவன் புத்தி பூர்வகமாகவும் அபுத்தியூர்வகமாகவும் செய்துள்ள சர்வபாபங் களும் ஜன்மாந்தரபாபங்களும் தக்ஷணமே நசித்துவிடுமென்று பராசர பகவானாலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இராஜகுயயாகத்தில் உச்சிஷ்ட ஸ்பரிசம் பெற்ற அணில் ஸ்வர்ணமயமான கதை பாரதத்தில் ஒதப்பட்டுள்ளது. ஆகையால்தான் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் “போனகம் செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதமன்றே” என்றார். ஸம்பெருமானாரும் திருக்கச்சி நம்பிகள் உச்சிஷ்டத்திற்கு ஆசைப்பட்ட மையும், மதுராந்தக ஏரிக்கரையில் பாகவத உச்சிஷ்டத்தைப் புஜித்த உடம்பு யாதவப்ரகாசனாக ஜனித்து உடையவருக்கு ஆசாரியனாய் வந்த மையும், ஆழ்வார் திருநகரியில் பாகவத உச்சிஷ்டத்தைப் புஜித்த நாயும் பரமபதம் அடைந்தமையும் போன்ற விருத்தாந்தங்கள் குருபரம்பரையில் காணப்படுகின்றன. இன்னும் (பராசரம், பாரதம்) ஸ்வர்க்க மத்திய பாதாளமென்று சொல்லப்படுகிற மூன்றுலகங்களிலும் மூன்றரைக் கோடி புண்ணிய தீர்த்தங்களுண்டு. இதில் பிரபன்னசிரேஷ்டரான பாக வதர்களுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தமென்று சொல்லுகிற ஓர் திவ்ய தீர்த்த மூண்டு. இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பாதோதகத்தின் புண்ணியத்தில் கோடியில் ஒருபங்கை மூன்றரைக் கோடி தீர்த்தங்களும் கொடா. என்ப தாகப் பராசரபகவானால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் ஸ்ரீபாததீர்த்த மகிமையினால் கர்மாநுகுணமாக உண்டான மகத்தான தீராத கொடிய வியாதிகள் பஞ்ச மஹா பாதுகங்கள் இவைகள் யாவும் நசித்துப் பரனு லகையடைகிறார்கள் என்று பாரதாதியிலும் ஒதப்பட்டுள்ளது. (பராசரம்) ப்ரம்மஹத்தி, சுராபானம், குருநிந்தை பரதிரவியாபஹாரம், பொய்பேசல் அசத்காரியங்களைச் செய்தல் ஆசாரியின்மை முதலிய பாபங்களையாவும் பாகவத ஸ்ரீபாததீர்த்தஸ்வீகாரத்தால் நசித்துவிடுமென்று சொல்லப் பட்டுள்ளது. பெருக்கின்விரியும். ஆகையால் இந்த ஸம்ஸ்காரமும் முக்கியமென்றதாயிற்று.

மந்தரம்—திருவஷ்டாசூரியாகிய பெருமந்தரம். (ஸ்ரீபாஞ்சராதரம்) “இந்த மந்தரமானது இவ்வுலகிலுண்டான ஐசுவரியத்தையும் ஸ்வர்க்கம் முதலான பரலோக ஐசுவரியங்களையும் ஆத்மாநுபவத் தையும் பரமாத்ம ஜனிதப் பிரம்மானந்தத்தையும் சாதித்துக்

கொடுக்கு"மென்றும், வேதாந்தங்களினுடைய சாரமான அர்த்தங்களை யுடையதும் ஸம்ஸாரமாகிற கடலினின்றும் கரையேற்றுவதுமாகிய பெரிய திருமந்திரமே மறுபிறவியற்ற மோக்ஷத்தை விரும்புகிற மனிதர்களுக்குத் தஞ்சமாகிறது" என்றும் இன்னும் எண்ணற்ற பிரமாணங்களிலே, இதே உண்மை வேதங்களும் ரிஷிகளும் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் ஆதரித்துப்போந்தார்கள். இவ்விடத்தில் ஆசார்யன் உபதேசித்தருளும் இரகசியத்திரயத்தையும் உணர்த்துகிறது.

யாகம்—யாகமாகியது பகவதாராதனை. தேவதைகளும் மற்றெல்லா மும் பகவத் அம்சமே. முமுக்ஷுவான மோக்ஷாதிகாரியா பிறப்பவன் ஆராதிக்க வேண்டிய பகவத் அம்சம் இன்னதென்று விஷ்வக்ஷேன ஸம் ஹிதையிலும் ஓதப்பட்டுள்ளது. அதாவது பகவதவநாரங்கள் முக்யத் வமென்றும் கௌணத்வமென்றும் இரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும். அதில் முமுக்ஷுவானவனுக்கு கௌணத்வம் ஆராதிக்கத்தகாதது. முக்யத் வமே ஆராதிக்கத்தக்கது என்று கூறப்பட்டுள்ளது - இதன் விரிவை விஷ்வக்ஷேன ஸம்ஹிதையில் கண்டுகொள்வது. கீதையிலும் அண்டத் திற்குட்பட்ட தேவதைகளை ஆரதிப்போர்க்குப் பிறவி உண்டென்றும், பரப்ரம்மமான தன்னையாரதிப்போர்க்கு மோக்ஷம் சித்திக்குமென்றும் தெளிவாக எடுத்தோதப்பட்டுள்ளது. வேதங்களும், சாஸ்திரங்களும், இதிஹாசங்களும், புராணங்களும், ரிஷிகளும், பிரம ருத்ரேந்தராத்ரி தேவ தைகளும் ஏககண்டமாய் ஸ்ரீமந் நாராயணனே மோக்ஷமளிக்க வல்ல வன் என்று உணர்த்தியிருக்கும்படி. இதையே ஆழ்வார்களும், ஆசார் யர்களும் நிச்சயித்தருளினார்கள். அவர்களுக்குப் பிற்பட்டவர்களான தமிழர்களும் இதையே ஆதரித்துப் போந்தார்கள். கம்பர் தமது இரா மாயணம் ஆரண்ய காண்டம் சரபங்க படலத்தில் "எல்லைவலயங்கள் நின்னுழை யென்று அந்நாள் எரியோனைத் தீண்டி எழுவரென நின்ற தொல்லைமுதல் முனிவர் சூழற்ற போதே தொகை நின்ற ஐயம் துடைத்திலையே எந்தாய்" என்று பிருகு முனிவர் திரிமூர்த்திகளையும் நேரிலே சென்று சோதித்து ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரம்பொருள் என்று நிலைநாட்டின பாழ்மபுராணச் செய்தியை எடுத்துக்காட்டினார். மேலும்

"தேவரு முனிவரு முறுவது தெரிவோர்
மாவரு கறுவிரை மலரயன் முதலோர்
ஏவரு முடிவினி லிருவினை யொருவிப்
போவது கருதுமல் வருநெறி புக்கார்"

என்று சகல தேவர்களும் முடிவினில் செல்லும் மோக்ஷலோகம் பரம பதம் என்றுணர்த்தினார். கிஷ்கிந்தா காண்டம் வாலி வதத்திலும்

புத்த காண்டம் விபீஷண ராவண ஸம்வாதத்தில் ப்ரஹ்மாத விஷயமா கவும் ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரம்பொருளென்று விரிவாக உணர்த்தினார். இப்படி கம்பராமாயணம் தொடக்கம் முதல் முடியும்வரை ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரம்பொருள் என்று காட்டிற்று. திருவள்ளுவரும் "யானெனதென்னும் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்குயர்ந்த உலகம் யுதும்" என்றார். இசுமரஞ்ச சிறஞ்ச உலகயாசிப்பான் அநியஸ்யுதகமம் "வானோர்க்குயர்ந்த உலகம் யுதும்" என்பதற்கு 'வானோர்க்கும் எய்தற்கரிய வீட்டுலகத்தை எய்தும்' என்று உரைத்தார்.

ஆக இவ்வளவால் தேவர்களால் போற்றப் படுபவர்கட்கும் எய்தற் கரியது மோக்ஷலோகம் என்பது தேறிற்று.

மோக்ஷமளிக்க வல்ல பரம்பொருளையும்; அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவர்களையும் சமமாகக் கருதுமவர்க்கு நரகமென்று நூல்கள் கூறும். (வராக புராணம், கைசிக விருத்தாந்தம் 50) "ஸர்வஸ்மாத்பரனாய், ஸர்வாந்தர்யாமியாய், ஸர்வகர்ம ஸமாராதனனாய், முமுக்ஷுபாஸ்யனாய், மோக்ஷரதனாய், முக்தப்ராப்யுனான ஸர்வேசுவரனையும், கர்மவசியரான தத்வ்யதிரிக்த தேவதைகளையும் சமமாக எண்ணுகிறான் யாவனொருவன் அவன் நித்யஸம்சாரியாய், மேன்மேலும் பிறவிக்குள்ளாகி, நரகத்தில் விழுகிறான்" என்றது வராகபுராணம். "எவர்கள் உத்தமபுருஷனான ஸர்வேசுவரனை பிரம்மருத்ராதிகளுடன் சமான்மாக நினைக்கிறார்களோ அவர்களே பாஷண்டிகள்; அவர்கள் எல்லாக் கர்மங்களினின்றும் வெளிப்படுத்தப் படவேண்டியவர்கள் என்று அறியத்தக்கது" என்றும், "எந்தப் புருஷன் ஸர்வஸ்வாமியான ஸ்ரீமந் நாராயணனை இதர தேவதா சமான்மாக நினைக்கிறானோ அவன் சூரிய சந்திராதிகளுக்கு வரையில் பயங்கரமான நரகத்தை யடைகிறான்" என்றும் பிற பிரமாணங்கள் கூறுகின்றன.

"தழைத்த தண்டுளவினோள் தலைவனல்லெனன்று
அழைத்த வனறநெறி யந்தணாளில்
பிழைத்தவன் பிழைப்பிலா மறையைப் பேணலா
திழைத்தவன் பொய்யெனு மிழுதை நெஞ்சினோன்"

என்ற பாடலால் கம்பராமாயணம் "நாராயணனைப் பரம்பொருளல்ல வென்றவனும், பாகவதபசாரம் செய்தவனும், நிர்த்தோஷமாய், அபௌருஷேயமான வேதத்தைக் குறைகூறுபவனும் நரகமடைவார் கள்" என்று கூறுகிறது. திருக்குறளைச் சிறப்பித்துப்பாடிய புலவ ரொருவர் "தேவிற திருமாலெனச்சிறந்தது" என்று ஸ்ரீமந் நாராயண னையே பரம்பொருளென்று அறிவித்தார்.

“அகரமுதல வெழுத்தெல்லாம் ஆதிபகவன்
முதற்றே உலகு”

என்னும் குறளில் திருவள்ளுவர் அகரவாச்யனான நாராயணனையே உலகுக்குக் காரணபூதனென்றார். இதற்குப் பொருளுரைத்த உரையாசிரியரும் ‘இப்பாட்டான் முதற்கடவுளது உண்மை கூறப்பட்டது’ என்றார். கீதையிலும் மற்றுமுள்ள பிரமாணங்களிலும் அகரத்திற்கு முழுமுதற் கடவுளான ஸ்ரீமந் நாராயணனே பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளான்.

ஆக இவ்வளவால் ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரம்பொருளென்றும், மோக்ஷமளிக்கவல்லவென்றும் நிச்சயித்தபடியாயிற்று.

ஸ்ரீமந் நாராயணன்தான் எல்லாக்காலங்களிலும், எல்லார்க்கும் மோக்ஷமளிப்பதில்லை. ஏதோ ஒரு காலத்தில், ஏதோ ஒரு அதிகாரிக்கு ஸ்வந்த்ரணான அவன் மோக்ஷமளிப்பதாக பகவத்சாஸ்தரத்திலே ஒதப்பட்டுள்ளது. அன்றியும் “வத்ஸலையான மாதா பிள்ளைபே கணியாமல் மண் திண்ணவிட்டுப் பரத்யௌஷதமிடுமாப்போலே எவ் வுயிர்க்கும் தாயிருக்கும் வண்ணமான இவனும் ருசிக்கீடாக பந்தமும், பந்தமறுப்பதோர் மருந்தும் காட்டுமிறே” என்கிறபடியே தாயானவள் பிள்ளைமுகம் கன்றதபடி மண்தின்னவிட்டுப் பிறகு அதனாலுண்டான தோஷம் போகமாற்று மருந்திடுமாப்போலே ஆத்மவர்க்கங்கள் அனைத் தின்றித்திலும் தாய்போல் வத்ஸலனான எம்பெருமான் சேதனனுடைய ருசிக்குத்தக்கவாறு பந்தங்களைக் காட்டிப் பிள்ளை பந்தவிவர்த்தக மருந் தானவற்றையும் காட்டியருள்வன். இவற்றால் ஈசுவரசம்பந்தம் பந்த மோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கும் என்றதாயிற்று.

இனி மோக்ஷத்திற்கே ஏதுவாயிருப்பது ஆசார்ய சம்பந்தம். “குரு ரேவபரம் ப்ரஹ்ம” என்றும், “வேதமொரு நான்கின் உட்பொதிந்த மெய்ப்பொருளும், கோதில் மதுமுதல் நூல் கூறுவதும்—தீதில் சரணு கதி தந்த தன்னிறைவன் தானே அரணுகுமென்னுமது” என்றும் கூறப் படுகின்ற ப்ரமாணங்களிலும் மற்றும் அநேகப்ரமாணங்களிலும் சதா சார்யனே தன்னைப்பற்றினவர்கட்கெல்லாம் மோக்ஷமளிக்க வல்லவெ னென்றும் ஈசுவரனைப்போலன்றிக்கே ஆசார்யசம்பந்தம் மோக்ஷத்திற்கே ஹேதுவாயிருக்கும் என்றும் சிலாகித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. “ஈசுவரன் தானும் ஆசார்யத்துவத்தை யாசைப்பட்டிருக்கும்” என்கிறபடியே. ஆசார்ய பதத்திற்கு இட்டுப் பிறவாத ஈசுவரன்தானும் இவ்வா சார்யத்துவத்தின் ஏற்றத்தைப்பற்ற இதில் யிகவும் சிரத்தை பண்ணி யிருக்கும். ஆகையால் பரம்பரம்மத்திற்கு எல்லையானஸ்தானம் ஆசார்ய பதமாயிற்று. மறையின் குருத்தின் பொருளும் இதுவேயாகும்.

“ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரகம்.” என்கையாலே பரமசுலபமான ஆசார்ய விஷயம் ஸ்வரக்ஷணத்திற் குடலாயிருக்க அத்தைவிட்டுத் துர் லபமான பரத்வாதிகளைப் பற்றவேண்டியதில்லை. அவையெல்லாம் ஆசார்யன் விஷயத்திலேயுண்டு.

ஆக தேவதாந்ரங்கள் மோக்ஷமளிக்க வல்லவையல்ல; ஸர்வேசுவ ரனோ சேதநர்களுக்குக் கர்மானுகுணமாக மோக்ஷமளிப்பவன்; ஆசார்ய நெருவனே மோக்ஷமளிக்கவல்லவன் என்பது தேறிற்று.

இங்ஙனே தேறியிருத்தலே சிறந்த சரமபர்வ நிஷ்டையாகும். இவ் வதிகாரிகளுக்கு மோக்ஷத்தில் ஸம்ஸயமில்லை. இத்தகைய விலக்ஷ ணாதிகாரிகளைக் கண்டால் “ஆசார்ய துல்யரென்றும், ஸம்ஸாரிகளி லும் தன்னிலும் ஈசுவரனிலும் அதிகரென்றும் நினைக்கவேண்டும்” என்றும், “இப்படி நினையாதொழிகையும் அபசாரம்” என்றும் ஸ்ரீவசனபூஷண திவ்ய சாஸ்திரத்திலே அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது.

இத்தால் சரமபர்வ நிஷ்டாதிகாரிகளை ஆசார்யனுக்குச் சமமாகக் கொள்ள வேண்டுமென்றும், இவர்களைச் சம்சாரிகளிலும், தன்னிலும், ஈசுவரனிலும் அதிகரென்று நினைக்கவேண்டு மென்றும், இப்படி நினையாமை அபசாரமென்றும் தேறிற்று. ஆக உபாசிக்கத் தகுந்த பரம்பொருள் ஆசாரியனே யென்றதாயிற்று.

“அவ்வாசாரியனே அர்ச்சிக்கத் தகுந்தவனும், வந்திக்கத் தகுந்த வனும், கீர்த்திக்குத் தகுந்தவனும், தியானிக்கத் தகுந்தவனும், ஜபிக்கத் தகுந்தவனும், பக்திசெய்யத் தகுந்தவனும், அர்ச்சசையில் எழுந்தருள் பண்ணத் தகுந்தவனும், உபாயோபேயமாகவரித்து சரணம்புகத் தகுந்த வனும் அவனே. இது ஸர்வவேத சாஸ்த்ர சம்மதம்.” என்று சாஸ்த்ரங் களிலே விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளபடியால் ஆசார்யனே ஸர்வ விதத் தாலும் ஆராதிக்கத்தக்கவன். இப்பரமார்த்தத்தையே ப்ரமேயசாரம்.

“தத்தம் இறையின் வடிவென்று தாளிணையை வைத்தவவரை வணங்கியிராப்—பித்தராய் நிந்திப்பார்க் குண்டேரு நீணிரயம் நீதியால் வந்திப்பார்க் குண்டிழியா வான்”

என்னும் பாவின் மூலம் “தம் திருவடிகளைக் காட்டிக் கொடுத்த ஆசார்யரைத் தம்மம் ஸ்வாமியின் திவ்ய மங்கன விக்ரஹமென்று கொண்டு வணங்கி வழிபாடு செய்யாது நிந்திக்கும் பித்தர்களுக்கு ஒரு நாளும் கரையேற முடியாத பெருநரகமே சித்திக்கும்” “பரம்பொருளே மக்காக ஆசார்யனாய்த் தோன்றினான்” என்னும் முறை தவறாமல் வணங்கி வழிபடும் ஸச்சிஷ்யர்களுக்கு மீட்சியில்லாத திருநாடே சித்

திக்கும்" என்று உணர்த்திற்று. ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களும் கூட ஆசாரியன் திருவடிகளையே காட்டித் தந்தார்கள். அங்ஙனமானால் பரம்பொருளை வணங்குவது ஏதுக்கெனில் 'ஆசார்யலாபம் பகவானுலே' ஆகையாலும், அவ்வாசார்யன் உகந்த விஷயமாகையாலும் வணங்கக் குறையில்லை.

இவ்வளவால் யாகம் என்பது பகவதாராதனையையே என்பது விளக்கப்பட்டது. பகவதாராதனை யில்லாது புஜிப்பது நரக ஹேதுவென்றும் பகவதாராதனை அவசியம் செய்ய வேண்டுமென்றும், இவ்வாராதனைதான் மோகஷ வீட்டிலே சேர்ப்பிக்கும் என்றும் விரிவாக சாஸ்திரங்களிலே பேசப்பட்டுள்ளது. இவ்வைந்து ஸம்ஸ்காரங்களே பஞ்ச சம்ஸ்காரங்களாகும் இவற்றையே "தோள்வளையே" என்றுணர்த்துகிறது.

தோடே—செவிக்கிடும் ஆபரண விசேஷத்தை யுணர்த்துகிறது. தோடானது மண்டலாகாரமாய் ப்ரணவத்தைச் ஸுசிப்பிக்கிறது. அப்ரணவத்தின் விவரணமான மந்திர சேஷத்தையும் உணர்த்துகிறது. "இம்மந்திரமானது இவ்வுலகிலுண்டான ஐசுவர்யம், சுவர்க்கம் முதலான பரலோக ஐசுவர்யம், ஆத்மாநுபவம், பகவதநுபவ ஜனிதமான ப்ரம்மாநந்தம் இவையனைத்தையும் சாதித்துக்கொடுக்கும் என்றும், சமஸ்தங்களான வேதாந்தங்களினுடைய ஸாரமான அர்த்தங்களையுடையதும், ஸம்ஸாரமாகிற கடலினின்றும் கரையேற்றுவதுமாகிய அஷ்டாக்ஷர மந்திரமே மறுபிறவியற்ற மோகஷத்தை விரும்புகிற மனிதர்களுக்குத் தஞ்சமாகிறது" என்றும் ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரம் கூறும். இன்னும் அர்த்த பஞ்சகஜ்ஞானமென்ன, நவவித சம்பந்தஜ்ஞானமென்ன இவை முதலிய அறிய வேண்டிய அர்த்தங்களெல்லாம் இதற்குள்ளேயுண்டு. பூர்வாசார்யர்கள் இத்தையொழிய வேறென்றால் காலசேஷம் பண்ணியறியார்கள். இத்தை வேதங்களும், ரிஷிகளும், ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களும் விரும்பி யாதரித்தார்கள். இவ்வளவு பெருமை யுடையதும், ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தஜ்ஞானத்தை யுட்கொண்டிருப்பதுமான இம்மந்திரத்தின் ஞான விசேஷத்தைத் தோடே யென்னும் பதம் உணர்த்தி அந்த ஞானபேசை அவஸ்யமென்கிறது.

செவிப்பூவே—பரம ரஹஸ்யமானதும், "வக்தவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும்" என்று பூர்வாசார்யர்களால் போற்றப்படுவதும், மருந்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கென்று பெருந்தேவர் குழாங்கள் பிதற்றுவதும், கைங்கர்யத்திலே களையறுப்பதும், முமுக்ஷுவுக்கு உஜ்ஜீவனார்த்தமானதுமான த்வயத்தின் அர்த்தாநுஸந்தான விசேஷத்தைச் செவிப்பூவே என்கிறது. அன்றியும் ரஹஸ்யார்த்தங்களை யுள்ளிடாகக் கொண்ட ஆழ்வாராசார்யர்களினுடைய ஸ்ரீகுத்திகளின் கேள்வி ஜ்ஞானத்தைச் செவிப்பூவே என்கிறது எனினுமாம்.

பாடகமே—காலுக்கிடும் ஆபரண விசேஷத்தை யுணர்த்துகிறது. அதாகிறது சரம ஸ்லோகத்தால் சிஷிக்கப்பட்டு சாதனாந்தரங்களை ஸவாஸனமாக விட்டு எம்பெருமான் திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்றிக் "கண்டியூரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று மண்டி னார்க்குய்யல்லால் மற்றையார்க் குய்யலாமே" என்கிறபடியே தானுகந்த ஊரெல்லாம் தன்தாள்பாடி உகந்தருளின நிலங்களை யநுஸந்தித்து ஊனுறக்கமின்றி மங்களா சாசனம் பண்ணித்திரியும் பேற்றைப் பாடகமே என்ற பதத்தால் விரும்பியபடி.

'திருநாராயணபுரத்திலே குடிசில் கட்டிக்கொண்டு வசிப்பது' "கோயிலைப் பதியாக வாழ்வீர்கள்" என்றெல்லாம் அபேக்ஷித்த படியே செழுமாமணிகள் சேரும் திருப்பதிகளில் உழன்று கிடப்பதே பாடக மென்றுமாம்.

பல்களும் யாமணிவோம்—"பட்டம் குடகமாவன பராவர குருக்கள் பூட்டும் ஆத்ம பூஷணங்கள்" என்கிறபடியே ஆத்மாவுக்குப் பூஷணங்களாயுள்ள பஞ்ச ஸம்ஸ்கார பூர்வமான தத்ததநுகுண ஜ்ஞானத்தினை ஆசார்ய பரதந்த்ரர்களான நாங்கள் புஷ்கலமாய் அணியப் பெறவேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது.

ஆடையுடுப்போம்—சேஷத்வஜ்ஞானமாகிற வஸ்திரத்தை யுடுப்போமென்கிறது. அதாவது பகவத் பாகவதாசார்ய விஷயங்களில் ஸ்வசேஷத்வானுகுணமான நைச்யோக்தி, நைச்யவ்ருத்திகளாலே பண்ணும் அநுவர்த்தனத்தை அபேக்ஷிக்கிறது. ஸ்ரீ வைகுண்டஸ்தவத்திலே "கைங்கர்யத்திலே எப்பொழுதும் ஈடுபட்டிருப்பவர்களும் உன்னையே போகமாகக் கொண்டிருப்பவர்களும், எப்போதும் ஒருவர்க்கொருவர் அடிமையாக இருப்பதை ஆசைப்படுபவர்களும், எனக்குப் பூஜிக்கத் தக்கவர்களும், உன்னுடைய பரிஜனங்களுமான நித்யர்களுடனே கூடப் பெறுவேனாக!" என்று ஆழ்வான் அபேக்ஷத்தபடியை யுணர்த்துகிறது.

அதன் பின்னே பாஸ்கோறு—கீழ்க்கூறிய சேஷத்வ சித்திக்கு அநுரூபமான கைங்கர்யம் வேண்டுமென்றபடி, கிஞ்சித்கார ரூபமான கைங்கர்யமில்லாதபோது சேஷத்வம் தலையெடுக்காது. "கைங்கர்யந்தான் பக்திமூல மல்லாதபோது பீதிமூலமாய் வரவேணும்" அதுவுமில்லாத போது "அதிகாரத்திலும் உபாயோபேயங்களிலும் அந்வயமின்றிக்கே ஒழியும்" என்கையாலே "பாற்சோறு" என்று கைங்கர்யத்தை யுணர்த்துகிறது.

முடதெய்பெய்து முழங்கைவழிவார—நெய் - பக்தி, கையென்கிறது ஞானக்கையை. "ஞானக்கைதா" என்று ஆழ்வார் அபேக்ஷித்தாரிறே. இத்தால் விலக்ஷணமான பக்திருபாபந் ஞானத்தை யுணர்த்தியபடி.

முழங்கை என்பதனால் சம்சயமற எடுத்துபதேசிப்பதை யுணர்த்துகிற தென்னவுமாம். வழிவார என்பதனால் வேதமுழக்கத்திலும் பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்யும் சிஷ்டாசாரமான முழக்கமே உத்தேசமென்றபடி.

இத்தால் குருபரம்பரா மூலமான ஞான விசேஷாதிகளை உபதேசத்வாரா கேட்கவேண்டுமென்கிறது.

கூடியிருந்து—பூர்வாசார்யர்கள் போதமநூட்டானங்களைக் கூறுவாரோடு கூடியிருந்து. முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமற் கேட்டுப் பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசுவாரோடே கூடியிருந்து என்றபடி.

குளிர்ந்து—“ஞானமும், விரக்தியும், சாந்தியும் உடைய பரம சாத்விசனுடைய அபிமானத்திலே ஒதுங்கி வர்த்தித் தலைக்குளிர்ந்து என்கிறது. அதாவது “ஆசார்யாங்கீகாராநந்தரத்திலே குருபரம்பரா மூலமான த்வயத்தையும், திருமந்தரத்தையும், சரமச்சலோகத்தையும் அநுசந்தித்து இருந்த இடம் அறியாமல் தன்னை ஒருங்க விட்டுக்கொண்டு தன்னைக் கரையேற்றவல்லனாய் அர்த்தகாமோபஹதனல்லாதவனாயிருப்பானொரு சத்வநிஷ்டன் கையிலே தன்னைப் பொகட்டு கிரப்பரனாயிருக்கைக்கு மேலில்லை” யென்கிற மாணிக்கமாலையின்படியை யுணர்த்துகிறது. அன்றிக்கே தான்பெற்ற பேற்றைப் பிறரும் பெறும்படி செய்து அந்த ஸம்ருத்தியைக் கண்டு குளிரும்படியை யுணர்த்துகிறது என்னவுமாம். அம்மணியாழ்வான் நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்த லினைத் திருத்தி விலக்ஷணனாக்கி நானறிந்த வைஷ்ணவனென்று அவன் காலிலே விழுந்து கிடந்தாராம். ... (27)

ஏலோரம்பாவாய்.....

28. கறவைகள் பின்சென்று கானஞ்சேர்த் துண்போம் *
அறிவொன்று மில்லாத வாய்க்குலத்து*உன்றன்னைப்
பிறவி பெருந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம் *
குறைவொன்று மில்லாத கோவிந்தா*உன்றன்னை
டுறவேல் நமக்கிங் கோழிக்க வொழியாது *
அறியாத பிள்ளைகளோ மன்பினால்*உன்றன்னைச்
சிறுபே ரழைத்தனவுஞ் சீறியருளாதே *
இறைவாந் தாராய் பறையேலோ ரெம்பாவாய்.

அவதாரிகை—முதற்பாட்டில் சுருக்கமாகச் சொன்ன பிராப்ய பிராபுகங்கள் இரண்டையும் மேலிரண்டு பாட்டாலே விவரிப்பதாக,

உபக்ரமித்து இப்பாட்டில் பிராபக சொருபத்தை யுணர்த்துகிறது. அன்றிக்கே சதுர்வித புருஷார்த்தங்களுள் மற்ற மூன்று புருஷார்த்தங்களும் காம புருஷார்த்தத்திற்கே சேஷப்பட்டவைகளாகையாலே பிரதான புருஷார்த்தமான காம புருஷார்த்தத்தை இறைவா நீ தாராய் பறை யென்கிறது. வேங்கடப் பொற்பா நின் காதலை யெனக்கருள் என்று அபேக்ஷிக்குமாப்போலே யாயிற்று.

உள்பொருள் விளக்கவுரை

கறவைகள்—கறவைகளானவை தன் கன்றுக்கும் தன்னை ரக்ஷிப்பவனுக்கும் பால் கொடுத்து உபகரிக்குமாப்போலே ஈசுவரனுக்கு சேஷ வஸ்துவை உபகரித்தான். சேதநனுக்கு சேஷியை உபகரித்தான் என்கிறபடியே ஆசார்யர்கள் சேதநனைப் பால்போலே உபதேசாதிகளாலே வெள்ளுயிராக்கி, ஈசுவரனுக்கு சேஷ வஸ்துவை உபகரிப்பதும் சேதநனுக்கு உபதேச ஞானாதிகளாலே பால்போல் போக்கியமாய்ப்படி ஈசுவரனாகிய சேஷியை உபகரிப்பதுமாக இருவருக்கும் உபகாராதிகள் செய்வதனாலே கறவைகள் என்கிறது.

பின்சென்று—பூர்வாசார்யர்கள் போதம் அநுஷ்டானங்களைத் தாங்களும் மேற்கொண்டு பின்சென்று. பேற்றுக்கு ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரகமென்று அவர்களபிமானத்திலே ஒதுங்கி அவர்களிட்ட கட்டளைக்குப் பின்சென்று. ஆசார்யன் திருமேனியின் ரக்ஷணமே தனக்கு உத்தேசமென்று நிழலும் அடிதாரும்போலே அவர்களைப் பின்சென்று என்றுமாம்.

கானம் சேர்ந்துண்போம்—“கொடிய நோய்களாகிற புலிகளினால் பயங்கரமானதாயும், சப்தாதி விஷயங்களாகிற சிறு புதர்கள் நிறைந்ததாயும் ஆசையாகிற மரங்களடர்ந்ததாயும், மக்கள் மனைவியர் வீடு நிலம் ஆகிய கானல் நிறம்பினதாயு மிருக்கின்ற சம்ஸாரமாகிற கொடிய காட்டில் இன்னது செய்யத் தக்கது இன்னது செய்யத் தகாதது என்கிற விவேகமின்றிக்கே இங்கு மங்கும் சுழன்றுழல்பவனாய், எப்போதும் விடாய்த்தவனாய், உடல் இளைத்தவனாய், அசமர்த்தனாய், சக்தி பலம் ஆரோக்கியம் ஆகிய இவை ஒன்றும் இல்லாதவனாய், கிலேசங்கள் மிகுந்திருக்கப் பெற்றவனாய், சொல்ல முடியாத இப்படிப்பட்ட பல வகைத் துன்பங்களினால் தாபமுற்றவனாயிருக்கின்றேன்” என்று ஞானவான்களும் அநுசந்தித்துப் போரும் பலவகைத் துன்பங்களுக்கு எல்லையற்றதான சம்ஸாரத்தைக் கானம் என்கிறது. சேர்ந்துண்போம் என்றதனால் சம்ஸாரத்திலிருந்து ஆசார்யன் திருவடி பலத்தினாலும் அபிமானத்தினாலும் பண்ணும் பகவத் பகவத ஆசார்யாநுபவத்தை யுணர்த்துகிறது.

அறிவொன்றுமில்லாத—நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன் என்றும் "குளித்து முன்றனலை யோம்பும் குறிகொள் அந்தணமை தன்னை ஒழித்திட்டேன் என்கணில்கை" என்றும், நான் அபராதங்களுக்கு ஓரிருப்பிடம்" என்றும், "வரம்புமீறினவனும் அற்ப விஷயங்களில் சாபல்யமுடையவனும், பொருமைக்குப் பிறப்பிடமானவனும், நன்றி கெட்டவனும், துரஹங்காருமுள்ளவனும், காமத்துக்கு வசப்பட்டவனும், பிறரை வஞ்சிப்பவனும், கொடுத்தொழில் புரியுமவனும், மஹாபாபியு மான அடியேன் இந்தக் கங்குகரையற்ற துன்பக்கடலில் நின்றும் கரை சேர்ந்தவனாய் உன் திருவடிகளில் எங்ஙனே கைங்கர்யம் பண்ணப் பெறுவேன்" என்றும் ஸ்ரீதொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரும் ஸ்ரீயாளவர் தாரும் அருளிச்செய்தபடியே விவேகமும் ஸ்வதோஷாநுஸந்தான அறிவும் இல்லையென்றபடி.

அறிவொன்றுமில்லை யென்றதனால் மறந்தும் சிறிதும் நன்மை செய்தறியேன் என்கிறது. அதாவது "ஓவரதனை அடியேனுக்கு சப்தாதி விஷயங்களைப் பற்றிய ஆசையானது மிகவும் அதிகமானது. உன்னுடைய திருவடிகளில் எனக்கு அன்பை உண்டாக்குவதென்பது யாதொன்றுண்டோ அதுவானது உனக்கே தலைச்சுமைகிடாய்" என்கிற படியே பகவத் ப்ராவண்யம் உண்டாக வேண்டுமென்றாலும் அத்தலையி லிருந்தே உண்டாக வேண்டுமென்று எதிர்நோக்கி நிற்பதித்தனை. ஏதாவதொன்றுண்டென்றிருப்பின் அது அத்தலையிலிருந்து வந்ததித் தினை என்கொண்டு பேற்றுக்குத் தன் பக்கல் அறிவு ஒன்றுமில்லை என்கிறது. இத்தால் சரணாகதி நிஷ்டனுக்கு இருக்கவேண்டிய ஆகிஞ் சன்யத்தை (கைமுதலற்றிருத்தல்) உணர்த்தியபடி.

ஆய்க்குலத்து—உபாயகுன்யர்களாய் வந்திருக்கும் குலம் என்றபடி. ஆய்ந்தகுலம் என்றுமாம். அதாவது "பிரபன்னஞானவன் கிராமம், குலம் முதலியவைகளால் சொல்லப்படுமவனல்லன் பகவத் சம்பந்தத்தை யிட்டுச் சொல்லப்படு மவனல்லவா. அவனுக்குக் கிராம குலாதிக ளெல்லாம் அந்த விஷ்ணுவேயாவார்" என்றும், "பிரபன்னர்க்குக் கோத்ர ஸூத்ர சரணகூடஸ்தர் பராங்குச பரகால யதிவராதிகள்" என்றும் கூறப்பட்ட குலத்தை ஆய்க்குலம் என்றபடி. இத்தால் கிராம குலாதிகளால்வரும் பேர் அநர்த்தஹேது என்பதை யுணர்த்தியதாயிற்று.

உனதன்னைப் பிறவிப் பெறுந்தனைப் புண்ணியம் யாமுடையோம்— நான்கள் சாதனாஷ்டானத்தாலே புண்ணியம் சம்பாதிக்காவிட்டாலும் "க்ருஷ்ணம் தர்மம் சனாதனம்" என்றும் "புண்யாநாமபி புண்யோ ளென" என்றும் போற்றப்படும் உனதன்னையே புண்ணியமாகப் பெற் றுள்ளோம் "ஜன்மகர்மசமே திவ்யம்" (என்னுடைய ஜன்மங்களும்

சேஷத்தங்களும் அப்ராக்ருதமானவை) ; என்று நீயே சிலாகித்துச் சொல்லுகிறபடியும் "உனதன் புகர்கொள் கீர்த்தியல்லாலில்லை யாவர்க்கும் புண்ணியமே" என்கிறபடியுமான உன்னுடைய திவ்யாவ தார சேஷத்தங்களும், புண்ணியமான உனது கீர்த்தியும் எங்கள் உள்ளத்திலே உறைந்து கிடக்கும் பெரும் புண்ணியத்தை யாமுடை யோம் என்கிறது. அன்றிக்கே (ஸ்தோத்ரரத்னம்) "எனது நடவடிக்கையைக் கணிசியாமல் உனது திருவடித் தாமரையில் உண்மையாக உண்டான பரம பக்திக்கு எல்லை நிலமாயிருப்பவரும் ஆத்ம சொரு பத்தை உள்ளபடி யுணர்ந்தவரும் எனக்கு பாட்டனாருமாகிய ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளைக் கடாஷித்து அநுகரஹித்தருளாய்" என்று ஸ்ரீஆளவர் தாரும், (வரதராஜஸ்தவம்) ("பேருளாளனே! அடியேன் எம்பெரு மானுருடைய திருவடிகளைச் சரணமாக அடைந்தவன் அந்த எம்பெரு மானாரோ ஆளவந்தாருடைய வித்யாவம்சத்திற் கணிவிளக்காய் ஆனார். அந்த ஆளவந்தார் தாரும் வித்யாந்வயத்தாலும் குடல் தொடக்காலும் ஸ்ரீமந்நாதமுனியினுடைய வம்சத்தவர். அந்த நாதமுனிகளும் நம்மாழ்வாருடைய வம்சத்தவர். அந்த ஆழ்வாரும் பிராட்டிக்கு அடியவர் என்கிற இந்த பாரம்பர்யத்தாலே தேவர்க்கு அடியேன் 'கடாஷிக்கத் தக்கவனாகிறேன்" என்று ஆழ்வானும் அருளிச்செய்கையாலும், இன்னும் லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாதயாமுநமத்யமாம் அஸ்மதா சார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்" என்று பெருமாள் தொடங்கிக் குருபரம்பரையை அநுஸந்திக்கையாலும், வாக்கிய குரு பரம்பரை யிலும் பெருமானாவாக அநுஸந்தித்துப் போருகையாலும், சரணம் புதம்போது குருபரம்பரையை முன்னிட்டே சரணம் புகுவது சிஷ்டா சாரமாகையாலும், ஈசுவரனும் ஆசார்ய பதத்துக்காசைப்பட்டு தானே சிஷ்யனுமாய், ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்தரத்தை யுபதேசித்தமை யாலும் இங்ஙனம் ஈசுவரன் ஆசார்யத்வத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு குருபரம்பரையி லந்வயித்தபடியை 'உன தன்னைப் பிறவி பெருந்தனைப் புண்ணியம் யாமுடையோம்' என்கிறது. அன்றியும் "உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா" என்கிற படியே ஈசுவரன் தன் நிர்ஹேதுக கிருபையால் சேதநர்களை ரக்ஷிக்க அவதரிக்கும்படியை யுணர்த்தியதாகவுமாம். உன் தன்னை என்றதால் ஈசுவரனான உன் தன்னை என்று கொண்டு பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம் என்றதனால் ஈசுவரனான நீ யாத்ருச்சிகம் ப்ராசங்கிகம் ஆநுஷங்கிகம் என்ற சுக்ருத விசேஷங்களை ஒன்றுக்குப் பத்தாகக் கற்பித்துக்கொண்டு மேல் ஆசார்யன் திருவடியிலே கொண்டு சேர்க்குமளவாக நடத்தி அவ்வாசார்ய சம்பந்தமும் அபிமானமும் பெறும்படி செய்து அதனால் யாங்கள் பிறவி பெறுந்தனை

புண்ணியம் யாமுடையோம் என்று அநுஸந்திக்கும்படி யாயிற்று என்றுமாம்.

குறையொன்றுமில்லாத கோவிந்தா — (பிரமேயசாரம்) "இல்லை இருவர்க்கும் என்றிறையை வென்றிருப்பார் இல்லை குறையுடைமை தானென்று கூறினாரில்லா மறையுடைய மார்க்கத்தே காண். நம் பக்கலில் எம்பெருமானுக்கு ஒன்று கொள்ள வேண்டும்படியான குறையில்கை. இச்சேதநன் சமர்ப்பிக்கத் தக்கதான பொருள் எதுவுமில்லை என்று அபெளருஷேய (புருஷரால் ஆக்கப்படாதது) மான வேதவாக்கியத்தில் காணத்தகுந்தது என்கிறபடியே அகிஞ்சினர்களான அடியோங்களுக்கு சமர்ப்பிக்கத் தக்கதான பொருள் எதுவுமில்லை. ஆசார்ய பரம்பரையில் அந்வயித்து நிர்ஹேதுகமாகக் கைக்கொண்டருளிய உனக்கு எங்கள் பக்கலிலே கொள்ளவேண்டும் குறையொன்றுமில்லை. 'கொள்கை கொளாமை யிலாதான்.....உள்கலந்தார்க்கு ஓரமுதே' என்றபடி. அன்றிக்கே சம்சாரி சேதநன் ஆசார்ய பரதந்தரனாய் சரீர அவஸானத்தில் நித்யவிபூதியில் முக்தனாய் வந்து அந்வயிக்குமளவும் ஈசுவரனுக்குக் குறைவுண்டு. அதற்காகவே அநேக அவதாரங்கள் எடுத்தும் பயன்படாமல் கடைசியாக ஆசார்யனாய் அவதரித்து சம்ஸாரத்திலுள்ள சேதநர்களை சாஸ்திரமாகிற திருக்கரங்களால் மேலுக்கு எடுக்கிறானாகையாலே சேதநர்கள் ஆசார்ய பரதந்தரர்கள் ஆகும்போது இவர்களைப் பற்றிய குறை ஒன்றுமில்லையாயிற்று அதை யுணர்த்திய படியுமாம். கோவிந்தா என்றதனால் தேனார் கமலத் திருமாமகள் கொழுநன் தானே குருவாகி என்கிறபடியே ஆசார்யனாய் நின்று செய்தருளும் கருவியை யுணர்த்துகிறது.

உன் தன்னோடு உறவேல் நமக்கிங்கு ஒழிக்க ஒழியாது—(ருக்வேதம்) "ஜீவேசுவரர்கள் நல்ல ஞான ரூபமான சிறகையுடையவர்களாயும் ஒருவர்க்கொருவர் சமானர்களாயும் சேஷ சேஷி ரூபமான பாரந்தவ்ய முடையவர்களாயும் ஒரு சரீரத்தைப் பற்றிக் கிடக்கிறார்கள். அந்த ஜீவேசுவரர்களுள் ஜீவனானவன் கர்ம பலத்தை இனிமையாய்ப் புஜிக்கிறான். வேறான ஈசுவரன் கர்ம பலத்தைப் புஜியாமல் மிகவும் பிரகாசிக்கிறான் என்றும், (சுபாலோபநிஷத்) அன்னையும் தந்தையும் உடன் பிறந்தவர்களும் இருப்பிடமும் ரக்ஷகரும் சிநேகிதனும் ப்ராப்யமும் மூர்தம் நாராயணனாகவே யிருக்கிறான் என்றும், (பாரதம் ஆரண்ய பர்வம்) புருஷசிரேஷ்டர்களே எல்லா உலகங்களுக்கும் தந்தையும் தாயும் லக்ஷ்மீநாதனே சரணமடையத் தகுந்த இவனைச் சரண மடையுங்கள்" என்றும், "பெற்ற தாய் நீயே பிறப்பித்த தந்தை நீ மற்றையார் ஆவாரும் நீ" என்றும், "நானுன்னையன்றியிலேன் கண்டாய்"

காரணனே நீ யென்னையன்றியிலே" என்றும், "சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன் மக்களும் மேலாத்தாய் தந்தையும் அவரே பிளியாவாரே" என்றும், "எம்பிரான் எந்தை என்னுடைச் சுற்றம் எனக்கரசு என்னுடை வாணன்" என்றும் "ஒரு நல் சுற்றம் எனக்குயிர் ஒன்பொருள் வருநல் தொல்கதியாகி யமைந்தனே" என்றும் சொல்லப்பட்டபடியே ஆத்மாக்களோடு ஈசுவரனுக்குள்ள எல்லாவித (நவ-வித) சம்பந்தங்களையும் நினைக்கிறது. இத்தால் உனக்கும் எங்களுக்கு முள்ள உறவு யாதானும் பற்றி நீங்குவ விரதத்தை யுடைய ப்ராக்குநர்களான எங்களாலும் ஒழிக்க முடியாது சர்வ சுதந்தரனான ஸ்ரீமணலும் ஒழிக்க முடியாது நீயும் நாங்களும் சேர்ந்து ஒழிக்கப் பார்த்தாலும் ஒழிக்க முடியாது என்றபடி.

அறியாத பிள்ளைகளோம் அன்பினால் உன் தன்னைச் சிறு பேரழைத்தனவும்—"பெரியவனான இந்தப் புருஷனை வேத புருஷனாகிய நான் அறிகிறேன்" "விஷ்ணுவினுடைய யாதொரு பரமபத் முண்டோ அப்பரமபதத்தை மேதாவினும் விசேஷமாகத் துதிப்பவர்களும் மிகவும் ஜாக்கிரதை யுடையவர்களான நித்ய முக்தர்கள் பிரகாசிக்கச் செய்கிறார்கள்" என்கிறபடியே அப்ராக்குத திருமேனி யுடையவர்களாய் அறிவிற் சிறந்தவர்களான நித்யர்களும் முக்தர்களும் துதிக்கும் விஷயத்தை அறியாதவர்களாகிய நாங்கள் துதிக்க நேர்ந்ததே! பழமை பானவர்களும் முதியோர்களும் சாத்யர்கள் என்று சொல்லப்படும்வர்களான தேவர்கள் துதிக்கும் விஷயத்தைப் பிள்ளைகள் துதிப்பதே "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்று அளவுக் கெட்டாது மீளும் புகழை யுடையவனைச் சிறுபேரிட்டழைப்பதே! என்றபடி. அன்றியும் அழைப்பதற்கு ஒரு யோக்கியதையு மற்ற நாங்கள் "மேவித்தொழும் பிரமன் சிவன் இந்திரனாதிக் கெல்லாம் நாவிக்கமல முதற் கிழங்கான உன்னை, "புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம் இகழ்வோம் பழிப்போம் மதியோம் இகழோம் மற்று எங்கள் மால்" என்கிறபடியே அன்பினால் அழைத்தனவும் என்றபடியுமாம்.

சிறு பேரழைத்தனவும்—என்றதால் அவதார காலங்களில் பரதவத்தை யிட்டு இருபிக்கும்போது ஈசுவரனுக்கு அது அஸஹ்யமாய்த் தோற்றுமாப் போலே இவ்விடத்தில் கோபாலன் கோவிந்தன் என்பதும் பொருதபடி. ஈசுவரன் ஆசார்ய பதத்தை யாசைப்பட்டிருப்பவனாகையால் கீதாசார்யன் என்ற பெயரையே பெரிய பேராய் நினைத்திருக்கும்படி. ஆசார்ய பதம் நிர்வஹித்து ஷட்கதரயமும் (18 அத்யாயம்) பூதேசித்த பின்பு அதற்கவ்வருகே யுள்ள பெயரைச் சிறு பேராக நினைத்திருக்கும்.

மாமா உடையான் "என்று திருவாய் மொழியிற் "சுளக்கலையான்" என்று பெயரினை அழைக்கிறது

சீறியருளாதே—வாணி சீபாலாதிகளைச் சீறியருளியது போல் எங்கடும் அருளவேண்டா மென்றபடி சீற்றமும் அருளாக முடியுமிறே. சமுத்ராஜன் விஷயமாக வந்த சீற்றமும் அருளாகவிறே முடிந்தே. அங்ஙனம் எங்களுக்கு ஆகவொண்ண தென்றபடி அன்றிக்கே "நாயனேன் செய்த குற்றம் நற்றமாகவேகொள் ஞால நாதனே" என்றும் "மாயனின் நாயனேன் வணங்கி வாழ்த்து மீதெல்லாம் செய்யும் நின் குறிப்பினில் பொறுத்து நல்கவேணும்" என்றும் "செங்கண்டால் திறல் தீவினையோடு எங்கள்மால் கண்டாய் இவை" என்றும் ஆழ்வார்கள் பார்த்தித்தபடி பார்த்திக்கிறதாகவுமாம்.

திறைவா—செளடார்த்த குணயுக்தனாய் சர்வரக்ஷகனான உன்னைத் தவிர வேறு புகலில்லை.

5—எங்கள் நிதித்தமாய்ப் பயனன்னுகிலும் பாங்கல்லராயினும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்ள ஆசார்யனாய்வதரிக்கும் நீ தாராய்—கைமுதலற்றவர்களாய் ஆசார்யனை முன்னிட்டுக் கொண்டு பிராட்டிமார் புருஷகாரமாய் வந்து உன்திருவடிவார்த்தில் அகிஞ்சனர்களும் அந்நயக்கஞமான எங்களுக்குத் தாராய் என்கிறது. பறை—புருஷார்த்தம் இவ்விடத்தில் பறை யென்கிறது "நான் கிழை கண்ணனுக்கே ஆமீதகாமம்" என்றும், "காமத்தின் மன்னும் வடிவறை நின்றும் நம்" என்றும் "வேங்கட நல்பொற்ப நின்காதலை யெனக்கருள்" என்றும் அருளிச் செய்துள்ளபடியே கைங்கர்யத் தித்தப் பூர்வ பாவிபாகிற துணுபுவஜனித பரிதிபைப் பறை யென்ற படி. அன்றிக்கே இப்படியை மேல் பாசுரத்திலே விண்ணப்பிக்கப் படுகின்ற எம்பெருமானுக்குப் பறை என்றும் கொள்ளலாம்.

ரலோடுப்பாவாய்.....

கருத்துரை—இப் பாசுரத்தில் பிரபன்னுதிகாரிகள் நிஷ்டையை யுணர்த்துகிறது. அதாக்ரது 1. பசுக்களின் பின்னே போய்த் திரிந்து சீர்போஷணம் பண்ணுவார்களாய் இரா நின்றோ மென்கையாலே தங்கனிடத்தில் நிற்கும் ஒன்று மில்லாமையும், 2. அறிவொன்று பில்லாத ஆய்க்குலத்து என்கையாலே மேலும் யோக்யதையில்லை. மென்கைக்காகத் தங்களுடைய அபகர்ஷாறு சந்தானமும்) (தாழ்மை), 3. குறைவொன்று பில்லாத கோவிந்தா என்கையாலே மூல சுக்குத் தமக்கிங்கு ஒழிக்க ஒழியாது என்கையாலே சம்பந்த உணர்ச்சியும், 5. சீறியருளாதே என்கையாலே பூர்வ அபராதங்களுக்குக் க்ஷாபணமும், (மன்னிப்பு) 6. இறைவா நீ தாராய் பறை என்கையாலே உபேயா பேசையும் உணர்த்தியபடியாகும். ... (28)

29. சிற்றஞ் சிறுகாலே வந்துன்னைச் சேவித்து*உன் பொற்றமையடியே போற்றும்பொருள் கேளாய்* பெற்றம்மேய்த்துண்ணுங் குலத்திற் பிறந்து*நீ குற்றவெலங்களைக் கொள்ளாமற் போகாது* இற்றைப்பறைகொள்வா னன்றுகான் கோவிந்தா* ஏற்றைக்குமேழேழ் பிறவிக்கும்*உன்றன்னோடு உற்றோமேயாவோ முனக்கே நாமாட்செய்வோம்* மற்றைநங்காமங்கள் மாற்றலே ரெம்பாவாய்.

அவதாரிதை—இப்பாசுரத்தில் ப்ராப்யருசியையும் ப்ராப்யம்தான் இன்னதென்னு மிடத்தையும் அதை அவன் தானே தரவேண்டு மென்பதையும் தங்கள் த்வரையையும் அறிவிக்கின்றது. திருவாய் மொழியிலே ஆழ்வார் "தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே" என்று பகவத் கைங்கர்யத்தின் நிலையை அறுதியிட்டு அதன் எல்லை நிலமான யிலே அநுபவித்து முடித்தார். இத் திருப்பாவையில் ஒருவரை யொருவர் எழுப்பும் பாட்டுகளிலே புருஷார்த்தத்தின் சரமாவதியான அநுபவத்தை உணர்த்தி அது நிலைநிற்கைக்காக ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷம் பண்ணி அர்த்திக்கிறது. பகவானே உபாயமாய்ப் பற்றினார்க்கு சலம்பரிசம் போலேயும் நீசஸ்பரிசம் போலேயும் விடவேண்டிய இரண்டு அசுத்தி களுண்டு. அவைதான் சாத்யோபாயங்களான கர்ம யோகாதிகளில் அந்வயருசி வாசனைகளும், சித்தோபாயமான பகவானைப்பற்றுவதாகிற ஸ்விக்காரத்திலே உபாயத்வ புத்தியும். இவ்விரண்டு அசுத்திகளின் அபாவமும் (இல்லாமையும்) சென்ற பாட்டிலே விவரிக்கப் பட்டன. சாத்யத்திலும் வந்தால் விஷபோஜனம் போலேயும் எச்சிற் சோறு போலேயும் வெறுக்கத்தக்க இரண்டு அசுத்திகளுண்டு அவைதான் ப்ராப்யபாசங்களான பிரயோஜனந்தரங்களை விரும்புவதும் பகவத் கைங்கர்யம் தமக்கு ஆனந்தஹேது என்றிருக்கையும், இவ்விரண்டு அசுத்திகளையும் கழித்துப் போக சுத்தி பண்ணுகிறது இப்பாட்டு. அன்றியும் சதுர்வித புருஷார்த்தங்களில் நான்காவது புருஷார்த்தத்தை (விடு) உணர்த்துகிறது என்றுமாம்.

உள்பொருள் விளக்கவுரை.

சிற்றஞ்சிறுகாலே—ராத்நிரி கழிந்து பகல் வருவதற்கு முன்பு நடுவி லுள்ள போதைச் சிற்றஞ்சிறுகாலே யென்கிறது. இத்தால் அஞ்ஞான தைச குலைந்து ப்ராப்யதைச புகுவதற்கு முன்புத்தையான ஞான தைச

யைச் சூசிப்பித்தபடி. காலே யென்கிறது சம்ஸார நிவ்ருத்தியில் இச்சை பிறந்த தசையை. சிறுகாலே யென்கிறது கைவல்யாநுபவதசையை. சிற்றஞ் சிறுகாலே யென்கிறது பகவத் ப்ராப்தகாமனாய்ப் போரும் தசையை. இது தன்னை ஆழ்வாரும் "புல்குபற்றற்றே" என்றும், "உற்றது வீடு யிர்" என்றும், "பற்றிலையாய் அவன் முற்றிலடங்கே" என்றும், மூன்று தசையாக அருளிச் செய்தபடி. இன்னும் பகவத் அநுபவ தசையைக் காலே யென்றும் பாகவதநுபவதசையைச் சிறு காலே யென்றும் "காலே நல் ஞானத்துறை படிந்தாடி" என்று ஞான தீர்த்தாவகாஹனத்திற்கு யோக்கியமான ஆசார்யாநுபவத்தைச் சிற்றஞ்சிறுகாலே யென்றும் கூறுகிறதாகவும்.

வந்து—பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்றவன் பாசங்கள் முற்றும் விட்டு" என்கிறபடியே திருவடிகளைக் கிட்டுகையாலுண்டான சங்கத் தாலே அதற்குப் புறம் புண்டான கொடிய சங்கங்களை அடியோடு விட்டு வந்து என்றும், பாகவதர்களை உசாத்துணையாகக் கொண்டு ஆசார்யனை யடைந்து ஆசார்யனை முன்னிட்டுக் கொண்டு பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகப் பற்றி இங்ஙனே கிரமம் தப்பாது வந்து என்றும், இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தின் இருப்பு ஆற்றது ஒழிக்க ஒழியாத உன் சம்பந்தத்தை உணர்ந்து வந்து என்றும், "எளிதாகத் தாய்நாடு கன்றேபோல் தண் துழாயானடிக்கே போய் நாடிக் கொள்ளும் புரிந்து" என்கிறபடியே தன் தாயைத் தேடிக் கொண்டு கிட்டுகிற கன்றைப் போலே நாங்களும் சர்வவித பந்துவான உன் திருவடிகளையே விரும்பி வந்து சேர்ந்தோம் என்றும் உணர்த்தியபடி.

உன்னைச் சேவித்து—"வாரீர் பிராமணோத்தமரே ஸ்ரீ:யபதியின் பொருட்டு பூஜாதிரவியங்களையும் ஆத்மாவையும் சமர்ப்பிப்பதற்காகக் கைகால் முதலிய அவயவங்களுடன் கூடினதாயும் ஆச்சரிய முறத் தக்கவைகளாய் மிருக்கிற சரீர சந்நிவேசமானது ஆதிகாலத்தில் தானே செய்யப்பட்டது" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு தத்துவத்திலும், "மாயவன் தன்னை வணங்க வைத்த கரணமிவை உமக்கன்று" என்று ராமாநுஜ நூற்றந் தாதியிலும் அருளிச் செய்தபடியே சேவிப்பதே பிரயோஜனமாகும் என்றபடி. அன்றிக்கே "ஸ்வேதத்வீபத்தில் வசிக்கின்றவர்களுக்கு ஏது லக்ஷணமோ முக்தர்களுக்கும் அதுவன்றோ லக்ஷணம். ஸ்வேதத்வீப நிவாசிகளுக்கு லக்ஷணமென்ன வென்றால் எக்காலத்திலும் கை கூப்பிக்கொண்டு நிற்பார்கள். அதுவே மிகவும் அபீஷ்டமென்று உத்தோஷத்துடன் இருப்பார்கள். நம: என்று வாயால் எப்போதும் சொல் லிக்கொண்டிருக்கும் தன்மை வாய்ந்தவர்களாய் இருப்பார்கள்" என்கிற படியே எப்பொழுது எல்லோர்க்கும் சேவிப்பதே லக்ஷணமாகையாலும்

அதை இங்கும் உணர்த்தியபடி. அன்றியும் "பிரம்மத்திற்கு முகமலர்த் தியை யுண்டுபண்ணுவதற்காக நித்ய, சூரிகள் நம: என்னும் அச் சொல்லைச் சொன்னார்கள்" என்கிறபடியே எம்பெருமானைச் சேவிப் பதும் அவனுடைய முகமலர்த்திக்கு உறுப்பாயிற்று. ஆகையால் உன்னைச் சேவித்து என்கிறது.

உன் பொற்றாமரை யடியே போற்றும் பொருள்—உன் பொற்றாமரை யடிபை நாங்கள் விரும்பி ஆதரித்துப் போரும் பொருள் என்றபடி. "விஷ்ணுவினுடைய மேலான பாதத்தில் மதுவின் வெள்ளம் உள்ளது. யாதொரு மதுவெள்ளத்தில் தேவராக விரும்பும் மனிதர் களிக்கின்ற னரோ அந்தத் திருவிசுரமனுடைய இனியதான அந்தத் திருவடித்தேன் பெருக்கைக் குடிக்கக்கடவன்" என்று விஷ்ணு ஸலித்தமும் வாணர் சோதி மணிவண்ணு மதுசூதா நியருளாய் உன் தேனே மலரும் திருப் பாதம் சேருமாறு வினையேனே" என்று திருவாய் மொழியும்; தாரக போஷக போக்கியமாய்க் கொண்டபடியே இங்கும் தாரக, போஷக, போக்யங்கள் உன் பொற்றாமரை யடிகளே என்கிறது. அன்றிக்கே திருவடிகள்தாம் சேவியுமாய் உபாயமுமாய் உபேயமுமாய் சர்வரக்ஷகமு மாயிருக்கும் "துயரறு கடரடி தொழுதெழு என் மனனே" என் கையாலே சேஷத்துவஞ் சொல்லிற்று. ஆரெனக்கு நின்றபாதமே சரணாகத்தந் தொழிந்தாய்" என்கையாலே உபாயத்துவம் சொல்லிற்று. "கோலமாமென் சென்னிக்குன் கமலமன்ன குறைகழலே" என் கையாலே உபேயத்துவம் சொல்லிற்று. "வண்புகழ் நாரணன் தின் கழல் சேரே" என்றும், "ஊர்ந்த சகடம் உதைத்த பாதத்தன்" என்றும், சொல்லுகையாலே சர்வ ரக்ஷகமாயிருக்கும் என்றதாயிற்று. 'அடியே' என்ற ஏகாரத்தால் ஏராளம் இறையோனும் திசைமுகனும் கூராளும் திருவுடம்பனான எம்பெருமான் பிறைதங்கு சடையானே வலத்தே வைத்துப் பிரம்மனைத் தன் உந்தியிலே தோற்றுவித்து" என்கிற படியே ரஜஸ்தம: ப்ரகரர்கள் கூறுபோட்டுக்கொண்டு கிடக்கும் பக்க மெல்லாம் பார்க்க மாட்டோம் என்றுணர்த்தியபடி. அன்றியும் "சேவி பக்கல் சேஷபூதன் இழியும் துறை பிரஜை முலையிலே வாய்வைக்கு மாப்போலே" என்கிறபடியே மற்ற அவயவங்களைக் காட்டில் இத் திருவடிகளுக்கு ஏற்றமுண்டு. ஆதலால் சக்ரவர்த்தித்திருமகனார் இனிய பெருமானே யெளவ ராஜ்யாபிஷேகத்திற்கு நிர்ப்பந்தித்தும் முடிசையிப் போற்றது அடியையே போற்றிநாப் போலேயும் திருவாய்மொழியில் உல்கமுண்ட பெருவாயாவில் ஒரு பாசரம் விடாது திருவடியைய யாதரித்து மற்றெல்லா விடங்களிலும் விரும்பிப் போற்றினதுடன் "உற்றேன் உகந்து பணிசெய்து உன்பாதம் பெற்றேன்" ஈதே இன்னும்

வேண்டுவ தெந்தாய்" என்று அடியை அபேக்ஷித்தாப் போலேயும் இங்கும் அடியையே அபேக்ஷிக்கிற தென்க! அன்றிக்கே பகவத் விஷயத்திற்கு எல்லையானதாய் சரமபர்வாவதியான ஆசாரியனை உணர்த்திய படியுமாகும். ஆழ்வாரும் திருவிருத்தத்தில் இமையோர் தலைவா மெய்ந் நின்று கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே என்று தொடங்கி "திருமால் திருப்பேர் வல்லாரடிக் கண்ணி குடியமாறன் விண்ணப்பம்" என்று தலைக் கட்டுகையாலும் அடியார் குழாங்கள் உடன் கூடுவதென்று கொலோ" என்று பாவித்து "அந்தமில் பேரின்பத்தடிய ரோடிருந்தமை" என்று தலைக்கட்டுகையாலும் "மற்றும், இவ்வர்த்த விசேஷங்களை இதிலாச புராணங்களிலும் பயிலுஞ் சுடரொளி நெடுமாற்கடிமையிலும் கண்ணோர் வெங்குருதியிலும். நண்ணாதவாளவுணரிலும் தேட்டருந் திறல் தேனிலும் மேம்பொருளுக்கு மேலில் பாட்டுகளிலும் விசதமாகக் காணலாம்" என்கிறபடியே சிலாக்கிகத் தகுந்த அர்த்த விசேஷத்தை அடியே யென்கிறது. ப்ராப்யத்திற்கு ப்ரதம பர்வம் ஆசார்ய கைங்கர்யம் மத்திம பர்வம் பகவத் கைங்கர்யம் சரம பர்வம் பாகவத கைங்கர்யம் என்று அறுதியிட்டிருக்கும். ஸ்ரீ ஆண்டாளும் நாச்சியார் திருமொழியில் "கொல்லை யரக்கி முக்கரிந்திட்ட குமரனார் சொல்லும் பொய்யானால் நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே" என்றும், 'நல்லவென் தோழி' என்ற பாசுரத்தில் தனக்குப் பிதாவும் ஆசார்யருமான பெரியாழ்வார் சம்பந்தமே அமையுமென்றும் ப்ராப்யத்துக் கெல்லை நிலம் அறுதியிட்டிருக்கையாலே இவ்விடத்திலும் சரமபர்வமான ஆசார்யனைப் போற்றுவதே பொருள் என்று கொள்ளக் குறையில்லை. (விஷ்ணு ஸ்லோகம்) "விஷ்ணுவினுடைய யாதொரு பரமபத முண்டோ அப்பரமபதத்தில் மேதாவிகளும், விசேஷமாகத் துதிப்பவர்களும், மிகவும் ஜாக்ரதை யுடையவர்களுமான நித்ய முக்தர்கள் ப்ரகாசிக்கிறார்கள்" என்கிறபடியே நாங்களும் ஆசார்யனை உபகரித்த ஈசுவரன் விஷயத்திலும் ஈசுவரனை யுபகரித்த ஆசார்யன் விஷயத்திலும் பந்தனை தீரப் பல்லாண்டு பாடிப் பிரகாசிக்க வேண்டும் என்றுமாம்.

கேளாய்—"இனிமற்றென்று காட்டி மயக்கிடலே" என்கிறபடியே உன் பொற்றாமரையடியே போற்றும் பொருள் தவிர மற்றென்று காட்டி மயக்கப்படாது கிடாய்! என்கிறது. கேளாய் என்பதால் "மெய்ந்நின்று கேட்டருளாய்" என்னுமாப் போலே அவசியம் கேட்டருளவேணும் என்றதாயிற்று. 'என் சொற்கொள் அந்தோ' என்று இரக்கும்படியாகிலுமாம்.

பெற்றம் மேய்த்துன்னும் குலத்தில் பிறந்து நீ—"பிறப்பில்லாதவனாயிருந்தும் பலவிதமாய்ப் பிறக்கிறான்" என்றும், "யௌவனத்தை

யுடையவனாயும், அழகிய வீதாம்பரத்தைத் தரித்தவனாயும், நித்ய ஸாலிகளால் சூழப்பட்டவனாயும், இருக்கிற புருஷோத்தமன் பிறக்கிறான்; அவன் பிறந்த பின்பே மேன்மை யுடையவனாகிறான்; அவனைத் தீரர்களாகிற கவிகள் தியானிக்கிறார்கள்" என்றும், "எளிவரும் இயல்பின் நிலை வரம்பில் பல பிறப்பாய் ஒளிவரும் இயல்பின்" என்றும் வேதங்களால் புகழப்படுகின்ற நீ "எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்" என்கிறபடியே பெற்றம் மேய்த் துண்ணும் குலத்திலும் வந்து பிறப்பதே என்று அவதார ஸௌலப்யத்தை யுணர்த்துகிறது. இக்குலந்தான் ரக்ஷயமான பசுக்கள் வயிறு நிறைந்தாலல்லது தாங்கள் உண்ணாத குலமிதே. அதுபோல நீயும் "எதிர் சூழல்புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கே அருள்கள் செய்ய விதி சூழ்ந்ததால்" என்னும் படியான பெருமை வாய்ந்தவனன்றோ! எங்களைக் கொண்டாலன்றோ உனக்குப் பரமபதத்தில் குடியிருப்பாய்த் தலைக்கட்டுவது; எங்களைக் கொள்ளாத போதிறே நீ மேன் மேலும் பிறக்க வேண்டியிருப்பது என்றபடி. இத்தால் சேதனர்களை ரக்ஷிக்கும் விஷயத்தில் உள்ள பாரிப்பை யுணர்த்தியபடி.

குற்றேவ லெங்களைக் கொள்ளாமற் போகாது—"குற்றவேல்" அந்தரங்க வ்ருத்தி. "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" (நான் எல்லா அடிமைகளும் செய்யப் பெறுவேனோகவேணும்) "ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவினா அடிமை செய்ய வேண்டும்" என்று சொல்லப் படுகின்ற அந்தரங்க கைங்கர்யத்தை. எங்களை—வேறு ரக்ஷகரற்ற எங்களை, கைங்கர்யமாகிற ஜீவனமிழந்தால் நசித்துப் போகும் எங்களை அவசியம் கொண்டருளவேண்டும் என்பதைத் தருடதரமாக வலியுறுத்தி கொள்ளாமற் போகாது" என்கிறது. கைங்கர்யம் ப்ரார்த்தித்தே பெறவேண்டுமிதே. "யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல் வீடு செய்யும் மாதாவினைப் பிதுவை" என்கிறபடியே மாதாவும் பிதுவுமான நீ பிரஜைகளான எங்களைக்கொள்ளாமல் போக இயலுமோ? அவசியம் கொண்டே தீரவேண்டும். கைங்கர்யம் செய்யாமல் எங்களால் இருக்க இயலாது. கைங்கர்யம் கொள்ளாமல் உன்னாலும் இருக்க முடியாது. "உண்ணும் சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன்" என்னும் தசையை எங்களுக்கு விளைவித்த பின் எங்களுக்கு எல்லாமாயிருக்கும் கைங்கர்யத்தைத் தராமலிருப்பாயோ? என்கிறது. "வளைத்து வைத்தேன் உன்னைப் போகலொட்டேன்" என்றும், "திருவானை நின்னானை கண்டாய்" என்றும், "உண்டிட்பாய் இனி உண்டொழியாய்" என்றும் வளைத்து நிர்ப்பந்திக்குமாப் போலே யாயிற்று 'கொள்ளாமற் போகாது' என்றதும்.

இற்றைப் பறை கொள்வான் அன்றுகான் — இன்று ஒரு பிரயோஜனந்தரங் கொண்டு போக வந்தோமல்லோம். எங்களை நீ கொள்ளு மத்தனை யொழிய நாங்கள் உன் பக்கலிலே உன்னை யொழிய மற்றொன்று கொள்வதில்லை. என்றபடி. உன்னை யொழிந்த மோகமும் உத்தேசமில்லைகாண் என்றபடி. இத்தால் 'மற்றொன்று காட்டி மயக்கிடலே' என்று அறிவுறுத்துகிறது.

கோவிந்தா—'கூடாரை வெல்லும் சீர்க் கோவிந்தா' என்றதில் காணக் கடவோ மல்லோம் என்றிருக்கும் நித்ய சம்ஸாரிகளையும் யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் ஆனுஷங்கிகம் என்கிற சுக்ருதாதிகளைத் தானே விளைவித்து அவற்றை வ்யாஜ்யங்கொண்டு அத்தால் சேதநர்களுக்கு அத்வேஷ ஆபிமுச்யாதிகளை உண்டு பண்ணி ஆசார்யன் திருவடியளவாகக்கொண்டு சேர்த்து ஸமதமாத்ரி ஆத்ம குணங்களில் அபேக்ஷ ஜனிப்பித்து அதைப் பெறவேண்டுமளவாக ஜ்ஞான பூர்த்தியை யுண்டாக்கியபடியை யருளிற்று. குறைவொன்று மில்லாத கோவிந்தா என்றதால் பூர்வாசார்யர்கள் போத-மநுஷ்டானங்கள் அறிந்து முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமல் கேட்டுப் பேற்றுக்கு சம்பந்த ஜ்ஞானமும் ஆசார்யாபிமானமுமே அமையுமென்று அறுதியிட்டு. அவ்வாசார்யனுக்குப் பரதந்தரனா யிட்டிருக்குமளவாக அவஸ்தை யுண்டாகச் செய்து அத்தால் அவர்கள் விஷயமாகக் குறைவற்றவனாய் இருக்கும் படியைத் உணர்த்திற்று. அதாவது 'இல்லை குறை' யென்னும் பிரமேய சாரப் பாசுரப்படியைக் குறைவொன்று மில்லாத கோவிந்தா என்றது. இப்பாசுரத்தில் பெற்ற மேய்த் துண்ணும் குலத்தில் பிறந்த கோவிந்தா என்றது. ஞானஹீனர்களாய்ப் பசுப்ராயராயுள்ள சேதநர்களைத் திருத்திக் கைகொள்ளும் ஆசார்ய குலத்தை. இக்குலத்தில் பிறக்கையாவது குருபரம்பரையில் தானே பிரதமாசார்யனாய் நின்றும், கீதாசாஸ்த்ரோபதேசம் பண்ணியும் ஆசார்ய பீடத்தி லமர்ந்தமை.

ஆக இவ்வளவால் க்ருஷி பண்ணுமவனும், அது பலித்த பின்பு குறைவொன்று மில்லாத நிறை வானனா மவனும், பலிதமான பலத்தைக் கொள்பவனும் நீயன்றே என்றதாயிற்று. தேவர்களுக்கிடும் அவினை நிறை ஜந்துக்கிடவரோ? இவ்வஸ்துவைப் பெற நீ பட்ட பாட்டை நினைத்துப் பாராய். நாங்கள் இதர விஷயங்களைப் பெறப் பார்த்தாலும் "விருப்புறியும் தொண்டர்க்கு வேண்டு மிதமல்லால் திருப்பொலிந்த மார்பனருள் செய்யான்" என்னும்படியன்றே உன் ஸ்வரூப மிருப்பது. உன் ஸ்வரூபத்தை மறந்தபடியோ? நாங்கள் உன்னைத் தவிர்த்து இதர விஷயங்களைக் கொள்வோமென்று பார்க்கும் படியோ? 'இற்றைப் பறை கொள்வான் அன்று காண் கோவிந்தா, என்கிறது.

எற்றைக்கும் ஏறேழ் பிறவிக்கும்—'ஆகிறது, இற்றைக்கு உங்களுக்கு நாம் செய்ய வேண்டியதென்ன' என்று ஈசுவரன் திருவுள்ளமாக அதற்கு விடை யிறுத்தபடி. அதாவது இற்றைப் பொழுதுடன் போவதில்லை காண்! இப் பிறவியுடனும் கழிவதில்லை காண்! இப் பிறவி போல நீ எத்தனை பிறவி யெடுத்தாலும் அங்கெல்லாம் உன்னைத் தொடர்ந்து அடிமை செய்ய வன்றே நாங்கள் பாரிப்பது. "பஹுதா விஜாயதே" என்றும், "பஹுவிமே வ்யதீதாநி ஜம்மாநி" என்றும், "பிறப்பில் பல் பிறவிப் பெருமான்" என்றும். "சன்மம் பல பல செய்து" என்றும், "பல பிறப்பாய் ஒளிவரும்" என்றும் கூறப்பட்ட படியே எடுக்கும் அவதாரங்கள் தோறும் அடிமை செய்ய வேண்டும். எதுபோல வென்னில், நீ பிறக்கும் போதெல்லாம் உனக்கருகுணமாகப் பிறக்கும் பிராட்டியைப் போலே பிறந்து, இனைய பெருமானைப் போலே இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்ய வேண்டும். "எல்லா ஜன்மங்களிலும் வைஷ்ணவனாய் இருப்பதையே நான் விரும்புகிறேன்" என்று ஜிதந்தேயில் ஜம்மத்தை விரும்பினாப்போலே இங்கும் எவ்வளவு பிறவி யெடுத்தாலும் பகவத் கைங்கர்யபரர்களாக விளங்க வேண்டுமென்று விரும்பியபடி.

உன்றன்றேடு—நீ பரம பதத்தேறப் போனால், அங்கேயும் உன்னோடு "சென்றால் குடையாம்" என்கிறபடியே திருவநந்தாழ்வானைப்போல் அடிமை செய்ய வேண்டும். நீ பிறவாதிருக்கு மிடத்திலும், பிறந்து திரியுமிடத்திலும் உன்னோடு கூடவே திரியவேண்டும். காட்டோடு, நாட்டோடு வாசியற பகலிரவென்னாது இனையபெருமாள் அடிமை செய்தாப்போலே ஸர்வதேச, ஸர்வகால, ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் உன்னோடு தொடர்ந்து அடிமைசெய்ய வேண்டும் என்கிறது.

உற்றோமே யாவோம்—நீ பிறக்கு மிடமெல்லாம் நாங்களும் பிறந்து சர்வவித பார்தவ்யமும் உன்னோடே யாகவேண்டும். இரண்யனைப் போல பிதா, கைகேயி குந்திகளைப்போல மாதா, வாலி ராவணாதிகளைப் போல ப்ராதாக்கள், கைகேசியைப் போல மனைவி பாண்டவர்களைப் போல பர்த்தாக்கள், துர்யோதனாதிகளைப் போல பந்துக்கள், சீமாலிகன வனைப் போலத் தோழன். கூழ்மந்தரத்தை யுபதேசிக்கும் ஆசார்யன், "காணிலுமுருப்பொலாத தேவதாந்தரங்கள், பகவத் பாகவத ஆசார்ய விஷயத்திற்கு அற்றுத் தீராத கர்ம வசியர்களான சேதனர்கள் இத் தகையானவர்களின் உறவன்றிக்கே "தேவதேவனே! நீயே தாய், நீயே தந்தை, நீயே பந்து, நீயே குரு, நீயே கல்வி, நீயே பொருள், நீயே எனக்கெல்லாம்" என்கிறபடியும், "சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையும் அவரே இனி

யாவாரே" என்கிறபடியும் ஆகவேணும், "ரக்ஷதே பகவாந் விஷ்ணுர் பக்தாநாதம் சரீரவத்" (பகவானுன விஷ்ணு, பக்தர்களைத் தன் சரீரம் போலே காப்பாற்றுகிறார்) என்கிறபடியாக வேணும். சக்ரவர்த்தியைப் போலும், திருவயோத்யையில் வாழும் சராசரங்களைப் போலும், பிராட்டியையும் இளைய பெருமானையும் போலும், நீரை விட்டுப் பிரிந்தால் உயிர் வாழாத மதஸ்யங்களைப் போலும் பிரியில் தரியாதவர்களாக வேணும். உறவுண்டானாலும் பிராட்டியைப்போல் பத்து மாதங்கள் பிரிந்திருத்தல், பரதந்தவாளைப்போல் பதினாண்டுகள் பிரிந்திருத்தல், திருக்கச்சி நம்பிக்கைப்போல் ஏழரை நாழிகை பிரிந்திருத்தல் இன்றிக்கே என்றும் உன்றன்னோடு உற்றோமே யாகவேணும் என்கிறது.

உனக்கே நாமாட் செப்வோம்—ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய ஆயர்தம் கோவான உனக்கே யாட்செய்ய வேண்டும். உனக்கும் எங்களுக்கு மாயிருக்குமிருப்பைத் தவிர்ந்துத் "தனக்கேயாக என்னைக் கொள்ளும்தே" என்கிறபடியே யாகவேணும். இத்தால் "படியாட்க் கிடந்துன் பவள வாப் காண்பேனே" என்கிறபடியும், "செய்த்தலை யெழுநாற்றுப்போல் ஆவன் செய்வன செய்து கொள்க" என்கிறபடியும் அவன் திருவுள்ளத் துக்குப் பாங்காகத் தாங்கள் இசைந்திருக்கும்படியை உணர்த்துகிறது. அன்றிக்கே பகவத் விஷயத்திற்கு எல்லையான தீயரளவு அனுஸந்தித்தபடியாகவுமாம். ஷையாந்தரம் நரஹ்ஹேது, சாதனாந்தரம் ஸ்வ ரூபநாச ஹேது; தேவதாந்தரம் பந்தஹேது; ஈகடரன் பந்தத்திற்கும், மோக்ஷத்திற்கும் பொதுவாயிருக்கும்; இனி மோக்ஷத்திற்கே ஹேதுவான ஆசார்யாவதாரமான நாராயணனாகிய உனக்கே நாம் ஆட்செய்ய வேம் என்கிறதாகவுமாம். "குருரேவபரம் பஹ்ம" என்றும், "வேதம் ஒரு நான்கின் உட்பொதிந்த மெய்ப் பொருளும், கோதில் மறு முதல் நூல் கூறுவதும்—தீதில் சரணாகதி தந்த தன்னிறைவன் தாளே அரணாகும் என்னுமது" என்றும், "பாட்டு கேட்கு மிடமும், கூப்பீடு கேட்கு மிடமும், குதித்த விடமும், வளைத்த விடமும் வகுத்த விடமே என்றிருக்கக் கடவன்" என்றும், "வில்லார் மணி கொழிக்கும் வேங்கடப் பொற் குன்று முதல் செல்லார் திருப்பதிகள் எல்லாம் மருளாம் இருளோட மத்தகத்துத் தன்தான் அருளாலே வைத்தவவர்" என்றும் கூறியுள்ளபடியே ஆசார்யனளவாகக் கைங்கர்யம் சித்திக்க வேண்டுமென்றபடி. சிஷ்யாசார்ய க்ரமத்தில் வரும்போது தெய்வவாரி யாண்டான், கூரத்தாழ்வான், முதலியாண்டான், அருளாளப்பெருமானம் பெருமானார், எம்பார், வடுக நம்பிகள் போலே அணுக்கர்களாய் வர்த்திக்க வேண்டுமென்றபடி.

மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று.—குணத்ரய யுக்தர்களாகையாலும், இருள்தருமா ஞாலமாகையாலும், ப்ராக்ருத சரீரமாகையாலும், ப்ராக்ருத வஸ்துக்களாகையாலும், ப்ராக்ருதர்கள் மத்தியிலே வர்த்திக்கையாலும், பரம புருஷார்த்த பூதனான உன்னைத் தவிர இதர விஷயங்களில் நெஞ்சு செல்லக் கூடுமிதே அவற்றை மாற்று: "நின்றவா நில்லா நெஞ்சு" என்றும், "விண்ணுளார் பெருமாத்கு அடிமை செய்வாரை நெஞ்சு" என்றும், "உன்னை விட்டு என்கொள்வனென் யும் செறும் ஐம்புலன்" என்றும் "உன்னை விட்டு என்கொள்வனென் னும் வாசகங்கள் சொல்லியும் வன்கள்வனென் மனத்தை வலித்துக் கண்ணீர் கரந்து" என்றும், "விள்விலாத காதலால் விளங்கு பாத போதில் வைத்து உள்ளுவேன்தான நோய்" என்றும் பலபடியாக மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவர்களை கதறும்படியான விஷயம் எங்களை என்செய்யாது! எங்களை நியக்ஞரிகள் வாழும் பரமபதத்திலே கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து எங்கள் கையிலே எங்களை விட்டுக் கொடுத்தால் அந்த க்ஷணமே நிய ஸம்ஸாரிகளாய் அண்டத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு வந்து விடுவோம் காண்! (ஸ்வபோக்யத்வத்தின் கொடுமையை யுணர்த்த இப்படிச் சொன்னபடி) புருஷார்த்த விரோதி சமூகக் கூட்டங் கள் நாங்கள் விட்டாலும் எங்களை விடாமல் எங்களுக்குத் தெரியாமல் எங்களைப் பற்றிக் கிடக்கும்; ஸர்வஜ்ஞனான நீயே அப்புருஷார்த்த விரோதிகளான நங்காமங்களை நிர்மூலமாக்கிப்பரம விலக்ஷணர்களாக எங்களை மாற்று என்கிறது. அன்றியும் எங்களுக்கு அபிமதமானதும், ஆசார்யன் முகமலர்த்திக்கு விருத்தமானதுமான புருஷார்த்தம் எதுவானாலும் அதை நிர்மூலமாக்கி ஆசார்யன் இஷ்ட விநியோகம் கொள்ளலாம்படி மாற்று என்றுமாம். இத்தால் "என்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றென்றினைக் காணவே" என்னும்படியாகவேணும் என்றதாயிற்று.

(29)

ஏனோரெம்பாவாய்

30. வங்கக்கடல்கடைந்த மாதவனைக்கேசவனை *
திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையார் சென்றிறைஞ்சி *
அங்கப்பறைகொண்டவாற்றை * அணிபுதுவைப்
பைங்கமலத் தண்டெரியற் பட்டர்பிரான்கோதைசொன்ன *
சங்கத்தமிழ்மலை முப்பதுத்தப்பாமே *
இங்கிப்பரிகரைப்பா ரீண்டுமால்வரைத்தோள் *
செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமால் *
எங்குந் திருவருள்பெற் நிற்புறுவ ரெம்பாவாய்.

அவதாரிகை—நிகமத்தில் இப்பிரபந்தம் கற்றார், பிராட்டியாலும், எம்பெருமானாலும் ஸர்வ காலமும் கைகொள்ளப் பெறுவர்கள் என்கிறது. இப்பிரபந்தம் கற்றார்க்கு அநுஷ்டித்தாரோ பாதியும், அநுகரித்தாரோபாதியும் (பாவித்தவர்) பலம் சித்திக்குமென்கை "கன்றிழந்த தலைநாகு தோற்கன்றுக்கும் இரங்கு மாப்போலே இப்பாசுரம் கொண்டு புக நமக்கும் பலிக்கும்" என்று பட்டர் அருளிச்செய்வார்.

விளக்கவுரை—வங்கக் கடல் கடைந்த மரக்கலத்துக்கு ஒரு சலனம் பிறவாதபடி மந்தரகிரியை மத்தாக நாட்டி, வாசுகியைக் கயிறாகச் சுற்றித்தன் கையாலே பாற்கடலைக் கடைந்து பிராட்டியை லபித்தாற் போலே சேதனர் பரிசுரஹித்த சரீரத்துக்கு ஒரு வாட்டம் வாராமல் சம்சாரமாகிற சமுத்திரத்தைத் தன் ஸங்கல்பமாகிற மந்தர கிரியை நாட்டி க்ருபையாகிற கயிற்றைச் சுற்றி அங்கணிரண்டுங் கொண்டு நோக்குகிற கடாசுமாகிற கைகளாலே கடைந்து பிராட்டியினும் பிரேம விஷயமான ஆத்ம வஸ்துவை லபித்தபடியை யுணர்த்துகிறது. அன்றிக்கே வேதமாகிற சமுத்திரத்தில் திருமந்தரமாகிற மத்தை நாட்டி சிஷ்டாசாரமாகிற கயிற்றைச் சுற்றி ஞானநுஷ்டானங்களாகிற கைகளாலே கடைந்து ஆத்ம வஸ்துவுக்கு நாரீணமுத்தமையுடைய (பிராட்டியுடைய) அவஸ்தை பிறக்கும்படி செய்தமையை யுணர்த்துகிறது என்றுமாம்.

மாதவனை—ஆசிரயிக்கக் காலம் பார்க்க வேண்டாதே சேதநர்கள் சர்வகாலமும் ஆசிரயித்துக் கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கலாம்படி பண்ணும் அலர்மேல்மங்கையுறை மார்புனை ஸ்ரீநிவாசனை.

கேசவனை—சாஸ்த்திரக் கைகளால் திருந்தாதவர்களையும், திருந் தினவர்களையும் வாசியற வடிவழகாலே சர்வர்களையும் தனக்காக்கிக் கொள்ளு மவனை. ப்ரம்மருத்ராதிகளுக்கு ஈசனாய் ஆசிரித விரோதிகளை முடித்து மோக்ஷப்ரதானம் பண்ணுமவனை என்றுமாம்.

திங்கள் திருமுகத்து—பயாபயங்கள் நடையாடாது பூர்ணசந்தரனைப் போல் குளிர்ந்து தெளிந்திருக்கும் அழகிய முகம். ஸ்ரீயப்பதியான அழகனை அகத்திலே கொண்டிருக்கையாலே முகம் திங்களை வென்றிருக்கும்படி. "குழந்தாய்! உன் முகத்தைப் பார்த்தால் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன்போல் தோற்றுகிறதே" என்கிற நின்றதிறே. திருமுகம்—உண்டபோது ஒரு வார்த்தையும் உண்ணாதபோது ஒரு வார்த்தையும் சொல்லுவார்முகம் போலன்றி அவர்களைச் சிரித்திருப்பார் ஒருவரான மதுரகவியாழ்வார், வடுகநம்பிபோல்வாருடைய முகத்தைத் திருமுகம் என்கிறது.

சேயிழையார்—ஸ்வரூபகுணங்களாலும், ப்ரம்மாலங்காரத்தாலும் குறைவற்றவர்கள். ஞானபக்தி வைராக்ய பூஷிதர்களாயிருக்கும்படி.

சேன்று—பகவத்விஷய ருசியினாலும், சம்பந்த உணர்ச்சியினாலும், ஆற்றமையின் களத்தினாலும் இருந்த இடத்தில் பொருந்தியிருக்க மாட்டாதே பாகவதர்களை முன்னிட்டு ஆசார்யனை யடைந்து, ஆசார்யன் மூலமாகப் பிராட்டியைப் புருஷகார்மாகப்பற்றிப் புருஷகாரத்தாலே ஈசுவரனைச் சரணம் புகுந்து, இங்ஙனே க்ரமம் தப்பாதுசேன்று.

இறைஞ்சி—ப்ராபகாபாசங்கள், ப்ராப்யாபாசங்கள் தொடக்கமான அசுத்திகளற்று, உன்னைப் பிறவி பெறுந்தனைப் புண்ணியம் யாமுடையோமாகிற சுத்தியோடு (சம்பந்தஜ்ஞானத்தாலும் ஆசார்யாபிமானத்தாலும் வந்தசுத்தி) அத்தலைக்கே ச்ரேயஸ் உண்டாம்படி மங்களா சாசனம் பண்ணுமவர்களாய், "படியாய்க் கிடந்துன்பவளவாய் காண் பேனே" என்றும், "தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளும்தே" என்றும் ப்ரார்த்தித்து இறைஞ்சி.

அங்கப்பறை கொண்ட ஆற்றை—தவாபரயுகத்திலே, ப்ருந்தாவனத்திலே கோப கன்னிகைகள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனோடு கலந்தநுபவித்துப் பிரிந்த பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாமல், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய சேஷ்டிதங்களை அநுகரித்துத் ததந்தரத்திலே ஸ்ரீகிருஷ்ணனாகிற பறையைப் பெற்றபடியை.

அணிபுதுவை—சம்சாரத்திற்கு ஆபரணமாயுள்ள ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், அகாரவாச்யனான வடபெருங்கோயிலுடையானும், உகாரவாச்யையான ஸ்ரீஆண்டாளும், மகாரவாச்யரான ஸ்ரீபெரியாழ்வாரும் ஒன்று சேர்ந்திருக்கையாலே ப்ரணவம் போலே விளங்காநின்ற ஓர் ஊர். மற்ற திவ்ய தேசங்களுக்கெல்லாம் நாச்சியார் சூழக் களைந்த மாலையைத் தந்து எம்பெருமான்களுக்குச் சத்தை யுண்டாக்கும் ஊர், பொன்னும், முத்தும் மாணிக்கமும் இட்டுச் செய்த ஆபரணம்போலே நாச்சியாரும், பெரியாழ்வாரும், வடபெருங்கோயிலுடையானுமான அலங்காரமுள்ள தேசமிதே என்று ஆரூயிரப்படி.

பைங்கமலத்தன் தெரியல்—பிரிந்தவன் மாலை போலன்றிக்கே சேர்ப்பார் மாலையைச் சூடி யிருக்கும்படி. எம்பெருமான் திருமுடிமேல் திருத்துழாய் புனைந்திருக்கும். பட்டர்பிரான் திருப்பொலிந்த சேவடியாகிற கமலத்தைத் திருமுடிமேல் தரித்திருப்பார்.

பட்டர்பிரான்—வேண்டிய வேதங்களோதி, பரத்வ நிர்ணயம் பண்ணி, அத்தால் சேதனனுக்கு ஈசுவரனை யுபகரித்தவர். பரத்வ நிர்ணய மில்லாதபோது மோக்ஷ சித்தியுண்டாகாது. அத்தகைய தெளிந்த ஞான முண்டாகும்படி செய்த மஹோபகாரகர்.

கோதை சொன்ன—பெரியாழ்வார் சம்பந்தத்தாலே சகலமும் உணர்ந்து “கொல்லை யரக்கியை முக்கரிந்திட்ட குமரனார் சொல்லும் பொய்யானால் நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே” என்றும் “வில்லி புதுவை விட்டு சித்தர் தங்கள் தேவரை வல்ல பரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டுமே” என்றும் ஆசாரியனாலேயே பேறு என்னும் தத்துவார்த்தத்தை யுணரும்படி சொன்ன என்கிறது. பட்டர்பிரான் கோதை யென்பதாகக் கொண்டு வேதம் வியாசருடைய ஆப்திக்கு இவர் பராசர புத்திரர் என்றுப்போலே இங்கு பட்டர்பிரான் கோதை யென்கிறது. பராசரரான தந்தை “மைத்ரேயரே கிருஷ்ணத்வைபாயனரான வியாசரைப் பரமாத்மாவான நாராயண னென்றே யறிவீராக. இவ்வுலகில் வேறெவன் மஹாபாரதத்தை இயற்ற முடியும்” என்று வியாசரைக் கொண்டாடினான் போலே பெரியாழ்வாரும் “ஒரு மகள் தன்னை யுடையேன் உலகம் நிறைந்த புகழால் திருமகள் போல வளர்த்தேன்” என்று கொண்டாடும்படி. சொன்ன என்றதனால் கோபஜன்மத்தை ஆஸ்தானம் பண்ணிச் சொன்ன என்றபடி.

சங்கத் தமிழ் மாலை—திரள் திரளாக அநுபவிக்க வேண்டும் ப்ரபந்தம் பிராட்டி ஆண்டாளாய் அவதரித்தாப் போலே வேதோப நிஷத்தும், தமிழ் மாலையானபடி. சமுத்திரத்தில் சங்குகள் திரண்டு குவிந்திருக்குமாப் போலே உபநிஷத் சாரங்களெல்லாம் திரண்டு குவிந்து தமிழ் மாலையா யிருக்கும்படி ரத்ன மாலையைப் போலே தமிழ் மாலையாயிற்று. திருமால் கீர்ப்பதிக்கு மாலே போலே சங்க முத்தமிழுக்கும் மாலையா யிருப்பது இது. எம்பெருமானுக்குத் திருத்துழாய் மாலே சிலாக்கியமாயிருக்குமாப் போலே சங்கத்தமிழுக்கித் திருப்பாவை மாலையாயிருக்கிறது திருமலைத் தெள்ளெனக் காட்டும் தமிழ் மாலையாயிற்று இது. குடிக் கொடுத்த மாலையைப் போலே பாடிக் கொடுத்த மாலையாய் எம்பெருமானுக்கே போக்கியமாயிருக்கும்படி.

முப்பதும் தப்பாமே—முப்பது பாட்டில் ஒரு பாட்டும் நமுவாமல் நவரத்தினங்களால் செய்த மாலையில் ஒரு ரத்னம் இழந்தால் ரத்ன சங்கையப் பெருமை குறையுமாப்போலே ஒரு பாசரம் விடுபட்டாலும் அர்த்த புஷ்டியிழக்கும்படி இருத்தலால் முப்பதும் தப்பாமே யென்றது.

இங்கு—பிற்பட்ட காலத்திலே பகவத் விஷயத்திற்கு மேட்டு மடையான இந்நிலத்திலே என்றபடி. ப்ராக்ருத வஸ்துக்களாய்க் கொண்டு விலகிவிட்ட காரிகளாயும் கலக்க வல்ல இங்கு என்றுமாம்.

இப் பரிசுரைப்பார்—திருவாய்ப்பாடியிலே பெண்களுக்கு சமகால மாகையாலே பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம் உண்டாயிற்று. ஆண்டாள் அநு காரப்ரகாரத்தாலே பிற்காலத்திலே பெற்றாள். நமக்கெல்லாம் இப்

பாசரம் உரைத்த மாத்திரத்திலே பெறும்படியாயிருக்கும். இத்தால் நமக்கெல்லாம் யுக்தி மாத்திரம் அமையுமென்றதாயிற்று. கூடாரை வெல்லும் சீர்க் கோவிந்தாவில் பெண்களுக்குப் பரிசு போலே சர்வேச வரனுக்கு இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில் இங்கு இப்பரிசு முப்பது பாசரமாயிற்று என்றுமாம்.

ஈரண்டு மால்வரைத்தோள்—உகவாதார்க்குத் தோள் இரண்டாய்த் தோற்றும் ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு நான்கு தோளாய்த் தோற்றும்படி. அன்றிக்கே மால் வரைத்தோள் என்றதால் பூர்வாசார்யருடைய போத மநுஷ்டானங்களை அநுஷ்டிப்பதில் வியாமோகமுள்ள பின்வாங்காத திருக்கைகள் இரண்டும், ஸம்ஸாரக் கடலில் முழுகித் தவிக்கின்ற லோகத்திலுள்ள சேதநர்களைக் கருணையினால் சாஸ்திரங்களாகிற திருக்கைகளாலே நேராகப் பற்றியெடுத்துக் கரையேற்றியருளும் தோளிரண்டும் உடைய ஆசார்யனாகிலுமாம் இவ்வாசார்யனையன்றோ சாஸ்திரங்களில் உலாவும் பெருமானாகக் கூறப்பட்டுளது.

சேங்கண்—ஈசுவரனைப் போலன்றியே சர்வதேச சர்வகால சர்வ அவஸ்தையிலும் சர்வ சேதநர்களையும் பேறுபெறக் கடாக்கித்தருள் பவர். ஈசுவரனோ ஏதோ ஒரு காலத்திலே ஏதோ ஒரு தேசத்திலே ஏதோ ஒரு அதிகாரியைத் தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தினால் கடாக்கித்தருள் பவன். அங்ஙனன்றே ஆசார்யன்.

திருமுகத்து—ஆசரிதர் குற்றத்தைப் பொருட்படுத்தாது பிராட்டியைப் போலத் திருத்திப் பணிகொண்டு அத்தால் சோபையுற்று விளங்கும் திருமுகம். அன்றிக்கே தீதில் நன்னெறி காட்டித் திரிந்து அரங்கனெம்மானுக்கே காதல் செய்ய ஈட்டங்கள் பெருக்கி அத்தால் பொலிவு பெற்ற திருமுகம்.

செல்வத்திருமால்—உபயவிபூதிக்கும், திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வனானவனை உடைய செல்வத்திருமால் ஆசார்யன். மாறாத கைங் கர்ய ஸூயையுடைய சாக்ஷாத் நாராயணனான ஆசார்யன்.

எங்கும்—லீலாவிபூதி, நித்யவிபூதி என்னும் வாசியின்றிக்கே பரம பதத்தில் பெறும் பேற்றை இங்கும் மற்றெங்கும்.

திருவருள்பெற்று—சதாசார்ய பிரசாதமடியாக வருகிற பகவத் பிரசாதமான திருவருள்பெற்று.

இன்புறுவர்—முதல் பாட்டில் சொன்ன தலை சிறந்த அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே சென்று நித்ய விபூதியிலே இன்புற்றிருப்பார்கள். அன்றிக்கே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே சென்று பெறும் பேருன எம் பெருமானை எங்கும் பெற்று இன்புறுவர் என்றுமாம்.

எம்பாவாய் — எம் - எங்களுடைய. பாவை - கைங்கர்யமூ. அதாவது—சரமபர்வ நிஷ்டாநுகுண கைங்கர்யமூ. அதாகிறது—தத்தம் இறையின் வடிவென்று தாளிணையை வைத்த அவரை வணங்கித் தீங்கு ஏதுமில்லாத தேசிகன் தன் திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்காகப் பரிவு கொண்டு வர்த்தித்து ஒங்காரமாகிற (ப்ரணவமாகிற) தேரின்மேல் ஏறி மன்னும் கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டுக்கு நலமந்தமில்ல தோர் திருநாட்டைக் கிட்டப் பெற்று "அதரபரதாசாபிரித்யம் யதீய சரணௌ ஸரணம் மதீபம்" என்கிறபடியே ஆசார்யருபநான எம்பெருமானுக்குச் செய்யப்பெறும் கைங்கர்ய மூயைப் பெறுவர்கள் என்றபடி.

"அஸாரமல்பஸாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம் தயஜேத் பஜேத் ஸாரதமம் சாஸ்த்ரே ரத்நாகர இவாம்ருதம்." சாஸ்த்ரங்களில் சாரமற்றதும், அற்பசாரமானதும், சாரமானதும், அதிக சாரமானதும் விடத்தக்கவை. மிக அதிக சாரமானதையே கடலில் அமுதத்தைப்போலே ஆதரிக்க வேண்டும். என்று சாஸ்த்ரம் விதித்துள்ளது. அங்ஙனம் சாஸ்த்ரம் விதிக்கைக்குக் காரணம் அறியத்தக்க சாஸ்த்ரங்கள் எல்லையற்றுக் கிடப்பதும், ஆயுட்காலம் மிகக் குறைவா யிருப்பதும், இடையூறுகள் பலவாயிருப்பதுமே யாகும். ஆகையால் சாஸ்த்ரங்களில் மிகவும் ஸாரமானதையே சேதனன் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இங்கு ஸாரதமமான சரமபர்வநிஷ்டையே உபநிஷத்ஸாரமான இத்திருப்பாவையில் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது.

திருவாடிப் பூர்த்துச் சேகத்துதித்தாள் வாழியே
திருப்பாவை முப்பதும் செப்பினாள் வாழியே
பெரியாழ்வார் பெற்றேடுத்த பெண்பிள்ளை வாழியே
பெரும்புதுர் மாமுனிக்குப் பின்னாள் வாழியே
ஒருநாற்று நாற்பத்து முன்றுரைத்தாள் வாழியே
உயரங்கர்க் கேகண்ணி யுகந்தனித்தாள் வாழியே
மருவாரும் திருமல்லி வளநாடி வாழியே
வண்புதுவை மலர்க்கோதை மலர்ப்பதங்கள் வாழியே.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஆசார்யன் திருவடிகளே சரணம்.

A. மீராமுலு தேசிகன்;

P. இராமச்சந்திரபுரம் (P.O)

புது) மீன்காயாக்குளம் 626137.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் (தாலுகா)

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
8	31, 32	தானே	அது தானே ✓
15	32	ஆகமாதிகளைத்	ஆகமாதிகளை. ✓
25	13	அர்த்தஜ்ஞான	அர்த்த பஞ்சகஜ்ஞான ✓
26	30	பிறவியளிக்கும்	பிறவியழிக்கும் ✓
34	19	இவைகளை	இவைகளை. ✓
"	26	என்கிறது	என்கிறது. ✓
"	28	விளங்கும்படி:	விளங்கும்படி. ✓
"	35	நீண்ட ஞானம்	ஞானம் ✓
39	22	இருக்கையாலே	இருக்கையாலே. ✓
"	25	ஸர்வேசுவரனை	ஸர்வேசுவரனை. ✓
41	1	அடியார்கள் ததீயருடைய	ததீயருடைய ✓
42	4	உன்னத	உள்ளத்தில் ✓
48	26	இந்திரியாணி	இந்திரியாணி ✓
50	30	சிறைத்து	சிறைத்து ✓
53	13	பாதபற்புதலை	பாதபற்புத் தலை ✓
"	14, 15	தெரித்தெழுதி வணங்கி வாசித்தும் பூசித்தும் போக்கி னேன் போது	தெரித்தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழி பட்டும் பூசித்தும் போக்கி னேன் போது ✓
"	17	தாள்கள் தலையால்	தாள்கள் தலையில் ✓
54	1	மிஞ்சி	விஞ்சி ✓
"	13	பட்டிடுவான்	பட்டிடுவானுக்கு ✓
"	33	ஹயாந்யாஹு:	ஹயாநாஹு: ✓
55	22	ஆராய்ந்தருள்	ஆராய்ந்தருளும் ✓
"	24	ப்ரளயாபத்திலே நெருக்குண் டிருப்பவர்களை	ப்ரளயாபத்திலே ஸர்வரையும் ரக்ஷித்தாப்போலே ஆசாரியனும் இருள்தருமா ஞாலத்திலே தாபத்ரயத்தோடு கூடிய ஸம்ஸாரமாகிற ப்ரளயாபத்திலே நெருக்குண் டிருப்பவர்களை ✓
"	32	குதுகலமாயிருப்பவர்களையும்	குதுகலமாயிருப்பவர்கள் ✓

பக்கம்	வரி	பிறை	திருத்தம்
55	29	நசுவரனே	நசுவரனேயே
57	19, 20	வேண்டுமென்றபடி	வேண்டுமென்றபடி.
58	18, 36	மாமன்	மாமான்
"	28	உபதேசாதுஷ்டான	உபதேசாதுஷ்டான
60	11	தன் எத்தனத்தில்	(தன் எத்தனத்தில்)
"	13	1. போல 2. கொள்க	1. போல் 2. கொள்ள
64	34	இவர்	இவள்
68	1	நிர்ஸ்வர	நிர்ச்வர
70	3	வணாளம்	வாணாளம்
71	16	பரதந்தரர்	பரதந்தரர்
73	30	(பணிந்து)	பண்ணி
79	5	குற்றேவலென்று	குற்றேவலென்று
81	13	சரணத்துவ	சரணத்துவ
"	18	ஸந்நதி	ஸந்நதி
"	35	என்றும்	என்று
82	8	என்று.	என்று கொண்டு.
83	16, 31	புழக்ககடை	புழைக்கடை
"	10	ஸப்தாதி	சப்தாதி
84	15	ஆம்பல்	ஆம்பல்.
84	16	என்றதால்	இத்தால்
85	19	மந்தரத்தை	மந்தரத்தை
88	28	மொழிதப்பாமல்	முறை தப்பாமல்
89	17, 19	கிடப்பரோ	கிடப்பரோ?
89	30	தீபத்திலே	தீபத்திலே
91	35	படியாலேயுகந்து	படியாலே, உகந்து
94	7	குதருஷ்டி	குதருஷ்டி
96	3	தேவதந்தர	தேவதந்தர
"	4	சிரேஷ்டர்	சிரேஷ்டர்
101	7	யுணர்த்துகிறது	யுணர்த்துகிறது
"	10	திருத்தி	திருத்தி.
107	34	சித்தம்.	சித்தம் என்கிறது.
110	23	ஆசார்ய	ஆசார்ய
113	19	அதிர்ஷ்டான	அதிர்ஷ்டான
114	24	பரந்திருப்பவளாகவு	பரந்திருப்பவளாகவும்
		முள்ள	

பக்கம்	வரி	பிறை	திருத்தம்
114	26	என்றும்	என்றும்,
"	29	என்று	என்றும்
115	17	என்று	என்றும்
119	18	இருப்பவள்.	இருப்பவள் பெரிய
			பிராட்டி;
			ஸ்தானங்களாயிருக்கும்
121	11	ஸ்தானங்களா	
		யிருக்கும்.	
122	9	கடாஷ விசேஷத்	கடாஷ விசேஷத்தாலே
		தாலே (.....)	சேதனர்கட்கு மஹத்தா
		விளைகின்றது	யும் அல்பமானதாயும்
			காணப்படுகின்ற ஐச்
			வர்யம்எங்கும் விளைகின்
			றதோ அப்படிப்பட்ட
123	15-16	ஸந்நதியிலே	ஸந்நதியாலே
"	25	மகிஷி	மஹிஷி
124	16	யுணர்த்தும்	யுணர்த்தியபடி.
126	24	சர்வாந்தர்யாமி	ஸர்வாந்தர்யாமி
127	6	நித்யமுக்தர்களுக்கும்	நித்ய முக்தர்களுக்கு
		சேஷியாயிருக்கும்	சேஷிகளாயிருக்கும்
"	33, 34	பாங்காயிருப்பவனே	பாங்காயிருப்பவனே
128	34	குழந்தையின்	குழந்தையின் வியாதியை
129	27	ஆகட்டும் என்று	ஆகட்டும் " என்று
"	28	பிராட்டியேயாயிற்று.	பிராட்டியையே யாயிற்று.
130	8, 9	அபகரிப்பவர்கள்	அபஹரிப்பவர்கள்.
"	13	புருஷார்த்தங்களைவிட	புருஷார்த்தங்களைப் போல
"	14	அழியாதது	அழியாது.
"	19	வளர்த்து	வளர்த்து
"	23	ஷுஷும்நா	ஸுஷும்நா
"	31	(.....)	எவளை ஆதாரமாகக்
			கொண்டுள்ளனவோ
			அப்படிப்பட்ட
"	26	தேவியோ	தேவியே.
"	30	வாயுக்களும்	வாயுக்களுக்கும்
"	31	ஆதாரமானவைகளும்	ஆதாரமானவளும்
131	8, 9	என்றிருக்கவும்	என்றிருக்கவும்.

222

திருப்பாவை உட்பொருள் விளக்கவுரை

பிற்சேர்க்கை

கருத்துரைகள்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
131	11	ரஸமாம்படி	ரஸமாம்படி இருக்கவு!
"	21	எம்மை உன்னுடைய	எம்மை. உன்னுடைய
"		அந்தப்புர	அந்தப்புர
"	22	எம்மை	எம்மை.
"	23	எம்மை	எம்மை.
"	26	நுழைகிறேன் என்றும்	நுழைகிறேன் " என்று
"	27	என்னும்படி	என்றும் ஒதியுள்ளபடி
132	18	ஸாசனம்	சாஸனம்
"	22	ஸர்வாராத்யவமும்	ஸர்வாராத்யவமும்
134	17	தன்னுடைய	இங்ஙனம் தன்னுடைய
135	4	என்கிறபடி.	என்றபடி.
"	5	ஸ்ரமணி	ச்ரமணி
"	36	என்று	என்றும்
137	6	ஐகம்	ஐகத்
138	20	பாணசூர	பாணசூர
138	30	புர்த்வபஞ்சகாதி	பரத்வாதி பஞ்சக
141	17, 18	புர்தந்தர பாரத்யை	பாரதம் மோக்ஷ தர்மத்
"	20	என்றும்	என்று
142	13	கிடப்பவன்	கிடப்பான்.
"	16	மந்திரிக்கு	மந்திரிக்கும்.
148	25	மாதர்ப்புல்க	மாதர் புல்க
150	15	ஒருவனே	ஒருவனே யான
151	29	கைபாசனத்தில்	ஸய்யாசனத்தில்
152	5	நியமமுமின்றிக்கே	நியமமின்றிக்கே
"	6	நியமமின்றிக்கே	நியமமின்றிக்கே
"	30	குருரேவப்பரம்பரம்	குருரேவ பரம்பரம்
153	17	நெடுங்க	நெருங்க
156	16	பிறித்த	பிரித்த
"	26	முடிந்த	முடித்த
159	6	எம்பெருமானையே	எம் பெருமானை ஏத:
		ஏத்துவது	வதையே.
164	16	மேலானயதவி	மேலானபதவி
191	31	பெரிக்கின் விரியும்	விரிக்கின் பெருகும்
202	5	காண்	காண் "

27. (கூடாரை வெல்லும்.....) இதில் கீழ்ப்பாட்டில் அபேக்ஷித்த அநுஷ்டானத்திற்கு மூலமான ஞான விசேஷத்தையுணர்த்தி, அதை னம்பெருமானே அருளவேண்டுமென்கிறது. அதாவது சரீரத்துக்கு அழகு தரும் ஆபரணங்களைப்போலே ஆத்மபூஷணங்களாகிய கிருசித் ஸூரபூர்வகமான மங்களாசாஸனமும், பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களால் பெறு புவையான ஞான விசேஷங்களும் பெற்று, சேஷத்வ பாரதந்தர்யங் ஞான கூடிய கைங்கர்யங்களைச் செய்துகொண்டு பூர்வாசார்யர் ஞான வசனாநுஷ்டானங்களைப் பொழுது போக்காகக்கொண்டு பூத்தகையவர்களோடு கூடியிருந்து குளிரவேண்டுமென்கிறது.

28. (கறவைகள் பின் சென்று) கீழிரண்டு பாட்டில் ஸ்வரூபத் திற்கு அநுகுணமாக இருக்கவேண்டி விலக்ஷணருடைய ஞானாநுஷ்டா னங்களை அபேக்ஷித்ததித்தனை போக்கி அது பேற்றுக்குடலாகாது ; பின்னை பேற்றுக்குடலாக நினைத்திருப்பது ஆசாரியன் திருவடிகளில் சம்பந்தமும், அபிமானமுமையாகும் என்கிறது இப்பாட்டில். அன் றிக்கே பிரபந்தநாதிகாரிகள் நிஷ்டையை யுணர்த்துகிறது என்றுமாம்.

29. (சிறற்றஞ்சிறுகாலே.....) கீழ்ப்பாட்டில் ப்ராபக ஸ்வரூபத்தை ணர்த்திற்று. இதில் ப்ராப்ய ருசியையும், ப்ராப்யந்தான் இன்ன தென்னுமிடத்திலும், அதில் தங்களுக்கிருக்கும் த்வரையையும் ணர்த்தி. "நிந்திருவாணை கண்டாய்" என்றும், "திருவாணை கண்டாய்" என்றும், "மாயஞ்செய்யேல்" என்றும் "பிரபந்தநாதிகள் நிர்ப்பந்தித்தாப்போலே " குற்றே யாய்வற மதிநலமருளப் பெற்றவர்கள் நிர்ப்பந்தித்தாப்போலே " குற்றே யெலங்களைக் கொள்ளாமற் போகாது" என்று நிர்ப்பந்தித்து ஸ்வரூபத் திற்கு மாருகப் புறம்பான விஷயங்களிலே அநாதிகாலம் உன்னால் ணைக்கப்பட்ட பிணையை நீயே ஒட்டறுத்து எங்களைப் பிராட்டியைப் பாலை உனக்கருகுண மாகும் வண்ணம் மாற்றியருளப்பாராய் என்கிறது.

30. (வங்கக்கடல்.....) இப்பாட்டில் பஞ்சமோபாய நிஷ்டர் களாய், இத்திருப்பாவை முப்பதும் தப்பாமல் அநுஸந்திப்பவர்களுக்குப் பலம் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறது அதாவது திருவாய்ப்பாடியிலே கோபிகைகள் ஸூக்ருஷ்ணனை ஸமகாலத்திலே நோற்றுப் பெற்றூப் போலேயும், பிற்பட்டவளான ஆண்டாள் ஸூவில்லிபுத்தூரிலே அநு காரத்தாலே நோற்றுப் பெருமானைப் பெற்றூப்போலேயும் இக்காலத்தி லும் இச் சங்கத்தமிழ்மாயையை முப்பதும் தப்பாமல் அநுஸந்தித்த மாத்திரத்தாலே செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத்திருமாலால் எங்கும் திருவருள் பெற்று இன்புறுவர் என்கிறது.